

ТАЕН
СВИДЕТЕЛ

ДЖОН
ГРИШАМ



ОБСИДИАН

ДЖОН ГРИШАМ ТАЕН СВИДЕТЕЛ

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Лейси Столц е юрист в Комисията по съдийска етика във Флорида. Тя разследва сигнали срещу магистрати. За девет години Лейси се е убедила, че повечето нарушения се дължат на некомпетентност, не на корупция.

Но един ден в Комисията се обажда адвокат Грег Майърс. Той твърди, че има доказателства срещу „най-корумпирания съдия в историята на американското правораздаване“. Грег е лежал в затвора за измама и сега има само един клиент. Именно този клиент от години следи съдия Клодия Макдоувър. Никой не подозира, че тя взема подкупи от мафията. Със своите присъди Макдоувър е помогнала за построяването на казино в индиански резерват и всеки месец получава дял от приходите му. Грег и неговият анонимен клиент искат да я разобличат и да получат част от милионите ѝ — законът предвижда възнаграждение за държавни служители, разкриващи случаи на корупция. Ето защо адвокатът се обръща към Комисията по съдийска етика. Разследването е възложено на Лейси, която веднага разбира, че то може да стане опасно.

Едно е да стане опасно. А друго — смъртоносно.

1

По сателитното радио звучеше джаз — компромисен избор. Лейси, собственичката на тойотата и поради това — на радиото, мразеше рапа почти колкото Хюго, пътникът в колата, мразеше съвременната кънтри музика. Не успяха да се споразумеят за спортно предаване, обществено радио, златни хитове, комедия за възрастни или Би Би Си и изобщо не дискутираха блуграс кънтрито, операта, Си Ен Ен или стотиците други радиостанции. Побързаха да се примирят: тя от безсилие, а той от умора, и избраха тих джаз.

Тих, за да не смуцава дълбокия и продължителен сън на Хюго, а и защото Лейси също не беше бог знае каква почитателка на джаза. Това беше поредната взаимна отстъпка, една от многото, върху които се крепеше съвместната им работа през годините. Той спеше, тя шофираше — и двамата бяха доволни.

Преди Голямата рецесия Комисията по съдийска етика разполагаше със служебни хонди — всичките бели, с четири врати и на малко километри. Но след бюджетните съкращения колите изчезнаха. Лейси, Хюго и още безброй държавни служители във Флорида вече трябваше да използват личните си автомобили, докато се занимаваха с щатските дела, като им възстановяваха по трийсет цента на километър. Хюго, който имаше четири деца и огромна ипотека, караше стар форд бронко. С него той едва стигаше до офиса, камо ли да поеме на дълго пътуване. Затова Хюго спеше.

Лейси се наслаждаваше на тишината. И тя като своите колеги се справяше с повечето си случаи сама. След по-сериозните съкращения служителите бяха намалели рязко и в КСЕ бяха останали само шестима следователи. Шестима за щат с население от двайсет милиона души и хиляда съдии, които гледаха половин милион дела годишно в шестстотин съдебни зали. Лейси бе признателна, че почти всички съдии бяха почтени и работливи хора, зачитащи справедливостта и равенството пред закона. Иначе отдавна щеше да е напуснала.

Незначителният брой негодници я ангажираше по петдесет часа седмично.

Тя докосна лостчето на мигача и намали на изходната рампа. Щом колата спря, Хюго се наклони напред, все едно бе съвсем буден и готов да започне деня.

— Къде сме? — попита той.

— Почти пристигнахме. Още двацет минути. Време ти е да се обърнеш надясно и да захъркаш до прозореца.

— Извинявай. Хърках ли?

— Винаги хъркаш, поне според жена ти.

— Е, в своя защита ще изтъкна, че в три сутринта кръстосвах стаята с последното й дете. Мисля, че е момиче. Как се казваше?

— Съпругата или дъщерята?

— Много смешно.

Прекрасната и постоянно бременна Върна не пазеше в тайна почти нищо, свързано със съпруга й. Беше нейно призвание да държи егото му под контрол, а това не бе лека задача. В предишния си живот Хюго беше гимназиална футболна звезда, после — най-цененият играч на договор в Щатския университет на Флорида и първият студент първокурсник, успял да пробие първоначалната отбрана на противника. Едновременно възхитителен и безмилостен, той игра като тейлбек три мача и половина, докато не го изнесоха на носилка с размазани прешлени в горната част на гръбнака. Обеща си скоро да се върне на игрището.

Майка му обаче не му позволи. Хюго завърши колежа с отличие и отиде да следва право. Славното му минало бързо избледняваше, но той така и не се отърси от напереността, присъща на звездите на американския футбол.

— Двацет минути, значи — изсумтя Хюго.

— Нещо такова. Ако искаш, просто ще те оставя в колата на включен двигател и ще можеш да си спиш цял ден.

Той се завъртя надясно, затвори очи и каза:

— Искам нов партньор.

— Хубава идея, но проблемът е, че теб никой друг не те иска.

— И да има по-голяма кола.

— Тази харчи пет на сто.

Той отново изсумтя, застина неподвижно, после потръпна, измърмори нещо и се наведе напред. Разтри очи и попита:

— Какво слушаме?

— Водихме този разговор отдавна, на излизане от Талахаси, точно преди да потънеш в зимен сън.

— Доколкото си спомням, предложих аз да карам.

— Да, с едно отворено око. Толкова ме трогна. Как е Пипин?

— Много плаче. От дълъг опит мога да кажа, че обикновено има някаква причина едно бебе да плаче. Иска храна, вода, нов памперс, да го носят на ръце и прочее. Но не и това бебе. То реве просто ей така. Представа нямаш какво изпускаш.

— Нали не си забравил, че две нощи кръстосвах стаята с Пипин на ръце?

— Не съм, бог да те благослови. Можеш ли да дойдеш и довечера?

— Дадено. Тя е четвърти номер, не сте ли обсъждали някакви предпазни мерки?

— Ами започваме да ги обсъждаме. И докато сме на темата, как е *твоят* сексуален живот?

— Извинявай, прекалих.

Лейси беше на трийсет и шест, неомъжена и привлекателна, а интимният ѝ живот беше неизчерпаем източник на любопитно шушукане из офиса.

Пътуваха на изток към Атлантическия океан. Оставаха им десетина километра до Сейнт Огъстин. Лейси най-сетне изключи радиото, а Хюго попита:

— Значи си идвала тук?

— Да, преди няколко години. С тогавашното ми гадже прекарахме цяла седмица на брега в апартамента на един приятел.

— С много секс?

— Хайде, пак започна! Само това ли ти се върти в главата?

— Ами като се замисля, май да. Нали разбираш, Пипин е само на месец, което означава, че с Върна не сме имали нормални отношения поне от три месеца. Продължавам тайно да твърдя, че тя ме отрязва най-малко три седмици по-рано от необходимото, но въпросът си остава спорен. Все едно, човек не може да се върне и да навакса. Така

че съм доста напрегнат, обаче не съм сигурен, че на нея ѝ е до това. Три малки деца плюс едно бебе сериозно вредят на интимността.

— Няма как да знам.

Хюго се постара да се съсредоточи върху пътя за километър-два, после клепачите му натезаха и той задряма. Лейси го погледна и се усмихна. През деветте години, откакто работеше в Комисията, двамата с Хюго бяха разследвали заедно десетина случая. Бяха добър екип, имаха си доверие, но той знаеше, че всяко негово провинение — а такава досега нямаше — ще бъде докладвано на Върна. Лейси работеше с Хюго, но обикаляше по магазините с Върна и двете си имаха приказката.

Сейнт Огъстин беше обявен за най-стария град в САЩ, за мястото, където Понсе де Леон стъпил на сушата и започнал да изследва континента. Беше прекрасно градче с исторически сгради и испански мъх, провиснал от старите дъбове, имаше дълга история и беше пълно с туристи. Когато навлязоха в предградията му, уличното движение се забави и туристическите автобуси започнаха да спират. Отдясно в далечината се извисяваше стара катедрала. Лейси помнеше всичко съвсем ясно. Бе запазила хубави спомени от Сейнт Огъстин, макар че седмицата, прекарана тук с някогашния ѝ приятел, беше пълна катастрофа. Една от многото катастрофи в личния ѝ живот.

— И кой е мистериозният информатор, с когото трябва да се срещнем? — попита Хюго и отново разтърка очи, този път твърдо решен да остане буден.

— Още не знам, но кодовото му име е Ранди.

— Добре, припомни ми, моля те, защо екип от двама души трябва да се замъкне на тайна среща с човек, който прибегва до псевдоним и така и не е подал официална жалба срещу един от уважаваните ни съдии?

— Не мога да обясня, но разговарях с него по телефона три пъти и ми се стори... ами, доста настойчив.

— Чудесно. Кога за последен път някой, оплакващ се от съдия, не ти е звучал... ами, доста настойчиво?

— Подкрепи ме, моля те. Майкъл разпореди да дойдем и ето ни тук.

Майкъл беше директорът, техният началник.

— Разбира се. Знаем ли нещо за предполагаемото неетично поведение?

— О, да, Ранди твърди, че става дума за нещо голямо.

— Божичко, за пръв път го чувам.

Завиха по Кинг стрийт и запъплиха из задръстения от коли център. Беше средата на юли, все още разгарът на сезона в Северна Флорида, и по тротоарите безцелно се мотаеха туристи по шорти и сандали. Лейси паркира в една пресечка и двамата с Хюго се присъединиха към туристите. Намериха си кафене, където убиха половин час, разглеждайки лъскави брошури за недвижими имоти. Съгласно инструкциите в дванайсет часа влязоха в „Грилът на Лука“ и се настаниха на маса за трима. Поръчаха си студен чай и зачакаха. Ранди не се появи през следващите трийсет минути, затова те си взеха сандвичи, поднесени с пържени картофи за Хюго и плодове за Лейси. Хранеха се съвсем бавно, държаха вратата под око и чакаха.

Като адвокати ценяха времето си, но като следователи се бяха научили на търпение. Двете роли често влизаха в конфликт.

В два следобед се отказаха и се върнаха в колата. Вътре беше като в сауна. Лейси тъкмо завърташе ключа, когато мобилният ѝ звънна. Непознат номер. Тя грабна апарата.

— Ало?

— Помолих ви за едно нещо. Да дойдете сама — каза мъжки глас. Ранди.

— Помолихте ме за много неща. Първото беше да се срещнем в дванайсет за обяд.

Пауза и после:

— Чакам ви на кея в края на Кинг стрийт, на три пресечки от вас. Разкарайте приятелчето си и ще поговорим.

— Вижте, Ранди, аз не съм ченге и не ме бива много в шпионските игри. Готова съм да се срещна с вас, да се поздравим и така нататък, но ако в рамките на следващата минута не науча истинското ви име, си тръгвам.

— Дадено.

Лейси прекъсна разговора и промърмори:

— Дадено.

Малкото пристанище беше пълно с моторници и рибарски лодки, които се прибираха или отплаваха. Дълъг понтон изсипваше на брега шумна група туристи. Един ресторант досами водата все още беше много оживен. Екипажите на чартърните корабчета миеха палубите и се подготвяха за следващото пътуване.

Лейси закрачи по пристанището и се заозърта за лицето на човек, когото всъщност никога не беше виждала. Един застаряващ гларус, застанал до колонка за гориво, ѝ махна леко и кимна. Лейси кимна в отговор. Беше около шейсетте, с дълга прошарена коса, която се подаваше изпод панамената му шапка. По шорти, сандали, крещяща риза на цветя и с типичната загрубяла кожа на човек, който прекарва прекалено много време на слънце. Очите му бяха скрити зад тъмни авиаторски очила. Той пристъпи напред усмихнат и каза:

— Вие сигурно сте Лейси Столц.

Тя пое ръката му и отговори:

— Да, а вие сте?

— Казвам се Рамзи Микс. Радвам се да се запознаем.

— И аз. Трябваше да се срещнем по обед.

— Извинете ме, имах неприятности. — Той кимна към голяма яхта, завързана в края на кея. Не беше най-дългата в пристанището в момента, но почти. — Може ли да поговорим там? — попита мъжът.

— На яхтата ли?

— Да, по-уединено е.

Лейси прецени, че не е уместно да се качва на яхта с напълно непознат човек, затова се поколеба, но преди да отговори, Микс попита:

— Кой е чернокожият? — Гледаше към Кинг стрийт.

Лейси се извърна и видя как Хюго небрежно следва група туристи и се приближава към пристанището.

— Мой колега — отговори тя.

— Нещо като бодигард?

— Нямам нужда от бодигард, господин Микс. Ние не сме въоръжени, но приятелят ми е способен за нула време да ви метне във водата.

— Да се надяваме, че няма да се наложи. Идвам с мир.

— Радвам се да го чуя. Ще се кача на яхтата ви само ако тя остане на мястото си. Заработи ли двигателят, срещата ни приключва.

— Дадено.

Лейси го последва по кея. Подминаха редица платноходки, които сякаш не бяха излизали в открито море от месеци, и се запътиха към неговата яхта, находчиво наречена „Конспиратор“. Той се качи на борда и протегна ръка да ѝ помогне. Под брезентовата тента на палубата имаше малка дървена маса с четири сгъваеми стола. Той махна към масата и каза:

— Добре дошли на борда. Заповядайте, седнете.

Лейси се огледа и попита:

— Сами ли сме?

— Ами не съвсем. Имам приятелка, която обича да плава с мен. Казва се Карлита. Искате ли да се запознаете с нея?

— Само ако е важно за разказа ви.

— Не е. — Микс гледаше към началото на кея, където Хюго се беше облегал на парапета и му махна, сякаш да му покаже, че наблюдава всичко. Микс махна в отговор и каза: — Може ли да ви попитам нещо?

— Разбира се — отговори Лейси.

— Имам ли основание да смятам, че това, което ще ви споделя, много скоро ще стане достояние и на господин Хач?

— Той е мой колега, работим заедно по някои случаи, вероятно ще работим и по този. Откъде знаете името му?

— Имам компютър. Проверих в уебсайта на Комисията по съдийска етика. Между другото, трябва да го актуализирате.

— Да, знам. Бюджетни съкращения.

— Името му ми е смътно познато.

— Имал е кратка футболна кариера в Щатския университет на Флорида.

— Може би заради това. Фен съм на „Гейтърс“.

Лейси предпочете да не отговаря. Беше типично за Юга хората да се привързват към колежански футболни отбори с фанатизъм, който тя открай време намираще за досаден.

— Значи той ще научи всичко?

— Да.

— Повикайте го. Ще донеса нещо за пиене.

2

Карлита им поднесе напитките — диетичен газирани сок за Лейси и Хюго и бутилка бира за Микс. Беше красива латиноамериканка, най-малко двацет години по-млада от него, и видимо се зарадва на гостите, особено на присъствието на друга жена.

Лейси си записа нещо в бележника и каза:

— Един бърз въпрос. Телефонът, който използвахте преди петнайсет минути, е с различен номер от онзи, който използвахте миналата седмица.

— Ама това въпрос ли е? — отвърна Микс.

— Почти.

— Добре. Имам много предплатени карти. И се местя непрекъснато. Допускам, че вашият номер, който имам, е на служебен телефон, нали?

— Да. Не използваме личните си телефони за щатски дела, така че номерът ми едва ли ще се промени.

— Това май ще улесни нещата. Моите телефони се променят всеки месец, понякога и всяка седмица.

През първите пет минути от срещата всичко, казано от Микс, предизвика единствено нови въпроси. Лейси още беше кисела, че той не е спазил уговорката им за обяд, а и първите ѝ впечатления от него не бяха добри.

— Окей, господин Микс, сега двамата с Хюго млъкваме и започвате да говорите вие. Разкажете ни историята си и ако има големи празници, поради които ще трябва да се ровим и да действаме на сляпо, ще ни стане скучно и ще се приберем. Говорехте с недомлъвки по телефона и ме подмавихте да дойда тук, така че започвайте.

Микс погледна към Хюго, усмихна се и попита:

— Винаги ли е толкова рязка?

Хюго кимна, без да се усмихва. Скръсти ръце и зачака. Лейси остави химикалката си.

Микс отпи глътка бира и поде:

— Трийсет години бях адвокат в малка фирма в Пенсакола. Бяхме пет-шестима души. Навремето се справяхме добре и животът беше хубав. Един от първите ми клиенти беше строителен предприемач, наистина едра риба, строеше жилищни сгради, офиси, хотели, търговски центрове — типичните за Флорида постройки, които изникват за нула време. Никога не съм имал доверие на този човек, но той печелеше толкова, че накрая налагах въдицата. Забърка ме в някои сделки, от които получавах по нещо понякога, и известно време не беше зле. Започнах да мечтая как ще забогатея, което, поне във Флорида, може да ти навлече сериозни неприятности. Приятелят ми е подправял счетоводните книги и е трупал прекалено големи дългове — неща, за които не подозирах. Оказа се, че имало съмнителни заеми, всъщност сума ти съмнителни работи, пристигна ФБР с една от „касещните си бомби“ — Закона срещу рекета и корумпираните организации — и обвиниха половин Пенсакола, включително мен. Мнозина изгоряха: предприемачи, банкери, търговци на недвижими имоти, адвокати и разни шарлатани. Сигурно не сте чували за случая, защото разследват съдии, не адвокати. Както и да е, аз изгубих самообладание, запях като канарче, извоювах си споразумение, признах се за виновен по обвинение в измамна схема с подвеждащи писма и прекарах шестнайсет месеца във федерален затвор. Изгубих адвокатските си права и си спечелих много врагове. Сега съм се спотаил. Кандидатствах за възстановяване на адвокатските ми права и успях. В момента имам само един клиент — човека, за когото ще говорим отсега нататък. Някакви въпроси? — Микс взе от празния стол ненадписана папка и я подаде на Лейси. — Ето информацията за мен. Статии от вестниците, извънсъдебното споразумение, всичко, което може да ви потрябва. Сега съм почтен човек, поне доколкото е възможно за бивш осъден престъпник, и всяка моя дума е истина.

— Какъв е настоящият ви адрес? — попита Хюго.

— Имам брат в Мъртъл Бийч и използвам неговия адрес за кореспонденция по правни въпроси. Карлита има жилище в Тампа, където получавам част от пощата си. Но живея на тази яхта. Имам телефони, факс, безжичен интернет, малка душкабина, студена бира и хубава жена. Щастлив съм. Обикаляме Флорида, рифовете, Бахамите. Благодарение на Чичо Сам не живея зле за пенсионер.

— Защо имате клиент? — попита Лейси, без да отдели внимание на папката.

— Той е приятел на стар приятел, който знае за тъмното ми минало и допуска, че срещу тлъст хонорар ще бъда склонен да рискувам. И е прав. Моят приятел ме издири и ме убеди да поема случая му. Не ме питайте как се казва клиентът ми, защото не знам. Моят приятел посредничи.

— Не знаете името на клиента си, така ли? — попита Лейси.

— Не, и не искам да го знам.

— Да питаме ли защо, или просто да приемем този факт? — попита Хюго.

— Първа празнина, господин Микс — заяви Лейси. — А ние не обичаме неясните работи. Или ни казвате всичко, или си тръгваме, без да вземем нищо със себе си.

— Спокойно де — каза Микс и отпи от бирата си. — Историята е дълга и ще отнеме известно време да я разкажа. Тя включва една камара пари, смайваща корупция и няколко твърде опасни типове, които, без да им мигне окото, ще ме свитнат, а също и клиента ми, и всеки, който задава много въпроси.

Настана дълго мълчание, докато Лейси и Хюго обмисляха думите му. Накрая тя попита:

— Тогава защо сте в играта?

— За пари. Клиентът ми възнамерява да поиска възнаграждение съгласно щатския закон за разобличителите на корупцията. Мечтае си да получи милиони. Аз ще взема солиден дял и ако всичко мине добре, няма да ми трябват повече клиенти.

— В такъв случай той трябва да е щатски служител — отбеляза Лейси.

— Познавам закона, госпожо Столц. Вие имате отговорна работа, аз не. Разполагам с предостатъчно време да проучвам параграфите на закона и прецедентите. Да, клиентът ми е служител на щата Флорида. Не, не мога да разкрия самоличността му, поне засега. Може би по някое време, когато парите вече са на масата, клиентът ми ще се съгласи да свидетелства при закрити врати, обаче сега, в началото, се страхува твърде много, за да подаде официална жалба от свое име до Комисията по съдийска етика.

— Не можем да действаме без подписана официална жалба — заяви Лейси. — Законът е недвусмислен, както ви е известно.

— Разбира се, че ми е известно. Затова аз ще подпиша жалбата.

— Под клетва ли? — попита Хюго.

— Да, съгласно изискванията. Убеден съм, че клиентът ми казва истината, и съм съгласен да се подпиша.

— И не се страхувате?

— Дълго живях в страх. Сигурно съм свикнал, макар че нещата могат да се влошат. — Микс се пресегна да вземе друга папка и извади няколко листа, които остави върху масата. — Преди шест месеца отидох в съда в Мъртъл Бийч и промених името си. Сега се казвам Грег Майърс и за жалбата ще използвам това име.

Лейси прочете съдебното решение от Южна Каролина и за пръв път се запита доколко разумно е било да дойде в Сейнт Огъстин, за да се срещне с този човек. Щатски служител, който се страхува да се разкрие. И адвокат, влязъл в правия път, който е толкова уплашен, че е отишъл в съда в друг щат и официално е променил името си. Бивш престъпник без действителен адрес.

Хюго също прочете съдебното решение и за пръв път от години му се прииска да е въоръжен.

— Значи в момента се укривате? — попита той.

— Да кажем, че просто наистина съм предпазлив, господин Хач. Аз съм опитен капитан, който познава водата, моретата, теченията, пясъчните и кораловите рифове, отдалечените плажове и скривалища много по-добре от всеки, който ме търси, ако изобщо има такъв.

— Е, определено звучите като човек, който се укрива — отбеляза Лейси.

Майърс просто кимна, сякаш в знак на съгласие. И тримата отпиха от напитките си. Най-сетне подухна и влажният топъл въздух се пораздвижи. Лейси разлисти документите в тънката папка и каза:

— Един въпрос. Личните ви неприятности със закона имат ли някаква връзка с нарушението на съдийската етика, което искате да обсъдим?

Майърс помълча, сякаш размишляваше над въпроса.

— Не.

— Да се върнем на загадъчния ви клиент. Имате ли пряк контакт с него?

— Никога не съм имал. Той отказва да използва електронна поща, обикновена поща, факс или проследим телефон. Разговаря с посредника, който или ме посещава лично, или ми си обаждат от телефон за еднократна употреба. Странно е, отнема време, но е безопасно. Не остава нищо — никакви дири, никаква възможност за проследяване.

— А ако се наложи ей сега да се свържете с него, как ще го откриете?

— Не се е случвало. Сигурно ще се свържа с посредника и ще почакам час-два.

— Къде живее клиентът ви?

— Не съм сигурен. Някъде в северозападна част на Флорида.

Лейси въздъхна и двамата с Хюго се спогледаха.

— Добре, разкажете ни.

Майърс зарея поглед над водата, отвъд лодките. Спускаха подвижно мостче и той го наблюдаваше като омагьосан. Най-сетне каза:

— Историята има много глави, някои още се пишат. Целта на малката ни среща е да ви разкажа достатъчно, за да ви заинтригувам, но и да ви наплаша достатъчно, за да се оттеглите, ако пожелаете. В момента истинският въпрос е: искате ли да се замесите във всичко това?

— Налице ли е нарушение на съдийската етика? — попита Лейси.

— „Нарушение“ е адски слабо казано. Фактите, които са ми известни, включват корупция на ниво, което никога преди не е достигано в тази страна. Знаете ли, госпожо Столц и господин Хач, шестнайсетте месеца, които прекарах в затвора, не бяха пълна загуба на време. Направиха ме отговорник на правната библиотека и аз зарових нос в книгите. Проучих всяко дело за съдийска корупция, разглеждано някога във всичките петдесет щата. Разполагам с делата, бележките, всичко. Аз съм най-подходящият източник на информация, ако пожелаете да узнаете всичко. А в историята, която мога да ви разкажа, става дума за повече мръсни пари, отколкото във всички други истории, взети заедно. Тя включва и подкупи, и изнудване, и заплахи, нагласени съдебни процеси, поне две убийства и една несправедлива присъда. Човек с изфабрикувано обвинение гние в

отделението на смъртниците на един час път от тук, а същинският престъпник вероятно в момента е на яхтата си — много по-хубава от моята.

Майърс замълча, отпи от бутилката си и ги изгледа самодоволно — радваше се, че е успял да прикове вниманието им.

— Въпросът е искате ли да се намесите. Това крие опасности.

— Защо потърсихте нас? Защо не ФБР? — попита Хюго.

— Имал съм вземане-даване с ФБР, господин Хач, и нещата завършиха зле. Не вярвам нито на тях, нито на който и да било със значка, особено в този щат.

— Напомням ви, че ние не носим оръжие, господин Майърс — каза Лейси. — Не сме криминални инспектори. Струва ми се, че имате нужда от намесата на няколко служби на федералното правителство.

— Но имате право да издействате призовки — отбеляза Майърс. — Може да изискате от всеки съдия в този щат да ви предостави всеки документ от кабинета си. Разполагате със значителна власт, госпожо Столц. Затова в редица отношения вие всъщност разследвате престъпна дейност.

— Така е, но не разполагаме с необходимия ресурс да се занимаваме с гангстери. Ако историята ви е вярна, лошите ще се окажат доста добре организирани.

— Чували ли сте за бандата „Морски вълци“? — попита Майърс след поредното продължително отпиване от бутилката.

— Не — отговори Хюго.

Лейси само поклати глава.

— Е, още една дълга история. Да, господин Хач, те са една добре организирана мафия. От много отдавна извършват престъпления, които не са ваша грижа, защото не включват представители на правосъдието. Но имат едно начинание, заради което са си купили съдия. А това вече ви засяга.

„Конспиратор“ се заклати при отплаването на старо корабче за лов на скариди и тримата се умълчаха за кратко.

— Ами ако откажем да се намесим? — попита Лейси. — Какво ще стане с историята ви тогава?

— Ако подам официална жалба, не сте ли длъжни да се намесите?

— На теория, да. Сигурна съм, знаете, че в срок от четирийсет и пет дни трябва да преценим дали жалбата е основателна. После уведомяваме обекта — тоест съответния съдия — и му стъжваме живота. Но освен това умеем ловко да пренебрегваме жалби.

— О, да — потвърди Хюго с усмивка. — Ние сме бюрократи. Адски ни бива да отклоняваме и да протакаме нещата.

— Но не можете да пренебрегнете тази жалба — възрази Майърс. — Злоупотребата е твърде голяма.

— Ако е твърде голяма, защо не е разкрита досега? — попита Лейси.

— За да се намерят повече доказателства. Защото не е имало подходящ момент. Причините са много, госпожо Столц, но най-важната е, че досега никой от знаещите за нея не е пожелал да се обади. Правя го аз. Всичко се свежда до следното: склонна ли е Комисията по съдийска етика да разследва най-корумпирания съдия в историята на американското правораздаване?

— Човек от нашите? — попита Лейси.

— Именно.

— Кога ще научим кой е той? — попита Хюго.

— Както разбирам, допускате, че е мъж.

— Нищо не допускаме.

— Това е добро начало.

Вятърът утихна, а въртящият се над главите им вентилатор само разместваше лепкавия въздух. Майърс, изглежда, последен от тримата си даде сметка, че ризите им са залепнали за кожата, и в качеството си на домакин пое инициативата:

— Да се поразходим да пийнем по нещо в заведението отсреща. Вътре имат мощен климатик.

Той грабна масленозелената си кожена чанта — поизносена и сякаш превърнала се в част от тялото му. Лейси се запита какво ли има вътре. Малък пистолет? Пари в брой, фалшив паспорт? Или друга папка? Докато крачеха по кея, тя попита:

— Това едно от обичайните ви заведения ли е?

— Защо да отговарям на този въпрос? — реагира с въпрос Майърс.

На Лейси ѝ се прииска да си беше мълчала. Имаше си работа с потаен човек, който живееше така, сякаш главата му постоянно е под гилотината, а не с нехаен моряк, който обикаля пристанищата. Хюго поклати глава. Лейси се укори мислено.

По това време заведението беше празно и тримата се настаниха на маса с изглед към пристанището. След като се бяха пържили на жегата през последния един час, въздухът вътре им се стори направо леден. Студен чай за следователите, кафе за господин Майърс. Бяха сами, никой не би могъл да подслуша разговора им.

— Ами ако случаят не ни заинтригува достатъчно? — попита Хюго.

— Тогава вероятно ще мина на план Б, но никак не ми се иска. План Б включва пресата, двама мои познати репортери, но никой от тях не е изцяло благонадежден. Единият е в Мобил, другият — в Маями. Честно казано, подозирам, че бързо ще се подплашат.

— А откъде сте сигурен, че ние няма да се подплашим бързо, господин Майърс? — попита Лейси. — Вече ви обяснихме, че не сме свикнали да си имаме работа с гангстери. И бездруго сме претрупани с работа.

— Не се съмнявам. Кофти съдии колкото щеш.

— Всъщност не са много. Само няколко вмирисани риби, но има предостатъчно недоволни от присъдите, с които да се занимаваме. Много жалби, повечето без солидно основание.

— Ясно.

Майърс бавно свали авиаторските си очила и ги сложи върху масата. Очите му бяха подути и зачервени като на пияница наскре д кръг от светла кожа — контрастът го превръщаше в нещо като негатив на миеша мечка. Явно рядко сваляше очилата си. Озърна се отново, сякаш да се увери, че преследвачите му не са в ресторанта, и видимо се поуспокои.

— Разкажете ни за „Морските вълци“ — подкани го Хюго.

Майърс изсумтя и се ухили, все едно нямаше търпение да се раздрънка.

— Значи историята ви заинтригува, а?

— Нали ни повикахте, за да разказвате?

— Така е.

Сервитъорката остави питиетата им на масата и изчезна. Майърс отпи и поде:

— Сформират се преди около петдесет години. Нещо като банда от лоши момчета, които действат в различни части на Арканзас, Мисисипи и Луизиана — навсякъде, където успеят да подкупят някой шериф. Занимават се предимно с контрабанден алкохол, проституция, хазарт, старомодните грехове, струва ми се, но с много мускули и много трупове. Набелязват си окръг, в който алкохолът не е забранен, някой затънтен баптистки край, за предпочитане до границата, и разгръщат дейността си. На местните неизбежно им идва до гуша, избират нов шериф и негодниците напускат града. С течение на времето се установяват по крайбрежието на щата Мисисипи, край Билокси и Гълфпорт. Избегналите куршума са осъдени и вкарани в затвора. В началото на осемдесетте почти всички основатели на бандата вече ги няма, но са останали няколко от по-младото поколение. Когато в Билокси легализират хазарта, бизнесът им понася сериозен удар. Местят се във Флорида и откриват сладостта на фалшивите сделки със земя, както и шеметните печалби от трафика на кокаин. Натрупват много пари, реорганизируют се и се превръщат в организация, наречена Крайбрежната мафия.

Хюго поклати глава.

— Израснал съм в Северна Флорида, завършил съм там колеж и правен факултет, живял съм в този край през целия си живот и през последните десет години разследвам случаи на съдийска корупция, но никога не съм чувал за Крайбрежната мафия.

— Не се рекламират и имената им не се появяват по вестниците. Едва ли някой техен член е арестуван през последните десет години. Мрежата е малка, много стегната и дисциплинирана. Подозирам, че повечето членове са кръвни роднини. Сигурно щяха да успеят да проникнат в редиците им, да ги разбият и да изпратят всички в затвора, ако не беше възходът на един човек, когото засега ще нарека Омар. Зъл тип, но много умен. В средата на осемдесетте Омар отвел бандата в Южна Флорида, която по онова време била кота нула в трафика на кокаин. Преживели няколко много успешни години, после всичко станало на пух и прах, когато пътищата им се пресекли с някакви колумбийци. Омар бил прострелян. Брат му също, но не оцелял и тялото му така и не било открито. Избягали от Маями, но не и от

Флорида. Омар е блестящ престъпен ум и преди около двайсет години се запалил по идеята да построи казина на индианска земя.

— Защо ли не съм изненадана? — промърмори Лейси.

— Именно. Както сигурно знаете, сега във Флорида има девет индиански казина, седем от които са собственост на семинолите, които несъмнено са най-голямото племе и едно от трите, признати от федералното правителство. Взети заедно, казината на семинолите имат приходи от четири милиарда долара годишно. Неустоима перспектива за Омар и хората му.

— Значи вашата история включва организирана престъпност, индиански собственици на казина и подкупен съдия, които са се сдушили помежду си?

— Добро обобщение.

— Само че индианските въпроси са под юрисдикцията на ФБР — отбеляза Хюго.

— Така е. ФБР не са проявили нито капка желание да погнат индианците за някакво нарушение. Освен това, господин Хач, повтарям и ви моля добре да ме чуете: не желая да си имам работа с ФБР. Не те разполагат с фактите, аз ги споделям с вас.

— Кога ще научим цялата история? — попита Лейси.

— Веднага щом шефът ви, господин Гайзмар, даде зелена светлина. Говорете с него, предайте му думите ми, постарайте се да проумее опасностите, на които ще се изложим, и щом той ми съобщи по телефона, че Комисията по съдийска етика ще приеме сериозно моята официална жалба и ще проведе пълно разследване, аз ще попълня възможно най-много празнини в разказа си.

Хюго потропа с кокалчетата на пръстите си по масата и се замисли за семейството си. Лейси наблюдаваше как още едно корабче за скариди се провира през пристанището и се запита как ли ще реагира Гайзмар. Майърс ги наблюдаваше и почти ги съжали.

3

Комисията по съдийска етика заемаше половината от третия етаж на четириетажна офис сграда в центъра на Талахаси, на две пресечки от щатския Капитолий. Всичко в помещенията — износеният и протрит мокет, тесните като в затвор прозорци, които някак си успяваха да отклоняват слънчевата светлина, квадратните плоскости на окачения таван, все още на петна след десетилетното въздействие на цигарения дим, стените, покрити с евтини етажерки, които се клатушкаха под тежестта на дебели папки и забравени меморандуми — всичко вонеше на оскъден и все по-намаляващ бюджет, да не говорим за очевидния факт, че работата на Комисията не беше неотложен приоритет на губернатора и на законодателната власт. Всеки януари Майкъл Гайзмар, отдавнашният директор на КСЕ, беше принуден да ходи в щатския Капитолий като някакъв просяк и да наблюдава как комисиите към Сената и Камарата на представителите си делят тортата. Налагаше се да раболепничи. Винаги искаше малко повече средства и винаги получаваше по-малко. Такъв беше животът на директора на една щатска агенция, за чието съществуване повечето законотворци дори не подозираха.

Бордът, пред който се отчиташе КСЕ, се състоеше от пет политически назначения, обикновено пенсионирани съдии и адвокати, спечелили си одобрението на губернатора. Те се събираха шест пъти годишно, за да разглеждат жалби, да провеждат изслушвания и да получават актуална информация от Гайзмар и служителите му. Той се нуждаеше от повече служители, но нямаше пари. Шестимата му следователи — четирима в Талахаси и двама във Форд Лодърдейл — работеха средно по петдесет часа седмично и почти всички тайно се оглеждаха за друга работа.

От ъгловия си кабинет Гайзмар имаше изглед към друга подобна на бункер постройка, още по-висока от неговата, а отвъд нея се виждаше разнородна смесица от административни сгради. Неговият кабинет беше голям, защото той беше избил стени и беше поставил

дълга маса — единствената в лабиринта от кабинки и стаички, които КСЕ наричаше свой офис. Когато Комисията се събираше по официални въпроси, ползваше заседателната зала в сградата на Върховния съд на Флорида.

Днес край масата се бяха събрали четирима: Гайзмар, Лейси, Хюго и тайното оръжие на КСЕ, възрастна правна асистентка на име Садел, която, макар да приближаваше седемдесет, все още беше способна не само да проучва огромен по обем материал, но и да го запомня. Трийсет години по-рано Садел беше завършила право, но се бе провалила на изпита за адвокатска правоспособност, при това три пъти, поради което беше понижена до ролята на неизменен правен асистент. Навремето беше заклета пушачка — в голяма степен опушените от цигарен дим стени и тавани бяха нейно дело — и през последните три години се бореше с рака на белите дробове, но още не се беше случвало да отсъства от работа повече от ден-два.

Масата беше покрита с документи. Много от листовете не бяха защипани и бяха подчертани с яркожълто или редактирани с червено.

— Проверката потвърди всичко за този човек — каза Хюго. — Разговаряхме с хора от Пенсакола, които са го познавали като адвокат. Ползвал се е с добра репутация, поне допреди да го осъдят. Той е този, за когото се представя, макар и с ново име.

— Затворническото му досие е безукорно — добави Лейси. — Лежал е шестнайсет месеца и четири дни във федерален затвор в Тексас и през повечето време е отговарял за правната библиотека. Като истински затворнически адвокат е помогнал на няколко свои приятели там да обжалват присъдите си, дори е издействал по-ранно освобождаване на двама от тях, защото адвокатите им оплескали защитата.

— За какво са го осъдили? — попита Гайзмар.

— Разрових се надълбоко, за да се уверя, че Майърс говори истината — отвърна Хюго. — Федералните са преследвали истински мошеник в сферата на недвижимите имоти, казва се Кюбиак, преселник от Калифорния. В продължение на двайсет години си въртял номерата в Дестин и Панама Сити. Пипнали го. Излежава трийсет години за дълъг списък от престъпления, предимно банкови и данъчни измами и пране на пари. Като изгорял, навредил на доста хора, включително на някой си Рамзи Микс, който побързал да вдигне

ръце и да си уреди извънсъдебно споразумение. Издал всички останали в обвинителния акт, най-вече Кюбиак. Здравата ги накиснал. Може би е по-добре, че се укрива в международни води под ново име. Осъдили го само на шестнайсет месеца. Всички други получили поне по пет години, като приза отмъкнал Кюбиак.

— Какво знаем за Майърс в личен план? — попита Гайзмар.

— Два развода, сега не е женен — отговори Лейси. — Втората му съпруга го напуснала, когато влязъл в затвора. Един син от първия брак, живее в Калифорния и има ресторант. Когато се признал за виновен, Майърс платил глоба от сто хиляди долара. След осъждането си заявил, че разходите му за адвокат възлизат на почти същата сума и заедно с глобата го съсипали. Обявил фалит през седмицата, преди да влезе в затвора.

Хюго подхвърли някакви увеличени снимки и каза:

— Което прави ето това доста интригуващо. Снимах лодчицата му, когато се срещнахме. Шестнайсетметрова моторна яхта, много хубава, изминава около двеста мили с едно зареждане и на нея удобно могат да нощуват четирима души. Регистрирана е на името на бахамска фирма, която няма никаква дейност, поради което не успях да се добера до сумата, но основателно мога да предположа, че стойността ѝ е поне половин милион. Майърс бил освободен от затвора преди шест години, а според адвокатската колегия на Флорида разрешителното му е подновено преди три месеца. Няма офис и твърди, че живее на яхтата, която най-вероятно е взел под наем. Така или иначе, води охолен живот. Очевидният въпрос е как може да си го позволи.

Лейси пое щафетата:

— Има голяма вероятност да е скрил част от плячката в офшорна сметка, когато са ги погнали от ФБР по Закона срещу рекета и корумпираните организации. Поговорих си с един източник, бивш прокурор, и той твърди, че открай време съществува подозрение, че Микс, сега Майърс, е укривал пари. Според него много от обвиняемите са направили точно това, но най-вероятно никога няма да го разберем. Ако ФБР не са успели да намерят тези пари преди седем години, основателно можем да допуснем, че няма да ги намерим сега.

— То като че ли имаме време да търсим — промърмори Гайзмар.

— Именно.

— Значи този човек е мошеник, така ли? — попита шефът им.

— Със сигурност е осъден престъпник, но е излежал присъдата си, платил си е глобата и в момента е почтен член на нашата колегия, като нас тримата. — Той погледна Садел и я удостои с бегла усмивка, на която тя не отвърна.

— Може би е прекалено да се твърди, че е мошеник, нека просто да кажем, че е съмнителна личност. Не съм сигурен, че приемам теорията за укритите пари. Ако е заделил нещо в офшорна сметка и е излъгал пред съдията по банкрута му, все още може да бъде съден за измама. Смятате ли, че би поел този риск?

— Не знам — отговори Хюго. — Стори ми се много предпазлив. Освен това да не забравяме, че е излязъл от затвора преди шест години. Във Флорида трябва да изчакаш пет години, преди да кандидатстваш за възстановяване на адвокатските ти права. Докато е чакал, сигурно е припечелвал по нещо тук-там. Изглежда ми доста изобретателен.

— Има ли значение всъщност? — попита Лейси. — Него ли разследваме или корумпиран съдия?

— Основателен довод — каза Гайзмар. — И е намекнал, че съдията е жена?

— Нещо такова — отговори Лейси. — Но не стана много ясно.

Гайзмар погледна към Садел и каза:

— Допускам, че във Флорида имаме политически коректен брой жени съдии.

Тя с мъка си пое въздух и заговори с дрезгавия си глас на заклет пушач:

— Зависи. В местните съдилища десетки жени определят размера на глобите за дребни пътнотранспортни нарушения, но тук, изглежда, става дума за корумпиран съдия на изборна длъжност. Там от шестстотин съдии около една трета са жени. С деветте казина, пръснати из щата, е загуба на време да започнем да правим догадки.

— А така наречената мафия?

Садел вдиша толкова въздух, колкото бяха способни да поберат дробовете ѝ, и отговори:

— Кой знае? Навремето съществуваше Южняшката мафия, Мафията на белите отрепки, Тексаската мафия и тем подобни банди мошеници. За тях се носеха легенди, но не бяха много изобретателни в престъпната си дейност. Просто шайки бандити, които продават

контрабандно уиски и обичат да чупят крака. Нито дума никъде за така наречената банда „Морски вълци“ или Крайбрежната мафия. Не казвам, че не съществува, просто аз нищо не открих. — Гласът ѝ пресекна и тя с мъка си пое въздух.

— Не бързай толкова — възрази Лейси. — Попаднах на статия във вестника на Литъл Рок отпреди почти четирийсет години. Разказва колоритна история за човек на име Лари Уейн Фаръл, собственик на няколко ресторанта, предлагащи морски вълк, в Източен Арканзас. Изглежда, официално продавал риба, а тайно — контрабанден алкохол. По някое време той и братовчедите му станали амбициозни и разширили бизнеса с проституция и крадени автомобили. Точно както твърди Майърс, те се местели все по на юг, като непрекъснато търсели шериф, когото да подкупят, за да се реорганизират. Накрая се установили край Билокси. Статията е дълга и не си струва да ви занимавам с подробностите, но тези типове са оставили след себе си смайващ брой трупове.

— Е, приемам забележката — оповести Садел. — Благодаря, че ни осветли.

— Няма проблем.

— Може ли да задам очевидния въпрос? Ако този човек подаде жалба и ние я връчим на въпросния съдия, започнем собствено разследване и положението стане опасно, не може ли просто да потърсим ФБР? На този етап Майърс вече не може да ни спре да го направим, нали така?

— Не, разбира се — каза Гайзмар. — И точно така ще стане. Не той контролира разследването, а ние. Ако се нуждаем от помощ, със сигурност ще я получим.

— Значи ще се заемем с това? — попита Хюго.

— Разбира се, Хюго. Всъщност нямаме избор. Ако той подаде жалба и обвини съдия в неетично поведение и корупция, съгласно устава ни нямаме друг избор, освен да разследваме случая. Просто е. Това тревожи ли те?

— Не.

— Някакви колебания, Лейси?

— Не, разбира се.

— Много добре. Уведомете господин Майърс. Ако иска да чуе гласа ми, свържете ме с него.

Отне им два дни да се свържат с него по телефона и когато Лейси най-сетне успя, Майърс не прояви почти никакъв интерес да разговаря с нея или с Гайзмар. Заяви, че е ангажиран с делови въпроси и ще ѝ звънне по-късно. Връзката беше лоша и прекъсваше, като че ли той се намираше някъде много далече. На следващия ден позвъни на Лейси от друг телефон и помоли да разговаря с Гайзмар, който го увери, че жалбата му ще бъде приоритетна и незабавно разследвана. Час по-късно Майърс отново се обади на Лейси и помоли за среща. Заяви, че иска пак да се види с нея и с Хюго, за да обсъдят случая. Имал много материал, който нямало да изложи писмено — съществена информация, важна за разследването им. Отказвал да подпише и да подаде жалбата, ако не се срещнат с него.

Гайзмар им нареди да отидат и те зачакаха Майърс да избере мястото. Той проточи цяла седмица с обяснението: „Двамата с Карлита се размотаваме из Бахамите“. Щели да се върнат след няколко дни.

* * *

Късно една събота следобед, когато температурата се колебаеше около четирийсет градуса, Лейси влезе в жилищен комплекс с порти, които като че ли никога не се затваряха, и залъкатуши покрай поредица изкуствени езера с евтини фонтани, които пръскаха гореща вода във въздуха. Подмина пълното с хора игрище за голф, редиците еднакви къщи, проектирани така, че да се перчат с гаражите си за по два автомобила, и накрая паркира близо до голям парк с няколко свързани басейна. Стотици деца се пръскаха и си играеха във водата, а майките им седяха под големи чадъри и смучеха напитките си.

Кварталът „Медоус“ беше оцелял след Голямата рецесия и благодарение на добра маркетингова стратегия се бе превърнал в мултикултурна общност за млади семейства. Хюго и Върна Хач си бяха купили жилище там преди пет години, след като се роди второто им дете. Вече имаха четири и къщата им от 200 квадратни метра беше пренаселена. И дума не можеше да става обаче да си купят по-голяма. Заплатата на Хюго беше 60 000 годишно, същата като на Лейси, и ако

тя успяваше да спести по нещо, защото беше сама, семейство Хач живееха от заплата до заплата.

Обичаха да се веселят обаче и почти всеки съботен следобед през лятото Хюго беше до грила край басейна със студена бира в ръка, обръщаше бургерите и говореше за футбол с приятелите си, докато децата се плискаха в басейна, а жените се криеха на сянка. Лейси се присъедини към дамите и след обичайната размяна на поздравии се отправи към беседката, където Върна подрусваше ревящото бебе. Пипин беше на един месец и засега се проявяваше като крайно раздразнително дете. Лейси от време на време гледаше децата на семейство Хач, за да си отдъхнат родителите. Обикновено лесно можеха да се намерят бавачки. И двете баби живееха на петдесетина километра от тях. И Хюго, и Върна произхождаха от големи семейства с безброй лели, чичовци, братовчеди и изобилие от драми и конфликти. Лейси често им завиждаше за сигурността, която даваше такъв род, но беше признателна, че не ѝ се налага да се занимава с толкова много хора и техните проблеми. Понякога, когато искаха да избегнат роднините, Върна и Хюго се нуждаеха от помощта ѝ.

Тя пое Пипин, а Върна отиде да донесе питиета. Люлеейки бебето, Лейси огледа събралите се в двора гости: смесица от чернокожи, бели, латиноси и азиатци, все млади двойки с малки деца. Имаше двама прокурори, приятели на Хюго от правния факултет, и още един юрист, който работеше за щатския Сенат. Не видя необвързани мъже, макар че тя и не беше очаквала да има такива. Рядко ходеше на срещи, защото нямаше много подходящи обекти и още по-малко такива, които да ѝ харесат. Беше преживяла мъчителна раздяла в миналото, ужасна раздяла, и дори сега, осем години по-късно, още ближеше рани.

Върна се появи с две бири и седна срещу нея.

— Защо винаги се укротява, когато ти я вземеш? — прошепна тя.

Лейси се усмихна и сви рамене. Беше на трийсет и шест и всеки ден се питаше дали някога ще държи в обятията си свое дете. Не знаеше отговора, но часовникът тиктакаше и тя се притесняваше, че шансовете ѝ намаляват. Върна изглеждаше изморена, Хюго също. Искаха да имат свое голямо семейство, но четири деца не бяха ли много? Лейси не се осмеляваше да подхване такъв разговор, но според нея отговорът беше очевиден. Двамата бяха имали късмет да учат в

колеж — първите хора от семействата си, получили този шанс — и мечтаеха децата им да имат същата възможност. Как обаче щяха да успеят да изучат четири деца?

— Хюго ми каза, че Гайзмар е възложил на двама ви голям случай — прошепна Върна.

Лейси се изненада, защото Хюго твърдо вярваше, че работата трябва да остава в офиса. Освен това КСЕ държеше на поверителността по очевидни причини. Понякога, след като изпиеха по няколко бири късно вечерта, тримата обсъждаха през смях възмутителното поведение на някой съдия, когото разследваха, но никога не използваха истинското му име.

— Може да се окаже нещо голямо, но може и да е блъф — каза Лейси.

— Той не ми е казал много, никога не го прави, но ми се струва притеснен. Странното е, че никога не съм смятала работата ви за опасна.

— Ние също. Не сме ченгета с оръжия, а адвокати с призовки.

— Каза, че му се иска да е въоръжен. Това наистина ме безпокои, Лейси. Обещай ми, че няма да се забъркате в нищо опасно.

— Върна, ще ти обещаая едно нещо. Ако някога усетя нужда да нося оръжие, ще напусна и ще си намеря друга работа. Никога през живота си не съм стреляла.

— Е, в моя свят, в нашия свят, има твърде много опасни оръжия и твърде много лоши неща се случват заради тях.

Пипин, която поспа петнайсетина минути, внезапно се събуди с писък. Върна протегна ръце да я вземе с думите:

— Това детенце ще ме побърка!

Лейси й подаде бебето и отиде да провери бургерите.

4

Когато Майърс най-накрая се обади, поръча на Лейси да се срещне с него на същия кей в Сейнт Огъстин. Всичко беше същото — знойната жега и влагата, яхтата, закотвена на същото място в края на кея, дори Майърс, който беше облечен със същата риза на цветя. Настаниха се на същата дървена маса под тентата на палубата, той отпи от същата марка бира в бутилка и заговори.

Неговият Омар в действителност се казваше Вон Дюбоуз, потомък на един от първите гангстери, които наистина започнали дейността си в задната стаичка на рибен ресторант близо до Форест Сити, Арканзас. Дядо му по майчина линия бил собственик на ресторанта и години по-късно загинал при полицейска засада. Баща му се обесил в затвора или поне според официалния доклад го бяха намерили обесен. Многобройни най-различни чичовци и братовчеди били застигнати от същата съдба и бандата доста оредяла, докато Вон не открил притегателната сила на трафика с кокаин в Южна Флорида. Няколко хубави години там му подсигурили средства да укрепи малкия си синдикат. Вече наближавал седемдесетте, живеел някъде по крайбрежието и нямал регистриран адрес, банкова сметка, шофьорска книжка, номер на социална осигуровка или паспорт. След като Вон се натъкнал на златна жила покрай идеята си за казиното, той свел бандата си само до няколко братовчеди, така че по-малко хора да бъркат в касата. Действал съвсем анонимно и се криел зад параван от офшорки, които до една били обслужвани от правна кантора в Билокси. Според всички сведения, а те не били много, Вон бил баснословно богат, но живеел скромно.

— Срещали ли сте го някога? — попита Лейси.

Майърс изсумтя в отговор на въпроса.

— Не ставайте глупава. Никой не се среща с този тип, ясно? Той живее в сянка, почти като мен, струва ми се. В Пенсакола няма да

намериш и трима души, които да признаят, че познават Вон Дюбоуз. Прекарах там четири десетилетия и никога не бях чувал за него допреди няколко години. Той се появява и изчезва.

— Но няма паспорт — вметна Хюго.

— Няма редовен паспорт. Ако го пипнат, ще намерят у него половин дузина фалшиви.

През 1936 г. Бюрото по индианските въпроси дало автономия на тапакола — малобройно племе с около четиристотин членове, пръснати из тясната северозападна част на Флорида, повечето от които живеели в малки къщи в мочурливите затънтени краища на окръг Брънзуик. Там племето имало нещо като главна квартира в резерват с площ от сто и двавет хектара, отстъпен им от федералното правителство осемдесет години по-рано. През 80-те години на ХХ в. могъщото племе на семинолите от Южна Флорида открило ярките светлини на бизнеса с казината досущ като другите индиански народи в страната. По същото време Вон и бандата му започнали да изкупуват евтината земя в съседство с резервата на тапакола. В началото на 90-те години той се обърнал към племето с предложение за невероятно изгодна сделка.

— „Трежър Кий“ — промърмори Хюго.

— Точно така. Единственото казино в Северна Флорида, разположено само на петнайсетина километра южно от междуцатската магистрала и на петнайсет километра северно от крайбрежието. То разполага с пълен набор от услуги, отворено е двавет и четири часа седем дни в седмицата, предлага забавления в стил „Дисни“ за цялото семейство, има най-големия воден парк в щата и апартаменти за продажба, отдаване под наем или съвместно владение — каквото си избереш. Същински рай за желаещите да играят хазарт и за онези, които искат да се пекат на слънце, идеално разположен на около триста километра от пет милиона души. Не знам точните цифри, защото индианците, които управляват казината, не се отчитат пред никого, но се смята, че „Трежър Кий“ като нищо прави по половин милиард долара годишно.

— Ходихме там миналото лято — смънка Хюго, сякаш бе извършил нещо нередно. — Възползвахме се от онези оферти в последния момент за евтина веселба през уикенда. Не беше зле.

— Зле ли? Мястото е превъзходно. Затова е претъпкано и индианците тапакола буквално са фабрика за пари.

— И ги делят с Вон и неговите момчета, така ли? — попита Хюго.

— Наред с други, но да не избързваме.

— Това е в окръг Брънзуик, който е към Двайсет и четвърта съдебна област — отбеляза Лейси. — В Брънзуик има двама окръжни съдии — един мъж и една жена. Загрявам ли?

Майърс се усмихна и потупа по една затворена папка в средата на масата.

— Това е жалбата. Ще ви я дам по-късно. Става дума за почитаемата Клодия Макдоувър, която е на съдийската скамейка вече седемнайсет години. Ще поговорим за нея по-късно. Засега ми позволете да ви запозная с развитието на историята, много е важно.

Майърс започна с противоречията в племето тапакола. Настъпил дълбок разрыв относно строежа на казиното. Начело на противниците му стоял Сон Разко, който бил християнин и се противопоставял на хазарта по морални съображения. Той организира последователите си и те, изглежда, били мнозинство. Привържениците на казиното обещавали богатство за всички — нови къщи, доживотни пенсии, подобри училища, безплатно образование в колеж, здравни грижи, списъкът продължава ли, продължава. Вон Дюбоуз тайно финансирал усилията за одобрение на казиното, но както обикновено, следите му са неоткриваеми. През 1993 г. въпросът бил поставен на гласуване. Имало около триста законни гласоподаватели на възраст над осемнайсет години. Всички освен четиринайсет души се явили пред избирателните урни, наблюдавани от федерални шерифи заради евентуални прояви на насилие. Сон Разко и неговите поддръжници спечелили с петдесет и четири процента от гласовете. Последвало грозно съдебно дело за изборна измама и заплахи, но окръжният съдия отхвърлил обвиненията. С казиното било свършено.

Малко след това — и със Сон.

Намерили тялото му в спалнята на друг мъж заедно със съпругата на въпросния мъж. И двамата били простреляни два пъти в главата. Били голи и явно спипани на местопрестъплението. Съпругът на жената, който се казвал Джуниър Мейс, бил арестуван и обвинен за двете убийства. Бил близък съратник на Разко в споровете относно

хазарта. Мейс упорито твърдял, че е невинен, но въпреки това бил застрашен от смъртно наказание. Тъй като случаят нашумял, новоизбраният окръжен съдия Клодия Макдоувър преместила процеса в друг окръг, но настояла той да остане под нейна юрисдикция. През цялото време фаворизирала обвинението.

Строежът бил изправен пред две съществени пречки. Едната бил Сон Разко, а втората — местоположението на бъдещото казино. Голяма част от земята на тапакола представлявала мочурища и блатисти речни разклонения, поради което била необитаема, но имало и достатъчно по-високи райони, където можело да се построи голямо казино с необходимата площ около него. Проблемът бил как да се стигне до там. Пътят до резервата бил стар, зле поддържан и не можел да поеме трафика. Поблазнени от изгледите за данъчни постъпления, добре платени работни места и ярки светлини, управниците на окръг Брънзуик се съгласили да построят нов четирилентов път от щатско шосе 288 до границата на резервата, която била на един хвърлей от мястото на бъдещото казино. Строителството на пътя обаче изисквало отнемането на частни имоти по силата на суверенното право на държавата да отчуждава или конфискува земи, а повечето собственици, от които щяло да се иска право на преминаване, били противници на казиното.

Окръгът завел единайсет дела едновременно с цел конфискуването на единайсет парцела по трасето на предложения път. Съдия Макдоувър поела всичките съдебни спорове, включила ги в списъка си за разглеждане по „бързата процедура“, пренебрегнала грубо възраженията на адвокатите на собствениците и след броени месеци първото дело било готово да влезе в зала. Почти никой не се съмнявал, поне никой от адвокатите, че тя е недвусмислено на страната на окръга и иска пътят да бъде построен възможно най-скоро. С приближаването на първото дело съдийката организираща в кабинета си среща за уреждане на извънсъдебно споразумение и изисквала присъствието на всички адвокати. След маратонско заседание тя успяла да изработи споразумение, според което окръгът се задължавал да плати на всеки собственик два пъти повече от стойността, на която била оценена земята му. По силата на законите във Флорида нямало почти никакво съмнение, че окръгът може да получи земите. Проблемът бил компенсацията. И времето. С прищпорването на

нещата съдия Макдоувър спестила на казиното няколкогодишно забавяне.

След като въпросът с отчуждаването на земята се уредил и Сон Разко бил елиминиран, привържениците на хазарта поискали нов референдум. Втория път спечелили с трийсет гласа. Заведено било ново дело за изборна измама, този път от противниците на хазарта, но съдия Макдоувър отхвърлила обвиненията. Пътят за строителството на казино „Трежър Кий“ бил разчистен и то отворило врати през 2000 г.

Обжалванията на Джуниър Мейс пълпели през съдебната система и въпреки някои критики към съдийката и нейните решения никой не открил сериозни грешки. Годините се нижели, а присъдата си оставала.

— Изучавахме процеса в университета — отбеляза Хюго.

— Убийството е извършено преди шестнайсет години, значи тогава сте били на колко... на двацет години? — попита Майърс.

— Нещо такова. Не помня убийството, нито процеса, но във факултета го споменавах. По наказателно право, струва ми се. Ставаше дума за използването на доносници от ареста в процесите за предумишлено убийство.

— Вие едва ли сте чували за този случай — обърна се Майърс към Лейси, която отговори:

— Не, не съм отраснала във Флорида.

— Разполагам с дебела папка относно процеса и последвалите обжалвания. Пазя я през всички тези години и знам повече от всеки друг, в случай че се нуждаете от източник на информация.

— Значи Мейс заварил жена си в леглото със Сон и се вбесил, така ли? — попита Лейси.

— Съмнявам се. Той казва, че бил другаде, но свидетелят, който трябвало да потвърди алибито му, бил неубедителен. Служебният му защитник бил неопитен новак и не можел да се мери с прокурора, който пипал много ловко. Съдия Макдоувър му позволила да призове двама доносници от пандиза, които заявили, че Мейс се хвалел с убийствата.

— Трябва ли да говорим с Мейс? — попита Хюго.

— Аз бих започнал оттам.

— Но защо? — попита Лейси.

— Защото Джуниър Мейс може да знае нещо и има шанс да проговори пред вас. Индианците тапакола са сплотена и затворена общност, крайно подозрителни към непознати, особено към хора с власт или униформени. Освен това треперят от ужас пред Дюбоуз и бандата му. Не е трудно да бъдат сплашени. Пък и защо да не си държат езика зад зъбите? Ударили са къоравото. Имат къщи и коли, училища и здравни грижи, пари за колеж. Защо да клатят лодката? На кого му пука дали казиното върти малко мръсни сделки с някакви гангстери? Отвориш ли си устата, може и да те застрелят.

— Да поговорим за съдията — предложи Лейси.

— Разбира се. Клодия Макдоувър, петдесет и шест годишна, избрана през деветдесет и четвърта година и преизбирана през шест години оттогава. Слави се като усърдна съдийка, която се отнася много сериозно към работата си в съдебната зала. Всеки път я преизбират с огромно мнозинство. Много умна и всеотдайна. Бившият ѝ съпруг е известен лекар в Пенсакола и си пада по млади медицински сестри. Неприятен развод, при който Клодия била здравата прецакана от мъжа си и неговата шайка адвокати. Засегната и гневна, тя отишла да учи право, за да си отмъсти, но по някое време си казала: майната му на този тип. Установила се в град Стърлинг, окръжния център на Брънзуик, където започнала работа в малка кантора за недвижими имоти. Не ѝ било лесно и скоро се отегчила от практиката в малкото градче, а по някое време пътищата ѝ се пресекли с Вон Дюбоуз. Тази част от историята не ми е известна. Чувал съм слухове, че двамата вероятно били гаджета в един момент, но пак повтарям, че това не е доказано, а сигурно и не може да бъде доказано. През деветдесет и трета, след като тапакола гласували против казиното, Клодия Макдоувър внезапно проявила интерес към политиката и се кандидатирила за окръжен съдия. Нищо от това не ми беше известно. По онова време бях зает адвокат в Пенсакола и не бях сигурен къде изобщо се намира Стърлинг. Чувал бях за тапакола и бях чел за боричканията около казиното, но не проявявах интерес. Съдейки по сведенията, кампанията ѝ била изключително добре финансирана и тя победила титуляря с хиляда гласа. Месец по-късно встъпила в длъжност, Сон Разко бил убит и както ви казах, Макдоувър водила процеса срещу Джуниър Мейс. Това се случило през деветдесет и шеста, а през това време Вон Дюбоуз, съучастниците му,

съдружниците му и офшорните компании изкупували огромни участъци земя в окръг Брънзуик в близост до резервата. Отначало се включили още неколцина предприемачи — още когато изглеждало, че племето тапакола иска казиното — но след първото гласуване се оттеглили от пазара. Вон бил предоволен да ги избави от собствеността им. Знаел какво предстои и не след дълго обсадил индианците. След като Сон Разко бил отстранен, и то толкова зрелищно, привържениците на казиното спечелили второто гласуване. Останалото е история.

Лейси затрака на лаптопа си и скоро на екрана се появи голяма официална снимка на съдия Клодия Макдоувър с черна тога и съдийско чукче в ръка. Имаше тъмна коса, подстригана стилно на черта, и носеше маркови очила, които скриваха почти цялото ѝ лице и затрудняваха разгадаването на погледа ѝ. Нито сянка от усмивка, нито следа от топлота или добро настроение, само деловитост. Възможно ли беше тя наистина да е съучастник в несправедливото осъждане на човек, който вече петнайсет години чака изпълнението на смъртната си присъда? Трудно бе за вярване.

— Къде е корупцията? — попита Лейси.

— Навсякъде. След като тапакола започват да строят казиното, Дюбоуз също запретва ръкави. Първият му проект е голф комплекс, наречен „Рабит Рън“, в съседство с „Трежър Кий“.

— Минахме покрай него — отбеляза Хюго. — Мислех, че е част от резервата.

— Не, но от голф комплекса за пет минути се стига пеша до казиното. Част от споразумението с тапакола е да не се намесват в голфа. Занимават се с хазарта и забавленията, а Дюбоуз се разпорежда с голфа и всичко останало. Започнал е с осемнайсет дупки в „Рабит Рън“, а сега край всеки феъруей има красиви къщи. — Майърс плъзна папката по масата и додаде: — Ето ви жалбата, подадена под клетва от Грег Майърс. В нея твърдя, че почитаемата Клодия Макдоувър е собственик на най-малко четири жилища в голф комплекса, купени от корпорация „Си Еф Еф Екс“ със седалище в Белиз.

— С една дума, от Дюбоуз? — попита Лейси.

— Сигурен съм, но още не мога да го докажа.

— Ами регистрите на недвижимите имоти? — попита Хюго.

Майърс потупа папката.

— Тук са. От тях ще научите, че „Си Еф Еф Екс“ е предоставила нотариални актове за поне двайсет жилища на офшорни фирми. Имам причина да вярвам, че съдия Макдоувър притежава четири от жилищата, до едно уж собственост на чуждестранни юридически лица. Имаме си работа с изпечени мошеници с отлични адвокати.

— Каква е стойността на жилищата? — попита Лейси.

— Днес всяко струва около един милион. „Рабит Рън“ е много успешно начинание, незасегнато дори от Голямата рецесия. Благодарение на казиното Дюбоуз разполага с много пари и обича затворените комплекси от еднакви къщи и блокчета покрай всеки феъръей. Разширил се е от осемнайсет на трийсет и шест дупки, после на петдесет и четири и разполага с предостатъчно земя, дори в излишък.

— Защо е дал жилищата на съдия Макдоувър?

— Сигурно защото просто е готин. Допускам, че това е част от първоначалната им сделка. Клодия Макдоувър е продала душата си на дявола, за да бъде избрана, и оттогава все ѝ плащат. Строителството на казиното и пътя в окръг Брънзуик е предизвикало огромен брой съдебни дела. Спорове за зонирание, екологични искове, отчуждаване на земи, дела срещу собствениците им, а тя успява да стои непоклатимо в центъра на всичко. Хората на страната на Дюбоуз, изглежда, винаги печелят. Враговете му губят. Тя е адски умна и е способна да подкрепи всяко решение с дебела папка добре обосновани правни аргументи. Рядко отменят нейна присъда при обжалване. През две хиляди и първа година между двамата с Дюбоуз възникнал спор, не съм сигурен за какво, но нещата загрубели. Смята се, че тя е поискала по-голям дял от приходите от казиното. Дюбоуз обаче бил на мнение, че компенсацията ѝ е предостатъчна. Затова съдия Макдоувър затворила „Трежър Кий“.

— И как точно е успяла да го постигне? — попита Лейси.

— Поредната интересна история. След като казиното отворило врати, заработило и още от първия ден се превърнало в печатница за пари, от окръжната управа проумели, че няма да получават много от данъци. В Америка индианците не плащат данък върху печалбата от казината. Тапакола не били склонни да делят с някого приходите си. От окръжната управа се почувствали прельстени и изоставени, особено след като си направили труда да построят хубав четирилентов път,

дълъг повече от единайсет километра. Затова предприели бърз ход и убедили щатското законодателно тяло да им позволи да събират такса за новия път.

Хюго се засмя и каза:

— Ами да, спираш на будка за събиране на такса на около километър и половина преди казиното и плащаш пет долара, за да продължиш.

— В действителност се получило добре. Индианците били доволни, окръгът също печелел нещо. Затова, когато Дюбоуз и съдия Макдоувър се скарали, тя помолила свой приятел адвокат да поиска пътят да се затвори на основание на факта, че на будките за събиране на такси се струпват много коли, което не е безопасно. Може и да е имало няколко огънати брони, но нищо сериозно. Искът бил изцяло скалъпен, но съдийката незабавно издала разпореждане пътят да бъде затворен. Казиното останало отворено, защото някакви клиенти успявали да се доберат до него по черни пътища, но бизнесът замрял. Положението продължило шест дни, докато Вон и Клодия се изчаквали взаимно да отстъпят. Накрая се споразумели, забраната била отменена и всички останали доволни. Това е ключов момент в историята на казиното и породената от него корупция. Съдия Макдоувър показала на всички, че тя дърпа конците.

— Говорите за Дюбоуз така, все едно всички го познават — отбеляза Хюго.

— Никой не го познава. Мисля, че вече изясних това. Той оглавява организация, малка организация, в която големите момчета са роднини и всички получават много пари. Той разпорежда на някой от братовчедите си да основе фирма на Бермудските острови и да купи малко земя. Друг братовчед регистрира дружество на Барбадос и продава малко жилища. Дюбоуз е защитен от обръч фиктивни офшорни компании. Той стои в сянка, не оставя следи.

— Кой му върши правната работа? — попита Лейси.

— Малка фирма в Билокси, няколко данъчни адвокати, ловки в измамите. От години представляват бандата на Дюбоуз.

— Изглежда, съдия Макдоувър не се страхува от Дюбоуз — отбеляза Лейси.

— Дюбоуз е твърде умен, за да очисти съдия, но съм сигурен, че му е минавало през ума. Той се нуждае от нея. Тя се нуждае от него.

Помислете само: вие сте амбициозен и нечестен строителен предприемач във Флорида, освен това на практика сте собственик на казино, което е незаконно, разбира се, ето защо се нуждаете от сериозна закрила. Има ли нещо по-ценно от това да държите в джоба си уважаван съдия?

— Това направо плаче за Закона срещу рекета и корумпираните организации — отбеляза Хюго.

— Така е, обаче ние няма да прибягваме до ЗРКО, нали, господин Хач? ЗРКО е федерален закон, а това означава да се намеси ФБР. Пет пари не давам какво ще стане с Дюбоуз. Искам обаче да разоблича съдия Макдоувър, за да може клиентът ми да прибере едно малко състояние, задето е разтръбил историята.

— Колко малко? — попита Лейси.

Майърс допи бирата си и изтри уста с опакото на дланта си.

— Не знам. Предполагам, че е ваша работа да откриете.

Карлита се показа от каютата и съобщи:

— Обядът е готов.

Майърс се изправи и каза:

— Моля, заповядайте.

Лейси и Хюго се спогледаха. Бяха тук от два часа, умираха от глад и не знаеха къде ще намерят нещо за обяд, но не бяха сигурни дали е добра идея да приемат поканата. Майърс обаче вече слизаше долу.

— Хайде, хайде — подкани ги той и те го последваха.

Върху стъклена маса в тесния кухненски кът беше сервирано за трима. Някъде на пълни обороти работеше климатик и въздухът беше освежително хладен. Носеше се силно ухание на печена риба. Карлита се суетеше, видимо доволна, че има за кого да готви. Поднесе голяма чиния с рибни тако, наля газирана вода от една бутилка и попита дали някой иска вино. Никой не поиска и тя изчезна навътре в каютата.

Майърс не докосна храната си, а продължи да разказва:

— Това не е жалбата, която искам да подам. В нея отправям обвинение в корупция само във връзка с жилищата, собственост на съдия Макдоувър в „Рабит Рън“. Сериозната пара в този малък заговор е делът ѝ от месечната парса от казиното. В това съм се прицелил всъщност, защото е златна мина за моя клиент. Успее ли да събере нужните сведения, ще допълня жалбата. Ако ли не, има достатъчно

обвинения, за да бъде тя отстранена от съдийската скамейка и вероятно подведена под отговорност.

— Споменавате ли името на Вон Дюбоуз в жалбата си? — попита Лейси.

— Не. Споменавам фирмите му като „престъпни юридически лица“.

— Оригинално — отбеляза Лейси.

— Имате ли по-добра идея, госпожо Столц? — изстреля в отговор Майърс.

— Хайде да зарежем това „госпожо“ и „господине“ — предложи Хюго. — Тя е Лейси, а ти си Грег. Аз съм Хюго.

— Става. — Тримата опитаха храната и Майърс продължи да говори с пълна уста: — Един въпрос. Според правилника на организацията ви разполагате с четирийсет и пет дни, смятано от днес, да връчите копие от жалбата на съдия Макдоувър. От този момент нататък се заемате със своето разследване... Как го наричате?

— Образуване на проверка.

— Така. Е, точно това ме притеснява. Според мен тези хора изобщо не подозират, че някой се е заровил в тяхното начинание, в сделките им, и когато съдия Макдоувър получи копие от тази жалба, ще се стъписа. Най-напред ще се обади на Дюбоуз и от този момент нататък ще започнат да се случват много щуротии. Тя незабавно ще се обгради с адвокати, ще отрича разпалено всичко и вероятно ще започне да мести авоарите си. Дюбоуз ще изпадне в паника, ще се подготви за защита, може би дори ще се огледа за някой, към когото да отправи заплахи.

— Какво точно питаш?

— Колко можете да изчакате, преди да ѝ връчите документа? Колко можете да протакате? От огромно значение е да се проведе колкото се може по-задълбочена проверка, преди тя да разбере, че се занимавате с нея.

Лейси и Хюго се спогледаха. Тя вдигна рамене и каза:

— Ние сме бюрократи, умеем да протакаме. Но ако тя атакува, както предричаш, адвокатите ѝ ще се заядат за всичко. Ако не спазим законовия срок, те ще ни притиснат да отхвърлим жалбата.

— Нека заложим на сигурно и да приемем, че разполагаме с четирийсет и пет дни да направим преценка — намеси се Хюго.

— Времето не е достатъчно — каза Майърс.

— Само с толкова разполагаме — каза Лейси.

— Какво можеш да ни кажеш за загадъчния си клиент? — попита Хюго. — Откъде той знае каквото знае?

Майърс отпи глътка вода и се усмихна:

— Отново допускате, че е мъж.

— Добре, как искаш да наричаме въпросния човек?

— Малката ни верига има само три брънки. Аз, посредникът, който свързва клиента с мен, и самият клиент. Посредникът и аз наричаме клиента „Къртицата“. Къртицата може да е мъжка или женска, млада или стара, черна, бяла или кафява, в момента наистина няма значение.

— Къртицата ли? — попита Лейси. — Не е много оригинално.

— Какво значение има? Ще предложите ли по-хубаво име?

— Ами май това ще свърши работа. Откъде Къртицата знае толкова много?

Майърс натъпка половин меко тако в устата си и задъвка бавно. Яхтата се разклати от вълните, предизвикани от минаващ наблизко голям плавателен съд. Накрая той каза:

— Къртицата е много близка на съдия Макдоувър и се ползва с пълното доверие на почитаемата съдийка. Сляпо доверие, както се оказва. Засега само толкова мога да кажа.

След известно мълчание Лейси каза:

— Още един въпрос. Твърдиш, че тези хора, имам предвид Дюбоуз и бандата му, са много умни и използват добри адвокати. Очевидно Макдоувър също се нуждае от добър адвокат, за да изпере своя дял от мръсните пари. Кого наема?

— Филис Търбан, адвокатка от Мобил, Алабама, която се занимава предимно с имуществени дела.

— О, в тази история момичетата трупат черни точки — отбеляза Лейси.

— С Макдоувър са следвали право заедно, и двете са разведени, без деца и са много близки. Толкова близки, че е възможно да са нещо повече от приятелки.

Преглътнаха мъчително, докато асимилираха последните му думи. Лейси каза:

— И така, да обобщим случая досега: нашият обект, съдия Клодия Макдоувър, взема подкупи от гангстери, прибира пари от казиното на индианците и някак си успява да ги изпере с помощта на своя много близка приятелка, която е адвокат.

Майърс се усмихна и каза:

— Бих казал, че сте на прав път. Имам нужда от бира. Някой да иска? Карлита!

Оставиха го на кея — махаше им за „довиждане“ и обеща да поддържат връзка. Намекна, че може да се покрие по-надълбоко сега, след като жалбата е подадена и има вероятност да му навлече беди. Лейси и Хюго не бяха чули нищо, което да им подсказва как или защо Вон Дюбоуз и Клодия Макдоувър биха заподозрели Грег Майърс, преди известен под името Рамзи Микс — човек, когото уж никога да не са срещали. Това беше поредната празнина в историята му, пълна с неясноти.

5

Прекараха следващия ден в офиса, съветваха се с Гайзмар и съставяха план. Жалбата беше подадена и часовникът тиктакаше. Лейси и Хюго скоро трябваше да отпътуват за Стърлинг и да връчат копие от документа на почитаемата Клодия Макдоувър. Дотогава на всяка цена трябваше да са узнали колкото се може повече.

Най-напред щяха да посетят отделението на смъртниците в щатския затвор на Флорида. Наричаха го „Старк“ на името на градчето, до което се намираще. Хюго беше ходил там веднъж, докато следваше право. Лейси беше слушала за „Старк“ през цялата си кариера, но така и не беше имала повод да отиде там.

Двамата потеглиха достатъчно рано, за да изпреварят сутрешното задръстване край Талахаси. Когато се качиха на междущатската магистрала I-10 и движението оредя, Хюго вече дремеше. Щяха да пътуват около два часа и половина. Миналата нощ Лейси не беше кръстосвала спалнята си с ревящо бебе на ръце, но и тя не беше спала много. Двамата с Хюго, а също и Гайзмар смятаха, че най-вероятно си навират носа в бъркотия, която би трябвало да разчиства някой друг. Ако можеше да се вярва на Грег Майърс, в окръг Брънзуик от доста време се въртеше сериозна престъпна дейност. Би трябвало за това разследване да бъдат избрани хора с много повече възможности и опит. В крайна сметка Лейси и Хюго бяха адвокати, не ченгета. Не искаха да носят оръжие. Бяха подготвени да преследват корумпирани съдии, а не синдикати на организираната престъпност.

Тези мисли я държаха будна през по-голямата част от нощта. Когато се улови, че се прозява, Лейси отби в алеята за автомобили на някакво заведение за бързо хранене и си поръча кафе.

— Събуди се — сръчка партньора си тя. — Чака ни още час и половина път, но и на мен ми се затварят очите.

— Извинявай — каза Хюго и разтри очи.

Пиха кафе и докато Лейси шофираше, Хюго обобщи бележките на Садел.

— Според нашата колежка от двехилядната година до две и девета в окръг Брънзуик са заведени десет съдебни дела срещу компания на име „Нилан Тайтъл“, бахамска фирма, чийто регистриран представител е адвокат в Билокси. Всеки път другата страна се опитва да издейства разкриването на истинската самоличност на собствениците на „Нилан Тайтъл“ и всеки път съдията, нашата приятелка Клодия Макдоувър, отказва. Нямамо как да се случи. Една компания със седалище на Бахамите била обект на тамошното законодателство, а то си имало начини да закриля местните компании. Играят на криеница, но е законно. Както и да е, „Нилан Тайтъл“ явно имат страхотни адвокати, защото са непобедими, поне в съдебната зала на Макдоувър. Десет на нула.

— Какви са делата? — попита Лейси.

— За неспазване на строителните норми, нарушаване на договори, обезценяване на имотите в съседство и дори осуетен колективен иск от собственици на жилища за некачествено строителство. Окръгът съди „Нилан“ в спор за фалшифицирани оценки на имоти и данъци.

— Кой се явява отстрана на „Нилан“?

— Същият адвокат от Билокси. Той им е официалният говорител и явно разбира какво се случва. Ако „Нилан“ наистина е Вон Дюбоуз, значи добре се прикрива, точно както твърди Майърс. Зад стена от юристи.

Хюго отпи от кафето си и остави настрана листа с бележките.

— Виж, Лейси, аз не вярвам на Грег Майърс.

— Наистина не вдъхва доверие.

— Но трябва да признаеш, че досега всичко, казано от него, се потвърди. Ако ни използва, какво цели?

— И аз си задавах същия въпрос в три сутринта. Трябва да пипнем съдия Макдоувър с една камара пари. Точка по въпроса. Ако парите бъдат конфискувани, Къртицата ще получи част от тях като възнаграждение и тогава Майърс също ще има дял. Ако Вон Дюбоуз и приятелчетата му бъдат арестувани — добре, обаче как това помага на Майърс?

— Не му помага, разбира се, освен ако Макдоувър не изгори заедно с Дюбоуз.

— Да, той ни използва, Хюго. Подал е жалба с обвинение за корумпирани съдийски практики или направо кражба. Нашата работа е да разследваме. Всеки, който подаде жалба срещу съдия, ни използва, за да открие истината. Такава ни е работата.

— Разбира се, но нещо не е наред с този човек.

— И моят инстинкт ми подсказва същото. Допада ми стратегията на Гайзмар. Ще поровим малко, ще надникнем тук-там, ще се опитаме да открием кой притежава онези четири жилища, ще действаме, но предпазливо и ако открием истински доказателства за злоупотреби, ще се обърнем към ФБР. Майърс не може да ни попречи да го направим.

— Съгласен съм, но той може да изчезне и повече да не говори с нас. Ако има доказателства за корупция в казиното, никога няма да се доберем до тях, в случай че се намеси ФБР.

— С какво друго ни е снабдила Садел за приятната ни разходка до „Старк“?

Хюго взе друга бележка.

— Малко информация за съдия Макдоувър. Нейните избори, кампании, конкуренти, такива работи. Тъй като изборите не са партийни, не сме сигурни каква е политиката ѝ. Няма данни за съдействие на други кандидати в други надпревари. Няма предишни жалби срещу нея, подадени в КСЕ. Няма и оплаквания до Щатската асоциация на юристите. От деветдесет и осма година насам тя получава най-висока оценка от асоциацията. Няма престъпления или наказуеми простъпки. Пише много, има дълъг списък със статии, които е публикувала в правни списания и брошури. Освен това обича да говори по семинари и пред студенти. Дори е водила курс по съдебна практика в Щатския университет на Флорида преди три години. Всъщност има впечатляваща биография. Представлява много повече от среднестатистическия съдия. Няма кой знае какво имущество. Къща в центъра на Стърлинг, оценена на двеста и трийсет хиляди долара, построена преди седемдесет години и с ипотека за сто и десет хиляди. Нотариалният акт е издаден на нейно име, Макдоувър — моминското ѝ име. Възвърнала си го е веднага след развода и оттогава използва него. Развела се е през осемдесет и осма година, няма деца, няма други бракове. Няма данни за принадлежност към църква, граждански клубове, дружества, политически партии, нищо. Следвала е право в „Стетсън“, където била отлична студентка. Преди това е завършила

колеж в Джаксънвил, Северна Флорида. Има някакви неща за развода ѝ с лекаря, но не си струва да им отделяме време.

Лейси слушаше внимателно и отпиваше от кафето си.

— Ако Майърс е прав, тя получава част от приходите на индианското казино. Трудно е за вярване, не мислиш ли? Така де, високоуважавана съдийка, избрана от народа.

— Разбира се. Виждали сме съдии да вършат странни неща, но не чак толкова дръзки.

— Как си го обясняваш? Какви са мотивите ѝ?

— Ти си неомъжена жена с кариера. Ти отговори.

— Не мога. Какво има в другите бележки?

Хюго порови в куфарчето си и извади някакви документи.

Когато влязоха във фермерския окръг Бранфорд, започнаха да се появяват табели, че отпред има затвори и изправителни заведения. Близо до градчето Старк с население от пет хиляди души завиха и последваха табелите за щатския затвор на Флорида с хиляда и петстотин затворници, включително четиристотин със смъртни присъди. Единствено в Калифорния имаше повече осъдени на смърт, отколкото във Флорида.

Тексас беше съвсем малко по-назад, заемайки трето място, но само защото действаше по-експедитивно. Смъртниците там бяха около триста и трийсет. Калифорния не проявяваше интерес към екзекуциите на хора, затова осъдените на смърт там бяха станали шестстотин и петдесет. Флорида си мечтаеше да бъде втори Тексас, но апелативните съдилища все ѝ пречеха. Предишната година, 2010-а, в „Старк“ само един човек беше получил смъртоносната инжекция.

Паркираха на претъпкания паркинг и се отправиха пеша към административната сграда. Като юристи, които са щатски служители, посещението им беше улеснено. Бързо преминаха през проверките, придружавани от надзирател, който имаше достатъчно власт веднага да отваря пред тях всички врати. В крило „Кю“, прословутото крило на смъртниците във Флорида, минаха през поредната бариера и ги въведоха в дълга зала. Табела на вратата гласеше „Консултации с адвокат“. Надзирателят отвори още една врата към малко помещение, разделено от плексигласова преграда.

— За пръв път ли сте в отделението на смъртниците? — попита той.

— Да — отговори Лейси.

— Идвах веднъж като студент по право — отговори Хюго.

— Добре. Носите ли формуляра за съгласие?

— Да — отговори Хюго, постави куфарчето си върху масата и го отвори.

Джуниър Мейс беше представляван про боно от голяма фирма във Вашингтон. Преди Лейси и Хюго да говорят с него, трябваше да уверят адвокатската кантора, че няма да обсъждат въпросите, чието разглеждане предстоеше на скорошното обжалване. Хюго извади лист хартия и надзирателят го прочете бавно. Когато документът получи одобрението му, той го върна и каза:

— Предупреждавам ви, че Мейс е странна птица.

Лейси отмести очи, не искаше да коментира. Докато будуваше предишната нощ и се измъчваше от тревоги, които парализираха мозъка ѝ, тя прочете онлайн няколко статии за смъртната присъда във Флорида. Всеки затворник прекарваше сам в килия по два и три часа дневно. Оставащият един час беше за „раздвижване“ — възможност да се разходи на малка поляна и да погледа слънцето. Всяка килия беше три на два метра и висока два и седемдесет. Леглото беше по-тясно от стандартното единично и на сантиметри от тоалетната от неръждаема стомана. Нямаше климатик, нямаше съкилийник, нямаше почти никакъв контакт с хора освен с надзирателите в часовете за хранене.

Ако Джуниър Мейс не е бил „странна птица“ преди пристигането си тук петнайсет години по-рано, със сигурност можеше да се очаква да е станал поне малко странен. Пълната изолация води до притъпяване на сетивата и всякакви психични проблеми. Специалистите в областта на изправителните заведения започват да осъзнават този факт и движението за промяна на практиката затворници да бъдат държани в изолатор започваше да набира сила. Въпросното движение обаче още не беше стигнало до Флорида.

Отвори се врата от другата страна и в помещението влезе надзирател, следван от Джуниър Мейс с белезници и облечен с обичайния син затворнически панталон и оранжева тениска, каквато

носеха осъдените на смърт. След него вървеше втори надзирател. Свалиха му белезниците и излязоха.

Джуниър Мейс направи две крачки и седна на масата от своята страна. Делеше ги плексигласовата преграда. Хюго и Лейси заеха местата си; изминаха няколко неловки секунди.

Мейс беше на петдесет и две години. Косата му беше дълга, гъста и прошарена, хваната на конска опашка. Кожата му беше тъмна и не беше изсветляла от живота в изолатора. Очите му бяха кестеняви, големи и тъжни. Беше висок и слаб, с добре оформени бицепси. Сигурно прави много лицеви опори, помисли си Хюго. Според досието съпругата му Айлийн бе убита на трийсет и две години. Имали три деца, отгледани от роднини след ареста и осъждането на Джуниър.

Лейси взе една от двете слушалки от своята страна на преградата и каза:

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнем.

Мейс просто държеше слушалката си. Сви рамене, но не отговори.

— Не съм сигурна, че сте получили писмото ни, но ние работим в Комисията по съдийка етика и разследваме съдия Клодия Макдоувър.

— Получих писмото. Ето ме, съгласих се на срещата. — Говореше бавно, сякаш предварително обмисляше всяка дума.

— И така, не сме тук да разговаряме за делото ви. Не можем да ви помогнем в това отношение, пък и вие си имате добри адвокати във Вашингтон.

— Още съм жив, така че явно си вършат работата. Какво искате от мен?

— Информация — отговори Лейси. — Трябват ни имената на хора, с които можем да разговаряме. Хора от племето тапакола, които са на страната на доброто, на ваша страна. За нас този свят е непознат, не можем просто да се появим там и да започнем да задаваме въпроси.

Джуниър Мейс присви очи и ъгълчетата на устните му увиснаха надолу като обърната усмивка. Кимна, измери ги с гневен поглед и накрая каза:

— Вижте, жена ми и Сон Разко бяха убити през деветдесет и пета година. Бях осъден през деветдесет и шеста и ме откараха окован с някакъв микробус. Това беше преди да построят казиното, затова не

съм сигурен, че ще съм в състояние да ви помогна. Трябваше да отстранят мен и Сон, за да го построят. Него го убиха заедно с жена ми, а мен ме осъдиха.

— Знаете ли кой го е направил? — попита Хюго.

Мейс се усмихна, но очите му останаха тъжни.

— Господин Хач — бавно изрече той, — вече шестнайсет години повтарям, че не знам кой е убил жена ми и Сон Разко. Имаше някакви хора на заден план, някакви външни елементи, които си проправиха път и влязоха в картинката. Вождът ни по онова време беше свестен човек, но се корумпира. Онези, външните, се добраха до него, не знам как, но съм сигурен, че имаше замесени пари, и той изведнъж реши, че казиното е хубаво нещо. Двамата със Сон отвърнахме на удара и спечелихме първото гласуване през деветдесет и трета година. Онези типове си бяха въобразили, че ще спечелят, и подготвяха почвата, за да натрупат много пари от казиното и околната земя. Когато нашият народ отхвърли предложението първия път, те решиха да се отърват от Сон. И от мен явно. И измислиха начин да го постигнат. Сон е мъртъв. Аз съм тук. Казиното вече десет години е същинска печатница за пари.

— Чували ли сте името Вон Дюбоуз? — попита Лейси.

Той замълча и сякаш леко трепна. Явно отговорът щеше да бъде „да“, затова, когато каза „не“, и двамата с Хюго си го отбелязаха. Щяха да проведат интересен разговор по обратния път.

— Не забравяйте, че ме няма от много време — напомни им Мейс. — Петнайсет години тук, в единична килия, разяждат душата, духа и мозъка. Изгубих много и невинаги помня каквото би трябвало да помня.

— Но не бихте забравили Вон Дюбоуз, ако сте го познавали — притисна го Лейси.

Джуниър стисна зъби и поклати глава. Не.

— Не го познавам.

— Допускам, че нямате високо мнение за съдия Макдоувър — намеси се Хюго.

— Меко казано. Процесът, който ръководеше, беше пълен фарс, осъди невинен човек. Освен това прикриваше нещо. Винаги съм подозирал, че знаеше повече, отколкото би трябвало. Беше кошмар, господин Хач. От мига, в който ми съобщиха, че съпругата ми е мъртва заедно със Сон, а после и шокът от обвинението и ареста. Докато се

опомня, и системата заработи като смазана машина — когото и да погледнеш, се оказваше от лошите. Ченгетата, прокурорите, съдията, свидетелите, съдебните заседатели — смачка ме тази система, която работеше с пълна пара. За нула време ме натопиха, обвиниха, осъдиха и ето ме тук.

— Какво прикриваше съдията? — попита Лейси.

— Истината. Тя беше наясно, че не съм убил Сон и Айлийн, така подозирам.

— Колко хора знаят истината? — попита Хюго.

Джуниър остави слушалката върху масичката и потърка очи, сякаш не беше спал дни наред. Прокара пръстите на дясната си ръка през гъстата си коса чак до конската опашка. Бавно взе отново слушалката и каза:

— Не са много. Повечето ме смятат за убиец. Те вярват на историята, а и защо не? Бях осъден от съд и сега гния тук и чакам да ме боднат с иглата. И точно така ще стане някой ден, а после ще ме откарат обратно в окръг Брънзуик да ме погребат някъде. Историята ще продължи да се разказва. Джуниър Мейс спипал жена си с друг мъж и убил и двамата в пристъп на ярост. Хубава история, нали?

Настъпи мълчание. Лейси и Хюго си записваха и обмисляха какъв да бъде следващият им въпрос. След малко Джуниър продължи:

— Да знаете, че това е адвокатско посещение и няма ограничение на времето. Ако вие не бързате, повярвайте ми, аз също не бързам. В килията ми сега е към трийсет и осем градуса, отникъде не се проветрява, така че малкият ми вентилатор само размества въздуха. За мен посещението ви е приятно разнообразие и ви каня отново всеки път, когато минавате наблизо.

— Благодаря — отговори Хюго. — Имате ли много посетители?

— Не колкото ми се иска. Децата ми се отбиват от време на време, но срещите ни са трудни. Години не им позволявах да ме посещават, а те пораснаха много бързо. Вече са семейни. Дори станах дядо, но не съм виждал внуците си. Имам снимки обаче, цяла стена със снимки. Как ви се струва? Четири внуци, а не съм имал шанса да ги докосна.

— Кой отгледа децата ви? — попита Лейси.

— Майка ми помагаше, преди да умре. Брат ми Уилтън и жена му поеха най-голямата тежест и направиха всичко по силите си.

Ужасно положение. Представете си да сте дете и да убият майка ви. Всички твърдят, че го е направил баща ви, и го осъждат на смърт.

— Децата смятат ли ви за виновен?

— Не. Научиха истината от Уилтън и от майка ми.

— Уилтън ще се съгласи ли да разговаря с нас? — попита Хюго.

— Не знам. Опитайте. Не съм сигурен дали иска да се замесва. Разберете, напоследък хората от моя народ живеят много добре, значително по-добре от преди. Като обърна поглед назад, не съм сигурен, че със Сон бяхме прави, когато се противопоставяхме на казиното. То осигури работни места, училища, пътища, болница, благоденствие, за което хората от племето дори не бяха мечтали. Когато един тапакола навърши осемнайсет, получава доживотна пенсия от пет хиляди долара месечно, а сумата може да се увеличи. Нарича се дивидент. Дори аз получавам дивиденти, нищо че очаквам изпълнението на смъртната си присъда. Бих спестявал парите за децата си, но на тях не им трябват. Затова ги изпращам на адвокатите си във Вашингтон — реших, че това е най-малкото, което мога да направя. Когато поеха случая ми, още не беше въведена системата с дивидентите и адвокатите не очакваха да получат никакви пари. Всеки тапакола ползва безплатно здравеопазване и образование, покриват му се таксите и другите разходи за колеж, ако иска да следва. Имаме собствена банка и вземаме нисколихвени заеми за къщи и коли. Както ви казах, там се живее добре, много по-добре от преди. Това е хубавото. Неприятното е, че се появиха доста сериозни проблеми с мотивацията, особено сред младите. Защо да учат в колеж и да се стремят към кариера, след като имат гарантирани доходи до живот? Защо да си търсят работа? В казиното работят половината възрастни от племето и това е постоянен източник на напрежение. Кой да получи лесна работа и кой не? Водят се много вътрешни борби, върти се политика. Но като цяло племето съзнава, че му се е случило нещо хубаво. Защо да клатят лодката? Защо някой да се тревожи за мен? Защо Уилтън да помага за разобличаването на корумпирана съдийка, ако има вероятност всички да пострадат от това?

— Известно ли ви е да има корупция в казиното? — попита Лейси.

Мейс остави слушалката и отново прокара ръка през косата си, сякаш мъчително размишляваше по въпроса. Колебанието му

издаваше, че се бори не с истината, а коя версия на истината да избере. Отново взе слушалката и каза:

— Пак повтарям, казиното отвори няколко години след като дойдох тук. Не съм го виждал.

— Хайде стига, господин Мейс. Сам казахте, че племето ви е малко. Голямо казино на малка група хора. Едва ли е възможно да има тайни. Със сигурност сте чували слуховете.

— Какви слухове?

— За прибиране на пари и изнасянето им през задния вход. Смята се, че в момента „Трежър Кий“ е с приходи от половин милиард долара, деветдесет процента от които са в брой. Нашият източник твърди, че има добре организирана банда престъпници, които са се сдушили с вашите управници и обират голям процент от печалбата. Не сте ли чували за това?

— Може и да съм чувал този слух, но това не означава, че знам нещо.

— Тогава кой знае? С кого можем да поговорим? — попита Лейси.

— Трябва да имате добър източник, иначе нямаше да сте тук. Питайте него.

Лейси и Хюго се спогледаха — и двамата си представиха Грег Майърс, който обикаля Бахамите с яхтата си, със студена бира в ръка, а от стереото звучи Джими Бъфет.

— Може би по-нататък — отговори Хюго. — Сега обаче ни трябва някой вътрешен човек, който познава казиното.

Мейс клатеше глава.

— Уилтън е единственият ми източник на информация, а той не казва много. Не съм сигурен колко знае, но съвсем малко новини се прокрадват чак дотук, в „Старк“.

— Бихте ли звъннали на Уилтън, за да го уверите, че няма проблем да разговаря с нас? — попита Лейси.

— И какво ще спечеля? Не ви познавам. Не знам дали мога да ви имам доверие. Сигурен съм, че имате добри намерения, но е възможно да попаднете в положение, при което нещата да излязат от контрол. Не знам. Трябва да помисля.

— Къде живее Уилтън? — попита Хюго.

— В резервата, близо до казиното. Опитва се да си намери работа там, но му отказаха. Никой от семейството ми не работи в казиното. Не ги наемат. Въпрос на политика.

— Значи още има напрежение?

— О, да, огромно. Хората, които се бориха против казиното, на практика са в черен списък и не могат да работят там. Продължават да си получават дивидентите, но не им дават работа.

— А какво е отношението към вас? — попита Лейси.

— Както ви казах, повечето са убедени, че съм убил Сон, техния предводител, затова не ми съчувстват особено. А онези, които подкрепяха казиното, ме мразят още от самото начало. Няма нужда да ви казвам, че нямам много привърженици сред моите хора. И семейството ми плаща цената.

— Ако съдия Макдоувър бъде разобличена и се докаже, че е корумпирана, има ли шанс това да ви помогне? — попита Хюго.

Мейс се изправи бавно и се протегна, сякаш за да облекчи болката си, направи няколко крачки към вратата, после обратно към масата. Пообтегна се още малко, изпука кокалчетата си и взе слушалката.

— Не виждам как. Процесът ми приключи отдавна. Всички решения на съдийката бяха разчепкани при обжалванията, и то от добри адвокати. Според нас няколко от тези решения са неправилни. Смятаме, че още преди десет години трябваше да се проведе нов процес, но апелативните съдилища потвърдиха нейната присъда. Не единодушно, всъщност на всички инстанции мненията се разделяха и се изразяваше несъгласие с присъдата ми. Обаче мнозинството печели, затова ето ме тук. Двамата доносници от ареста, които много спомогнаха за присъдата ми, изчезнаха още преди години. Знаехте ли го?

— Мярна ми се сред записките — призна Лейси.

— И двамата изчезнаха почти по едно и също време.

— Някакви предположения?

— Две теории. Едната, и по-добрата, е, че и двамата са пречукани скоро след потвърждаването на присъдата ми. И двамата бяха закоравели престъпници, истински подлещи, които се излъскаха хубавичко за процеса и убедиха съдебните заседатели, че съм се

хвалил с убийствата в ареста. Е, проблемът с доносниците е, че често се отмятат и променят историите си. Убеден съм.

— А втората теория? — попита Хюго.

— Че моите хора са ги очистили, за да си отмъстят. Съмнявам се, но не е съвсем изсмукано от пръстите. Вихреха се бурни страсти, сигурно и това е възможно. Така или иначе, двамата доносници изчезнаха и никой не ги е виждал от години. Дано да са мъртви. Те ме вкараха тук.

— Не бива да обсъждаме случая ви — напомни му Лейси.

— Аз нямам друга тема, пък и на кого му пука? Вече всичко е публично достояние.

— Значи има поне четири трупа — отбеляза Хюго.

— Поне.

— Има ли и още? — попита Лейси.

Той кимаше упорито, но Лейси и Хюго не можеха да разберат дали има нервен тик, или отговаря утвърдително. Накрая Джуниър каза:

— Зависи колко дълбоко ще се разрови човек.

6

Първият съд, построен от данъкоплатците на окръг Брънзуик, изгоря до основи. Вторият беше отнесен от вятъра. След урагана през 1970 г. окръжната управа одобри проект, който включваше много тухли, бетон и стомана. Резултатът беше отблъскващ хангар в съветски стил, на три етажа, с малко прозорци и плосък покрив, който течеше още от първия ден. По онова време окръгът, по средата между Пенсакола и Талахаси, беше слабо населен, а крайбрежието не беше застроено хаотично. Според преброяването от 1970 г. там живееха 8100 бели, 1570 чернокожи и 411 индианци. Няколко години след като „Новият съд“, както го наричаха, отвори врати, крайбрежието в тясната северозападна част на Флорида се оживи, когато предприемачите се втурнаха да строят жилища и хотели. Със своите километрични диви и девствени плажове Смарагдовият бряг се превърна в още по-популярна дестинация. Населението се увеличи и през 1984 г. окръг Брънзуик беше принуден да разшири сградата на съда си. Верен на постмодернистичния стил, окръгът изгради озадачаваща пристройка с фалическа форма, която мнозина оприличаваха на злокачествено образуване. Всъщност местните точно така я наричаха — Тумора, въпреки че официалното ѝ название беше Пристройката. Дванайсет години по-късно населението продължаваше да расте и окръжната управа добави още един такъв тумор от другата страна на Новия съд и оповести, че е готова за всякакъв бизнес.

Окръжен център беше град Стърлинг. Брънзуик и два съседни окръга съставляваха Двайсет и четвърта съдебна област на Флорида. От двамата окръжни съдии Клодия Макдоувър беше тази, която се помещаваше в Стърлинг, следователно тя до голяма степен командваше в съда. Имаше старшинство и влияние, затова всички чиновници от местната администрация пристъпваха на пръсти край нея. Просторният ѝ кабинет се намираше на третия етаж, откъдето тя се наслаждаваше на приятна гледка и на слънце през един от малкото прозорци. Мразеше сградата и често си мечтаеше да дойде време,

когато ще има достатъчно власт, за да я събори и да построи нова. Но това беше само мечта.

След спокоен ден на бюрото си тя уведоми своята секретарка, че ще си тръгне в четири — твърде рано за нея. Изпълнителната и добре обучена секретарка попи информацията, но не зададе никакви въпроси. Никой не питаше Клодия Макдоувър защо прави едно или друго.

Съдията напусна Стърлинг със своя лексус последен модел и пое в южна посока. Двайсет минути по-късно мина през импозантния вход на „Трежър Кий“ — място, което тайно смяташе за „своето казино“. Беше убедена, че то нямаше да съществува без нейните усилия. Тя имаше властта да го затвори още утре, ако поиска. Това обаче нямаше да се случи.

Подкара по пътя, обикалящ казиното, и се усмихна както винаги, когато видя пълните паркинги, неспирно движещите се автобуси, които превозваха играещите хазарт от и до хотелите им, ярките неоновы билбордове, рекламиращи шоупрограми със залязващи кънтри певци и евтини циркови номера. Всичко това извикваше усмивката ѝ, защото означаваше, че индианците благоденстват. Хората имаха работа. Хората се забавляваха. Семействата идваха тук на почивка. „Трежър Кий“ беше превъзходно място и тя изобщо не се притесняваше от факта, че източва съвсем малка част от всичко.

Напоследък нищо не притесняваше Клодия Макдоувър. След седемнайсет години на съдийската скамейка репутацията ѝ беше стабилна, работата ѝ — сигурна, рейтингът — висок. А след като единайсет години получаваше дял от печалбата на казиното, тя беше невъобразимо богата жена с авоари, скрити по цял свят и растящи с всеки изминал месец. И макар да се беше обвързала с хора, които не харесваше, тяхната мошеническа конспирация беше непроницаема за външния свят. Нямаше следа, нямаше улики. В крайна сметка всичко вървеше по вода цели единайсет години, още от деня, в който казиното отвори врати.

Тя мина през някаква порта и влезе в тузарския голф комплекс „Рабит Рън“. Притежаваше четири жилища тук, или поне притежаваше офшорните компании, на чието име се водеха. Три отдаваше под наем чрез адвоката си, а едното бе запазила за себе си. То представляваше двуетажна крепост с блиндирани врати и прозорци. „Защита от

урагани“ гласеше мотивът ѝ преди години, докато го укрепваше. В една малка спалня беше направила трезор три на три метра с бетонни стени. Там държеше пари в брой, злато, бижута. Имаше и няколко ценни притежания, които не беше толкова лесно да се преместят — две литографии на Пикасо, египетски каноп на четири хиляди години, порцеланов сервиз за чай от друга династия и сбирка редки първи издания на романи от XIX в. Вратата на спалнята беше скрита зад подвижна библиотека, така че, ако някой влезеше в жилището, нямаше да разбере за съществуването на трезора. Само че в жилището не влизаше почти никой. От време на време някой гост биваше поканен във вътрешния двор на пиетие, но апартаментът не беше предназначен за живеене, гости или пиетета.

Клодия дръпна завесите и погледна към голф игрището. То беше празно, защото това бяха най-горещите дни на август и въздухът беше нажежен и лепкав. Тя напълни чайник с вода и го постави на котлона. Докато чакаше водата да заври, проведе два телефонни разговора — и двата с адвокати, чиито дела предстоеше да влязат в съдебната ѝ зала.

В пет часа, точно навреме, пристигна този, когото очакваше. Срещаха се всяка първа сряда на месеца в пет следобед. Понякога, ако Клодия беше извън страната, променяха деня на срещата, но се случваше рядко. Общуваха винаги лице в лице, в нейния апартамент, където нямаше опасност от скрити жици, бръмбари или някакво наблюдение. Използваха телефон само два-три пъти годишно. Стараеха се нещата да бъдат прости и никога не оставяха следи. Не ги грозеше опасност, така беше от самото начало, при все това не поемаха рискове.

Клодия пиеше чай, а Вон се наслаждаваше на своята водка с лед. Пристигна с кафява чанта, която остави на канапето както винаги. Вътре имаше двайсет и пет пачки стодоларови банкноти, всяка пристегната с ластиче, всяка с по 10 000 долара. Месечната парса беше половин милион долара и двамата си я делеяха поравно, доколкото ѝ беше известно. На Клодия от години ѝ се искаше да разбере точно колко смъква той от индианците, но нямаше представа, защото Вон вършеше мръсната работа сам. С течение на времето обаче, стана предоволна от своя дял. Пък и защо не?

Клодия не знаеше подробностите. Как точно заделяха сумите? Как ги криеха от счетоводството и от камерите на охранителните

системи? Кой подправяше счетоводството, за да измъкне тези пари? Кой в дълбините на казиното ги вземаше и подсигуряваше изпращането им до Вон? Къде ходеше той да ги получи? И кой му ги доставяше? Колко хора вътре бяха подкупени? Тя нямаше представа за тези неща. Нито пък знаеше какво прави той със своя дял от парите в брой. Не бяха водили подобни разговори.

Клодия не знаеше нищо за бандата му, но и не искаше да узнава. Срещаше се само с Вон Дюбоуз и понякога с верния му помощник Хенк. Вон я беше открил преди осемнайсет години, когато тя беше отегчена адвокатка в малък град, която се мъчеше да си подсигури прилична прехрана и продължаваше да крои отмъщение на бившия си съпруг. Вон имаше грандиозен план за мащабно строителство, което щеше да се подхранва от казино на индианска земя, само че на пътя му стоеше един стар съдия. Ако се отървеше от него и може би от още една-две пречки, ръцете му щяха да бъдат развързани да докара булдозерите. Предложи ѝ да финансира кампанията ѝ и да направи каквото трябва, за да я изберат.

Сега Вон беше около седемдесетгодишен, но можеше да мине и за мъж на шейсет. С постоянния си тен и пъстрите си ризи за голф минаваше за поредния заможен пенсионер, който се радва на хубав живот под слънцето на Флорида. Беше минал през два развода и от години беше сам. Навремето, след като Клодия стана съдия, той се опита да започне връзка с нея, но тя не прояви интерес. Беше с петнайсетина години по-възрастен, което всъщност не беше много, но просто искрата я нямаше. Тогава тя беше на трийсет и девет и постепенно осъзнаваше факта, че предпочита жените пред мъжете. Пък и, честно казано, Вон я отегчаваше. Беше необразован, интересуваше се само от риболов, от голф и от строителството на поредния търговски център или голф игрище, а тъмната му страна все още я плашеше.

През годините, докато се носеха слухове, някакви подробности излизаха на бял свят и апелативните съдилища повдигаха различни въпроси, Клодия беше започнала да се съмнява, че Джунийър Мейс е убил съпругата си и Сон Разко. Преди и по време на процеса беше убедена във вината му и искаше да произнесе правилната присъда заради хората, които я бяха избрали. Ала с течение на времето и след натрупания опит у нея се бяха зародили сериозни съмнения във вината

му. Като съдия обаче работата ѝ отдавна беше приключила и тя не можеше да направи почти нищо, за да поправи една злина. А и защо? Сон и Джуниър вече ги нямаше. Казиното беше построено. Животът ѝ беше хубав.

В действителност обаче, ако Джуниър не беше извършил убийствата, тогава някой от бандата на Вон беше пуснал по два куршума в главата на Сон Разко и на Айлийн Мейс и беше уредил изчезването на свидетелите, които бяха обвинили Джуниър. Клодия се правеше на непреклонна и храбра, но всъщност се страхуваше до смърт от Дюбоуз и момчетата му. Единствения път, когато си крещяха един на друг преди десетина години, тя го беше уверила, че ако ѝ се случи нещо, моментално ще бъде разобличен.

Помежду им се бяха установили цивилизовани взаимоотношения на взаимно недоверие, като всеки изпълняваше точно определена роля. Тя имаше властта да затвори казиното със съдебно предписание по каквато и да било измислена причина и беше доказала, че не се бои да го направи. Той вършеше мръсната работа и държеше индианците тапакола под контрол. Заедно процъфтяваха и забогатяваха все повече с всеки изминал месец. Удивително беше колко сърдечност може да се появи и колко подозрения могат да бъдат пренебрегнати в името на многото пари.

Седяха вътре на хладно, отпиваха от питиетата си и наблюдаваха пустия феървей, доволни от хитрата си схема и невероятното си богатство.

— Как върви „Норт Дюнс“? — попита тя.

— Движи се — отговори той. — Очаква се Съветът по териториално устройство да заседава следващата седмица и да даде зелена светлина. Би трябвало след две седмици да копаем.

„Норт Дюнс“ беше най-новото попълнение в неговата голф империя — с трийсет и шест дупки, изкуствени и естествени езера, луксозни апартаменти и още по-луксозни къщи, в близост до бъдещ бизнес център с хубав площад и амфитеатър, при това само на километър-два от брега.

— Членовете подсигурени ли са? — попита тя.

Глулав въпрос. Парите в брой, които ѝ носеше Дюбоуз, не бяха единственият подкуп, който той даваше в града.

— Четирима срещу един — каза той. — Поули е против, разбира се.

— Защо не се отървеш от него?

— Не, не, той ни трябва. Не бива да изглежда прекалено лесно. Четирима на един върши идеална работа.

В тази част на страната подкупите наистина не бяха необходими. Вземаш който и да е строителен проект — от луксозни затворени жилищни комплекси до обикновени търговски центрове — снабден с лъскава брошура, пълна с полуистини, лепваш му етикет „икономическо развитие“ с обещанието за данъчни облекчения и нови работни места, и избраните държавни служители веднага посягат към гумените си печати. Ако някой споменеше екологични проблеми, натоварено улично движение или препълнени училища, го обявяваха за либерал, смахнат еколог или, и това беше най-зле, за „северняк“. Вон беше овладял до съвършенство играта още преди години.

— Обещал си ми нещо — каза тя.

Беше ѝ обещал още едно жилище в новия комплекс.

— Разбира се, госпожо съдия. До игрището за голф или във висока сграда?

— Колко висока е?

— Колко висока желаш да бъде?

— Искам да виждам океана. Възможно ли е?

— Няма проблем. Засега е десететажна сграда и при ясно време ще се вижда от средата на Мексиканския залив.

— Харесва ми. Гледка към океана. Не държа да е на последния етаж.

Концепцията за допълнителния апартамент беше разработена от легендарния предприемач от Флорида с прякора Врътката. В треската и настървението за строителството на висока сграда с изглед към океана плановете се бяха променяли в движение, местеха се стени и в резултат се беше появил допълнителен апартамент, за който Съветът по териториално устройство не подозираше. Апартаментът можеше да има десетки приложения, нито едно от които не беше съвсем законно. Вон беше усвоил правилата на играта и през годините любимата му съдийка беше натрупала впечатляващо портфолио от допълнителни апартаменти. В списъка ѝ имаше и дялове от законен бизнес —

търговски център, воден парк, два ресторанта, няколко малки хотела и много земя, която очакваше булдозерите.

— Още едно питие? — попита тя. — Трябва да обсъдим два други въпроса.

— Аз ще донеса.

Той се изправи и отиде до кухненския плот, където тя държеше твърдия алкохол, макар че не го докосваше. Наля си един шот, добави две кубчета лед и се върна на мястото си.

— Слушам те.

Клодия пое дълбоко дъх, защото знаеше, че това няма да бъде лесно.

— Уилсън Ванго.

— Какво за него? — рязко попита Дюбоуз.

— Изслушай ме. Излежал е четиринайсет години и здравето му е силно влошено. Има емфизем, хепатит и психически проблеми. Оцелял е след многобройни побои и други посегателства и, изглежда, има някакво мозъчно увреждане.

— Хубаво.

— След три години може да кандидатства за предсрочно освобождаване. В момента съпругата му умира от рак на яйчниците, семейството мизерства и така нататък. Ужасно положение. Както и да е, някой се е добрал до губернатора и той иска да отменим остатъка от присъдата на Ванго, но само ако аз съм съгласна.

Очите на Вон проблеснаха гневно и той остави питието си. Изпъна гневно пръст към нея и каза:

— Този кучи син открадна четирийсет хиляди от моя компания. Искам да умре в затвора, за предпочитане след още един побой. Разбираш ли, Клодия?

— Стига, Вон. Дадох му максимална присъда заради теб. Излежал е достатъчно. Горкият човек умира, жена му също. Смили се.

— Никога, Клодия, никога не се смилявам. Той има късмет, че е в затвора, а не с дупка в главата. По дяволите, Клодия, не. Ванго няма да излезе на свобода.

— Добре, добре. Нaley си още едно. Успокой се, отпусни се.

— Добре съм. Какво още имаш да ми казваш?

Тя отпи от чая си и изчака около минута. Когато напрежението се поразсея, каза:

— Виж, Вон, аз съм на петдесет и шест. Вече седемнайсет години съм съдия и се изморих. Това е третият ми мандат и ако нямам конкуренти следващата година, със сигурност ще направя двайсет и четири години на съдийското място. Не, стига ми толкова. Филис също смята да се пенсионира и искаме да обиколим света. Омръзна ми от Стърлинг, а на нея ѝ писна от Мобил. Нямаме деца, които да ни задържат, така че защо да не заминем някъде? Да си поживеем с парите от индианците. — Тя замълча и се взря в него. — Какво ще кажеш?

— Ясно е, че нещата ми харесват, каквито са. Най-хубавото нещо у теб, Клодия, е, че се корумпира много лесно, а после се влюби безнадеждно в парите. Също като мен. Разликата е, че аз съм си роден така, корупцията е в моята ДНК. Бих предпочел да крада пари, отколкото да ги печеля. Ти обаче беше непорочна, но премина с удивителна лекота откъм тъмната страна.

— Не бях непорочна. Тласкаха ме омраза и изгарящо желание да унижа бившия си съпруг. Копнеех за мъст, а в това няма нищо непорочно.

— Искам да кажа, че не съм сигурен дали ще успея да намеря друг съдия, който така лесно да позволи да бъде купен.

— На този етап наистина ли ти трябва? Ако напусна, всички пари от казиното ще бъдат твои — не е лоша перспектива. Притежаваш политиците. Разринал си с булдозери половината окръг и си си подсигурил предостатъчно възможности за строеж. Напълно ясно е, поне за мен, че ще се справиш чудесно и без да държиш съдия в джоба си. Омръзна ми да работя и ако трябва да бъде честна — макар че това не е уместна за този разговор дума — иска ми се известно време да бъде праволинейна.

— Във финансово или в сексуално отношение?

— Във финансово, негоднико — изкиска се тя.

Вон се усмихна и отпи от водката си, докато обмисляше нещата. Идеята тайно го вълнуваше. Едно гърло по-малко, при това голямо гърло.

— Ще се оправим — отговори той.

— Разбира се. Още не съм взела решение, но исках да знаеш, че го обмислям. Наистина ми дойде до гуша да съм арбитър по разводи и

да изпращам хлапета в затвора до живот. И да знаеш, че не съм казала на никого за Филис.

— На мен можете да доверите и най-тъмните си тайни, госпожо съдия.

— Знам, лика-прилика сме си.

Вон се изправи и каза:

— Трябва да вървя. По същото време следващия месец?

— Да.

На излизане той взе празна кожена чанта, същата като онази, която беше донесъл, но по-лека.

Посредникът се казваше Кули — бивш адвокат, макар че излизането му от професията не беше толкова зрелищно като това на приятеля му Грег Майърс. Кули беше успял да избегне заглавията по вестниците, като бързо си договори извънсъдебно споразумение в Джорджия и се отказа от адвокатските си права. Не възнамеряваше да се опитва да си ги върне.

Срещнаха се в спокойния вътрешен двор на хотел „Пеликан Саут Бийч“ и на питие прегледаха най-новите документи.

Първите няколко листа обобщаваха пътуванията на Клодия Макдоувър през последните седем години: дати, дестинации, продължителност на престоя и така нататък. Жената обичаше да пътува и го правеше със стил, най-често с частен самолет, макар че нито един от полетите не беше регистриран на нейно име. Адвокатката й Филис Търбан се занимаваше с подробностите и обикновено използваше една от двете чартърни компании в Мобил.

Най-малко веднъж месечно Клодия отиваше с колата си в Пенсакола или в Панама Сити, качваше се на малък частен самолет, в който я чакаше Филис, и отлиташе за Ню Йорк или за Ню Орлиънс за уикенда. Нямахме данни какво правят по време на тези пътувания, но Къртицата имаше представа. Всяко лято Клодия прекарваше по две седмици в Сингапур и се смяташе, че притежава жилище там. За тези по-дълги пътувания тя ползваше „Американ Еърлайнс“ и летеше в първа класа. Ходеше до Барбадос поне три пъти годишно с частен самолет. Не се знаеше дали Филис Търбан я придружава на пътуванията до Сингапур и Барбадос, но Къртицата многократно се обаждаше в кабинета на Търбан в Мобил от предплатени и непроследими телефони и беше установила, че тя отсъства, докато съдия Макдоувър е в чужбина. Адвокатката се връщаше на работа, когато се връщаше и съдийката.

В бележките си Къртицата бе записала: „Първата сряда на всеки месец КМ си тръгва от работа малко по-рано от обикновено и отива с

колата си в апартамент в «Рабит Рън». Известно време не беше възможно да се установи къде точно отива, но след като на калника на колата ѝ бе прикрепен джипиес, стана ясно къде. Адресът е Феъруей Драйв №1614Е. Според имотния регистър на окръг Брънзуик имотът е сменял собственика си два пъти и в момента принадлежи на компания, регистрирана в Белиз. Не е трудно да се предположи, че тя отива в апартамента, получава пари в брой от казиното и после отлита някъде с част от парите или с цялата сума. Ако разширим предположението, парите може да се превръщат в злато, сребро, диаманти и вещи с колекционерска стойност. Известно е, че някои търговци в Ню Йорк и Ню Орлиънс приемат плащания в брой, но срещу голямо допълнително възнаграждение. Диамантите и бижутата се изнасят много лесно от страната. Парите в брой също могат да заминат с бърза куриерска пратка до всяка точка на света, особено до Карибите“.

— Не ми харесват всички тези предположения — отбеляза Грег. — Какво знае Къртицата със сигурност?

— Шегуваш ли се? — отговори Кули. — Погледни описанието на пътуванията на тази личност. Прецизни движения за период от седем години. Освен това нашият човек, изглежда, знае нещо за прането на пари.

— Нашият човек. Значи Къртицата е мъж?

— Нито е мъж, нито е жена, доколкото те касае.

— Само че той или тя е мой клиент.

— Престани, Грег. Споразумяхме се.

— За да знае толкова много, би трябвало всеки ден да контактува със съдийката. Може би е нейна секретарка?

— Той или тя веднъж ми каза, че Макдоувър буквално съсипва секретарките и ги уволнява след година-две. Престани да гадаеш, ясно? Къртицата живее в страх. Подаде ли жалбата?

— Да. Вече разследват и ще шамаросат голямото момиче, когато му дойде времето. Страшно ще се размирише. Представяш ли си ужаса на Макдоувър, когато разбере, че с веселбата е свършено?

— Няма да се паникьоса, защото е твърде хладнокръвна и твърде умна — каза Кули. — Ще се обади на адвокатите си и те ще се захванат за работа. Ще звънне и на Дюбоуз и той ще се задейства да оправи нещата. Ами ти, Грег? Твоето име е на жалбата. Ти отправяш всички обвинения.

— Моето име е трудно проследимо. Не забравяй, че никога не съм се срещал с Макдоувър или с Вон Дюбоуз. Изобщо не биха ме разпознали. Има най-малко хиляда и осемстотин души с това име в страната и всички имат адреси, телефонни номера, семейства и работа. Дюбоуз няма да има представа къде да търси. Освен това, ако забележа нечия сянка, моментално се мятам на малката си лодка и се превръщам в точица в океана. Той никога няма да ме намери. Защо Къртицата живее в страх? Името му или името ѝ никога няма да бъде разкрито.

— Божичко, Грег, не знам. Може би той или тя не плува в свои води в света на организираната престъпност и насилието. Може би той или тя се тревожи, че ще пострада, ако разкрие твърде много мръсотия за госпожа Макдоувър.

— Е, вече е твърде късно — каза Грег. — Жалбата е подадена и колелцата се завъртяха.

— Ще използваш ли тези документи скоро? — попита Кули и размаха някакви листове.

— Не знам. Трябва ми време да помисля. Да кажем, че успеят да докажат склонността на съдията да пътува с частни самолети заедно с приятелката си. Голяма работа. Адвокатите на Макдоувър ще заявят, че не е нередно, ако Филис плаща сметката, а тъй като Филис няма предстоящо дело в съдебната зала на Макдоувър, какво лошо има?

— Филис Търбан има малка кантора в Мобил и се занимава с изготвянето на нотариални актове. Обзалагам се, че печели най-много сто и петдесет хиляди годишно. Частните самолети, които използват двете, струват три хиляди долара на час, а те летят средно осемдесет часа годишно. Сам пресметни. Това са четвърт милион долара само за полетите, и то които са ни известни. Като окръжен съдия Макдоувър получава заплата от сто четирийсет и шест хиляди годишно. Двете заедно не биха могли да си позволят дори самолетното гориво.

— Филис Търбан не е разследвана. Може би трябва да бъде, пет пари не давам. Ако искаме да спечелим нещо от този случай, трябва да заковем действащ съдия.

— Ясно.

— Колко често се срещаш с Къртицата? — попита Майърс.

— Не много често. Напоследък е предпазлива и уплашена до смърт.

— Тогава защо го прави?

— Мрази Макдоувър. И заради парите. Убедих я, че по този начин ще забогатее. Само се надявам да не стана причина някой да умре.

* * *

Лейси живееше в двустаен апартамент в ремонтиран склад близо до кампуса на Щатския университет на Флорида и на пет минути път с кола от службата си. Архитектът, който беше преустроил сградата, бе свършил великолепна работа и двайсетте апартамента се разпродадоха бързо. Благодарение на голямата застраховка „Живот“, която баща ѝ си беше направил, и на щедростта на майка ѝ, Лейси успя да плати висока първоначална вноска за жилището. Подозираше, че това ще бъде единственият подарък от родителите ѝ. Баща ѝ бе починал преди пет години, а майка ѝ, Ан Столц, ставаше все по-стисната с напредването на годините. Наближаваше седемдесет и старостта не ѝ понасяше толкова добре, колкото Лейси би желала. Ан вече не шофираше на повече от десет километра от дома си, затова посещенията ѝ се разрешиха.

Единствената компания на Лейси беше френският ѝ булдог Франки. Откакто замина за колежа осемнайсетгодишна, никога не беше живяла с мъж. Всъщност никога не се беше изкушавала сериозно да заживее с някого. Десетилетие по-рано мъжът, който беше единствената ѝ истинска любов, започна да намеква за съвместен живот, но не след дълго Лейси научи, че той вече се готви да избяга с омъжена жена. И наистина го направи много скандално.

На Лейси ѝ харесваше да живее сама, да спи в средата на леглото, да чисти само след себе си, да печели и харчи парите си сама, да планира вечерите си без намесата на друг, да готви или да не готви и единствена да се разпорежда с дистанционното. Около една трета от приятелките ѝ бяха млади разведени жени, всичките наранени и съкрушени, без желание да се обвързват с друг мъж, поне за момента. Друга трета бяха в капана на лош брак, от който нямаше надежда да се измъкнат. А останалите бяха доволни от връзката си и или градяха кариера, или раждаха деца.

Равносметката не ѝ допаднаше. Не ѝ допаднаше и общоприетата нагласа, че е нещастна, защото не е намерила подходящия човек. От къде на къде животът ѝ ще се определя от това кога и за кого ще се омъжи? Мразеше хората да я смятат за самотна. След като никога не бе живяла с мъж, как да ѝ липсва това? И наистина ѝ беше дошло до гуша от любопитството на близките ѝ, особено от страна на майка ѝ и на нейната сестра, леля Труди. И двете не можеха да проведат разговор с нея, без да я попитат дали излиза с някой „сериозен“.

— Кой казва, че си търся „сериозен“? — отговаряше Лейси обикновено.

Неприятно ѝ беше да го признае, но в повечето случаи предпочиташе да избягва майка си и Труди заради подобни разговори. Те мислеха, че не е нормално да е щастлива, след като е необвързана и не се е втурнала да си търси мъж. Смятаха я за неудачница, която ще прекара живота си в самота. Майка ѝ беше непрестанно скърбяща вдовица, а Труди имаше ужасен съпруг, само че, кой знае защо, и двете смятаха, че живеят по-добре от нея.

Но какво да се прави? Погрешните разбирания на околните бяха неизменна част от живота на необвързаните хора.

Лейси си приготви още една чаша зелен чай без кофеин и се зачуди дали да не гледа някой стар филм. Но утре беше на работа и трябваше да поспи. Садел ѝ беше изпратила по имейл две от последните си обобщаващи бележки и Лейси реши да им хвърли едно око, преди да си облече пижамата. От дълги години знаеше, че бележките на Садел са по-ефикасни от приспивателни.

По-кратката беше озаглавена: „Тапакола: факти, цифри и клюки“. И гласеше следното:

Население: Не съм сигурна какъв е точният брой на коренните американци тапакола (между другото, терминът „коренни американци“ е политически коректна измишльотина на бели хора, които просто се чувстват по-добре, като го използват, а в действителност коренните американци наричат себе си индианци и се подсмивват подигравателно на онези от нас, които не го правят, но да не се отклонявам). Според Бюрото по индианските въпроси

през 2010 г. племето се е увеличило до 441 души, след като през 2000 г. са били 402. Огромните приходи от казиното обаче създават напрежение, защото за пръв път в историята толкова много хора отчаяно напират да докажат, че принадлежат към тапакола. Причината е схемата за разпределение на богатството, наричана разговорно „дивиденди“. Според твърденията на Джуниър Мейс всеки тапакола над осемнайсет години ежесмесечно получава чек за \$5000. Няма как да проверим истинността на това твърдение, защото и по този въпрос, както и по всички останали, племето не се отчита пред никого. Омъжи ли се една жена, месечните ѝ дивиденди незначайно защо се орязват наполовина.

Дивидентите варират съществено в различните племена и щати. Преди години племе в Минесота станало пословично заради казиното си с приходи от един милиард годишно, а било собственост само на 85 от членовете си. Годишните им дивиденди надхвърляли един милион долара. Това все още се смята за рекорд.

В САЩ има 562 признати племена, но само около 200 управляват казина. Около 150 други се стремят да бъдат признати, но федералните власти са станали подозрителни. Тежка битка за признание очаква новите племена. Много критици твърдят, че внезапната им етническа гордост се дължи единствено на желанието им да влязат в бизнеса с казината. Повечето индианци нямат дял от тези богатства и продължават да живеят в бедност.

Така или иначе, подобно на повечето други племена, и тапакола са залети от хора, които се представят за техни роднини — явление, предизвикано от мечтата за дивиденди. Племето има комисия, която проучва и определя кръвните родства. Всеки, който е по-малко от една осма тапакола, отпада. Това води до сериозни търкания.

Но подобни търкания, изглежда, не са необичайни за тапакола. Според статия отпреди години в „Пенсакола Нюз Джърнъл“ те провеждат избори за нов вожд и племенен

съвет през четири години. Съветът е десетчленен. Явно вождът има значително влияние над делата на племето, особено свързаните с казиното. Постът, изглежда, е важен, защото по онова време заплатата била \$350 000 годишно. Освен това старейшината разполага с голяма свобода на действие по въпроси като заетостта и обикновено пълни администрацията със свои роднини, които получават високи заплати. Ето защо изборите са ожесточено оспорвани и са съпроводени с обвинения за измами и манипулации (сигурно са се научили от нас, пришълците). Нещо като сценарий в духа „победителят получава всичко“.

Сегашният вожд е Илайъс Капъл (между другото, малко индианци днес използват колоритните имена от миналото, явно в даден момент повечето са възприели западни имена). Вождът Капъл е избран през 2005 г. и преизбран четири години по-късно. Синът му Били е член на съвета.

Племето използва парите си разумно, построило е модерни училища, безплатно здравно заведение, което е по-скоро клиника, отколкото болница, спортни зали, места за отдих, детски градини, пътища и всякакви блага, които осигурява едно добро управление. Ако някой иска да следва, има фонд, който поема таксата за обучението му в колеж в щата, а също и другите разходи. Освен това се заделят много пари за превенцията и лечението на зависимостта от алкохола и наркотиците.

Като суверенен народ тапакола създават и прилагат собствени закони и не зачитат външна намеса. Племето има свой началник на полицията, който до голяма степен действа като окръжен шериф, и поддържа пълен полицейски състав, очевидно добре обучен и оборудван. Имат и отдел за борба с наркотиците. (Колкото и да са пестеливи на думи, вождът и няколко членове на съвета явно нямат нищо против да разкриват факти в своя полза — една от любимите им теми е строгото прилагане на закона.) Имат племенен съд, състоящ се от трима съдии,

които разглеждат спорове и нарушения. Съдиите се назначават от вожда и се одобряват от съвета. Разбира се, имат арест и затвор за хората с присъди.

Тапакола успяват да държат под похлупак конфликтите и неразбирателствата помежду си. От години „Пенсакола Нюз Джърнъл“ и в по-малка степен „Талахаси Демократ“ ровят за някоя мръсотия, всъщност се опитват да открият точно колко пари печели племето и коя фракция държи контрола, но и двата вестника не са научили почти нищо. Тапакола очевидно умеят да си държат езика зад зъбите.

Макар да съдържаше и някои интересни подробности, изложението изпълни предназначението си и Лейси започна да се прозява. Беше си обула пижамата и извърши вечерните си ритуали в банята на отворена врата, отново признателна, че е сама и няма кой да я притеснява. Малко преди 23 ч., когато вече се унасяше, звънна телефонът. Беше Хюго и звучеше изморен, както обикновено.

— Едва ли е нещо хубаво — каза Лейси.

— Не е. Виж, имам нужда от помощ тази нощ. Върна е направо капнала. И аз не съм по-добре. Пипин е във вихъра си и цялата къща е на нокти. Трябва да поспим. Върна не иска майка ми да се мотае тук, а аз не искам нейната. Ще ни направиш ли тази огромна услуга?

— Разбира се. Веднага тръгвам.

За трети път от раждането на малката викаха Лейси посред нощ. Няколко пъти беше гледала четирите деца, за да могат Върна и Хюго да се насладят на спокойна вечеря, но само два пъти беше спала у тях. Бързо навлече джинси и тениска и остави Франки на прага, видимо объркан. Прекоси празните улици на път за „Медоус“ и пристигна в дома на семейство Хач двацет минути след телефонното обаждане. Върна я посрещна на вратата заедно с Пипин, която в момента се бе укротила.

— Сигурно я боли коремчето — прошепна Върна. — Три пъти ходихме на лекар тази седмица. Това дете просто не може да заспи.

— Къде са шишетата? — попита Лейси и предпазливо пое бебето от майка му.

— Върху масичката. В къщата е пълен хаос. Извинявай.

Устните на Върна потрепериха и очите ѝ се навлажниха.

— Стига, Върна, това съм аз. Отиди да си легнеш и да поспиш. Сутринта всичко ще ти изглежда по-добре.

Върна я целуна по бузата, каза „Благодаря ти“ и хлътна в коридора. Лейси чу тихото затваряне на врата. Притисна Пипин и закрачи напред-назад из разхвърляния хол, като тананикаше тихичко и я потупваше по дупето. Къщата беше притихнала, но това не продължи дълго. Когато бебето отново ревна, Лейси пъкна шишето в устата му, настани се на люлеещия стол и не спря да му гука. Половин час по-късно то спеше дълбоко, Лейси го сложи в преносимото кошче и включи тиха приспивна песен. Пипин се понамръщи и се размърда, за миг като че ли се канеше да заплаче, но после се успокои и продължи да спи.

Малко по-късно Лейси отиде на пръсти в кухнята, където светна и се изуми от хаоса. Мивката беше пълна с мръсни съдове. Плотовете бяха отрупани с тенджери, тигани и храна, която трябва да се прибере. Масата беше осеяна с празни кутии за закуски, ранички и несгънато пране. Кухнята се нуждаеше от здраво разтребване, но направеше ли го както трябва, щеше да вдигне твърде много шум. Реши да изчака, докато разсъмне и семейството се размърда. Загаси лампата в кухнята и в един от онези приятни мигове, които не можеше да сподели с никого, се усмихна и благодари за късмета, че е необвързана и необременена с нищо.

Разчисти си място на канапето близо до бебето и най-сетне заспа. Пипин се събуди гладна и ядосана в три и петнайсет, но плътно навряният в устата ѝ биберон на шишето свърши работа. Лейси ѝ смени памперса, загука, за да я приспи отново, и самата тя спа до шест сутринта.

8

Уилтън Мейс живееше в тухлена къща на две нива, която се намираше до чакълест път на три километра от казиното. По телефона той реагира уклончиво на молбата за разговор и каза, че ще се посъветва с брат си. Звънна на Хюго на следващия ден и се съгласи да се срещнат. Очакваше ги, седнал в шезлонг под едно дърво до навеса за автомобили, пъдеше мухите и пиеше чай с лед. Имаше облаци и не беше чак толкова топло. Уилтън предложи чай и на Лейси и Хюго, но те отклониха поканата. Посочи им два други сгъваеми стола и те седнаха. Малко дете с памперс лежеше в надуваемо басейнче в задния двор под бдителния поглед на баба си.

Уилтън беше с три години по-млад от Джуниър и спокойно можеше да мине за негов близък. Мургава кожа, тъмни очи, дълга прошарена коса почти до раменете. Гласът му беше плътен като на Джуниър и той сякаш претегляше всяка сричка.

— Това внукът ви ли е? — попита Лейси в опит да стопи леда, защото Уилтън не показваше никакъв интерес да го направи.

— Внучката ми, първата. А това е жена ми Нел.

— Миналата седмица се срещнахме с Джуниър в затвора — каза Хюго.

— Благодаря ви, че сте го посетили. Аз ходя два пъти месечно и знам, че това не е най-приятният начин да прекараш деня. Джуниър е забравен от своите, а това е съсипеващо, особено за горд човек като брат ми.

— Той каза, че повечето хора в резервата вярват, че той е убил съпругата си и Сон Разко — отбеляза Лейси.

Уилтън дълго кима и накрая каза:

— Така е. Историята е интригуваща, лесно се повтаря, лесно е да ѝ повярваш. Спипал ги заедно в леглото и ги застрелял.

— Да допуснем ли, че двамата сте разговаряли, след като го посетихме? — попита Хюго.

— Обадох му се вчера. Има право да говори по телефона двайсет минути дневно. Каза ми с какво сте се заели.

— Той спомена, че сте се опитали да си намерите работа в казиното, но сте ударили на камък. Ще ни обясните ли? — попита Лейси.

— Просто е. Племето е разделено на две и двете страни държат на своето. Така е още от референдума за хазарта. Победителите построиха казиното и техният вожд управлява всичко, включително кого наемат и кого уволняват. Аз бях от другата страна, затова не успях да си намеря работа. За казиното трябва две хиляди души и повечето са външни. Онези тапакола, които искат да работят там, трябва да подкрепят правилната политика, за да получат работа.

— Значи още се вихрят силни страсти? — попита Хюго.

Уилтън изсумтя и се усмихна.

— Все едно сме две различни племена, и то кръвни врагове. Няма никакви опити за помиряване. Всъщност никой не го иска.

— Джуниър твърди, че двамата със Сон не са били прави да се противопоставят на казиното, защото то се е оказало полезно за племето — каза Лейси. — Вие съгласен ли сте?

Последва още една дълга пауза, докато Уилтън подреди мислите си. Внучката му се разплака и беше внесена вътре. Той отпи глътка чай и каза:

— Винаги е трудно човек да признае грешката си, но ми се струва, че ние сбъркахме. Казиното ни избави от бедност и ни донесе хубави придобивки, а това е положителна страна, при това голяма. Ние сме по-здрави, по-щастливи и по-защитени. Приятно е да гледаш как толкова хора се стичат тук и ни оставят парите си. Имаме усещането, че най-накрая си възвръщаме нещо, че това е един вид отмъщение. Някои от нас обаче съжаляват, че животът им зависи от подаяния. Безделието води до беди — пие се повече алкохол, децата ни все повече употребяват наркотици.

— Ако има такова благоденствие, защо няма по-голяма раждаемост? — попита Хюго.

— От глупост. Повечето членове на съвета са идиоти и създават лоши наредби. Когато една жена навърши осемнайсет, има право да получава месечния си чек, който от години е пет хиляди долара. Но ако се омъжи, сумата намалява наполовина. Аз получавам пет хиляди, но

жена ми — две и петстотин. Затова все повече млади жени не бързат да се омъжват. Мъжете пият и причиняват проблеми, така че защо да си навличат главоболия със съпруг, когато без него ще получават повече пари? Има и теория, че намаляването на нашето население ще означава по-тлъсти чекове за оцелелите. За да бъде здраво обществото ни, трябва да инвестираме в децата.

Лейси погледна към Хюго и каза:

— Трябва да поговорим за Макдоувър.

— Не знам много за съдийката — отговори Уилтън. — Присъствах на процеса и според мен тя беше твърде млада и неопитна. Не направи нищо, за да защити правата на брат ми. Атакуваха я на обжалванията, но присъдата ѝ беше потвърдена, често пъти с нищожна разлика в гласовете.

— Чели ли сте обжалванията? — попита Хюго.

— Чел съм всичко, господин Хач. Многократно. Брат ми може да умре за престъпление, което не е извършил. Най-малкото, което мога да направя, е да се запозная с всяка подробност и да го подкрепям. А както виждате, разполагам и с достатъчно време.

— Имаше ли Сон Разко връзка със съпругата на Джуниър? — попита Хюго.

— Почти невероятно е, но както знаете, всичко е възможно в това отношение. Сон беше принципен и нравствен човек, освен това беше щастливо женен. Аз лично не вярвам, че е имал връзка със снаха ми.

— Кой ги е убил тогава?

— Не знам. Скоро след откриването на казиното започнахме да получаваме своя дял, макар и по-малък. По онова време бях шофьор на камион и с моята заплата и надниците на жена ми като готвачка, плюс чековете за дивидентите ни, успяхме да спестим двайсет и пет хиляди долара. Дадох парите на частен следовател в Пенсакола. Уж беше един от най-добрите. Той рови почти година, но не откри нищо. Брат ми имаше ужасен адвокат по време на процеса — невежо хлапе без никакъв опит в съдебната зала, но на обжалванията имаше добри адвокати. Те също ровиха много години и не откриха нищо. Не мога да ви дам името на заподозрян, господин Хач. Искане ми се да можех. Брат ми беше натопен по перфектен начин и, изглежда, щатът Флорида в крайна сметка ще го убие.

— Познавате ли мъж на име Вон Дюбоуз? — попита Лейси.

— Чувал съм името, но не го познавам лично.

— Каква репутация има?

Уилтън издрънча с кубчетата лед в чашата и изведнъж доби уморен вид. На Лейси ѝ дожаля за него и се опита да си представи колко е тежко брат ти да очаква изпълнението на смъртната си присъда, особено ако вярваш в невинността му. Накрая той каза:

— Навремето тук се носеше легендата, че изпечен мошеник на име Дюбоуз е мозъкът зад всичко това — казиното, комплексите край него, бързото застрояване отгук до крайбрежието. Легендата обхвана и убийствата на Сон и Айлийн. Вече отшумя обаче, помете я вълната от развлечения, пари, джакпоти, водни пързалки и безплатни питиета, да не говорим за социалните придобивки. Вече няма значение, защото животът е хубав. Ако този човек наистина съществува и е замесен във всичко това, никой не дава и пет пари, никой не желае да му създава неприятности. Дори да влезе в казиното и да признае истината, ще го боготворят като герой. Благодарение на него се случи всичко.

— Вие какво мислите?

— Няма значение какво мисля аз, господин Хач.

— Добре, няма значение, но въпреки това съм любопитен.

— Да, в строителството на казиното бяха замесени престъпни елементи, чиито имена и лица са неизвестни. Те все още получават своя дял. Използват оръжия и здравата са сплашили вожда и неговите приятели.

— Какъв е шансът ни да открием някой, който работи в казиното и е склонен да разговаря с нас?

Уилтън се разсмя искрено и когато се успокои, промърмори:

— Вие просто не разбирате. — Той отново издрънка с леда си и зарея поглед към отсрещната страна на пътя.

Лейси и Хюго зачакаха.

След дълга пауза индианецът продължи:

— Като племе, народ, раса, ние не се доверяваме на външни хора. Не говорим. Да, вярно е, че седя тук и си приказвам с вас, но по най-общи теми. Не издаваме тайни на никого, при никакви обстоятелства. Просто не ни е в кръвта. Презирам хората от моето племе, които подкрепят другата страна, но никога няма да ви кажа нищо за тях.

— Може би недоволен служител — настоя Лейси, — някой, който не е толкова благоразумен като вас. При цялото това разделение и недоверие сигурно има и зле настроени срещу вожда и неговата клика.

— Има хора, които мразят вожда, но не забравяйте, че той получи седемдесет процента от гласовете при последните избори. Вътрешният му кръг е много сплотен. Бръкнали са с две ръце в кацата с меда и всички са доволни. Буквално невъзможно е да се намери доносник отвътре. — Уилтън се умълча. Последва друга дълга пауза, която явно никак не го смущаваше. Накрая каза: — Бих ви посъветвал да внимавате. Ако съдия Макдоувър е на страната на тези мошеници, значи я закрилят хора, които обичат насилието и заплахите. Това е индианска територия и всички закони и правила, които важат извън нея и управляват обществото, всичко, в което вярвате вие, тук е неприложимо. Ние се управляваме сами. Ние създаваме законите си. Нито щатът Флорида, нито федералното правителство имат сериозно влияние в делата ни, особено по отношение на казиното.

Разделиха се с него около час по-късно, без да узнаят нищо полезно — бяха получили само едно предупреждение, — и се върнаха на шосето на тапакола, четирилентовия път, построен с цел да източни някой и друг долар. Близо до входа на резервата спряха на една будка и платиха пет долара за привилегията да продължат.

— Сигурно съдебното решение на съдия Макдоувър е спряло движението точно на това място — предположи Хюго.

— Прочете ли документите по делото? — попита Лейси.

— Прочетох резюмето на Садел. Макдоувър твърдяла, че пътят е заплаха за общественото здраве и го блокирала с шерифи в продължение на шест дни. През две хиляди и първа, преди десет години.

— Представяш ли си какъв разговор са водили двамата с Вон Дюбоуз?

— Тя има късмет, че не са й пуснали куршум.

— Не, твърде умна е, за да допусне такова нещо. Дюбоуз също. Успели са да намерят допирни точки и наложената забрана е вдигната.

Веднага след будката ги посрещнаха безвкусни табели, които ги предупреждаваха, че са на територията на тапакола. Други табели указваха пътя към „Рабит Рън“, а в далечината се виждаха вълнообразните редици жилища и къщи покрай всеки феървей. Комплексът граничеше с резервата, както бе изтъкнал Грег Майърс, и човек можеше за пет минути да стигне пеша от магазина за голф екипировка до казиното. На картата границата на индианската земя беше по-неравна и лъкатушеща от очертанията на избирателен район. Дюбоуз и хората му бяха придобили повечето околни имоти. А някой, вероятно лично Дюбоуз, беше избрал местоположението на казиното максимално близо до земята си. Блестящ план.

Направиха широк завой и пред тях се възправи внушителното казино. Импозантният му вход по средата беше облян в неонова светлина и въртящи се прожектори. От двете му страни се издигаха високи хотели. Паркираха на препълнен паркинг и се качиха на автобусната совалка до входа, където се разделиха и един час обикаляха игралните зали. Срещнаха се в четири следобед на кафе в бар с изглед към масите за игра на зарове и блекджек и наблюдаваха какво става. Насред звучащата музика, неспирното тракане на ротативките, които изсипваха монети на победителите, оживените викове край една маса за залагания и необузданите възгласи на препили хора ставаше ясно, че се въртят сериозни пари.

9

Директор на Комисията по хазарта във Флорида беше Еди Нейлър — бивш щатски сенатор, който с радост се беше отказал от мястото си заради тлъстата заплата в новосформираната комисия. В началото на 90-те години хазартният бизнес се разрасна и щатът се почувства длъжен да се опита да го регулира. Офисът на Нейлър беше на три преки от този на Лейси и уреждането на среща се оказа лесно. Помещенията бяха пълна противоположност на мрачните стаички на Комисията по съдийска етика — в модерна сграда с красиви мебели, енергичен персонал и явно никакви бюджетни ограничения. Флорида с радост участваше в хазартния бизнес и гъвкавите ѝ данъчни ставки работеха гладко.

Само един поглед към Лейси убеди Нейлър, че трябва да стане от бюрото си, за да проведат разговора край ниската масичка. Сервираха им кафе поне два пъти и тя го улови, че зяпа краката ѝ, които бяха изложени на показ заради твърде късата пола. След като размениха няколко предварителни думи, тя каза:

— Както разбирате, службата ни разследва сигнали срещу съдии. Оплакванията са много и винаги сме затрупани с работа. Разследванията ни са поверителни, затова ви моля за съдействие в това отношение.

— Разбира се — отвърна Нейлър.

Нищо в този човек не вдъхваше доверие — от шарещите му очи и угодническата усмивка до зле ушития му костюм и изопнатата около копчетата риза. Сигурно му е отпусната щедра сума за лични разходи, помисли си Лейси. Нейлър можеше да мине за поредния лобист, който работи по улиците на Талахаси.

За да я впечатли, той се впусна в многословно обяснение за задълженията на „моята комисия“, както я наричаше. Целият хазарт в щата бил вкаран в една надзорна агенция и той бил отговорният служител. Под юрисдикцията му попадали конни състезания, надбягвания с кучета, лотарии, ротативки, казина, круизни кораби,

дори залаганията при играта джай алай. Гигантско начинание, но той бил на нужното ниво.

— Колко силен е надзорът ви над индианските казина? — попита тя.

— Всички казина във Флорида се управляват от индианци, като семинолите са най-голямото племе и най-активно участват в този бизнес. Откровено казано обаче, що се отнася до индианските казина, ние нямаме почти никакъв контрол и надзор. Всяко признато от федералните власти племе е самостоятелен народ и създава свои закони. Във Флорида сме сключили договори с всички действащи казина, които ни позволяват да събираме малък данък върху печалбите им. Процентът е нисък, но сумата е прилична. Има девет казина и всички работят много добре.

— Можете ли да отидете в някое казино и да инспектирате дейността му?

Той мрачно поклати глава и призна:

— Не, не можем да прегледаме счетоводните им книги. Всяко казино подава тримесечен отчет, който показва брутните и нетните приходи, и ние ги облагаме с данъци според този отчет. Приемаме цифрите само на честна дума.

— Значи казиното може да ви подаде какъвто си иска отчет?

— Да, в момента нещата стоят така по закон и едва ли ще се променят.

— И казиното не плаща никакви федерални данъци, така ли?

— Именно. Сключвайки договори, ние в известен смисъл ги подтикваме да платят поне нещо на щата. Успяваме, като понякога строим пътища и осигуряваме някои услуги като спешна медицинска помощ и малко подкрепа в образованието. Понякога те самите молят щата да им помогне за едно или друго. Но всичко е на съвсем доброволни начала. Ако дадено племе откаже да плаща какъвто и да е данък, ние не можем да направим нищо. За щастие, досега никое не е възприело тази позиция.

— Колко плащат?

— Половин процент от нетните приходи. Миналата година събрахме около 40 милиона. С тях финансираме повечето дейности на Комисията, а останалото отива в щатския фонд за извънредни ситуации. Може ли да попитам каква е целта на този разговор?

— Разбира се. Подадена е официална жалба, обвиняваща съдия в неетично поведение. Намесен е и строителен предприемач, който има някаква сделка с едно от племената и неговото казино и получава огромни суми от там. Сдушил се е със съдията, с когото си поделят парите.

Нейлър остави чашата с кафето си и поклати глава.

— Откровено да ви кажа, госпожо Столц, не съм чак толкова изненадан. Всъщност, ако едно казино иска да води двойно счетоводство и да крие приходи или да ги дава на някого под масата, не може да се направи почти нищо, за да му се попречи. Такива места са идеална почва за корупция. Някакви простовати хора изведнъж започват да печелят страхотно. Това привлича всякакви мошеници, които уж искат да им помогнат. Добавете и факта, че по-голяма част от дейността се върти кеш, което я прави абсолютно непроследима. Ние тук, в Комисията, често се чувстваме безсилни поради невъзможността да осъществяваме надзор.

— Значи има корупция?

— Не казвам, че има. Казвам, че има условия за подобно нещо.

— Но никой не ги проверява?

Той прекръстоса дебелите си крака и се замисли над думите ѝ.

— Е, ФБР има властта да разследва нарушения на индианска територия, всякакви простъпки. Допускам, че този факт въздейства доста стряскащо. Но пак повтарям, тези хора са простовати, затова вероятността ФБР да души наоколо ги кара да поддържат ред. Нека добавя, че повечето казина са в договорни отношения с почтени компании, които умеят да управляват такива заведения.

— Възможно ли е ФБР да влезе със съдебна заповед и да иземе счетоводните документи?

— Не съм сигурен. Доколкото ми е известно, не е правено досега. А през последните двайсет години ФБР проявява слаб интерес към индианските дела.

— Защо?

— Не знам точно, но подозирам, че нямат достатъчно хора. ФБР съсредоточава усилията си върху тероризма и киберпрестъпленията. За тях дребните мошеничества в някакво индианско казино не представляват интерес. Защо да си правят труда? През последните двеста години индианците никога не са живели толкова добре. — Той

пусна още една бучка захар в кафето си и го разбърка с пръст. — Не става въпрос за тапакола, нали?

— Напротив.

— Не съм много учуден.

— Защо не сте?

— Носеха се слухове през годините.

Нейлър отпи от кафето си и зачака Лейси да продължи.

— Аха. Какви слухове?

— За външно влияние. За съмнителни типове, които са се набъркали още от самото начало и сега реализират убийствени печалби със строежите покрай казиното. Само подозрения, това е. Нашата работа не е да разследваме престъпления, затова не се намесваме. Ако научим за нещо такова, трябва да уведомим ФБР.

— Слухове за прибиране на пари в брой ли?

Той поклати глава.

— Не, не съм чувал.

— Слухове за съдия, на когото се плаща?

Отново поклащане на глава.

— Не. Ще се учудя, ако това е вярно.

— Учудващо е, но имаме източник, който твърди, че е така.

— Е, въртят се много пари в брой, а те въздействат странно на хората. На ваше място бих бил много внимателен, госпожо Столц. Много внимателен.

— Струва ми се, че знаете повече, отколкото казвате.

— Нищо подобно.

— Добре, но ви напомням, че разследванията ни са поверителни.

— Имате думата ни.

Докато Лейси беше на първото си и единствено посещение в щатската Комисия по хазарта, партньорът ѝ направи първото си и единствено посещение на голф игрището. По предложение на Майкъл Гайзмар, който му зае своите рядко използвани стикове за голф, Хюго убеди свой колега адвокат на име Джъстин Бароу да се престорят, че играят голф. Джъстин се обади на свой познат, който звънна на някакъв човек, и след дискретни машинации и откровени лъжи си уреди час на игрището „Рабит Рън“. Джъстин играеше голф през

уикендите, затова знаеше основните правила и беше запознат с етикета достатъчно, за да не предизвиква подозрение. Хюго нямаше представа от този спорт, нито интерес към него. В света, в който беше отраснал, голф играеха белите в своите бели кънтри клубове.

Първият тийбокс на „Рабит Рън Ийст“ се намираше съвсем близо до тренировъчното игрище и клубната сграда, затова никой не забеляза, че Джъстин изпълнява начален удар, а Хюго — не. Беше десет и половина сутринта през август, температурата вече беше трийсет и три градуса и игрището беше празно. Макар че Хюго, който караше количката за голф, нямаше понятие от играта, той реши да не пести коментарите си за слабите умения на Джъстин. След три неуспешни удара, с които Джъстин се опита да извади топката от пясъчния бункер край грийна, Хюго толкова се развесели, че едва не се разсмя на глас. На третия грийн Хюго грабна своя взет под наем пътер и една топка и реши, че всеки може да я вкара в дупката. След като тя многократно отказа да влезе там само от три метра разстояние, Джъстин изсипа порой от подигравки.

С помощта на сателитни снимки двамата бяха определили местоположението на четирите жилища, за които се твърдеше, че по един или друг начин принадлежат на съдия Клодия Макдоувър. Гайзмар беше поискал посещение на място и снимки. Застанали на четвъртия тийбокс, Джъстин и Хюго плъзнаха поглед по дългата дупка с пар пет, която правеше остър завой наляво, и се възряха в редицата красиви къщи и блокчета на около 250 метра от тях, вдясно от игрището.

— Вече знам, че повечето ти топки излизат извън игрището, затова сега се постарай началният ти удар да изпрати топката ей там, до трите блокчета. Трудна работа, ама нали ти е специалитет.

— Защо ти не опиташ, здравеняко, да видиш дали е толкова лесно? — отговори Джъстин.

— Дадено.

Хюго бодна дървеното пиронче в тревата, постави малката топка отгоре, замахна, постара се да се отпусне и изпълни дълъг и спокоен удар. Топката прелетя няколкостотин метра и бавно започна да завива наляво. Когато се изгуби от полезрението им, падайки в гората, Хюго извади друга топка от джоба си, постави я върху пирончето и я удари още по-решително. Тя излетя ниско и бавно набра височина. Сякаш се

бе устремила право към къщите отдясно, но скоро се издигна достатъчно, за да прелети над тях.

— Е, поне използваш цялата околна площ — отбеляза Джъстин.
— Двете топки са на километър и половина една от друга извън игрището.

— За пръв път ми е.

— И аз така чух. — Джъстин закрепил своята топка и огледа феъруея. — Трябва да внимавам да не я забия в някой прозорец. Не искам да строша стъкло.

— Ти само я изпрати, после аз ще я търся известно време.

Ударът се осъществи по план — класически слайс, който изпрати топката извън очертанията на игрището и тя се приземи в някакви храсти до къщите.

— Идеално — рече Хюго.

— Боже, благодаря ти.

Двамата се качиха в количката и подкараха през средата на феъруея, после завиха надясно към къщите. Джъстин пусна една топка на тревата, все едно е от неговия удар, и извади малко устройство, което изглеждаше като лазерен измервател, за да отчете разстоянието от топката си до флагчето. Всъщност беше видеокамера и докато Хюго нехайно крачеше към вътрешния двор на № 1614Е, все едно търси изгубена топка, Джъстин засне блокчето в близък план. Хюго пък имаше на колана си малък дигитален фотоапарат, който също снимаше, докато той ровеше из храстите със своя стик.

Просто двойка неопитни играчи, които търсят изгубените си топки. Случваше се всекидневно, независимо дали някой наблюдава, или не.

Три часа по-късно, след като търсиха много изгубени топки, Хюго и Джъстин приключиха със задачата. Докато се отдалечаваха от магазина за голф екипировка, Хюго мълчаливо се закле кракът му да не стъпи повече на това място.

На път за Талахаси се отбиха в градчето Екман, за да си поговорят набързо с адвокат на име Ал Бенет. Той имаше хубава кантора на главната улица и се зарадва, че посещението на Хюго ще го избави от монотонното изготвяне на правни документи. Джъстин си намери кафене, където да убие един час.

Пет години по-рано Бенет бе влязъл в политиката за пръв и последен път, когато съперничеше на Клодия Макдоувър при изборите за окръжен съдия. Бореше се енергично и похарчи твърде много пари, а когато го подкрепиха едва трийсет и един процента от гласоподавателите, той се върна в Екман с поугаснало желание да служи на обществото. Хюго не му разкри нищо по телефона и го увери, че ще му зададе само няколко бързи въпроса за местен съдия.

Когато се срещнаха очи в очи, Хюго му обясни, че има жалба срещу съдия Макдоувър, че разследването е поверително и че обвиненията може да се окажат безпочвени. Въпросът беше деликатен и Хюго имаше нужда Бенет да му даде дума, че ще си мълчи.

— Разбира се — обеща адвокатът, развълнуван и готов да съдейства.

По време на разговора им Хюго се запита как този човек все пак е успял да събере 31 процента от гласовете. Говореше бързо и нервно с пронизителен глас, неприятен за ухото. Хюго не можеше да си го представи да изнася реч в предизборна кампания или пред съдебни заседатели.

Хюго беше предпазлив по време на срещата. Обикновено на адвокатите можеше да се има доверие, че ще пазят тайните на клиентите си, но нередко се оказваха страшни клюкари по отношение на всички останали. С колкото повече свидетели разговаряха, толкова повече възможности за изтичане на информация щяха да се отворят и преди да се усетят, съдия Макдоувър и съучастниците й щяха да надушат, че ги разследват. Лейси беше на същото мнение, но Гайзмар държеше да говорят с Бенет.

— Трудна ли беше кампанията ви? — попита Хюго.

— Ами, да кажем, че резултатът беше труден — отговори Бенет. — По дяволите, претърпях съкрушителна загуба. Заболя ме, но вече почти го превъзмогнах.

— Нечестна ли беше играта?

Бенет се позамисли и сякаш устоя на изкушението да охули някогашната си съперница.

— Нямах много лични нападки. Тя много се възползва от факта, че нямам опит на съдийската скамейка. Не можех да го оспоря, затова се опитах да изтъкна основателно, че и тя не е имала опит, преди да бъде избрана. Но обяснението отне време, а както знаете,

гласоподавателите не задържат вниманието си за дълго. Освен това, господин Хач, не забравяйте, че съдия Макдоувър се ползва с добра репутация.

— Вие атакувахте ли я?

— Всъщност не. Не можах да намеря много доводи.

— Някой обвинявал ли я е в нарушение на етиката?

— Не — поклати глава Бенет и после попита: — Какви нарушения на етиката разследвате?

Хюго бързо реши да избягва всичко съществено. Ако Бенет беше преминал през трудна изборна кампания срещу Макдоувър и не беше дочул никакви слухове за неетично поведение, Хюго нямаше намерение да му разкрива какви са обвиненията.

— Значи нищо не сте чули? — попита той.

Бенет сви рамене безпомощно.

— Всъщност не. Преди доста време е преживяла неприятен развод. Все още живее сама, няма деца, не участва в обществени прояви. Не съм ровил надълбоко за мръсотия, а на повърхността не забелязах такава. Съжалявам.

— Няма нищо. Благодаря ви за отделеното време.

Хюго си тръгна от Екман със следващото отменното име в списъка, напълно сигурен, че е пропилял още един ден в напразни усилия.

Лейси намери вдовицата на Сон Разко в малък жилищен комплекс близо до Форт Уолтън Бийч, на около един час път от резервата на тапакола. Казваше се Луиз и всъщност вече не беше вдовица, защото се беше омъжила повторно. Първоначално тя не прояви желание да се срещне с Лейси. По средата на втория им телефонен разговор се съгласи да се видят в една сладкарница и да поговорят накратко. Работеше, затова срещата стана след работното ѝ време. Лейси шофира три часа и се срещна с Луиз привечер в същия ден, в който Хюго бръмчеше с количка за голф из игрището „Рабит Рън“.

Според събраната информация Луиз Разко била на трийсет и една години, когато съпругът ѝ бил намерен гол и мъртъв в една спалия със съпругата на Джуниър Мейс. Тя и Сон имали две деца,

които вече били пораснали и напуснали Флорида. Луиз се омъжила повторно преди няколко години и се изнесла от резервата.

Вече приближаваше петдесет, имаше прошарена коса и набита фигура. Възрастта не ѝ се отразяваше добре.

Лейси обясни с какво се е нагърбила, но Луиз не прояви интерес.

— Няма да говоря за убийствата и всичко това — заяви тя отначало.

— Добре. Няма да засягаме тази тема. Помните ли съдия Макдоувър?

Луиз отпиваше от студения си чай през сламка и създаваше впечатлението, че отчаяно копнее да бъде другаде. Накрая сви рамене и каза:

— Само от процеса.

— Значи присъствахте на процеса? — попита Лейси напосоки, само и само разговорът да тръгне.

— Разбира се. През цялото време.

— Какво е мнението ви за съдията?

— Какво значение има това сега? Процесът беше преди много години. Да не разследвате съдията за нещо, което е направила тогава?

— Нищо подобно. Разследваме обвинения, че участва в заговор за вземане на подкупи и други подобни. Всичко се върти около казиното.

— Предпочитам да не говорим за казиното. То е позор за моя народ.

Страхотно, Луиз! Ако не може да говорим за казиното и за убийството на съпруга ти, защо шофирах три часа, за да дойда тук? Лейси драскаше в бележника си, сякаш потънала в мисли.

— Някой от роднините ви работил ли е някога в „Трежър Кий“?

— Защо питате?

— Защото ни трябва сведения за казиното, а се оказва доста трудно да ги съберем. Един вътрешен човек ще ни бъде много полезен.

— Забравете. Никой няма да говори с вас. Хората, наети там, се радват, че имат работа и получават заплата. А онези, които не могат да работят там, им завиждат, може би дори са озлобени, но също са доволни от дивидентите, които получават. Никой няма да застраши казиното.

— Чували ли сте името Вон Дюбоуз?

— Не. Кой е той?

— Ами ако ви кажа, че вероятно това е човекът, убил съпруга ви, за да не му пречи да построи казиното? Ще ми повярвате ли?

Самата Лейси вярваше, че е така, проблемът беше, че няма доказателства. Направи доста дръзко предположение в опит да разтърси Луиз и да ѝ развърже езика.

Луиз отново отпи от чая си и зарея поглед през прозореца. Лейси вече научаваше някои неща за тапакола. Първо, и то не беше никак учудващо, те нямаха доверие на външни хора. Не можеше да ги вини за това. Второ, никак не бързаха да обсъждат каквото и да било. Обикновено говореха бавно и замислено и правеха дълги паузи, които явно не ги притесняваха.

Накрая Луиз погледна към Лейси и каза:

— Джуниър Мейс уби съпруга ми. Беше доказано в съда. Бях унижена.

— Ами ако Джуниър не го е убил? — попита Лейси колкото се може по-категорично. — Ако съпругът ви и Айлийн Мейс са били убити от същите престъпници, които са убедили тапакола да построят казиното, от същите хора, които са натрупали цяло състояние от жилищните комплекси наоколо, от същите хора, които най-вероятно прибират огромни суми в брой от приходите на казиното? Ако тези хора са съучастници на съдия Макдоувър, това ще ви шокира ли, Луиз?

Очите на индианката се навлажниха и по дясната ѝ буза се търкулна сълза.

— Откъде знаете? — попита тя.

Беше вярвала на една версия толкова време и ѝ беше трудно да повярва на нещо друго.

— Защото сме следователи. Това ни е работата.

— Но престъплението беше разследвано от полицията преди много години.

— Процесът е бил скалъпен и е довел до несправедлива присъда. Двата основни свидетели са били доносници от ареста, принудени от ченгетата и от прокурорите да излъжат пред съдебните заседатели.

— Вече ви предупредих, че не желая да говоря за убийствата.

— Добре. Да поговорим за казиното. Не очаквам да ни съдействате, преди да сте го обмислили внимателно, но ни трябва имена на хора от вашето племе, които знаят какво се случва. Никой

няма да научи, ако ни дадете едно-две имена. Обещавам ви. Наш дълг е да защитаваме самоличността на свидетелите си.

— Не знам нищо, госпожо Столц. Не съм стъпвала в казиното и няма да стъпя. Семейството ми също. Повечето ми близки се преместиха да живеят другаде. Да, получаваме чековете си, защото това е нашата земя, но казиното съсипа душата на народа ни. Не знам нищо за него. Презирам това място и хората, които го управляват.

Звучеше убедително и Лейси разбра, че това е краят на разговора.

Още едно отменното име в списъка.

10

Майкъл Гайзмар крачеше покрай стената в кабинета си с разхлабена вратовръзка, навити ръкави и изтормозения поглед на следовател, който попада в твърде много задънени улици. Лейси държеше снимка на едно от жилищата на Макдоувър и се питаше как е възможно да струва толкова скъпо. Хюго, както обикновено, отпиваше от кофеиновата си енергийна напитка и се опитваше да остане буден. Садел тракаше на лаптопа си в преследване на някакъв изплъзващ се факт.

— Нямаме нищо — каза Майкъл. — Четири апартамента, собственост на офшорни компании, притежавани от някой в дълбока нелегалност, когото не можем да идентифицираме. Когато бъде попитана, съдия Макдоувър ще отрече, че са нейни, чрез екипа си от адвокати или ще твърди, че ги е купила като инвестиция. Подобна инвестиция вероятно ще създаде усещането за нещо нередно, като се има предвид каква заплата получава, но едва ли ще може да се определи като нарушение на съдийската етика. Не се налага да ви напомням, че тя ще се обгради с достатъчно талантиливи адвокати, за да протака поне десет години. Трябва ни много повече кал.

— Втори път няма да играя голф — заяви Хюго. — Чиста загуба на време във всяко отношение.

— Добре, не прецених правилно — призна Майкъл. — Някой да има по-добра идея?

— Няма да се откажем, Майкъл — увери го Лейси. — Разкрили сме достатъчно, за да знаем, че Грег Майърс казва истината или поне нещо много близо до нея. Не можем да се откажем.

— Не предлагам това, още не. След три седмици трябва или да връчим жалбата на Макдоувър, или да уведомим Грег Майърс, че според първоначалната ни преценка тя е безпочвена. Но всички сме единодушни, че тази жалба не е безпочвена. Затова ще ѝ я връчим и ще изискаме със съдебна заповед всичките ѝ документи. В този момент тя ще се скрие зад стена от адвокати, така че всяко отправено от нас

искане ще бъде оспорено. Да кажем, че в крайна сметка се доберем до документацията ѝ. Съдебни досиета, правни документи, стенограми на дела, които е гледала или гледа в момента. Ще изискаме със съдебна заповед и личните ѝ финансови документи, ако имаме основателна причина да смятаме, че е извършила кражба или незаконно присвояване, или е взела подкуп.

— Познаваме правилника — напомни му Хюго.

— Разбира се, но просто прояви малко търпение. Опитвам се да преценя къде се намираме и тъй като аз съм шефът, имам право да го направя. Искаш ли да те изпратя пак на голф игрището?

— Не, моля те.

— Всеки, който е достатъчно ловък да действа зад кулисите на толкова сложна схема от фиктивни компании, най-вероятно не държи личните си финансови документи някъде, където можем да ги намерим, пали?

Лейси и Хюго кимнаха, за да угодят на шефа си.

Възцари се мълчание. Майкъл продължаваше да крачи и да се чеше по главата. Хюго се наливаше с кофеин и се мъчеше да активира мозъка си. Лейси изпълваше с драскулки лист от бележника си и размишляваше. Единственият звук беше тракането на Садел по клавиатурата.

Накрая Майкъл се обади:

— Садел, много си мълчалива.

— Аз съм само правна асистентка — каза тя. После се закашля, едва не се задави и продължи: — Върнах се единайсет години назад и проследих трийсет и три строителни проекта в окръг Брънзуик — от голф игрища, търговски центрове и жилищни комплекси до малък мол в Сий Стол и дори едно кино с четиринайсет зали. „Нилан Тайгъл“ от Бахамите е съсобственик в много от тях, но и още десетки офшорни компании, които пък притежават други офшорни компании. Участват и различни дружества с ограничена отговорност, собственост на чуждестранни корпорации. Лично аз смятам това за ясен знак, че някой много се старее всичко да остане скрито-покрито. Тази работа намирисва. Освен това е безпрецедентно да попаднеш на толкова много офшорки, които проявяват интерес към затънтено място като окръг Брънзуик. Порових се в регистрите на други окръзи от Северозападна Флорида — Окалуса, Уолтън, дори Ескамбия, където се

намира Пенсакола. И макар че всички те са по-развити от Брънзуик, там открих много по-малко офшорки.

— Успя ли да разбереш нещо за „Нилан Тайтъл“? — попита Хюго.

— Не. Няма как да пробия законите и процедурите на Бахамите. Не е възможно без намесата на ФБР.

— Това трябва да почака. — Майкъл погледна Лейси и попита: — Говорила ли си с Майърс напоследък?

— О, не. Говоря с него само когато той реши, че трябва да говорим.

— Е, време е това да се промени и да уведомим господин Майърс, че жалбата му е в опасност. Ако не ни даде още информация, и то бързо, ще трябва да я отхвърлим.

— Ама ти сериозно ли? — попита Лейси.

— Не, още не. Но нека продължим да го притискаме. Той има таен свидетел на нарушенията.

* * *

Чак след два дни и десетина обаждания на три телефонни номера Лейси получи отговор от Майърс. Когато той най-сетне й звънна, звучеше развълнуван, че чува гласа ѝ, и я увери, че обмисля нова среща. Имал още информация, която да им предостави. Лейси го попита дали ще се съгласи на среща на по-удобно място. Сейнт Огъстин беше прекрасно градче, но се намираше на три часа и половина с кола. Те бяха заети, той — явно не. По очевидни причини Майърс предпочиташе да не идва в тяхната част на щата. „Имам твърде много врагове там“, почти се похвали той. Уговориха се за Мексико Бийч, крайбрежно градче на около два часа югоизточно от Талахаси. Срещнаха се в местно заведение близо до плажа и си поръчаха печени скариди.

Майърс дърдореше за страхотния риболов край Белиз и за водолазните си подвизи на Британските Вирджински острови. Тенът му беше още по-тъмен, а самият той изглеждаше отслабнал. Не за пръв път Хюго се улови, че завивда на безгрижния живот на този човек, който си плаваше с хубавата яхта и явно нямаше никакви финансови

притеснения. Пиеше си бирата от запотена халба — още нещо, за което Хюго му завиждаше. Лейси пък изобщо не му завиждаше и намираше Майърс за още по-дразнещ. Пет пари не даваше за неговите приключения. Искаше факти, подробности, доказателства, че историята му е достоверна.

С пълна със скариси уста Майърс попита:

— Е, как върви разследването?

— Доста бавно — отговори Лейси. — Шефът ни притиска да намерим още компрометиращи факти, иначе ще се наложи да отхвърлим жалбата ти. А часовникът тиктака.

Той престана да дъвче, избърса уста с опакото на дланта си и свали тъмните си очила.

— Не можете да я отхвърлите. Кълна се, че всичко в нея е вярно. Макдоувър е собственик на четири жилища, които до едно са й дадени като подкуп.

— И как да го докажем, като всичко е скрито в офшорки? — попита Хюго. — Удряме на камък. Документите са на сигурно място на Барбадос, на Големия Кайман, в Белиз. Хвърляш стреличка на картата на офшорките, и ще се окаже, че сме тръгвали по следи там, обаче нямаме доказателства. Кълнеш се, че тя притежава компаниите, които са собственици на жилищата, обаче ни трябва доказателства, Грег.

Той се усмихна, отпи от бирата си и каза:

— Ясно. Само почакайте.

Лейси и Хюго се спогледаха. Грег набоде още една скариси на вилицата си, потопа я в коктейлния сос и я лапна.

— Вие няма ли да ядете?

Те започнаха да ровят в кутиите си със скариси с пластмасовите вилици, но и двамата нямаха апетит. Явно Майърс не беше ял и пил от известно време, но освен това протакеше. Странна на вид двойка седна на съседната маса, твърде близо до тях, за да водят те сериозен разговор. Слава богу, тръгнаха си, когато сервитьорката поднесе на Майърс втората му бира.

— Чакаме — подкани го Лейси.

— Добре, добре — каза той, отпи от халбата и отново изтри уста с опакото на дланта си. — Първата сряда всеки месец съдията напуска кабинета си в Стърлинг с около час по-рано и пътува двайсетина

минути с колата си до един от своите апартаменти в „Рабит Рън“. Паркира лексуса си на алеята, слиза и отива в него. Преди две седмици е била облечена с тъмносиня рокля без ръкави и с обувки на „Джими Чу“ и е носела малка чанта „Шанел“ — същата, с която е излязла от кабинета си. Приближила се до входната врата и си отключила. Доказателство за собственост номер едно. Разполагам със снимки. Около час по-късно джип мерцедес паркирал до лексуса и от пасажерското място слязъл някакъв мъж. Шофьорът останал зад волана. Мъжът отишъл до входната врата. Имам снимки и, да, дами и господата, според мен най-накрая имаме образа на неуловимия Вон Дюбууз. Носел е кафява кожена чанта, която изглеждала пълна с нещо. Когато натиснал звънеца, се озърнал, но изобщо не изглеждал напрегнат. Тя го пустила да влезе. Останал трийсет и шест минути и когато отново се показал, бил със същата чанта, само че, съдейки по начина, по който я носел, явно е оставил нещо вътре. Не мога да твърдя със сигурност. Качил се в колата и си тръгнал. Петнайсет минути по-късно тя направила същото. Както ви казах, срещата се осъществява всяка първа сряда на месеца и имаме основания да смятаме, че е уговорена предварително без телефони или имейли.

Майърс избути настрани празната си кутийка от скаридите, отпи глътка от бирата и извади от масленозелената си кожена чанта две папки без надпис. Озърна се и подаде едната на Лейси, а другата — на Хюго. Снимките вътре бяха двайсет на трийсет сантиметра и явно бяха направени от отсрещната страна на улицата. Първата беше на задницата на лексуса, чийто номер се виждаше ясно.

— Разбира се, проверих номерата — отбеляза Грег. — Колата е регистрирана на нашето момиче Клодия Макдоувър, явно едно от малкото скъпи неща на нейно име. Купена е миналата година от Пенсакола.

Втората снимка беше на Клодия в цял ръст. Лицето ѝ беше отчасти скрито зад големи слънчеви очила. Лейси огледа десетсантиметровите ѝ токчета и попита:

— Откъде знаеш кой е дизайнерът на обувките?

— Къртицата знае — задоволи се да отговори Майърс.

На третата снимка беше Клодия с гръб към фотоапарата, докато отваряше входната врата, вероятно с ключ, макар да не се виждаше. На

четвъртата имаше черен джип мерцедес, паркиран до лексуса, и регистрационният му номер също се виждаше ясно.

— Регистриран е на човек с адрес във висок жилищен блок близо до Дестин и изобщо не е чудно, че името му не е Вон Дюбоуз. Продължаваме да ровим. Погледнете петата снимка.

На петата снимка беше самият мъж — добре изглеждащ пенсионер от Флорида със силен загар, облечен с тениска и панталон за голф, слаб и оплешивяващ, със златен часовник на лявата китка.

— Доколкото знам, това е единствената снимка на Вон Дюбоуз. Нямам представа какво фигурира в досиетата на ФБР, но подозирам, че нищо.

— Кой я е направил? — попита Лейси.

— Един мъж с фотоапарат. Имаме и видео. Да кажем само, че Къртицата е изобретателна.

— Не е достатъчно, Грег — изстреля Лейси донякъде гневно. — Ясно е, че някой наблюдава ходовете на Макдоувър. Но кой? Още си играеш на котка и мишка и аз се чудя защо.

— Виж, Грег — намеси се Хюго, — искаме да ти се доверим, обаче трябва да знаем каквото знаеш и ти. Някой следи Макдоувър. Кой, по дяволите?

По силата на дразнещия си навик Майърс отново се озърна, увери се, че брегът все още е чист, свали авиаторските си очила и каза тихо:

— Получавам сведенията от посредника, който засега ще остане анонимен за вас. Той общува с Къртицата, чието име още не знам и не съм сигурен, че искам да го знам. Когато Къртицата има важни сведения, които иска да предаде, посредникът ме намира, дава ми ги, а аз ги давам на вас. Съжалявам, ако не ви харесва това положение, но ви моля да не забравяте, че Къртицата, посредникът, аз, вие и всички замесени в тази история като нищо можем да бъдем свитнати някой ден. Пет пари не давам дали ми вярвате. Работата ми е да ви предам достатъчно информация, за да разобличите съдия Клодия Макдоувър. Какво повече ви трябва? — Майърс отпи набързо от потната си халба и каза: — А сега, да се върнем на петата снимка, моля. Не знаем дали този човек е Вон Дюбоуз, но да допуснем, че е той. Вижте му чантата. Кафява кожа, голяма, прилича повече на ученическа чанта, отколкото на куфарче, износена или пък фалшиво състарена, както е модерно

напоследък, и немалка. Това не е тънка чанта за книга с няколко папки. Не, с тази чанта се пренася нещо. Какво? Ами според нашия таен свидетел Макдоувър и Дюбоуз се срещат първата сряда всеки месец, за да осъществят размяна. За какво му е на Дюбоуз, издокаран като голфър, такава голяма чанта толкова късно през деня? Явно доставя нещо. Погледнете шестата снимка. Направена е трийсет и шест минути след петата. Същият човек, същата чанта. Ако разгледате внимателно снимката, начина, по който я носи човекът, вероятно ще прецените, че чантата е по-лека. Честно казано, аз не мога да кажа.

— Значи веднъж месечно ѝ носи парите — каза Лейси.

— Носи нещо в апартамента.

— Колко скорошни са снимките? — попита Хюго.

— Отпреди дванайсет дни, от трети август.

— Няма ли начин да се уверим, че това наистина е Вон Дюбоуз?
— попита Лейси.

— Доколкото знам, не. Повтарям, че Дюбоуз никога не е бил арестуван. Няма криминално досие, няма самоличност. Битовите си сметки плаща само в брой. Крие се зад свои подчинени и сътрудници и не оставя следа. Поразровихме се и съм сигурен, че вие също сте ровили, но той няма шофьорска книжка, няма издаден паспорт на името Вон Дюбоуз никъде в тази страна. Има шофьор, както се вижда. Може да живее под някакво друго име, и то с безупречни документи.

Майърс бръкна в своята торба с фокуси и извади още две папки. Подаде едната на Хюго, а другата на Лейси, която го попита:

— Това какво е?

— Подробни сведения за пътуванията на Макдоувър през последните седем години. Дати, места, полети с частни самолети и така нататък. Почти винаги пътува с приятелката си Филис Търбан, която наема самолетите и плаща сметките. Търбан резервира и хотелските стаи. Грижи се за всички подробности. Засега няма нищо на името на Макдоувър.

— И с какво ни е полезно това? — попита Лейси.

— Само по себе си не е особено полезно, но придава достоверност на теорията, че тези първокласни дами харчат луди пари, за да летят из страната и вероятно да си купуват скъпи неща с мръсни пари. Доходите на двете, взети заедно, не могат да покрият цената на горивото за реактивните самолети. Знаем колко е заплатата на съдията.

Можем да предположим какви са официалните доходи на Търбан и се обзалагам, че са по-ниски от тези на Макдоувър. Може в даден момент да се наложи да изградите аргументи въз основа на доходите й, разходите и придобитото имущество, затова събирам цялата кал, която успея да изкопая.

— Моля те, продължавай да копаеш — каза Хюго. — Трябва ни много помощ.

— Нали не смятате сериозно да отхвърлите жалбата ми? Така де, погледнете снимките, по дяволите. Не сте ли съгласни, че тя е собственик на това жилище, след като ходи там от седем години и има ключ? Регистрирано е на компания в Белиз и сегашната му пазарна цена е поне един милион.

— Ношува ли там, посреща ли гости? — попита Лейси.

— Мисля, че не.

— Огледах го миналата седмица — каза Хюго. — Играх голф и направих снимки от феъруея.

Майърс го стрелна с въпросителен поглед.

— Абсолютно нищо. Беше пълна загуба на време, както и самата игра — каза Хюго.

— Пробвай риболова, много по-забавно е.

Докато Лейси си лакираше ноктите на краката към края на филма с Кари Грант, телефонът й зазвъня — непознат номер. Едно гласче й подсказа, че може да е Майърс, и се оказа така.

— Най-важната новина — рече той. — Утре е петък.

— Как позна?

— Чакай да чуеш. Момичетата май заминават за Ню Йорк. Клодия ще се качи на самолет в Панама Сити към обед, точният час не се знае, защото, наемеш ли самолет, отлиташ, когато си поискаш. Ще се вози на луксозен лиърджет шейсетица, собственост на чартърна компания със седалище в Мобил. Сигурно приятелката й адвокатката ще бъде на борда и двете ще идат да се позабавляват в Ню Йорк, най-вероятно с една торба пари за сериозен шопинг. Ако не знаеш, пътуващите с частни самолети не минават през никаква охрана. Никакви скенери на багажа или обискиране. Изглежда, някой умник от Националната сигурност е преценил, че богатите нямат интерес да

взривяват самолетите си във въздуха. Както и да е, човек може да сложи в багажа си петдесет килограма чист хероин и да отлети с него до която и да е точка на страната.

— Интересно, но къде е наградата?

— На твое място бих се навъртал край терминала на леката авиация — казва се „Гълф Авиейшън“ — за да хвърля едно око на малките самолети. Хюго по-добре да остане в колата, защото не са много чернокожите, които си плащат частни полети, и той сигурно ще се набива на очи. Освен това бих го държал в колата, снабден с фотоапарат, за да направи няколко снимки. Може пък Филис да слезе от самолета и да се отбие в тоалетната. Кой знае? Може да научите много и със сигурност ще добиете представа с кого си имате работа.

— Аз ще се набивам ли на очи?

— Лейси, ти винаги ще се набиваш на очи. Твърде си красива, за да бъде иначе. Облечи джинси, прибери си косата, сложи други очила. Всичко ще бъде наред. Има салон със списания и вестници, където непрекъснато щъкат хора. Ако някой попита защо си там, просто кажи, че чакаш пътник. Достъпът е свободен, така че не правиш нищо нередно. На твое място бих разгледал добре Клодия. Виж как е облечена, но и какво носи със себе си. Не очаквам джобовете ѝ да са натъпкани с пари, обаче може да има една-две допълнителни чанти. Леко е налудничаво, но не е лош начин за прекарване на времето. Аз лично бих искал да имам шанса да попадна на жена от Флорида, която по една случайност е и най-корумпираният съдия в историята на Америка. И която скоро ще цъфне на първите страници на вестниците, макар че дори не подозира. Действайте.

— Ще опитаме.

Съдия Макдоувър паркира близо до Хюго, който седеше доста неловко в тойотата на Лейси, скрил лицето си зад вестник и с фотоапарат до себе си. Към сбирката от напълно безполезни снимки на изток от деветата дупка на „Рабит Рън“ той щеше да добави нови: на лиърджета на пистата. Докато Клодия теглеше малкия си куфар през паркинга към входа на „Гълф Авиейшън“, той й направи няколко снимки в гръб. На петдесет и шест, тя беше слаба и поне в гръб можеше да мине за двацет години по-млада. Всъщност Хюго се почувства длъжен да признае, че от този зрителен ъгъл съдийката изглежда по-добре от Върна, която след четвъртото си дете с мъка сваляше излишните килограми. Той просто не можеше да се отърси от навика си да зяпа задниците на всички жени с приятни форми.

След като съдийката влезе вътре, Хюго прибра фотоапарата си и вестника и заспа.

След като от години беше замесена в престъпления, Клодия Макдоувър постепенно се научи да мисли като заподозряна. Забеляза всичко: чернокожия на предната седалка на една тойота приус, който четеше вестник (малко странно занимание по обед), червенокосата хубавица на гишето, която я удостои с широка усмивка, притеснения делови мъж в тъмен костюм, чийто полет явно закъсняваше, красивото момиче на канапето, което неловко разлистваше брой на „Венити Феър“. За броени секунди Клодия огледа салона, реши, че е безопасно и чисто, и прецени всички лица. В нейния свят всеки телефон можеше да се подслушва, всеки непознат би могъл да я наблюдава, всяко писмо можеше да бъде прочетено, всеки имейл — хакнат. Тя обаче отказваше да изпадне в параноя и да живее в страх. Беше просто нащрек и след толкова много години предпазливостта бе станала нейна втора природа.

Млад мъж със спретната униформа пристъпи напред, представи се като един от пилотите и пое куфара ѝ. Сладката червенокоса служителка натисна някакво копче, вратата се плъзна и Клодия напусна терминала. Подобно излизане, макар и лишено от драматичност и незабелязано от света, бе вълнуващо за нея. Докато простосмъртните се редяха на безкрайни опашки и висяха на летището заради претоварени, закъснели или отменени полети и накрая, ако извадеха късмет, ги подкарваха като добитък към мръсните самолети с прекалено тесни за задниците на днешните американци седалки, тя, окръжен съдия Клодия Макдоувър от Двайсет и четвърта съдебна област във Флорида, крачеше като кралица към частния си самолет, където шампанското беше изстудено, а полетът щеше да е директен и да пристигне навреме.

Филис я чакаше вътре. Когато пилотите си сложиха коланите и се заеха с обичайните си задължения, Клодия я целуна и я хвана за ръката. След като излетяха и самолетът се издигна на единайсет хиляди метра височина, Филис отвори бутилка „Въов Клико“ и двете, както винаги, вдигнаха тост за племето тапакола.

Бяха се запознали във втори курс на Правния факултет в „Стетсън“ и приликите помежду им бяха забележителни. И двете се възстановяваха след ужасен първи брак. И двете бяха избрали да следват право по необичайни причини. Клодия беше стъпкана и унижена от съпруга си и от подлите му адвокати и планираше отмъщение. А бракоразводното съдебно решение на Филис изискваше от бившия ѝ мъж да покрие разходите за нейното образование. Тя беше избрала медицината, за да протака колкото се може повече, но се издъни на теста. Насочи се към правото и цеди бившия си съпруг още три години за докторската програма. Двете с Клодия започнаха да се виждат тайно в трети курс, после всяка пое по пътя си, след като завършиха. Бяха жени на слаб пазар на труда, затова тутакси приеха първата работа, която успяха да намерят. Клодия отиде в малка фирма в малък град. Филис работи като служебен защитник в Мобил, докато не ѝ омръзна от улични престъпници и не си намери убежище в една кантора. Сега, когато индианците ги бяха направили богати, двете пътуваха изискано, живееха в дискретен лукс и планираха окончателното си бягство на място, което тепърва щяха да изберат.

След като изпиха шампанското, двете заспаха. Вече седемнайсет години Клодия си вършеше прилежно работата, защото в крайна сметка винаги ѝ предстоеше преизбиране. Филис също работеше дълги часове в малката си ангажирана кантора. Не си доспиваха. Два часа и половина след като излетяха от Флорида, самолетът кацна на „Тетърбъро“, щата Ню Джърси. На това летище кацаха повече частни самолети, отколкото където и да било другаде по света. Очакваше ги луксозен черен автомобил, който веднага потегли. Двайсет минути по-късно пристигнаха в жилищната си сграда в Хоубоукън — модерен небостъргач на брега на Хъдсън, точно срещу Финансовия квартал. От апартамента им на четиринайсетия етаж се разкриваше великолепна гледка към Долен Манхатън. А Статуята на свободата беше само на един хвърлей разстояние. Апартамент беше просторен и оскъдно мебелиран. Беше инвестиция, а не дом, просто място, което да задържат, преди да решат да го заменят за нещо друго. Разбира се, беше собственост на офшорна компания със седалище на Канарските острови.

Филис с огромно удоволствие участваше в международната игра на офшорките и непрекъснато местеше авоари и фирми в търсене на най-новия данъчен рай. С времето и натрупания опит тя се превърна в истински експерт по укриване на пари.

Когато се стъмни, двете обуха джинси и отидоха с кола в „Сохо“, където вечеряха в един френски ресторант. По-късно в сумрачен бар пиха още шампанско и се кискаха на това колко далече са стигнали — не само като разстояние, а и в живота.

Името на арменеца беше Папазян и двете така и не разбраха дали е собственото му или фамилното му име. Не че имаше значение. Сделките им бяха обгърнати в тайнственост. Нито една от страните не задаваше въпроси, защото никой не искаше отговори. Той звънна на вратата им в десет сутринта в събота и след като размениха обичайните любезности, отвори куфарчето си. Постла тъмносин филц върху малката кухненска маса и подреди стоката си — диаманти, рубини и сапфири. Както винаги, Филис му поднесе двойно еспreso, което той изсърба, докато им описваше всеки камък. След като пазаруваха от него вече четири години, знаеха, че Папазян продава

само най-хубавите камъни. Държеше магазин в Централен Манхатън, където се бяха запознали с него, но сега той нямаше нищо против да ги посещава тук. Не знаеше кои са и откъде идват. Беше го грижа само за сделката и за парите в брой. След по-малко от трийсет минути подбраха шепа от най-хубавите му камъни — „преносимо богатство“, както ги наричаше Филис — и му дадоха парите. Той бавно отброи 230 000 долара в банкноти от по сто, като през цялото време мърмореше на родния си език. Всички останаха доволни. Арменецът изгълта остатъка от второто си еспreso и си тръгна от апартамента им.

След като отметнаха повечето мръсна работа, момичетата се облякоха и отидоха с такси в града. Купиха си обувки от „Барнис“, обядваха в „Льо Бернардин“ и накрая отидоха в диамантения квартал, където се отбиха при един от любимите си търговци. С пари в брой се снабдиха с нови златни монети, още невлезли в обращение: южноафрикански кругеранди, канадски кленови листа и за да подпомогнат местната икономика — американски орли. Плащаха само в брой, без документи, без нищо черно на бяло, без следа. Тясното магазинче имаше поне четири охранителни камери, които преди ги притесняваха — някой някъде може би наблюдаваше. С времето преодоляха опасенията. В тяхната работа винаги имаше риск. Номерът беше да избереш кой риск да поемеш.

В събота вечерта гледаха мюзикъл на Бродуей, после вечеряха в „Орсо“, но не видяха никакви знаменитости, и си легнаха след полунощ, доволни от успешния ден, прекаран в пране на пари. Късно в неделя сутрин опаковаха плячката заедно с новата си красива колекция от безобразно скъпи обувки и си наеха кола до „Гетърбъро“, където ги очакваше частен самолет, за да ги откара обратно на юг.

12

Хюго закъсняваше за съвещанието и докато го чакаха, Гайзмар разгледа новите снимки и прочете доклада за частния полет, а Лейси отговори на получените имейли.

— Имаш ли представа защо най-старите снимки са отпреди седем години? — попита той.

— Никаква. Майърс не знае, но предполага, че Къртицата се е появила на сцената горе-долу по онова време. Очевидно е някой вътрешен човек и най-вероятно той или тя се е захванал да следи Макдоувър още тогава.

— Е, той или тя със сигурност харчи пари за тези снимки. Трудно ми е да повярвам, че са направени от човек, който седи в кола на улицата. По-скоро фотографът се намира в някое от съседните жилища.

— В сградата от отсрещната страна на улицата има четири апартамента — отбеляза Лейси. — Два се дават под наем за хиляда долара на седмица. Допускаме, че той или тя е наел единия, нагласил е фотоапарата и е знаел точно кога ще се появят Макдоувър и Дюбоуз. Доста сериозно разузнаване.

— Разбира се. Майърс не си измисля, Лейси. Тези типове въртят мръсен бизнес. Не съм сигурен, че ще успеем да го докажем, но уликите ми се струват все по-убедителни. Какво ще каже Макдоувър, изправена пред всичко това?

— Скоро ще разберем, струва ми се.

Вратата се отвори със замах и Хюго влетя в стаята.

— Извинявайте, че закъснях — каза той. — Поредната трудна нощ. — Метна куфарчето си върху масата и отпи от картонената чаша с кафе, която държеше. — Щях да дойда по-рано, но говорих по телефона с някакъв мъж, който отказа да си каже името.

Гайзмар кимна и зачака с една от снимките в ръка.

— Е? — попита Лейси.

— Първия път се обади към пет сутринта, малко рано, но аз бях буден. Каза, че работи в казиното и имал информация, която може да ни бъде полезна. Знаел, че разследваме племето и съдията, и можел да ни помогне. Попритиснах го и той затвори. Около час по-късно се обади отново от друг номер и каза, че иска да се срещнем и да обсъдим сделка. Попитах го каква сделка и той отговори доста неясно. Случвали се много съмнителни неща и било само въпрос на време, преди всичко да стане на пух и прах. Той е член на племето, познава вожда и хората, които управляват казиното, и не иска да пострада при бурята, която ще се разрази, когато работата се размирише.

Хюго крачеше из стаята, както имаше навик напоследък. Доспиваше му се, ако седи.

— Това може да се окаже интересно — отбеляза Лейси.

Гайзмар се отпусна на въртящия се стол и сплете пръсти на тила си.

— Нещо друго?

— Не, но иска да се срещнем довечера. Работел втора смяна и ще се освободи чак след девет.

— Сериозен ли е според теб? — попита Гайзмар.

— Знам ли? Определено звучеше притеснено и използва два различни телефона, вероятно еднокорпусни. Няколко пъти попита може ли да разчита на поверителност. Увери ме, че на много хора от племето им е дошло до гуша от корупцията, но се страхуват да говорят.

— Къде иска да се срещнем? — попита Лейси.

— Живее близо до казиното, в резервата. Каза, че ще намери някакво място и ще ни се обади, когато наближим.

— Трябва да внимаваме — отбеляза Гайзмар. — Може да е капан.

— Съмнявам се — възрази Хюго. — Останах с впечатлението, че разговарям с човек, който се нуждае от помощ и е готов да ни сътрудничи.

— Ти кой телефон използваш?

— Служебния. Знам правилата, шефе.

— Добре, а той откъде има номера ти? Досега на кого си го давал във връзка с разследването? Въпросът е към двамата.

Хюго и Лейси се спогледаха и се помъчиха да си спомнят.

— На Майърс, на Джуниър Мейс, на затворническата управа, на Уилтън Мейс, на Ал Бенет — адвоката конкурент на Макдоувър в изборите преди пет години, на Нейлър от Комисията по хазарта и май това са всички.

— Да, това са всички — потвърди Хюго. — Докато карах насам, и аз си зададох същия въпрос.

— Достатъчно са, за да изтече отнякъде информация — отбеляза Гайзмар.

— Нито един от тези хора няма дори далечна връзка с Дюбоуз и с корупцията — отбеляза Лейси.

— Доколкото ни е известно — вметна Хюго.

— Искате ли да отидете? — попита Гайзмар.

— Разбира се — отговори Лейси.

Гайзмар се изправи и се приближи до тесния си прозорец.

— Това може да се окаже пробивът. Вътрешният човек.

— Отиваме — каза Лейси.

— Добре, но внимавайте.

* * *

Седяха в колата на Лейси в далечния край на паркинга пред казиното почти до единайсет вечерта и чакаха да им се обади информаторът. Беше понеделник, на масите и ротативките нямаше много хора. Разбира се, Хюго подремна, докато Лейси беше онлайн на айпада си. Той им позвъни в 22:56 ч. и им даде наставления. Потеглиха от казиното, караха три километра по тъмен тесен и лъкатушен път и спряха до една изоставена метална постройка. Стара преносима табела ги осведоми, че навремето тук е имало бинго зала. В далечината се виждаше къща. Ярките светлини на „Трежър Кий“ бяха останали далече. Беше топла и влажна нощ с много комари. Хюго излезе от колата да се поразтъпче. Беше висок около метър и деветдесет, тежеше близо сто килограма и притежаваше типичната американска напереност, затова не се плашеше лесно. Лейси се чувстваше спокойна в негово присъствие. Не би дошла сама. Хюго набра номера, от който получи последното обаждане, но никой не вдигна.

Нещо се размърда из сенките покрай сградата.

— Ехо? — провикна се Хюго в мрака.

Лейси излезе от колата.

— Насам. Приближете се няколко крачки — обади се глас.

Частично се виждаше неподвижен силует. Мъжът беше с кепе и червеното въгленче на цигара се местеше към и от устата му.

Двамата направиха няколко крачки, докато онзи не каза:

— Достатъчно. Няма да видите лицето ми.

— Допускам, че вие виждате нашите, нали? — попита Хюго.

— Достатъчно. Вие сте господин Хач, нали?

— Да.

— Коя е жената?

— Казвам се Лейси Столц. Колеги сме.

— Не ме предупредихте, че ще доведете и жена.

— Не попитахте — изстреля в отговор Хюго. — Тя е моята партньорка, работим заедно.

— Това не ми харесва.

— Толкова по-зле.

Настана пауза, докато той дръпна от цигарата си и ги огледа. Прокашля се, изплю храчка и каза:

— Разбирам, че душите по следите на съдия Макдоувър.

— Работим за щатската Комисия по съдийска етика — каза Лейси. — Адвокати сме, не ченгета. Работата ни е да разследваме жалби, подадени срещу съдии.

— Тази съдийка трябва да иде в затвора заедно с още няколко души.

Мъжът говореше бързо и напрегнато. Изпусна дима от дробовете си и в плътния въздух се издигна облаче.

— Казахте, че работите в казиното — отбеляза Хюго.

Дълга пауза и после:

— Точно така. Какво знаете за съдията?

— Подадена е жалба за неетично поведение от нейна страна — отговори Лейси. — Нямаме право да разкриваме подробности.

— Неетично поведение значи? — повтори онзи с нервен смях. Хвърли цигарата си на земята, където тя блещука известно време. — Имате ли право да арестувате хора, или просто... си вретете носа в чуждите работи?

— Не, не арестуваме хора — отговори Хюго.

Отново нервен смях откъм сенките.

— В такъв случай си губя времето. Трябва да говоря с човек, който има някаква власт.

— Ние имаме правото да разследваме всеки съдия и да го свалим от поста му, ако се налага — обясни Лейси.

— Съдийката не е най-големият проблем в случая.

Зачакаха да им каже още нещо, но отсреща настана мълчание. Мъчеха се да различат силуета, но той явно беше изчезнал. Мъжът си бе тръгнал. Хюго пристъпи още малко напред и попита:

— Там ли сте?

Никакъв отговор.

— Достатъчно — прошепна Лейси. — Мисля, че си е тръгнал.

Минаха няколко секунди в неловка тишина, после Хюго каза:

— Да, май си права.

— Това не ми харесва. Да се махаме.

Бързо отвориха вратите и влязоха в колата. Докато даваше на заден, Лейси освети сградата с фаровете си. Край нея нямаше жива душа. Тя зави по пътя и потегли към казиното.

— Много странно — отбеляза Хюго. — Този разговор можехме да го проведем и по телефона.

В далечината блеснаха фарове.

— Мислиш ли, че сме го уплашили? — попита тя.

— Кой знае? Ако е сериозен, значи обмисля да предаде информация, която може да съсипе някои хора. Нормално е да се колебае. Сигурно се е уплашил и е избягал. — Хюго потупа кръста си и каза: — Този колан отново се е разкопчал. За трети път тази вечер. Защо не го оправяш?

Лейси погледна към него и тъкмо се канеше да каже нещо, когато Хюго изкрещя. В тяхното платно имаше ослепително ярки фарове. Никакъв пикап беше пресякъл средната разделителна линия. Последва челен сблъсък. Двете брони се удариха толкова мощно, че тойотата полетя във въздуха и се завъртя на сто и осемдесет градуса. Близко тритонният пикап „Додж Рам 2500“, два пъти по-тежък от нея, не пострада толкова. Спря на банкета на тесния път и смачканата му предница почти хлътна в плитка канавка.

Въздушната възглавница под волана изригна в гърдите и лицето на Лейси и я зашемети. Главата ѝ се блъсна в хлътналия таван и се

сцепи от силата на удара. Въздушната възглавница на другата предна седалка не се отвори. Без колан, Хюго излетя към предното стъкло и го разби с главата и раменете си. Стъклото надра лицето му и проряза дълбока рана на шията му.

Навсякъде се посипаха стъкла и метални отломки. Дясната предна гума на пикапа се въртеше. Шофьорът му бавно излезе, свали черната си мотоциклетна каска и наколенките и се озърна назад. Друг пикап тъкмо намаляваше. Мъжът изпъна крака, потърка лявото си коляно и, накуцвайки, се приближи до смазаната тойота приус, за да я огледа набързо. Видя жената с окървавено лице и въздушната възглавница пред нея, видя и чернокожия, целия в кръв от многобройните си рани. Позавъртя се, после се отдалечи, клатушкайки се, и се качи във втория пикап, където зачака и започна да разтрива крака си. Забеляза, че носят му кърви. Шофьорът, който беше излязъл за малко, седна зад волана и двамата потеглиха бавно с изключени светлини. Пикапът зави към някакво поле и изчезна. Никой не се обади на полицията.

Най-близката къща се намираше на около осемстотин метра надолу по пътя. Беше собственост на семейство Бийл, а Айрис Бийл, съпруга и майка, чу сблъсъка, макар че първоначално нямаше представа какво се е случило. Убедена беше обаче, че е нещо необичайно. Събуди съпруга си Сам и го накара да се облече и да отиде да провери. Когато Сам пристигна на мястото на катастрофата, там вече беше спряла още една кола. След броени минути се чуха сирени и се появиха мигащите сини светлини на два автомобила на полицейското управление в резервата. Те бяха последвани от два екипа на местната пожарна. Незабавно извикаха медицински хеликоптер от най-близката регионална болница в Панама Сити.

Извадиха Хюго, като отстраниха остатъците от стъклото и го измъкнаха през предния прозорец. Още беше жив, но беше в безсъзнание и пулсът му едва се долавяше. С помощта на хидравлични крикове изтръгнаха вратата на шофьорското място и извадиха Лейси, която се опитваше да говори, но издаваше само неразбираеми стонове. Настаниха я в линейка и я откараха в клиниката на племето, недалече от казиното. Там щеше да изчака хеликоптера. По пътя тя изгуби съзнание, затова не научи новината, че Хюго е мъртъв. Колегата ѝ нямаше да я придружава по време на краткия полет до болницата.

На местопроизшествието полицията се залови за работа — правеха снимки и видеоклипове, измерваха, търсеха очевидци. Такива, изглежда, нямаше. Нямаше го и шофьора на пикапа. Въздушната възглавница пред седалката му беше напълно надута. Липсваха следи от кръв, но на пода откъм шофьорската седалка намериха счупена бутилки от уиски. Шофьорът просто се беше изпарил. Още преди да откарат пикапа, полицията знаеше, че той е бил откраднат шест часа по-рано от търговски център в град Фоли, Алабама. Натовариха тойотата на Лейси на репатрираща машина и я откараха на служебен паркинг до административната сграда на племето.

Тялото на Хюго бе поставено в хладилно помещение на приземния етаж на клиниката, където понякога държаха трупове. От отсрещната страна на улицата началникът на полицията Лайман Грит седеше на бюрото си и разглеждаше личните вещи на Хюго — халка с ключове, няколко сгънати банкноти, малко монети и портфейл. Пред бюрото седеше сержант, смълчан като шефа си. Никой от двамата нямаше желание да съобщи новината на семейството на загиналия.

Накрая началникът отвори портфейла и извади визитката на Хюго. Влезе в уебсайта на КСЕ, където бе изписан телефонът на Майкъл Гайзмар.

— Би трябвало шефът му да уведоми близките, нали? — каза той. — В крайна сметка познава господин Хач, вероятно познава и тях.

— Добра идея — съгласи се сержантът.

В два и двайсет през нощта Майкъл вдигна телефона и чу:

— Много съжалявам, че ви безпокоя, но мисля, че сте колега на господин Хюго Хач. Аз съм полицаи от резервата в окръг Брънзуик.

Майкъл се изправи, залитайки, а съпругата му светна лампата.

— Да! Какво се е случило?

— Станала е катастрофа, много тежка катастрофа и господин Хач е загинал. Някой трябва да уведоми семейството му.

— Какво? Сериозно ли говорите? Не, не може да бъде. Кой се обажда?

— Казвам се Лайман Грит, господине, началник на полицията на тапакола. Уверявам ви, че говоря сериозно. Катастрофата е станала в нашия резерват преди около два часа. Младата дама, госпожа Лейси Столц, е откарана в болница в Панама Сити.

— Не мога да повярвам, не!

— Съжалявам, господине. Той има ли семейство?

— Дали има семейство? Да, има красива млада съпруга и четири малки деца. Да, има семейство. Не може да е истина!

— Съжалявам, господине. Бихте ли им съобщили?

— Аз ли? Защо аз? Откъде да знам, че не е някаква отвратителна шега?

— Господине, може да проверите на уебсайта ни кой съм. Обадете се в болницата в Панама Сити. Би трябвало жената вече да е пристигнала там. Но ви уверявам, че тази ужасна новина е истина и не след дълго ще я научи някой репортер, който ще се обади на семейството.

— Добре, добре. Нека да помисля за секунда.

— Не бързайте, успокойте се първо.

— Лейси добре ли е?

— Не знам, господине. Ранена е, но е жива.

— Тръгвам веднага. На този номер да ви търся, ако се наложи, нали?

— Разбира се, господине. Обадете ми се, ако мога да ви помогна с нещо.

— Добре. И благодаря. Знам, че не ви е било лесно.

— Никак, господине. Един въпрос: по работа ли са били в нашия резерват тази нощ?

— Да, по работа. Със сигурност.

— Може ли да попитам защо? Все пак съм началник на полицията.

— Извинете, но нямам време. Може би по-късно.

Гайзмар остана с Върна Хач и децата, докато пристигна майка ѝ, после побърза да избяга от къщата. До края на живота си щеше да помни ужаса, шока, мъката и обезумяването на семейството при новината, че Хюго няма да си дойде у дома. После взаимно се бяха убеждавали, че това не може да е истина. Гайзмар виждаше себе си като негодника, омразния вестител, несправедливо натоварен със задачата да ги убеди, че Хюго наистина е мъртъв.

За пръв път изпитваше такова болезнено емоционално опустошение и не можеше да си представи по-страшен кошмар. Когато

напускаше Талахаси призори, усети, че плаче. Пристигна в Панама Сити малко след шест часа.

13

Лейси беше стабилна, но в безсъзнание. Първоначалната диагноза включваше дълбока рана отляво на главата, вече зашита с двайсет и четири шева, сътресение, което причиняваше подуване на мозъка, ожулване на лицето в резултат от рязкото плъзгане по въздушната възглавница и малки прорезни рани на шията, лявото рамо, левия лакът, ръка и коляно. Главата ѝ беше обръсната и лекарите рошиха да я държат в принудителна кома най-малко двайсет и четири часа. Един от тях обясни на Гайзмар, че ще минат ден-два, преди да успеят да преценят дали има и други увреждания, но засега не виждали нищо, което да се окачестви като животозастрашаващо.

Майка ѝ Ан Столц пристигна от Клиъруотър в осем сутринта заедно със сестра си Труди и съпруга ѝ Роналд. Скупчиха се край Майкъл, който им съобщи каквото знаеше, а то не беше много.

След като се поуспокоиха, Майкъл ги остави и подкара към резервата. Изчака половин час в участъка, докато Лайман Грит пристигне на работа. Полицейският началник обясни, че все още разследват инцидента, но засега знаят следното: катастрофата станала, тъй като пикапът навлязъл в насрещното платно. Бил откраднат от Алабама. Нямамо и следа от шофьора, но по всяка вероятност бил пиян. Никой не го видял да напуска местопроизшествието и досега от него нямамо и следа. Въздушната възглавница откъм страната на пътника не се отворила, а и господин Хач не бил с предпазен колан. Нараняванията му били сериозни, особено на главата, и смъртта му била вследствие на кръвозагуба.

— Ще разгледате ли снимките?

— Може би по-късно.

— А искате ли да видите автомобилите?

— Да, искам — отговори Майкъл.

— Добре, ще ви ги покажа и после ще ви заведе на мястото на катастрофата.

— Струва ми се, че много въпроси са останали без отговор.

— Все още разследваме, господине — отговори Грит. — Може би вие ще ни разясните какво са търсили колегите ви тук снощи.

— Може би, но още не. Ще стигнем до това по-късно.

— Нуждаем се от пълното ви съдействие при разследването, господине. Трябва да знам всичко. Какво са правили тук?

— Сега не мога да ви дам тези подробности — отговори Гайзмар, като прекрасно съзнаваше, че така само засилва подозрителността на индианеца. В момента обаче не можеше да си позволи да се довери на никого. — Вижте, убит е човек при много съмнителна катастрофа. Трябва ми думата ви, че превозните средства ще бъдат конфискувани и пазени, докато някой не им направи оглед.

— Някой ли? Кого имате предвид, господине?

— Не съм сигурен.

— Налага ли се да ви напомням, че катастрофата е на територията на резервата и че тук разследванията водим ние? Някой не ни надзирава.

— Разбира се, знам това. Просто съм доста разстроен, нали разбирате? Дайте ми малко време да обмисля нещата.

Грит се изправи и отиде до масата в ъгъла на кабинета си.

— Разгледайте тези неща — каза той. В средата на масата имаше портфейл и ключове. Майкъл се приближи и ги погледна. Грит каза: — При смъртен случай обикновено оглеждаме личните вещи и изготвяме опис. Още не съм го направил. Отворих портфейла само колкото да извадя визитка. Така ви намерих. Не съм бъркал в него.

— Къде са мобилните им телефони? — попита Майкъл.

Грит вече клатеше глава.

— Нямахме мобилни телефони. Проверихме всичките му джобове, претърсихме и колата, но не намерихме телефони.

— Невъзможно! — отсече Майкъл изумен. — Някой е взел телефоните им.

— Сигурен ли сте, че са били у тях?

— Разбира се. Кой не носи мобилен телефон? А на техните са регистрирани последните обаждания, включително от човека, с когото трябваше да се срещнат.

— И кой е той?

— Не знам. Кълна се. — Майкъл разтри очи. Внезапно се сепна и попита: — Ами куфарчетата им?

Грит поклати глава.

— Няма и следа от куфарчета.

— Трябва да седна.

Майкъл се отпусна на един стол до масата и се вторачи в личните вещи с шокиран поглед.

— Искате ли вода?

— Да, ако обичате.

В куфарчетата имаше папки, а те съдържаха всички документи по случая. На Майкъл му се догади при мисълта, че Вон Дюбоуз и Клодия Макдоувър сега ги преглеждат. Снимки на четирите жилища, снимки на самите Вон и Клодия как отиват на срещата и си тръгват от нея, снимки на съдийката, която се качва на самолета за Ню Йорк, подробния опис на нейните странствания, копие от жалбата на Грег Майърс, бележките на Садел, всичко. Всичко.

Майкъл отпи вода от бутилката и изтри потта от челото си. Изправи се, когато събра достатъчно сили, и каза:

— Вижте, ще се върна, за да взема тези неща и да огледам колите. Сега трябва да отивам на работа. Моля ви да пазите всичко на сигурно място.

— Това ни е работата, господине.

— И ми дайте нейните ключове, ако не възразявате.

— Не виждам проблем.

Майкъл взе ключовете, благодари на полицая и излезе навън. Обади се на колегата си Джъстин Бароу и го инструктира незабавно да отиде в апартамента на Лейси и да открие домоуправителя на сградата. Да му обясни какво се е случило и че шефът на Лейси е взел ключовете ѝ и е на път за натам. Тъй като не знаеха кода на алармата, домоуправителят трябваше да я деактивира.

— Наблюдавай апартамента, докато пристигна. Постарай се никой да не влиза и излиза.

Докато караше като бесен към Талахаси, Майкъл се мъчеше да се убеди, че Лейси и Хюго най-вероятно просто не са си носели куфарчетата. Имали са среднощна среща с непознат свидетел. За какво биха им послужили папките? После обаче осъзна, че и те като всеки друг следовател, като всеки друг адвокат рядко ходят някъде по работа без старото си вярно куфарче. Наруга се мислено за твърде либералната политика на КСЕ по отношение на сигурността на

документите. Имаха ли изобщо някаква политика? Тъй като повечето случаи се разглеждаха в пълна поверителност, служителите свикваха да пазят папките си. Беше част от работата им и той не намираше за нужно да им напомня да внимават.

Спря два пъти да си купи кафе и да се поразтърпче. Бореше се с умората, като не преставаше да говори по телефона. Пак се обади на Джъстин, който вече беше пред дома на Лейси. Домоуправителят отказвал да го пусне, преди шефът му да пристигне с ключовете. Докато шофираше и се наливаше с кафе, Гайзмар разговаря и с двама репортери, които се бяха обаждали в офиса на КСЕ. Звънна на Върна и говори с една от сестрите ѝ. Нищо чудно, че тя не можеше да му каже почти нищо. Върна била в спалнята с двете си по-големи деца. Той искаше да помоли някой да потърси куфарчето и мобилния телефон на Хюго, но моментът не му се стори подходящ. Имаха си достатъчно грижи. Секретарката осъществи конферентен разговор със служителите му и Майкъл се постара да отговори на възможно най-много въпроси. Разбираемо беше, че хората са твърде шокирани, за да работят.

Домоуправителят настояваше да присъства, когато влязат в апартамента на Лейси. Майкъл намери ключа за входната врата на апартамента и я отключи, а домоуправителят бързо деактивира алармата. Франки, булдогът на Лейси, лаеше за вода и храна и беше обърнал наопаки кухнята.

— Добре, ще нахраня проклетото куче, а вие побързайте — каза домоуправителят.

Докато той търсеше кучешката храна, Майкъл и Джъстин обиколиха стаите. Намериха куфарчето на Лейси на един стол в спалнята ѝ. Майкъл внимателно го отвори и извади бележника ѝ и две папки. Бяха официални работни папки на КСЕ, всяка с номера на делото, и съдържаха всички важни документи. Намериха айфона ѝ да се зарежда върху плота в банята. Благодариха на домоуправителя, който бързеше пода и мърмореше достатъчно високо, за да го чуват, и си тръгнаха с папките и айфона.

Застанал до колата си, Майкъл каза:

— Виж, Джъстин, не мога да се върна в дома на Хюго. Всички ме свързват с ужасната новина. Ти попитай Върна за неговото куфарче и за мобилния, става ли? Обясни ѝ, че е ужасно важно да ги открием.

Майкъл Гайзмар беше шефът и Джъстин нямаше почти никакъв избор.

Домът на семейство Хач можеше да се познае отдалече заради струпаните хора. От двете страни на улицата имаше коли и няколко души се мотаеха в предния двор, защото вътре беше претъпкано. Джъстин се приближи неохотно и им кимна. Бяха учтиви, но смълчани. Единият, бял мъж с риза и вратовръзка, му се стори смътно познат. Джъстин му обясни, че е колега на Хюго. Мъжът се представи като Томас и каза, че работи в прокуратурата. Двамата с Хюго били състуденти и останали близки. Почти шепнешком Джъстин обясни целта на посещението си — че непременно трябва да намери и да занесе на сигурно място куфарчето на Хюго. В него имало важни документи на КСЕ и така нататък. Томас разбра. Джъстин добави, че липсва и служебният телефон на Хюго. Дали имало някаква вероятност да го е оставил у дома?

— Едва ли — отговори Томас и влезе в къщата.

Две жени излязоха от входната врата, облени в сълзи, и бяха посрещнати от мъжете си. По броя на колите на улицата Джъстин прецени, че къщата е пълна с изумени роднини и приятели.

След цяла вечност Томас излезе с празни ръце. Двамата с Джъстин се отдалечиха към уличното платно, за да се уединят.

— Куфарчето му е тук — съобщи Томас. — Обясних на Върна как стоят нещата и тя ми позволи да прегледам съдържанието му. Всичко изглежда наред, но не ми даде да го изнеса. Помолих я да го държи на сигурно място. Мисля, че ме разбра.

— Няма да питам как е тя.

— Съсипана. В спалнята е с двете по-големи деца и почти не е в състояние да говори. Майката на Хюго се е проснала на дивана. Пълно е с лели и чичовци. Има и лекар. Просто е ад.

— А нещо за мобилния?

— Няма го, бил е у него. Обадил ѝ се снощи към десет да провери как са. Попитах я дали има личен телефон и тя каза, че не. Използвал служебния за всичко.

Джъстин си пое дълбоко въздух и каза:

— Благодаря. До скоро.

Потегли и звънна на Майкъл.

Рано следобед тялото на Хюго беше транспортирано с катафалка до погребален дом в Талахаси, където да го подготвят за прощалната церемония, макар че Върна още не беше уточнила подробностите.

Лейси остана в реанимацията през целия ден. Жизнените ѝ показатели бяха добри и лекарите бяха доволни от възстановяването ѝ. Нов скенер показва леко спадане на отока и ако всичко се развиеше добре, планираха да я извадят от комата до трийсет и шест или най-много четирийсет и осем часа. Лайман Грит искаше да говори с нея, но му казаха да почака.

След като цяла нощ се въртя в леглото си, Майкъл тръгна за работа по тъмно и зачака Джъстин. Все още зашеметен от ужаса, който преживяваха, той прочете за Хюго на първа страница на сутрешния вестник. Имаше две снимки — едната беше рекламна снимка на Хюго като футболист от отбора на Флоридския университет, а другата беше снимката му със сако и вратовръзка от уебсайта на КСЕ. Майкъл прочете имената на четирите му деца и пак му се доплака. Погребението щеше да бъде в събота, след три дни. Не можеше да си представи какъв кошмар ще бъде.

Двамата с Джъстин потеглиха към резервата още в седем часа. Лайман Грит беше описал съдържанието на портфейла на Хюго, преброил беше парите и беше направил снимки на всичко. Помоли Майкъл да подпише описа, после му предаде вещите. Сред тях беше и дамската чанта на Лейси. Тримата отидоха пеша до малък паркинг с десетина катастрофирани коли зад заключена порта и ограда от метална мрежа. Влязоха вътре и без да докосват нищо, огледаха двете превозни средства. Пикапът миришеше на уиски. Тойотата беше много по-пострадала и по нея имаше толкова много кръв, че нито Майкъл, нито Джъстин имаха желание да я оглеждат дълго. Кръвта на приятеля им, още прясна.

— Вероятно ще бъде заведено дело — сериозно отбеляза Майкъл, макар че всъщност не знаеше дали ще е така. — Затова на всяка цена трябва да запазим колите непокътнати. Това проблем ли е?

— Не, разбира се — отговори Грит.

— Освен това ще се намесят застрахователните компании и ще изпратят своите хора.

— Вече сме минавали през този процес, господин Гайзмар.

— И претърсихте навсякъде за мобилните телефони?

— Както ви казах, търсихме навсякъде и не намерихме нищо.

Майкъл и Джъстин се спогледаха скептично. Попитаха дали може да снимат и Грит отговори, че няма нищо против. Когато приключиха, последваха полицая до шосето, където беше станала катастрофата. Огледаха мястото, отначало колебливо, и им направи впечатление колко е усамотено. Идеални условия за инцидент без свидетели. Видяха къщата на Бийл в далечината и старата постройка на бинго залата по-наблизо. Наоколо нямаше никакви други сгради. Майкъл се взря в настилката и отбеляза:

— Няма следи от спирачен път.

— Никакви — съгласи се Грит. — Не е имала време да реагира. Изглежда, пикапът е пресякъл разделителната линия и са се сблъскали ето тук. — Грит стоеше в средата на платното, водещо на изток. — Колата ѝ се е завъртяла и се е обърнала на запад. Но не е излязла от своето платно. Пикапът, който е много по-тежък, разбира се, е спрял ето тук и едва не е паднал в канавката. Явно е навлязъл в нейното платно внезапно и тя не е успяла да направи каквото и да било.

— Предположения за силата на сблъсъка? — попита Майкъл.

— Не, но експерт по възстановките би могъл да определи скоростта на двете коли с голяма точност.

Майкъл и Джъстин огледаха местопроизшествието и забелязаха петна от масло, натрошено стъкло, парчетата алуминий и желязо. В края на асфалта, почти до банкетата, мярнаха петно, което можеше да бъде от засъхнала кръв. В тревата имаше някакъв парцал, също окървавен. Един от колегите им беше убит тук, а другият беше тежко ранен. Адски нелепо бе да загинеш на такова място.

Направиха още снимки и изведнъж страшно им се прииска да си тръгнат.

Фрог Фрийман беше собственик на малка бензиностанция с магазинче на около три километра северно от Стърлинг. Живееше в

съседство, в стара къща, построена от дядо му, и тъй като бензиностанцията и магазинчето бяха целият му живот, държеше отворено до десет часа всяка вечер. Такава търговия въртеше в селския Брънзуик вечер, че преспокойно можеше да затваря в шест, но нямаше какво друго да прави.

В понеделник не затвори дори в десет заради теч в охладителя за бира. Фрог продаваше много бира, предимно леденостудена. Не можеше да се примири с повредата и понеже сам си ремонтиреше всичко, водеше настървена борба с охладителя, когато влезе клиент. Искаше да си купи лед, медицински спирт и две кутийки бира.

Ама че комбинация, помисли си Фрог, докато бършеше ръце и отиваше към касата. Притежаваше магазина повече от петдесет години и обичаше да гадае какво са си наумили клиентите му по покупките им. Беше виждал всичко, но комбинацията от лед, медицински спирт и бира беше необичайна.

Фрог беше преживял три обира, двата от тях въоръжени, и взе мерки още преди години. Магазинът беше опасан с шест камери. Четири се виждаха, та евентуалните крадци да осъзнаят опасностите от планирания грабеж, а две бяха скрити, включително камерата над входа.

Фрог влезе в тясната стаичка зад касата и погледна монитора. Бял пикап с регистрационни номера от Флорида. На пътническото място седеше млад мъж. Имаше му нещо на носа. Притискаше го с кърпа, която изглеждаше изцапана с кръв. Шофьорът влезе в кадър с плика лед и малка кафява торбичка със спирта и бирите. Седна зад волана, каза нещо на пътника и даде на заден.

— Момчетата са се сбили някъде — каза си Фрог и отново се зае с ремонта.

В окръг Брънзуик рядко имаше загинали при автомобилни катастрофи. На следващия ден приятелите, с които Фрог си пиеше кафето сутрин, го засипаха с всякакви слухове. Някакъв чернокож и бяло момиче от Талахаси се изгубили в резервата и пиян шофьор на пикап ги блъснал челно. Пикапът бил краден, а пияният избягал. Просто офейкал. Още нямало и следа от него. Хипотезата как пияницата се отдалечава от мястото на сблъсъка, залитайки, потъва в дебрите на резервата и излиза на сигурно място извън границата му беше богат извор на хумор, предположения и смайване.

— Не би издържал и един час там, навън — каза единият от приятелите.

— Сигурно продължава да се върти в кръг — додаде друг.

— Не се тревожете. Индианците ще прецакат всичко — каза трети.

По-късно през деня, когато се понатрупаха подробности, Фрог започна да събира две и две. Добре познаваше окръжния шериф и знаеше, че той има проблеми с полицията на тапакола. Племето беше богато и затова собствената му полицейска част беше два пъти по-голяма от тази на окръга и много по-добре оборудвана. Негодуванието беше неизбежно.

Фрог се обади на Клайв Пикет, шерифа на окръг Брънзуик, и му каза, че има да му съобщи нещо интересно. Пикет се отби след работа и двамата заедно изгледаха видеото. Първата му реакция беше: „Странно“. Каза, че в окръга било спокойно в понеделник през нощта, както на практика всяка друга нощ, и че както обикновено единствените признаци на живот били в казиното. Никой друг не се обадил за сбиване, нападение, любопитни или подозрителни типове. Всъщност царял пълен покой, преди двете превозни средства да се сблъскат.

— Катастрофата е станала на петнайсетина километра оттук, нали така? — каза шерифът.

— По права линия.

— И четвърт час по-късно някой купува от теб лед и спирт.

— Именно.

Шерифът се почеса по брадичката, потънал в мисли.

— Ако момчето със счупения нос е карало откраднатия пикап, как е успяло да се измъкне, да се качи в колата на непознат и да пристигне тук за петнайсет минути?

— Не знам. Ти си шерифът.

— Може би непознатият не е непознат.

— И аз това си казах.

Фрог се съгласи да изпрати видеото на шерифа по имейла. Дватамата се договориха да помислят един ден, преди да информират индианците.

Късно в сряда следобед Майкъл свика заседание на трагично оределия си екип, работещ в Талахаси. Дватама следователи от офиса на КСЕ във Форт Лодърдейл не участваха. Джъстин Бароу, който имаше шестгодишен опит, вече беше старши следовател. Той беше играл онзи злополучен голф с Хюго седмица по-рано, познаваше в основни линии жалбата, подадена от Грег Майърс, но нямаше представа за огромния заговор, който се криеше зад всичко това. Джъстин си имаше свои случаи. Мадри Рийс, която работеше в Комисията по-малко от година, не знаеше абсолютно нищо за историята около Вон Дюбоуз, за корупцията в казиното и за съдия Клодия Макдоувър.

Майкъл започна от самото начало — от Майърс, който им беше разказал всичко. Те попиваха информацията със смесица от изумление и страх. Няма начин шефът да им поверява този случай! Той подчерта, че на практика нито едно от обвиненията в жалбата на Майърс не е доказано и е почти сигурен, че КСЕ не би могла да ги докаже. Убеден беше обаче, че Лейси и Хюго са навлезли в смъртоносна територия.

— Катастрофата изглежда страшно подозрителна — каза той. — Някакъв евентуален информатор ги подмами на отдалечено място. Не знаем дали наистина са се срещнали с него и няма да разберем, докато Лейси не проговори. На права отсечка от пътя, при ясно време се блъскач чело в откраднат пикап, чийто шофьор едва ли ще бъде намерен някога. Въздушната възглавница и коланът от страната на Хюго явно са били повредени умишлено. Изчезнали са и служебните им телефони. Ще настояваме за сериозно разследване на катастрофата, но си имаме работа с тапакола, а тяхната полиция е малко по-особена.

— Да не твърдиш, че Хюго е бил убит? — попита Мадри.

— Още не. Твърдя само, че обстоятелствата около смъртта му са крайно подозрителни.

— Ами ФБР? Те нямат ли юрисдикция?

— Имат и на определен етап може да ги помолим за помощ, но още не.

Мади се прокашля и попита:

— А какво ще стане с този случай междувременно?

— На бюрото ми е — отговори Майкъл. — Не съм сигурен какво ще правя с него, но засега е мой.

— Дано не възразиш — обади се Джъстин, — но според мен това изобщо не е наша работа. Ако наистина се развива престъпна дейност, защо ние да ровим в тази каша? Това е работа за момчета с пистолети, значки и така нататък.

— Съгласен съм. И допускам, че въпросът ти ще ме измъчва до гроб. Предполагахме, че ще има елемент на опасност, затова планът ни беше да поразровим внимателно отстрани и да видим какво ще открием. Не забравяйте, ако се подаде официална жалба и тя се озове върху бюрото ми, нямам друг избор, освен да започна да разследвам. Явно е трябвало да бъдем по-предпазливи. Не биваше да им позволявам да ходят в резервата през нощта.

— Така е, но Лейси и Хюго не се плашат лесно — отбеляза Мади.

Настана дълго и тежко мълчание, докато всички си мислеха за своите безстрашни колеги. Накрая Мади попита:

— Кога може да посетим Лейси?

— Възнамеряват скоро да я извадят от комата. Утре сутринта ще отида там. Ако всичко мине добре, ще имам шанса да поговоря с нея. Някой трябва да ѝ съобщи новината за Хюго. Може би след няколко дни и вие ще можете да я посетите. А погребението е в събота и всички ще присъстваме.

Полицията в град Фоли, Алабама, беше информирана, че откраднатият пикап „Додж Рам“, който издирват, се е оказал на паркинг за катастрофирали автомобили на индианска територия във Флорида. Уведомиха собственика, който на свой ред уведоми застрахователната си компания. В сряда следобед в полицейския участък на Фоли се появи човек, който заяви, че знае нещо за кражбата. Беше частен детектив, познат на някои от ченгетата. Беше му платено от съпруга на млада жена да я следи заради подозрения, че

си има любовник. Детективът се криел в колата си на паркинга на някакъв мол, когато забелязал пикап хонда с флоридска регистрация близо до откраднатия по-късно пикап. В хондата имало двама мъже, които наблюдавали минаващите коли и пешеходци около петнайсет минути и изглеждали някак странно. Мъжът от пътническото място излязъл и се приближил към доджа. В този момент детективът, който бил отегчен, пък и нямало какво друго да прави, извадил мобилния си телефон и започнал да прави видеозапис.

Крадецът сръчно отворил шофьорската врата с шперц — явно имал опит — след броени секунди запалил двигателя и отпрашил, следван от приятеля си в хондата. На видеото ясно се виждаше номерът на хондата. Малко автокражби биваха разкрити толкова лесно и полицията във Фоли задържа видеото, като благодари на добросъвестния гражданин. Проследиха регистрационния номер до човек от Дефюниък Спрингс, окръг Уолтън във Флорида, на около двайсет и пет километра от казиното. Въпросният човек, някой си Бърл Мънгър, имаше дълго и колоритно досие на дребен престъпник и в момента беше с условна присъда. Тъй като ставаше дума само за кражба на кола, а не за по-сериозно престъпление и тъй като полицията във Фоли трябваше да действа съвместно с друг щат, папката влезе в чекмеджето със случаи, които щяха да бъдат придвижени скоро, но не още на следващия ден.

Грег Майърс и неговата любима яхта бяха на пристан в Нейпълс, Флорида. Той си пиеше следобедното питие на борда на „Конспиратор“ и както обикновено преглеждаше вестниците от Пенсакола, Талахаси и Джаксънвил. Животът на яхта създаваше у него усещането, че няма корени и не е сигурен къде ще бъде на следващия ден. Следейки новините от старите си свърталища, той се чувстваше свързан с миналото, поне с хубавите дни, затова му беше важно да го прави. Освен това имаше много врагове там и понякога мярваше имената им по вестниците.

Шокира се, когато прочете, че Хюго е загинал в автомобилна катастрофа през нощта в резервата на тапакола, а партньорката му Лейси е тежко ранена. Трагична новина, и то по много причини. Със сигурност щеше да има разследване, щяха да тръгнат по следи, а

накрая щяха и да насочат обвинително пръст. Както винаги, той подозираше най-лошото — че Дюбоуз стои зад инцидента, макар привидно да не беше така.

Колкото повече четеше Грег, толкова по-зле се чувстваше. Беше се срещал с Лейси и Хюго само три пъти, но ги харесваше и им се възхищаваше. Бяха умни и непретенциозни, не печелеха много, но вършеха всеотдайно работата си. Заради него бяха тръгнали по следите на корумпирана съдийка и нейните съучастници. Заради него Хюго беше мъртъв.

Грег слезе от яхтата и тръгна по кея. Намери пейка с гледка към Мексиканския залив, дълго седя там и се проклина за случилото се. Един малък тъмен заговор внезапно бе станал много опасен.

Гайзмар беше в болницата в осем сутринта в четвъртък. Отби се в чакалнята да види Ан Столц, която седеше там сама. Жизнените показатели на Лейси оставаха стабилни. От снощи лекарите бяха спрели барбитуратите и тя постепенно се събуждаше. Трийсет минути по-късно една медицинска сестра дойде при Ан да ѝ съобщи, че дъщеря ѝ е дошла в съзнание.

— Аз ще ѝ съобщя новината за Хюго — каза Гайзмар. — Вие влезте първа, ще дойда след малко.

Тъй като Лейси все още се намираще в интензивното, Майкъл не беше молил да го пуснат при нея. Когато влезе, се изуми от състоянието на лицето ѝ. Беше натъртено, цялото червено и мораво, с ожулвания и прорезни рани, подутото до неузнаваемост. Очите ѝ почти не се виждаха през тесните цепки под отеклите клепачи. Ендотрахеалната тръба бе закрепена с лепенка в ъгъла на устата ѝ. Майкъл нежно докосна ръката ѝ и я поздрави.

Тя кимна и се опита да промърмори нещо, но тръбата ѝ пречеше. Ан Столц седеше на стола и бършеше сълзите си.

— Как си, Лейси? — попита Майкъл, който едва съумяваше да овладее емоциите си. Толкова красиво лице, а така обезобразено.

Тя кимна леко.

— Нищо не съм ѝ казала — тихо прошепна Ан.

В стаята влезе медицинска сестра и застана до леглото. Майкъл се приближи още малко и каза:

— Сблъскали сте се челно. Ужасна катастрофа, Лейси. — Преглътна мъчително, погледна към Ан и каза: — Лейси, Хюго не оцеля... Хюго загина.

Тя изстена ужасено и тесните цепки се затвориха. Стисна ръката на Майкъл.

Очите му се насълзиха и той продължи:

— Вината не е твоя, Лейси, трябва да го знаеш. Вината не е твоя.

Тя отново изстена и леко поклати глава.

От другата страна на леглото се появи лекар и впери поглед в пациентката.

— Лейси, аз съм доктор Хънт — представи се той. — Беше в безсъзнание четирийсет и осем часа. Чуваш ли ме?

Тя кимна и си пое дъх. Една сълза се процеди между отеклите клепачи и потече по лявата ѝ буза.

Лекарят направи кратък преглед, като задаваше въпроси, караше я да следи с очи показалеца му и да поглежда към предмети в другия край на стаята. Тя реагираше добре, макар и с известно колебание.

— Боли ли те главата? — попита той.

Лейси кимна. Да.

Доктор Хънт погледна медицинската сестра и разпореди болкоуспокояващо. После погледна към Майкъл и каза:

— Може да си поговорите няколко минути, но не за катастрофата. Разбирам, че полицията иска да я разпита, само че това няма да стане скоро. Ще видим как ще се почувства след няколко дни.

После лекарят се отдръпна от леглото и излезе от стаята, без да каже нито дума повече.

Майкъл погледна към Ан.

— Трябва да обсъдим нещо поверително, ако не възразявате. Само за малко. — Ан кимна и също излезе. — Лейси, в понеделник вечерта носеше ли си служебния телефон?

Тя кимна.

— Няма го, телефона на Хюго също. Полицията е претърсила колата ти и наоколо. Търсили са навсякъде, но мобилните ги няма. Не ме карай да обяснявам, защото не мога. Но ако тези хора са хакнал и телефона ти, трябва да допуснем, че могат да намерят Майърс.

Цепките се разшириха леко и тя продължи да кима.

— Нашият техник твърди, че на практика е невъзможно телефоните ви да бъдат хакнати, но знам ли, все пак има някаква вероятност. Имаш ли номера на Майърс?

Тя кимна. Да.

— В папката?

Лейси пак кимна.

— Чудесно. Ще се заема.

Надникна още един лекар, който искаше да я прегледа. Майкъл беше направил достатъчно за едно посещение. Беше изпълнил

мисията, която всяваше у него ужас, и явно нямаше да може да зададе още въпроси за случилото се в понеделник през нощта. Приведе се още малко към нея и каза:

— Лейси, трябва да тръгвам. Ще предам на Върна, че си добре и че мислиш за тях.

Лейси отново заплака.

Един час по-късно медицинските сестри я откачиха от апарата за командно дишане. Жизнените показатели на Лейси бяха нормални. Цяла сутрин в четвъртък тя ту се унасяше, ту се събуждаше, но към обед започна да ѝ омръзва да спи толкова много. Гласът ѝ беше прегракнал и немощен, но с всеки изминал час укрепваше. Тя си поговори с Ан, с леля Труди и вуйчо Роналд — човек, когото никога не бе харесвала, но когото ценеше.

В интензивното отделение имаше ограничен брой стаи и когато Лейси се стабилизира, лекарите решиха да я преместят в самостоятелна стая. Промяната съвпадна с пристигането на поголемия и единствен брат на Лейси, Гънтър. Както обикновено, чува Гънтър още преди той да се появи. Спореше с две медицински сестри в коридора относно броя посетители, които допускаха едновременно в болничните стаи. По правило бяха трима. Гънтър намираще това за налудничаво. Беше шофирал от Атланта, без да спира, за да види по-малката си сестра, и ако на персонала това не му харесвало, можели да повикат охраната. Но тогава той щял да повика адвокатите си.

Кънтящият му глас обикновено предвещаваше проблеми, но в този момент бе музика за ушите на Лейси. Тя дори се изкиска, при което тялото я заболя от главата до коленете.

— Ето го и него — каза Ан Столц.

Труди и Роналд застанаха нащрек, сякаш очакваха нещо неприятно. Вратата се отвори със замах без предварително почукване и Гънтър влетя вътре, следван от една сестра. Лепна бърза целувка на челото на майка си, не обърна никакво внимание на леля си и вуйчо си и се надвеси над Лейси.

— Боже, кой те подреди така, скъпа? — попита той и я целуна по челото.

Тя се помъчи да се усмихне.

Гънтър се озърна и каза:

— Здравсти, Труды. Здравей, Роналд. И си вземете „довиждане“, защото се налага да почакате в коридора. Ей тази лоша сестра заплашва да повика охраната заради някакво произволно и безумно правило, което са наложили в тази забравена от бога дупка.

Труды зарови из чантата си, а Роналд отговори:

— Ние така и така си тръгваме. Ще се върнем след няколко часа.

Двамата побързаха да излязат от стаята, видимо доволни, че ще са по-далече от Гънтър. Той измери сестрата с гневен поглед и уточни:

— Един, двама — двама посетители сме. Аз и майка ми. Не можете ли да броите? Сега, след като всичко е по правилата, ще ни оставите ли насаме, ако обичате?

Сестра Рачет с удоволствие се оттегли. Ан поклати глава. На Лейси ѝ идеше да прихне, но знаеше, че ще бъде твърде болезнено.

В зависимост от годината и дори от месеца Гънтър Столц беше или един от десетимата най-добри строителни предприемачи на търговски обекти в Атланта, или един от петимата най-авантюристични играчи в този бизнес, които бяха силно застрашени от банкрут. На четирийсет и една години, той беше обявявал фалит най-малко два пъти досега и, изглежда, беше обречен да живее в това рисковано положение, в което някои предприемачи явно процъфтяваха. Когато времената бяха добри, а парите — евтини, Гънтър теглеше огромни заеми, строеше като бесен и харчеше на поразия. Щом пазарът се обърнеше против него, той се криеше от банките и на пожар разпродаваше активи на безценица. При него нямаше средно положение, нямаше и помен от благоразумно планиране и още по-малко от спестовност. Когато изпаднаше на дъното, Гънтър не преставаше да се надява на по-светло бъдеще, а когато беше на върха, пилееше като луд и забравяше трудните времена. Атланта никога нямаше да престане да се разраства и неговото житейско призвание беше да я пълни с още молове и бизнес центрове.

По време на краткото му нашествие Лейси вече беше доловила една важна подробност — фактът, че той беше шофирал от Атланта, вместо да пристигне с частен самолет, беше ясен знак, че делата му не вървят добре.

Почти долепил нос до нейния, Гънтър каза:

— Съжалявам, че не пристигнах по-рано, Лейси. Бях в Рим с Мелани и се прибрах възможно най-бързо. Как се чувстваш, скъпа?

— Била съм и по-добре — отговори тя дрезгаво.

Имаше огромна вероятност брат ѝ да не е стъпвал в Рим от години. Един от номерата му беше да подхвърля имена на хубави места. Мелани беше втората му съпруга, жена, която Лейси ненавиждаше и, за щастие, срещаше рядко.

— Сестра ти се събуди днес сутринта — обади се Ан от стола си. — Щеше да е загуба на време да пристигнеш по-рано.

— А ти как си, майко? — попита той, без да поглежда Ан.

— Добре, благодаря, че попита. Нужно ли беше да се държиш толкова грубо с Труд и Роналд?

И просто изневиделица семейното напрежение изпълни въздуха. Гънтър си пое дълбоко въздух и за разлика от друг път подмина думите ѝ. Все още взрян в сестра си, той каза:

— Четох вестниците. Ужас! А приятелят ти е загинал, така ли, Лейси? Не мога да повярвам. Какво се случи?

— Лекарят каза, че тя не бива да говори за инцидента — намеси се Ан.

Гънтър изгледа свирепо майка си.

— Пет пари не давам какво казва лекарят. Аз съм тук и ако искам да си поговоря със сестра ми, никой не може да ми нарежда по какви теми. — Обърна се към Лейси и попита: — Какво се случи, Лейси? Кой караше другата кола?

— Още не се е осъзнала, Гънтър — обади се Ан. — Беше в кома от понеделник през нощта. Не насилвай нещата, моля ти се.

Само че Гънтър не умееше да се сдържа.

— Познавам страхотен адвокат — каза той, — ще съдим това копеле за всичко, което притежава. Вината е изцяло негова, нали, Лейси?

Ан въздъхна колкото се може по-шумно, изправи се и излезе от стаята.

Лейси поклати глава и отговори:

— Не помня.

После затвори очи и заспа.

В средата на следобеда Гънтър беше окупираше половината стая на Лейси. Беше подредил два стола, една количка за храна, нощно шкафче, върху което преди имаше лампа, и малък разтегателен диван в конфигурация, която му позволяваше да се обгради с лаптопа си, айпада си, не един, а два мобилни телефона и купчина листове. Сестра Рачет беше възразила, но бързо разбра, че всеки неин коментар ще бъде посрещан с язвителен и заплашителен отговор. Труди и Роналд се отбиха след няколко часа да проверят как е Лейси, но останаха с усещането, че се натрапват. Накрая и Ан се призна за победена. Покъсно през деня съобщи на двете си деца, че се връща в Клиъруотър за ден-два, но ще дойде пак при първа възможност, а Лейси да й звънне, ако се нуждае от нещо.

Докато Лейси спеше, Гънтър или говореше по телефона, или работеше настървено, но безшумно на лаптопа си. А когато беше будна, той или долепяше лице до нейното, или ръмжеше по телефона, докато поредната му сделка беше на ръба на провала. Неведнъж тормозеше сестрите и санитарките да му носят кафе, а когато то не се материализираше пред него, слизаше с гръм и трясък в кафенето, където обявяваше храната за „отвратителна“. Лекарите идваха на визитация и го оглеждаха, готови за всякакви сблъсъци, ала се стараеха да не го провокират.

За Лейси обаче енергията му беше заразителна, дори стимулираща. Той я забавляваше, макар че тя още се боеше да се смее. Веднъж, когато се събуди, го завари да стои до леглото ѝ и да трие сълзите от бузите си.

В седем часа вечерта сестра Рачет се появи отново и съобщи, че дежурството ѝ приключва. Попита Гънтър какви са му плановете и той отговори доста рязко:

— Няма да си тръгна. Това паянтово диванче неслучайно е тук. А за цената, която вземате, можехте да подсигурите нещо по-свастно. Мамка му, войнишките нарове са по-удобни.

— Ще предам на управата — отговори тя. — Ще се видим утре сутрин, Лейси.

— Ама че кучка — измърмори Гънтър достатъчно силно, за да го чуе сестрата, докато затваряше вратата.

За вечеря натъпка сестра си със сладолед и желе, а самият той не хапна нищо. Гледаха повторения на сериала „Приатели“, докато тя се

измори. Когато задряма, брат ѝ се върна в гнездото си и се зае да пише бясно имейли, без да дава никакви признаци, че ще забави темпото.

През цялата вечер влизаха и излизаха медицински сестри. Отначало Гънтър роптаеше заради шума, който вдигаха, но после се успокои, когато една хубавица, която му хареса, му даде ксанакс. В полунощ той вече хъркаше на неудобното диванче.

Към пет часа в петък сутринта Лейси се размърда и застана. Спеше и сънуваше, но сънят ѝ не беше приятен. Гънтър я потупа по ръката, увери я шепнешком, че всичко ще се оправи и че тя след нула време ще си бъде отново у дома. Лейси се събуди, стресната и задъхана.

— Какво има? — попита я той.

— Малко вода — помоли тя и Гънтър ѝ поднесе шишето със сламката. Лейси отпи дълга глътка и той избърса устата ѝ. — Видях го, Гънтър, видях пикапа точно преди да се блъснем. Хюго изкрещя, аз погледнах напред и ужас, точно срещу нас имаше ярки фарове. После всичко стана черно.

— Браво, моето момиче. Помниш ли някакъв звук? Може би сблъсъка или отварянето на въздушната възглавница в лицето ти.

— Може би, не съм сигурна.

— Видя ли шофьора?

— Не, нищо, само фаровете, ослепителни фарове. Случи се много бързо, Гънтър. Нямах време да реагирам.

— Разбира се. Вината не е твоя. Пикапът е пресякъл средната линия.

— Така е, наистина я пресече.

Лейси отново затвори очи, после минаха няколко секунди, преди брат ѝ да си даде сметка, че тя плаче.

— Всичко е наред, сестричке. Всичко е наред.

— Не е истина, че Хюго е мъртъв, нали, Гънтър?

— Напротив, Лейси. Трябва да го приемеш, да повярваш и да престанеш да питаш дали е истина. Хюго е мъртъв.

Тя се разплака и той не можеше да направи нищо. Сърцето му се късаше за нея, докато тя ридаеше и скърбеше за приятеля си. Накрая, за щастие, Лейси заспа.

След потока от лекари, медицински сестри и санитарии, който се изля рано сутринта, положението се успокои и Гънтър поработи над сделките си. Лейси се подобряваше с всеки изминал час. Отокът на лицето ѝ спадаше, но натъртванията придобиваха всички оттенъци на синьото. Към девет часа пристигна Майкъл Гайзмар и се изуми от импровизирания офис в стаята на Лейси. Тя беше будна и пиеше хладко кафе през сламка.

Гънтър, необръснат, по чорапи и с провиснала до коленете риза, се представи като неин брат и тутакси стана подозрителен към новодошлия с тъмен костюм.

— Спокойно, това е шефът ми — каза Лейси и Гънтър се отпусна.

С Майкъл се ръкуваха колебливо над леглото и настанаха мир и спокойствие.

— Говори ли ти се? — попита Майкъл.

— Май да — отговори тя.

— Лайман Грит е началник на полицията в резервата и иска да се отбие да ти зададе няколко въпроса. Може би не е лоша идея преди това да си сверим часовниците.

— Добре.

Майкъл погледна към Гънтър, който явно изобщо не възнамеряваше да напусне стаята, и му каза:

— Разговорът е строго поверителен. Свързан е с едно от нашите разследвания.

Гънтър отговори без никакво колебание:

— Никъде не мърдам. Тя ми е сестра и се нуждае от съветите ми. Наясно съм с всичко и знам какво е поверителност, нали, Лейси?

Лейси нямаше друг избор, освен да каже:

— Той може да остане.

Майкъл не беше в настроение за разпавии, освен това в очите на Гънтър светеше някаква искра, която ясно показваше, че лесно се

пали. Какво пък, да остане.

— Нито дума от Майърс — каза Майкъл. — Звънях и на трите номера, които си записала, но не вдига. Сигурно няма гласова поща.

— Едва ли могат да го проследят, Майкъл.

— Кой е Майърс? — попита Гънтър.

— Ще ти обясня после — отговори Лейси.

— Или пък не — вметна Майкъл. — Да се върнем на понеделник вечерта. Какво можеш да ми кажеш за срещата с информатора?

Лейси затвори очи и си пое дъх толкова дълбоко, че се смръщи. Бавно каза:

— Немного, Майкъл, немного. Отидохме в казиното. Чакахме на паркинга. После тръгнахме с колата по тъмен път и спряхме до малка постройка.

Тя помълча продължително и като че задряма.

— Срецнахте ли се с информатора? — попита Майкъл.

Лейси поклати глава.

— Нищо не помня, Майкъл.

— Хюго говори ли с него по мобилния си?

— Да, струва ми се. Да, би трябвало. Той ни каза къде да отидем с колата, за да се срещнем. Да, това го помня.

— Ами самият сблъсък? Нещо преди него? Или нещо за другата кола?

Лейси отново затвори очи, сякаш паметта ѝ работеше по-добре на тъмно. След известно мълчание Гънтър каза:

— Рано сутринта тя имаше кошмар. Събуди се и каза, че вижда фарове, после си спомни, че Хюго е крещял и че преди тя да успее да реагира, пикапът се е озовал точно пред тях. Помни, че бил пикап. Помни и сблъсъка, и трясъка или каквото е било там. Не помни спасяването, линейката, хеликоптера, спешното, нищо.

Един от мобилните телефони на Гънтър с изключен звук се разтърси от вибрации — толкова спешно обаждане, че устройството едва не заподскача по откраднатата количка за храна в неговата половина от помещението. Той го изгледа гневно и поведе борба с изкушението, както бивш алкохолик се вторачва в студена бира.

Не вдигна.

Майкъл кимна към вратата и двамата излязоха в коридора.

— Говорил ли си подробно с лекарите й?

— Немного. Май не ме харесват.

Каква изненада.

— Казаха ми, че паметта й постепенно ще се възстановява. Най-добрият начин да стимулираме мозъка й, е да й говорим. Карай я да говори, размивай я, карай я да слуша и щом стане възможно, й купи някакви списания и се погрижи да ги чете. Тя обича стари филми, гледайте заедно. По-малко сън и повече шум, от това има нужда Лейси сега.

Гънтър попиваше всяка дума, въодушевен, че ще поеме нещата в свои ръце.

— Ясно.

— Да говорим с лекарите и да се опитаме да задържим началника на полицията далече от нея колкото се може по-дълго. Искане да разбере какво са правили двамата с Хюго на негова територия, а ние не желаем той да разбира. Строго поверително е.

— Ясно, Майкъл. Трябва обаче да науча подробности за катастрофата. Всичко. Кажи ми какво знаеш досега. Мирише ми на гнило.

— И с основание. Намери си обувките и да отидем на кафе.

В петък следобед, докато Гънтър сновеше из коридора с телефона си и отчаяно се бореше да спасява една или друга проваляща се сделка, Лейси написа имейл:

Скъпа Върна, пише ти Лейси, използвам айпада на брат ми. Още съм в болницата, но най-после имам достатъчно сили и ясна мисъл, за да ти се обадя. Не знам откъде да започна и какво да кажа. Не мога да повярвам, че се случи. Струва ми се нереално. Затварям очи и си казвам, че не съм тук, че Хюго е добре и когато се събудя, всичко ще е наред. Но после се събуждам и осъзнавам, че трагедията е напълно реална, че ни го отнеха, че ти и

децата преживяват неопишуема загуба. Дълбоко съжалявам за тази загуба и за моята роля в нея.

Не помня какво се случи, помня само, че аз шофирах, а Хюго седеше до мен. Сега това не е важно, макар че угризенията ще ме измъчват цял живот. Иска ми да можех да съм при вас, да прегърна теб и децата. Обичам ви всички и нямам търпение да ви видя. Съжалявам, че няма да бъда на погребението утре. Сълзите ми потичат само при мисълта за това. Плача много, но със сигурност не колкото ти. Сърцето ми се къса за теб и децата, Върна. Мисля за вас и се моля.

С обич, Лейси

Двайсет и четири часа по-късно тя все още нямаше отговор на имейла си.

Погребалната церемония започна в два часа следобед в събота в огромна църква в покрайнините на града. Беше висока и модерна сграда, която побираше близо две хиляди души. Хюго и Върна се присъединиха към тази църковна общност преди години, макар да не бяха от най-активните ѝ членове. Всички в паството бяха афроамериканци и на погребението присъстваха много техни роднини и приятели. С приближаването на началния час на церемонията опечалените седяха на пейките, мрачни и готови за прииждащите вълни от чувства. Имаше само няколко празни места.

Най-напред пуснаха слайдшоу на огромен екран над амвона. Под звуците на скръбен спиричуъл от тонколониите се редяха снимки на Хюго, всяка от които напомняше болезнено за преждевременната му загуба. Хюго като сладко прохождащо момченце, Хюго с нащърбена усмивка в началното училище, Хюго като футболист, Хюго на сватбата си, Хюго си играе с децата. Имаше десетки снимки, които извикаха много сълзи, а с напредването на службата щеше да има по много от всичко. Накрая, след този мъчителен половин час, екранът изчезна и балконът над входа се изпълни със сто хористи в красиви тъмночервени роби. По време на краткия им концерт се редуваха ту

тихи и скръбни погребални песни, ту буйни любими госпъли, съпроводени с тупане на крака, на които цялото паство припяваше.

Сред присъстващите имаше и няколко бели лица. Майкъл и съпругата му седяха на първия ред на дългия и широк страничен балкон. Когато се озърна, той видя още лица от КСЕ. Направи му впечатление, че повечето бели са тук, горе, сякаш искат да останат встрани от буйството долу. Майкъл, рожба на 60-те години и законите на Джим Кроу, съзря ирония във факта, че чернокожите са на най-хубавите места, а белите са изпъдени на балкона.

След едночасово подгръване свещеникът пое нещата в свои ръце и говори петнайсет минути. Даровит и опитен оратор с мощен баритон, той предложи утеха на близките и още повече разстрои присъстващите. Първото слово произнесе по-големият брат на Хюго, който разказа за забавни моменти от детството им, но се разрида по средата. Втори беше футболният треньор от гимназията — суров и мрачен възрастен бял мъж, който само след три изречения заплака като дете. Третото слово произнесе съотборник на Хюго от колежа. Четвъртото беше от негов преподавател по право. След това едно превъзходно сопрано изпълни „Колко си велик, Боже“, а когато приключи, в очите на всички, включително на певицата, имаше сълзи.

Седнала по средата на първия ред, Върна някак успяваше да се владее. Беше заобиколена от близките си и двете по-големи деца бяха до нея. Една от лелите ѝ се грижеше за Пипин и другото малко дете. Дори когато хората край нея виеха и едва не припадаха, Върна просто се вираше в ковчега на три метра пред нея и бършеше очи, без да издава нито звук.

По съвет на свой приятел лекар и противно на традицията тя беше решила ковчегът да е затворен. До него на триножник беше поставена голяма хубава снимка на съпруга ѝ.

Службата се точеше и Майкъл неволно погледна часовника си. Беше благочестив презвитерианец, в неговата църква проповедите бяха строго ограничени до двацет минути, сватбите до трийсет, а ако погребение наближеше четирийсет и пет минути, някой здравата щеше да бъде скастрен.

Времето обаче нямаше значение на този ден в тази църква. Това беше последното тържество в чест на Хюго Хач и хората възнамеряваха да го изпратят славно. Петото слово изнесе негов

братовчед, лежал в затвора за наркотици, но вече чист и с почтена работа благодарение на Хюго.

Всичко беше много трогателно, но два часа след началото Майкъл нямаше търпение да си тръгне. Освен това изпитваше облекчение, че седи удобно на стола си, вместо да стърчи прав долу пред амвона. Отначало семейство Хач го бяха попитали дали „би обмислил възможността“ да каже няколко прощални думи, но Върна бързо оттегли предложението. Майкъл усещаше нейното негодувание. Смъртта на Хюго, независимо дали беше нещастен случай, или нещо друго, вероятно щеше да бъде избегната, ако шефът му не го беше поставил в това опасно положение. По-големият брат на Хюго беше звънил два пъти на Майкъл да разпитва за посещенията в резервата през онази нощ. Семейството започваше да преодолява шока и задаваше въпроси, а Майкъл наддушваше проблеми.

Шестото и последно слово беше от Родерик, най-голямото дете на Хюго и Върна. Отдаваше последна почит на баща си на три страници, които прочете свещеникът. Дори студенокръвният презвитерианец Майкъл Гайзмар най-сетне се предаде на прилива на чувствата.

Свещеникът завърши с дълга благословия и под тихия съпровод на олюляващите се хористи понесоха ковчега на Хюго по пътеката. Върна го следваше плътно отзад, хванала двете си деца за ръка, решително стиснала зъби и вирнала глава, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. Следваха я група роднини, от които само малцина се стараеха да се сдържат.

Опечалените излязоха от сградата и се пръснаха към паркингите. Повечето щяха да се съберат отново половин час по-късно на гробището за още една заупокойна служба, твърде дълга и твърде болезнена. И през цялото време не бе изречена нито една сурова дума за човека, отговорен за смъртта на Хюго. Всъщност никой не знаеше името му.

„Пиян шофьор в откраднат пикап, който после избягал пеша“ — това гласеше общоприетата версия, така че нямаше кого да обвиняват. Свещеникът и ораторите великодушно отминаха този въпрос.

Докато спускаха Хюго Хач в гроба, само Майкъл и още няколко души подозираха, че смъртта му не е била нещастен случай. На

полегат склон в другия край на гробището двама мъже седяха в някаква кола и наблюдаваха присъстващите с бинокъл.

В събота на обед медицинските сестри и лекарите бяха измислили съвършен план как да се отърват от Гънтър. Беше блестящ — просто прехвърлят сестра му в друга болница и той вече няма причина да остане. В петък Лейси попита лекаря кога състоянието ѝ ще се стабилизира достатъчно, за да се върне в Талахаси. Там имаше много болници, при това хубави, и тъй като тя просто се възстановяваше, а не ѝ предстоеше нова операция, защо да не се прибере у дома? Скоро след този разговор една медицинска сестра влезе шумно в стаята на Лейси и събуди не само нея, но и брат ѝ, поради което нещата се развиха лавинообразно. Гънтър настоя със силни думи сестрите и санитарите да проявят поне някакво уважение и „елементарно човешко приличие“ и да престанат да нахлуват по всяко време на денонощието. Втора медицинска сестра се притече на помощ на първата, но успя само да удвои оскърбленията. Скроиха заговор за изгонването на Гънтър от болницата.

Почти по същото време, когато погребваха Хюго, Лейси напусна болницата в Панама Сити с линейка и се отправи на двучасовото плуване до Талахаси. Гънтър също напусна, но не и преди да изпрати няколко прощални изстрела към персонала. Той последва сестра си със своя катраненочерен мерцедес S600, който поглъщаше по 3100 долара месечно за четиригодишния лизинг. Изглежда, от Панама Сити се бяха обадили в Талахаси и бяха предупредили колегите си относно брата натрапник, защото, докато караха носилката на Лейси към асансьора и самостоятелната ѝ стая на четвъртия етаж, двама здравеняци от охраната се присъединиха към нея и измериха Гънтър с гневен поглед. Той им отвърна със същото.

— Остави ги — изсъска Лейси на брат си.

Новата стая беше по-просторна от предишната и Гънтър се зае ентузиазно да пренарежда мебелите в нов работен кът. След посещенията на лекарите и медицинските сестри той погледна сестра си и оповести:

— Отиваме на разходка. Веднага си пролича, че тези доктори са по-добри от предишните, а според тях е важно да се движиш. Сигурно имаш рани от залежаване. Краката ти са здрави, така че тръгваме.

Внимателно я измъкна от леглото, обу я с евтини болнични чехли от памучен плат и нареди:

— Дръж се за мен. — Излязоха от стаята в широкия коридор. Той кимна към голям прозорец в далечния край и каза: — Отиваме до там и обратно. Ясно?

— Добре, но много ме боли. Всичко.

— Знам. Не бързай, а ако ти прилошее, ми казваш.

— Разбрах.

Запристъпяха, влачейки крака, без да обръщат внимание на погледите, които им хвърляха сестрите, вкопчени един в друг, докато краката на Лейси се мъчеха да заработят. Лявото ѝ коляно я болеше адски при движение, защото беше сериозно натъртено и порязано. Тя стисна зъби, решена да впечатли брат си. Хватката му беше стабилна и успокояваща. Не би приел отказ. Стигнаха до прозореца и се обърнаха. Стаята ѝ се стори на цял километър разстояние и когато я приближиха, лявото ѝ коляно щеше да се пръсне от болка. Гънтър ѝ помогна да легне и каза:

— Добре, ще го правим веднъж на всеки час, докато стане време за спане. Ясно?

— Щом ти можеш, значи и аз ще мога.

— Браво на теб! — Той подпъхна завивката отвсякъде и приседна в края на леглото. Потупа я по ръката. — Лицето ти се оправя с всеки изминал час.

— Лицето ми е като месо за хамбургери.

— Добре де, ама бонфиле, първо качество, биопроизводство от свободно отглеждани говеда. Лейси, трябва да поговорим и ще го правим дотогава, докато не издържаш повече. Вчера прекарах известно време с Майкъл. Свестен човек е и ми разказа доста неща. Не съм запознат с всичко около разследването и не бива, но знам достатъчно. Знаем, че с Хюго сте отишли в резервата в понеделник през нощта, за да се срещнете с информатор. Било е капан. Подмамили са ви на своя територия, за да ви атакуват по-лесно. Катастрофата не е нещастен случай. Някакъв тип с откраднат пикап нарочно се е блъснал във вас и веднага след удара той или негов помощник е претърсил колата и е

взел телефоните ви и твоя айпад. След това тези кретени са потънали в мрака и сигурно никога няма да бъдат намерени. Следиш ли ми мисълта?

— Да, струва ми се.

— Ето какво ще направим. Започваме от момента, когато с Хюго сте отишли в резервата — време, маршрут, какво сте слушали по радиото, за какво сте си говорили, всичко. После същото, докато сте седели в колата ти и сте чакали пред казиното. Време, разговори, радиото, имейли, всичко. След това ще минем с колата ти по пътя за срещата с информатора. Аз ще задавам въпроси, стотици въпроси, а ти ще отговаряш. Ще те въртя на шиш трийсет минути, после ще си починем, може да дремнеш, ако искаш, и пак ще отидем до края на коридора. Забавно, нали?

— Не.

— Съжалявам, сестричке, но нямаш избор. Раздвижихме краката ти, сега е време за мозъка. Ясно? Първи въпрос: по кое време потеглихте от Талахаси в понеделник вечерта?

Тя затвори очи и облиза подутите си устни.

— Беше привечер, още по светло. Може би около седем и половина.

— Имаше ли причина да чакате до толкова късно?

Лейси се замисли и закима с усмивка, доволна, че си е спомнила.

— Да, работел до девет, късната смяна в казиното.

— Чудесно. Ти с какво беше облечена?

Тя отвори очи.

— Ама ти сериозно ли?

— Съвсем сериозно, Лейси. Съсредоточи се и отговаряй на въпросите ми. Това не е игра.

— Ами с джинси, струва ми се, и със светла риза. Беше топло и бяхме облечени с леки ежедневни дрехи.

— По кой път минахте?

— По магистрала десет, както винаги. До там има само един път. Отбиваш по шосе двеста осемдесет и осем, пътуваш на юг петнайсет километра и завиваш наляво по пътя за резервата.

— Слушахте ли радио?

— То винаги работи, но съвсем тихо. Мисля, че Хюго спеше. — Тя изстена и веднага се разплака. Подутите ѝ устни потръпнаха и по

бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Гънтър ги изтри с кърпичка, но не каза нищо. — Погребението му е било днес, нали? — попита Лейси.

— Да.

— Искаше ми се да отида!

— Защо? Хюго няма как да разбере дали си била. Погребенията са загуба на време. Представление за живите. На мъртвите не им пука. Сега е модерно да не се правят погребения, а „тържества“. Какво празнуват? Покойникът със сигурност не празнува, мамка му.

— Извинявай, че го споменах.

— Да се върнем на понеделник вечерта.

Разчу се, че Лейси се е върнала в града, и рано вечерта заприиждаха посетители. Повечето се познаваха, затова стана весело и медицинските сестри се оплакваха многократно. Гънтър, флиртаджия както винаги, зае централна позиция, говореше повече от всички, ламтеше за всеобщото внимание и се караше със сестрите. Лейси беше изтощена и го остави да прави каквото си иска.

Отначало тя беше ужасена от мисълта да види когото и да било, или по-точно — да допусне някой да види нея. С обръснатата си глава, шевовете, синините, подутите очи и отеклите бузи тя се чувстваше като статистка в евтин филм на ужасите. Гънтър обаче постави нещата по местата им с думите:

— Спокойно, хората те обичат и знаят, че си оцеляла при челен сблъсък. След месец пак ще си секси, а тия нещастници ще си останат невзрачни. Имаме хубави гени, скъпа.

Посещенията бяха разрешени до девет вечерта и в този час медицинските сестри доволно изпразниха стаята на Лейси. Тя беше на края на силите си. Следобедните мъчения с Гънтър продължиха четири часа и приключиха с пристигането на приятелите ѝ. Четири часа въртене на шиш с въпроси и дълги разходки по коридора, че и обещание за още от същото на следващия ден. Гънтър затвори вратата, заяви, че му се иска да може да я заключи и да не пуска никого, после угаси лампата и легна на дивана. С помощта на леко успокоително Лейси скоро потъна в дълбок сън.

Крясъкът. Ужасът, стаен в глас, който никога не крещеше, никога не издаваше никакви чувства. Миг преди това той се оплакваше. Коланът бил повреден. Тя погледна към него и ето че последва крясъкът. Широките му рамене инстинктивно се отметнаха назад. Фаровете, толкова ярки, толкова наблизко, толкова шокиращи и неизбежни. Сблъсъкът, усещането как тялото ѝ се мята напред за част от секундата, преди нещо да го възпре и блъсне рязко назад. Шумът, избухването на бомба в скута ѝ, когато пет тона стомана, метал, стъкло, алуминий и гума се сблъскаха и се усукаха. Мощният удар в лицето ѝ, когато въздушната възглавница изригна само на трийсетина сантиметра, изду се с шеметна скорост и спаси живота ѝ, но с цената на сериозни наранявания. Въртенето, полетът на колата ѝ в един миг, докато се завърташе на сто и осемдесет градуса и пръскаше отломки.

После нищо. Колко пъти беше чувала пострадали хора да казват: „Явно съм бил в безсъзнание няколко секунди“? Никой никога не знае за колко дълго. Нещо се раздвижи обаче. Хюго, заседнал в предното стъкло, размърда краката си в опит да се измъкне навън или да се дръпне навътре. Хюго стенеше. А отляво някакъв силует, фигура, мъж с фенерче беше приклепнал и я гледаше. Видя ли лицето му? Не. А дори да го бе видяла, не го помнеше. След това мъжът мина откъм страната на Хюго. Или пък това беше друг човек? Два силуета ли се движеха около колата ѝ? Хюго продължаваше да стене. Главата ѝ кървеше, болеше я до пръсване. Хрущене на стъпки по натрошено стъкло. Фарове на кола, които осветяват разбитата тойота и изчезват. Тъмнина. Черен, плътен мрак.

— Бяха двама, Гънтър. Двама.

— Добре, сестричке. Сънуваше и плувна в пот. Вече половин час мърмориш нещо и цялата трепериш. Хайде, събуди се да поговорим.

— Бяха двама.

— Чух те. Събуди се сега и ме погледни. Всичко е наред, Лейси, поредният кошмар.

Той запали нощната лампа.

— Колко е часът? — попита тя.

— Какво значение има? Да не гониш самолет? Два и половина е и ти сънуваше кошмар.

— Какво казах?

— Нищо разбираемо, само стенеше и бълнуваше. Искаш ли вода?

Тя отпи глътка през сламката и натисна едно копче, за да се надигне в леглото.

— Започвам да си спомням — каза. — Вече виждам разни неща. Спомням си това-онова.

— Браво на теб. Сега ми кажи за двете фигури, които си видяла. Да поговорим за тях. Единият явно е бил шофьорът на пикапа. Другият сигурно е карал колата, с която са избягали. Какво видя?

— Не много. Но май и двамата бяха мъже. Почти съм сигурна.

— Добре. Виждаш ли лицата им?

— Не, нищичко. Точно след сблъсъка е. Не виждам ясно.

— Разбира се. Къде държеше мобилния си?

— Обикновено на таблото. Не мога да кажа със сигурност къде е бил в онзи момент, но вероятно на таблото.

— А къде държеше Хюго своя мобилен?

— Винаги в десния заден джоб, освен ако не беше със сако.

— Но тогава не е бил със сако, нали?

— Точно така. Както ти казах, бяхме облечени ежедневно.

— Значи е трябвало някой да бръкне в колата, за да вземе мобилните. Можеш ли да видиш как се случва? Как някой претърсва Хюго?

Тя затвори очи и поклати глава.

— Не, не си спомням.

Вратата се отвори и в стаята влезе медицинска сестра.

— Всичко наред ли е? — попита тя. — Пулсът ви се ускори.

— Тя сънуваше — отговори Гънтър. — Всичко е наред.

Без да му обръща внимание, медицинската сестра докосна ръката на Лейси.

— Как се чувстваш, Лейси?

— Добре съм — отговори тя със затворени очи.

— Трябва да поспиш, разбираш ли?

На което Гънтър отговори:

— Малко е трудно, като нахълтвате тук през час.

— Отсреща има мотел, може би там ще ви е по-удобно —
отговори хладно сестрата.

Гънтър остави забележката ѝ без отговор и жената излезе.

Когато пристигна в полицейския участък в пет часа в неделя следобед, Лайман Грит подозираше, че се случва нещо неприятно. Вождът никога не го викаше по това време, а и доста смътно обясни какъв е поводът. Чакаше пред участъка заедно със сина си Били Капъл, когато Лайман паркира пикапа си.

Били беше едни от десетимата членове на племенния съвет и се беше наложил като доминиращо присъствие в управлението. Докато разменяха поздрави, на мотоциклет пристигна и председателят на съвета Адам Хорн. Нямаше много усмивки и когато влязоха в сградата, подозренията на Лайман се задълбочиха. След катастрофата вождът му звънеше всеки ден и очевидно не беше доволен от работата му. Началникът на полицията му бе пряко подчинен, а двамата не бяха близки. Всъщност Лайман нямаше доверие на вожда, нито на сина му, нито на господин Хорн, когото повечето му сънародници никак не уважаваха.

Илайъс Капъл беше вожд от шест години и държеше племето изкъсо. Ако Били беше дясната му ръка, Хорн беше лявата. Тримата бяха успели да надхитрят политическите си противници и изглеждаха непоклатими. Потушиха протестите и управляваха с твърда ръка, но никой не възразяваше, стига казиното да е пълно и чековете да не спират.

Събраха се в кабинета на Грит и той зае мястото си зад бюрото. Щом се озова срещу тримата, столът внезапно запари под него. Вождът, мълчалив и необщителен човек, започна с думите:

— Искаме да поговорим за разследването на инцидента в понеделник през нощта.

— Има въпроси, които още нямат отговори — добави Хорн.

— Добре — кимна Лайман. — Какво ви интересува?

— Всичко — рече вождът.

Лайман отвори една папка и извади някакви документи, сред които и един доклад. Запозна ги с основните факти около

катастрофата, описа двете превозни средства, нараняванията, спасителната операция, смъртта на господин Хач. Папката вече беше дебела пет сантиметра и пълна с доклади и снимки. Видеозаписът от полицията във Фоли обаче не беше сред тях и не фигурираше в описа. Грит надуваше проблеми с вожда, за това поддържаше две отделни папки: официална върху бюрото си и тайна — извън кабинета си. Записът от камерата на Фрог обаче беше предадена на шерифа на окръг Брънзуик, така че вождът може и да знаеше за него. Грит предвидливо го беше включил в досието, но пазеше копие и у дома.

— Какво са търсили на наша земя? — попита вождът и тонът му не остави сянка на съмнение, че това е най-важният въпрос.

— Още не знам. Утре трябва да се срещна с господин Майкъл Гайзмар и да науча повече. Той е шефът им. Зададох му този въпрос, но засега нямам отговор.

— Тези хора разследват съдии, нали? — попита Хорн.

— Точно така. Не са сили на реда, само следователи, завършили право.

— Тогава какво са търсили при нас, по дяволите? — попита вождът. — Няма юрисдикция на наша територия. Предполагам, че са били тук по работа в понеделник посред нощ.

— Разследвам, вожде, разследвам, нали разбираш? Има много въпроси, тръгнаха сме по различни следи.

— Говори ли с момичето, което е карало колата?

— Не. Опитах се, но лекарите ѝ не позволяват. Вчера са я преместили в Талахаси — след ден-два ще отида там да видя какво ще ми каже.

— Би трябвало вече да си говорил с нея — отбеляза Били.

Лайман настръхна, но запази самообладание.

— Както казах, лекарите ѝ не позволяват.

Напрежението растеше с всяка изминала минута и ставаше все по-ясно, поне за Лайман, че срещата няма да завърши добре.

— Говорил ли си с външни хора? — попита Хорн.

— Разбира се, част е от разследването ни.

— С кого?

— Ами да видим. Проведох няколко разговора с господин Гайзмар. Два пъти го попитах какво са търсили тук, но той отговаря уклончиво. Разговарях и с лекарите ѝ, но доникъде не стигнах. И двете

застрахователни компании са изпратили вещи лица да огледат колите — разпитах и тях. И така нататък. Не помня всички, с които се наложи да разговарям. Част от работата ми е да говоря с външни лица.

— Научи ли нещо повече за откраднатия пикап? — попита вождът.

— Нищо ново — отговори Грит, после повтори основните факти, без да споменава видеото от Фоли.

— И нямаш представа кой го е карал? — попита вождът.

— До днес сутринта не.

Тримата сякаш застинаха.

— Продължавай — изсумтя вождът.

— Шериф Пикет се отби късно в петък на кафе. Нали знаете магазина на Фрог Фрийман, северно от Стърлинг? Фрог бил там късно в понеделник — всъщност магазинът не бил отворен, ама не бил и затворен и някакъв човек влязъл да си купи лед. Фрог са го обирали няколко пъти, затова си е сложил охранителни камери. Искате ли да видите?

Тримата кимнаха мрачно. Лайман натрака нещо на клавишите на компютъра си и обърна екрана. Появи се видеото. Пикапът беше паркиран пред магазина, шофьорът слезе, пътникът притискаше окървавен плат към носа си, шофьорът хлътна в магазина, върна се след малко и потеглиха.

— И какво доказва това? — попита вождът.

— Нищо, но изглежда подозрително предвид времето и мястото, както и предвид факта, че по това време пътят е пуст.

— Значи, ако попреувеличим нещата, би трябвало да повярваме, че онзи тип със счупения нос е карал откраднатия пикап, причинил катастрофата?

Лайман сви рамене и каза:

— Нищо не преувеличавам. Аз не съм заснел видеото, само ви го показвам.

— Проследи ли регистрационните номера? — попита вождът.

— Да. Фалшиви са. Няма ги в регистъра на Флорида. Защо някой ще си създава главоболия да слага фалшиви номера, ако не е намислил нещо лошо? Мене ако питате, фалшивите номера са доказателство, че тези двамата са виновни за инцидента. Явно въздушната възглавница на катастрофиралия пикап се е блъснала в лицето на шофьора и носът

му е прокървил. Не са били достатъчно предвидливи да носят лед във втория — онзи с фалшивите номера. Докато са бягали, са се натъкнали на магазина на Фрог, който бил отворен в този късен час. Опитвали са се да офейкат, не са разсъждавали ясно и вероятно поначало не са особено умни, затова не са се сетили за охранителните камери. Огромна грешка са допуснали. Камерите са ги заснели и е въпрос на време да ги намерим.

— Е, Лайман, това няма да се осъществи — отбеляза вождът, — поне не сега и не от теб. От този момент те свалям от поста.

Лайман пое този удар под кръста толкова хладнокръвно, че дори се изненада от себе си. Измери с поглед тримата, седнали със скръстени ръце върху издутите си шкембета, и накрая попита:

— На какво основание?

Вождът се усмихна престорено и отговори:

— Не съм длъжен да ти давам обяснение. Нарича се „освобождение от длъжност по лично усмотрение“ и е ясно обяснено в нашите разпоредби. Като вожд имам право да наемам и уволнявам началниците на всички служби. Знаеш го.

— Да, разбира се.

Лайман впери поглед в тримата мъже. Даде си сметка, че всичко е приключило, и реши поне да се позабавлява.

— Значи големите момчета искат това разследване да се потули, така ли? Видеото няма да види бял свят. Загадките около катастрофата никога няма да бъдат разрешени. Един човек е убит, а на убиеца му се разминава. Редно ли ти се струва, вожде?

— Ще те помоля да напуснеш — изръмжа Илайъс Капъл.

— Това е моят кабинет и тук все още има мои вещи.

— Кабинетът вече не е твой. Намери си кашон и се омитай. Ще почакаме.

— Шегуваш се.

— Нищо подобно. И побързай, ясно, неделя следобед е все пак.

— Не аз поисках тази среща.

— Млъквай, Лайман, и започни да действаш. Предай ми ключовете и оръжията си, не пипай папките, събери си партакешите и тръгвай. И още нещо: от само себе си се разбира, че е в твой интерес да си държиш езика зад зъбите.

— Естествено. Ние тук така правим, нали? Затваряме си очите, държим си езика зад зъбите и прикриваме големите момчета.

— Правилно си схванал, а това с езика зад зъбите за теб започва още сега — отсече вождът.

Лайман заотваря чекмеджетата.

Майкъл потропа на вратата на Лейси с известно притеснение, а когато отвори, най-лошите му страхове се потвърдиха. Гънтър още беше тук! Беше приседнал в края на леглото ѝ и между двамата се мъдреше малка дъска за игра на табла. Той неохотно я вдигна и я остави върху дивана в импровизирания си офис. Майкъл и Лейси си побъбриха няколко минути, после Майкъл деликатно попита:

— Може ли да останем няколко минути насаме?

— Защо? — попита настойчиво Гънтър.

— Заради някои деликатни въпроси.

— Ако е служебно, според мен може да изчака до утре. В крайна сметка неделя вечер е, а тя не е в състояние да обсъжда делови въпроси. Ако става дума за катастрофата, разследването и всички тези простотии, няма да изляза от стаята. Сестра ми се нуждае от още едни уши и от моите съвети.

Лейси не се намеси. Майкъл вдигна ръце, предаде се и каза:

— Добре. Няма да говорим по работа.

Настани се на стол до леглото и погледна лицето ѝ отстрани. Отокът беше спаднал почти напълно и синините избледняваха.

— Вечерял ли си? — попита Гънтър. — В кафенето има замразени сандвичи, които са поне отпреди две години и имат вкус на керемиди. Трудно е да ги препоръча човек, но съм изял три и още съм жив.

— Е, не, ще пропусна.

— А кафе? Не е хубаво, но може да се пие.

— Чудесна идея! С удоволствие — отговори Майкъл. Каквото и да е, само да излезе от стаята.

Гънтър намери обувките си и изчезна.

Без да губи време, Майкъл каза:

— Днес следобед се отбих у Върна. Както можеш да предположиш, разсипани са.

— Изпратих ѝ имейл, но нямам отговор. Два пъти звъних и говорих с някой, който вдигаше мобилния ѝ. Трябва да я видя.

— Точно за това искам да поговорим, но ще млъкна в мига, в който той влезе. Предпочитам да си остане между нас. Върна не знае на кой свят се намира, както би се чувствал всеки на нейно място. В шок е все още. Обаче постепенно се съвзема и не съм сигурен, че това, което чувам, ми харесва. Група близки на Хюго, сред които негови приятели от правния факултет, я отрупват със съвети. Имат някакви грандиозни идеи за съдебни дела, като голямата им цел са тапакола. Там се намира златната мина и те си мечтаят да я докопат. Честно казано, не познавам правото, занимаващо се със случаи на непозволено увреждане, и не мога да определя чия е отговорността. Само защото катастрофата е станала на територията на резервата, не означава, че индианците са виновни. Освен това катастрофата е обект на племенното право, а то е по-различно от нашето. Хюго беше държавен служител, затова Върна ще получава половината от заплатата му до края на живота си. Знаем, че не е много — Хюго имаше и застраховка „Живот“ за сто хиляди долара, която няма да е трудно тя да получи. Ще получи обезщетение и от застрахователите на откраднатия пикап. Според приятеля на семейството, който, изглежда, е главният говорител и е адски многословен, пикапът е застрахован в „Садърн Мючюъл“ и максимумът, който компанията би платила, е двеста и петдесет хиляди долара. Нищо че е бил откраднат, застраховката важала. Може да се наложи да заведат съдебно дело, но приятелят на Хюго явно смята, че шансовете им са добри. Аз не съм толкова сигурен. Оттам нататък положението е сложно. Много говореха да съдят „Тойота“ за неизправния колан и въздушната възглавница. Така и ти, и твоите застрахователи, току-виж, се окажете замесени и точно това не ми допадна в тона им.

— Шегуваш се, Майкъл. Върна обвинява мен, така ли?

— В момента тя обвинява всички. Съсипана е, ужасена е и не може да разсъждава рационално. Освен това не съм сигурен, че получава добри съвети. Останах с впечатлението, че тези хора, които са наседали край нейната маса, кроят планове да съдят всички, свързани по някакъв начин, дори съвсем косвено, със смъртта на Хюго. Спрягат и твоето име, а не чух Върна да възразява.

— Обсъждали са го пред теб?

— О, пет пари не дават. Къщата е пълна с народ и постоянно някой носи храна. Лели, чичовци, братовчеди, всеки може да си вземе кексче и да се настани на масата да изкаже мнение. Тръгнах си с неприятно предчувствие, Лейси.

— Не мога да повярвам, Майкъл. С Върна сме близки от години.

— Трябва да мине време. Време ти да оздравееш, време тя да оздравее. Върна е добър човек и когато излезе от шока, ще се опомни. Засега обаче на твое място бих запазил хладнокръвие.

— Не мога да повярвам — отново промърмори Лейси.

Гънтър нахълта в стаята с три чаши кафе, от които се издигаше пара.

— Ама това дори мирише лошо — отбеляза той.

Раздаде кафетата, извини се и отиде в тоалетната.

Майкъл се приведе към Лейси и прошепна:

— Кога си тръгва?

— Утре. Обещавам.

— Тъкмо навреме.

19

Ан Столц пристигна късно в понеделник сутринта, за да прекара ден-два с дъщеря си. За щастие, синът ѝ не беше в стаята, макар да се виждаше, че още не е закрил офиса си и не се е изнесъл. Лейси ѝ обясни, че Гънтър е излязъл по задачи. Добрата новина беше, че ще си тръгне по обед, защото Атланта се сриваше в негово отсъствие, разбира се, и той трябваше да спаси града. Още по-добрата новина беше, че лекарят възнамеряваше да я изпише на следващия ден. Беше го убедила, че косата ѝ ще си расте точно толкова бързо и у дома.

Една медицинска сестра ѝ махна конците, докато Ан разказваше клюките от Клиъруотър. Дойде и физиотерапевт за половинчасово разтягане на мускулите и връчи на Лейси листовка с упражнения, които да прави всеки ден у дома.

Гънтър се върна с торбичка сандвичи от деликатесен магазин и със спешната новина, че трябва да се прибира. След един час с майка си той нямаше търпение да напусне болницата. След четири дни с него Лейси се нуждаеше от отдих.

Той бършеше сълзите си на сбогуване. Увещаваеше Лейси да му се обажда за всичко, особено ако край нея започнат да се навъртат боклуци като застрахователни агенти или гладни адвокати. Прекрасно умеел да се справя с такива досадници. На тръгване целуна мимоходом майка си по бузата и излезе. Лейси затвори очи и дълго се наслаждава на тишината.

На следващия ден, вторник, един санитар я изведе от болницата на инвалидна количка и я настани в колата на Ан. Лейси преспокойно можеше да ходи и сама, но болницата си имаше правила. Петнайсет минути по-късно Ан спря на паркинга пред дома на Лейси, която огледа сградата и каза:

- Беше само преди осем дни, а ми се струва цял месец.
- Чакай да ти подам патериците — каза Ан.

— Не ми трябват патерици, мамо, и няма да ги използвам.

— Но физиотерапевтът каза...

— Моля те. Него го няма, а аз знам какво мога.

Лейси стигна до апартамента си, без да накуцва. Саймън, нейният британски съсед, я очакваше. Той се грижеше за френския булдог Франки и когато зърна кучето си, Лейси бавно коленичи и го грабна в обятията си.

— Как изглеждам? — попита тя Саймън.

— Ами доста добре въпреки всичко, бих казал. Сигурно можеше да бъде и по-зле.

— Да ме беше видял преди седмица.

— Радвам се да те видя сега, Лейси. Много се тревожихме.

— Хайде да прием чай.

Лейси беше въодушевена, че е извън болницата, и не спираше да говори, а Саймън и Ан слушаха и се смееха. Не споменаваха за Хюго и за катастрофата. Щяха да имат предостатъчно време по-късно. Лейси се развихри, докато им разказваше за Гънтър — все забавни истории какво е правил.

— Баща му го възпита така, не аз — повтаряше Ан.

През целия следобед Лейси се обаждаше на приятели, подремваше от време на време, разпъваше мускулите си и изпълняваше упражненията точно според инструкциите. Постара се да не пие болкоуспокоителни. Докато си хапваше ядки и плодови десертчета, прегледа няколко служебни файла.

В четири следобед пристигна Майкъл и Ан отиде в близкия мол. Майкъл твърдеше, че гърбът му е схванат и трябва да остане прав. Затова закрачи напред-назад пред широкия преден прозорец на апартамента ѝ — крачеше и говореше, затормозен от мислите си.

— Сигурна ли си, че не искаш да си вземеш отпуск? — попита той. — Можем да ти платим до трийсет дни.

— И какво да правя трийсет дни тук, Майкъл? Да си скубя косата тъкмо когато започва да расте?

— Трябва да си починеш. Така казват лекарите.

— Забрави — отреза го тя. — Никакви почивка. Другата седмица съм на работа въпреки белезите.

— Така и допусках. Говори ли с Върна?

— Не. Ти ме обезсърчи, забрави ли?

— Така е. Нищо не се е променило от неделя. Трябват й пари, разбира се, нищо чудно, че няма търпение да получи застраховката „Живот“.

— Знаеш каква заплата вземаше той, Майкъл. Живееха седмица за седмица. Можем ли да й помогнем някак?

— Едва ли. Никой от нас не получава много. Освен това тя има голямо семейство. Ще се оправи, докато пристигнат чековете. В дългосрочен план обаче ще й бъде трудно с четири деца и половин заплата.

— Освен ако съдебните дела не свършат работа.

— Това е голямата въпросителна. — Той замълча и отиде да си налее вода. Лейси се беше изтегнала на дивана, изтощена след първите няколко часа на свобода. — Имаме още две седмици. Тогава или връчваме жалбата на Макдоувър, или оставяме да изтече срокът и не правим нищо. Още ли искаш случая, или да го дам на Джъстин?

— Случаят е мой, Майкъл, мой е, особено сега.

— Защо ли не съм изненадан? Честно казано, според мен Джъстин няма кога да се подготви за него. А и не го иска, за което не му се сърдя.

— Случаят остава мой.

— Добре. Имаш ли план? В момента жалбата, подписана от Грег Майърс, който се крие и най-добре да продължи да го прави, отправя обвинение за подкупи под формата на четири жилища в „Рабит Рън“ — имоти, предоставени на Макдоувър от строителни предприемачи в замяна на облагодетелстващи ги присъди. Жалбата съдържа малко конкретни факти и почти никакви доказателства. Съобщава имената на чуждестранните компании, които са официалните собственици, но няма как да докажем, че тя стои зад тях. Можем да влезем с призовки и да изземем документацията ѝ и така нататък, но сериозно се съмнявам, че ще научим нещо. Ако престъпната им дейност е толкова ловка, колкото твърди Майърс, ще ми е трудно да повярвам, че тя държи документи за съмнителни сделки там, където могат да бъдат намерени. Затова ми се струва, че е най-добре да оставим призовките за по-късно. Макдоувър ще се обгради с адвокати и ще впрегне повече правни мозъци, отколкото аз познавам. Ще настане голяма шумотевица и всеки наш ход ще бъде ожесточено оспорван от отсрещната страна.

Накрая има голяма вероятност да докаже, че е купила жилищата като инвестиция, което не е нечувано за Флорида.

— Не звучиш много ентузиазирано, Майкъл.

— Никога не съм ентузиазиран за нашите разследвания, но наистина нямаме избор. Вече и двамата с теб вярваме на Майърс. Вярваме на твърденията в жалбата му, вярваме и на другите му истории за мащабна корупция, пране на пари, подкупи и дори убийства.

— Като каза „убийства“, да поговорим за нашия случай. В него беше замесена цяла банда, Майкъл. Първо, информаторът, който ни подмами във вътрешността на резервата, а после се изпари. Второ, онзи тип, който караше пикапа. Трето, партньорът му, който е пристигнал на местопроизшествието, взел е мобилните ни и го е откарал с другия пикап. Добави и човека, който го е откраднал. А и някой е повредил колана и въздушната възглавница в моята кола. Така че, ако има толкова много пионки, трябва да има и мозък, който да ги мести. Това наистина си е цяла банда. Ако допуснем, че става дума за Дюбоуз, а на мен не ми хрумва друго име, то насилието е точно по неговата част. Хюго беше убит, Майкъл, а ние не можем да го докажем. Сериозно се съмнявам, че и тапакола могат.

— Да не предлагаш ФБР?

— И двамата знаем, че накрая ще опрем до тях. Въпросът е кога. Ако ги поканим да се включат сега, има опасност да отблъснем Грег Майърс. Той все още е най-важният играч заради връзката му с Къртицата, макар и чрез посредник. Ядоса ли се, Майърс ще изчезне и ще изгубим ценен източник, благодарение на когото някой ден може и да разплетем случая. Ако връчим жалбата на Макдоувър, тя ще се обгради с адвокати, както казваш, но въпреки това няма да знае какво знаем ние. Двамата с Дюбоуз ще предположат, че според нас горкият Хюго е убит от пиян шофьор. Ще мислят, че нямаме представа за нейната слабост към частните самолети, скъпите пътувания до Ню Йорк, пътешествията до Сингапур, Барбадос и къде ли не. Няма как да допуснат, че знаем за съществуването на Фелис Търбан. Ще решат, че единственото, което имаме, е тази доста неубедителна жалба, подписана от човек, за когото те никога не са чували и когото не могат да намерят.

— Тогава защо да си правим труда? — попита Майкъл.

Лейси определено беше обратно в играта и мозъкът ѝ щракаше бързо. Явно не беше пострадал от сътресението и отока. Както винаги, тя навърза фактите по-бързо от всеки друг и сглоби цялостна картина.

— По две причини, и двете еднакво важни — отговори тя. — Първо, за да бъде доволен Майърс и да продължи да рови. Ако се стигне до съд, ще ни е нужна мръсотията, която е изчоплила Къртицата, а тя знае много и има достъп до нашата съдийка. Второ, трябва да наблюдаваме как ще реагира Макдоувър на жалбата. Майърс вероятно е прав. Тя не подозира какво предстои. През последните единайсет години двамата с Дюбоуз са си разигравали коня из целия окръг, прибирали са пари от казиното, подкупвали са всеки, дръзнал да повдигне вежди, чупели са крака, че и още по-лошо. Парите са били твърде лесни и вероятно са притъпили сетивата им. Помисли, Майкъл, през последните единайсет години към тях е текла река от пари и никоя власт не е душила наоколо. А ние изникваме с жалбата и разтърсваме целия им свят.

Гайзмар престана да кръстосва стаята и се вторачи в някакво странно творение с четири различни крака.

— Това стол ли е? — попита той.

— Разбира се, дизайнът е на Филип Старк.

— Който е някой твой съсед?

— Не, не. Но столът върши работа. Пробвай го.

Майкъл бавно седна и видимо се изненада, когато столът не се разпадна. Зарей поглед през прозореца и видя Капитолия в далечината.

— Хубава гледка.

— Такъв ми е планът — каза Лейси. — Ти имаш ли друг?

— Не, в момента нямам.

В сряда Лейси вече скучаеше и обмисляше връщането си на работа. Лицето ѝ изглеждаше много по-добре, но тя предпочиташе все още да не се показва пред колегите си. Ан пазаруваше, изпълняваше поръчки и правеше каквото пожелае дъщеря ѝ, ала започваше да ѝ натежава. Закара Лейси на преглед и до офиса на застрахователния агент, който ѝ връчи чек за тойотата — обезщетение за тотална щета. Ан беше ужасен шофьор и пълпеше едва-едва независимо от движението. След катастрофата Лейси изпитваше панически страх от движещи се превозни средства, а опасното шофиране на майка ѝ не улесняваше нещата.

Спеше добре и без обезболяващи. Физиотерапията даваше резултати и апетитът ѝ се възвръщаше. Затова се изненада приятно, когато в сряда вечерта Ан ѝ съобщи, че се налага да се прибере у дома. Лейси дипломатично я насърчи. Признателна беше за грижите и вниманието на майка си, но състоянието ѝ се подобряваше и ѝ беше омръзнало да има бавачка. Искаше да разполага с личното си пространство.

А още по-важното бе, че се запозна с един човек — физиотерапевт, който късно във вторник намина за бърз сеанс под орловия поглед на Ан. Казваше се Рейф и беше на около дваисет и пет, десетина години по-млад от Лейси, но този факт никак не я притесняваше. Между двамата пробяга искра, докато раздвижваха коляното ѝ, и може би още една, докато се сбогуваха. Той изобщо не се смути от нейните рани и синини. Тя му изпрати кратко съобщение в сряда вечерта — не много повече от „Здрасти, как си?“ — и той отговори след няма и час. Размениха си още няколко съобщения и установиха, че в момента и двамата нямат връзка и биха искали да излязат да пийнат по нещо.

Най-сетне, помисли си Лейси, току-виж, излязло и нещо хубаво от тази катастрофа.

Докато лежеше и разлистваше някакво списание, тя беше изненадана от имейл, изпратен от Върна. Той гласеше:

Лейси, извинявай, че не ти писах и не ти звъннах порано. Надявам се да си по-добре и да се възстановяваш бързо. За мен е огромно облекчение, че не си пострадала толкова тежко, колкото е имало опасност. Аз едва се държа. Всъщност съм смазана от абсолютно всичко. Децата са съсипани и объркани и отказват да ходят на училище. Пипин плаче още повече. Понякога всички плачат, а аз едва се сдържам. Но не искам да рухвам пред очите им. Имат нужда от някой, който да бъде силен, затова се крия под душа и там си изплаквам очите. Едва оцелявам до края на деня и се ужасявам от мисълта за следващия. Следващия ден без Хюго. Следващата седмица, следващия месец, следващата година без Хюго. Не мога да си представя бъдещето. Настоящето е кошмар. Миналото ми се струва много отдавна и толкова щастливо, че направо ми прилява. Майка ми е тук, сестра ми също, помагат ми за децата. Но всичко е нереално, всичко ми се струва изкуствено. Искане ми се да те видя, но не сега.

Трябва ми малко време. Помисля ли за теб, се сещам за Хюго и за начина, по който загина. Съжалявам. Моля те, дай ми малко време. Не ми отговаряй веднага.

Върна

Лейси прочете имейла два пъти и отново взе списанието си. Щеше да мисли за Върна утре.

Ан най-сетне си замина в четвъртък към обед, няколко часа покъсно, отколкото се надяваше Лейси. Почувства се прекрасно сама, за пръв път от десет дни, излегна се на дивана с Франки и се наслади на покоя. Затвори очи и нищо не наруши тишината — беше прекрасно. После си помисли за Върна и за ужасните звуци, които отекват в дома

на семейство Хач — ревящи деца, звънящи телефони, сновящи наоколо роднини. Почувства се виновна при мисълта за този контраст.

Тъкмо щеше да задреме, когато Франки тихо изръмжа. На прага ѝ имаше някой.

Лейси се приближи до предния прозорец, за да погледне. Вратата беше заключена. Чувстваше се в безопасност. Само едно натискане на кончето на алармата, и тя щеше да изригне. Човекът ѝ се стори смътно познат — силен тен, буйна и дълга прошарена коса.

Господин Грег Майърс, реши тя. На сушата.

— Ало? — обади се Лейси по домофона.

— Търся госпожа Столц — прозвуча познатият му глас.

— А вие сте?

— Казвам се Майърс.

Тя отвори вратата с усмивка и го поздрави. Докато той влизаше, Лейси огледа паркинга и не забеляза нищо необичайно.

— Къде са панамената шапка и ризата на цветя? — попита тя.

— Пазя си ги за яхтата. А къде е красивата коса?

Тя посочи към грозния белег на главата си.

— Двайсет и четири шева. Още ме боли.

— Изглеждаш страхотно, Лейси. Ужасно се страхувах да не би да си тежко ранена. Във вестниците не пише много за състоянието ти, съобщават само, че имаш травма на главата.

— Седни. Сигурно искаш бира.

— Не, шофирам. Само малко вода.

Лейси извади две бутилки газирана вода от хладилника и двамата се настаниха на тясната кухненска маса.

— Значи си следил вестниците? — попита тя.

— Да, по стар навик, допускам. Живея на лодка и имам нужда от някаква връзка с реалността.

— Не съм чела вестник от катастрофата насам.

— Не си пропуснала много. Вие с Хюго вече сте стара новина.

— Вярвам, че си ме намерил лесно.

— Съвсем. Дори не опитваш да се криеш, нали?

— Не. Не живея по този начин, Грег. Не се страхувам.

— Сигурно е приятно. Виж, Лейси, шофирах четири часа от Палм Харбър. Искам да разбера какво се случи. Трябва да ми кажеш. Не беше катастрофа, нали?

— Не, не беше.

— Добре, слушам те.

— Ще поговорим, но преди това ще те попитам нещо. Още ли използваш същите телефони като преди месец.

Той се замисли за секунда и отговори:

— Един от тях.

— И къде е той в момента?

— На яхтата. В Палм Харбър.

— Карлита там ли е?

— Да, защо?

— Обади ѝ се веднага и ѝ кажи да намери телефона и да го хвърли в морето. Моментално! Нямах избор.

— Разбира се. — Майърс извади телефон за еднократна употреба и изпълни заръката ѝ. Когато приключи разговора с Карлита, каза: — Добре, сега ми разкажи всичко.

— Това е само част от историята.

— Да я чуем.

Докато Лейси разказваше, Майърс понякога демонстрираше разкаяние, друг път изглеждаше безразличен към трагедията.

— Каква грешка — промърмори той неведнъж, докато Лейси обясняваше как са клъвнали въдицата на информатора. — Направиха ли аутопсия?

Доколкото ѝ беше известно, никой не беше споменавал за аутопсия.

— Не, защо да правят?

— Не знам. Просто съм любопитен.

Лейси затвори очи и започна да потупва челото си като в транс.

— Какво? — попита Майърс.

— Той имаше лампичка на челото, като миньор.

— Казва се челник.

— Да, струва ми се. Вече го виждам. Погледна ме през разбития прозорец.

— Видя ли лицето му?

— Не, светлината беше твърде ярка.

Тя притисна длани към очите си и внимателно разтри челото си с пръсти. Мина минута, после още една. Майърс попита предпазливо:

— Видя ли втория човек?

Тя поклати глава.

— Не, образът изчезна. Знам, че бяха двама, две едри фигури, които обикаляха. Единият с челника, а другият, мисля, имаше обикновено фенерче. Чух стъпките им по натрошеното стъкло.

— Казаха ли нещо?

— Нищо не помня. Бях зашеметена.

— Не се съмнявам, Лейси. Имала си мозъчно сътресение. То е оплескало работата с паметта ти.

Тя се усмихна, изправи се и отиде до хладилника да извади портокалов сок.

— Какви бяха мобилните? — попита Майърс.

— По-стар модел блекбърита, служебни, на КСЕ. — Тя наля две чаши и ги постави върху масата. — Аз имам айфон, но го бях оставила тук. Хюго използваше служебния си телефон за всичко. Не съм сигурна дали имаше друг мобилен. Според нашия компютърен специалист никой не може да хакне служебните ни телефони.

— И още как! Могат да наемат хакери за съответната сума.

— Нашият човек ни уверява, че няма основания за тревога. Освен това се опита да проследи телефоните, но няма сигнал, така че най-вероятно са на дъното на океана.

— Аз се тревожа за всичко. Затова още съм жив.

Лейси застана до високия прозорец на кухнята и погледна към облаците. С гръб към Майърс попита:

— Е, кажи ми, Грег, какво спечелиха от смъртта на Хюго?

Майърс се изправи да се поразтъпче. Отпи от портокаловия си сок и каза:

— Искали са да ви сплашат. Някой е дочул, че душите, и са реагирали. В очите на полицията изглежда като нещастен случай, но вземането на мобилните телефони изпраща послание до теб и колегите ти.

— Възможно ли е аз да съм следващата?

— Не. Била си им в ръцете и лесно са можели да те довършат. Един убит е достатъчно предупреждение. Ако нещо се случи с теб

сега, върху тях ще се стовари цялата тежест на федералното управление.

— Ами ти?

— О, аз никога няма да бъда в безопасност. Първата им цел ще бъде да намерят Грег Майърс, който и да е той, по дяволите, и да го очистят без много шум. Само че никога няма да ме открият.

— А могат ли да спипат Къртицата?

— Съмнявам се.

— Много неясноти има, Грег.

Той се приближи до прозореца и застана до нея. Беше заваляло и капките се стичаха по стъклото.

— Искаш ли да се откажеш? — попита той. — Мога да оттегля жалбата и да си продължа живота. Ти също. Достатъчно кръв се проля. Животът е твърде кратък.

— Не мога да го направя, Грег, вече не. Ако се откажем, те отново ще победят. И Хюго ще е загинал за нищо. КСЕ ще стане за посмешище. Не, оставам в играта.

— И какъв ще бъде ендшпилът?

— Корупцията ще бъде разобличена. Макдоувър, Дюбоуз и компания ще бъдат обвинени и съдени. Къртицата ще си получи наградата. Смъртта на Хюго ще бъде разследвана и виновниците ще си понесат отговорността. Джуниър Мейс ще излезе на свобода, след като петнайсет години е лежал в затвора със смъртна присъда. А убиецът на Сон Разко и Айлийн Мейс ще бъде съден.

— Друго?

— Не, това би трябвало да ми запълни времето през следващия месец и нещо.

— Не можеш да се справиш сама, Лейси. Трябва ти сериозна помощ.

— Така е и точно тук е мястото на ФБР. Те имат нужните ресурси и опит за разлика от нас. Ако искаш този случай да бъде разплетен и лошите — разобличени, трябва да отстъпиш за ФБР.

— Надяваш се, че те ще разследват?

— Да, но може и да възлагам прекалени надежди.

— Кога ще се обърнеш към тях?

— Едва ли ще се намесят, ако преди това не се задействаме ние. Както знаеш, те никак не обичат да си врат носа в индианските дела.

Затова планът ни е да връчим жалбата ти на Макдоувър. Тя ще разполага с трийсет дни да реагира. Ще действаме стъпка по стъпка.

— Лейси, трябва винаги да пазиш самоличността ми в тайна. Ако не можеш да ми обещаеш това, още сега се оттеглям. И няма да работя директно с ФБР. Ти можеш да го направиш, а аз ще ти давам цялата информация от Къртицата, но без да контактувам с тях. Ясно?

— Ясно.

— И внимавай, тези хора са опасни и готови на всичко.

— Знам, Грег. Та нали те убиха Хюго.

— Така е и много съжалявам. Иска ми се изобщо да не ви се бях обаждал.

— Вече е твърде късно.

Той извади от джоба си тънък телефон с предплатена карта и ѝ го подаде:

— Използвай го през следващия месец. И аз имам такъв.

Лейси задържа телефона в дланта си като открадната вещ, но накрая кимна.

— Ами добре.

— След трийсет дни ще ги изпратя друг. Дръж го винаги до себе си. Ако попадне в неподходящи ръце, край с мен, а твоите шансове също няма да са по-добри.

Тя остана до прозореца, докато колата под наем с номера от Охайо изчезна, и стисна евтиното апаратче, чудейки се как, за бога, се е забъркала в тази каша. През деветте години, откакто работеше в КСЕ, най-интересният ѝ случай беше свързан със съдия от окръг Дювал, който оказваше сексуален тормоз върху красиви жени по време на трудните им бракоразводни дела в неговата съдебна зала. Тормозеше и стенографките, деловодителките, секретарките, всяка жена с хубава фигура и с лошия късмет да попадне край него в съда. Лейси го принуди да подаде оставка и по-късно той влезе в затвора.

Само че това сега беше съвсем различно.

Неизбежно бе да започне отново да шофира, а тя не беше готова за това. Никога нямаше да бъде, така че не ѝ оставаше избор. Съседът ѝ Саймън се съгласи да се качи в колата с нея, за да ѝ дава кураж. Лейси неуверено се приближи към малкия форд под наем, предоставен

й от застрахователната компания предишния ден. Отвори вратата и бавно се настани зад волана. Стисна го здраво и усети по пулсиращите си длани колко силно бие сърцето й. Саймън се качи, сложи си колана и й предложи да направи същото. Лейси пъкна ключа, запали двигателя и остана да седи като парализирана, докато климатикът постепенно заработи.

— Поеми си дълбоко въздух — посъветва я Саймън. — Ще бъде лесно.

— Изобщо не е лесно.

Лейси предпазливо премести скоростния лост на задна и отпусна спирачката. Когато колата потегли, тя усети как й се завива свят и отново натисна спирачката.

— Хайде, Лейси, по-смело — подкани я Саймън с типичната си британска твърдост. — Нямах избор.

— Знам, знам.

Тя отново отпусна спирачката и потегли бавно назад. Зави и излезе от паркомаястото, после спря и премести лоста на позиция D. На малкия паркинг пред сградата не се движеше друга кола, но Лейси въпреки това се страхуваше от околните автомобили.

— Хайде, Лейси, трябва да престанеш да натискаш спирачката, за да тръгне колата — прекалено бодро я подкани Саймън.

— Знам, знам — промърмори тя.

Колата се плъзна напред, после зави и спря до улицата, която беше почти пуста в работния ден.

— Завий надясно — подкани я той. — Не виждам коли насреща.

— Ръцете ми са потни — каза тя.

— Моите също. Вътре е адски горещо. Хайде, Лейси, потегляй. Справяш се чудесно. Всичко е наред.

Тя зави по улицата и натисна газта. Не можеше да се отърси от спомените за последното си шофиране, но полагаше усилия. Мърморенето под носа й помагаше, затова не спираше да повтаря:

— Получава се, получава се.

— Страхотна си, Лейси. Дай малко по-бързо, моля те.

Лейси погледна стрелката на скоростомера, която приближаваше трийсет километра в час, и започна да намалява заради знака „Стоп“. Подмина една пряка, после още една. Петнайсет минути по-късно се върна пред дома си с пресъхнала уста и плувнала в пот.

- Още едно кръгче? — предложи Саймън.
- Дай ми един час. Трябва да полегна.
- Както искаш, скъпа. Само ми звъни.

Никой от тримата не беше ходил в Стърлинг, град с население от трийсет и пет хиляди души, и след бърза обиколка около отблъскващо грозната съдебна палата те изгубиха всякакво желание да влизат вътре. Майкъл паркира близо до един военен мемориал и тримата слязоха от джипа. Бяха сигурни, че ги наблюдават, затова наперено закрачиха по тротоара към централния вход. Майкъл и Джъстин бяха облечени подобаващо за тягостното събитие — в тъмни костюми, сякаш идваха на голям съдебен процес. Джъстин просто ги придружаваше, за да създават впечатление, че КСЕ е сериозна институция с голям персонал.

Лейси беше с черен панталон и равни обувки. Вече не куцаше, но лявото ѝ коляно още беше подутото. Носеше бежова блуза и копринен шал „Ермес“ на главата. Чудеше се дали да не отиде на срещата без шал, без шапка, без изобщо да крие обръснатия си череп и назъбения контур на все още пресните шевове на раната. От една страна, искаше Клодия Макдоувър да види какво ѝ е причинила, да бъде принудена да погледне очи в очи една от жертвите на своята корумпираност. От друга страна обаче, суетата я подтикна да прикрие раната си.

Качиха се по стълбите на третия етаж и намериха кабинета на почитаемата Клодия Ф. Макдоувър, окръжен съдия. В преддверието ги посрещна рецепционистка без сянка от усмивка.

— Аз съм господин Гайзмар — представи се Майкъл — и мисля, че говорих с вас по телефона. Имаме среща със съдията в пет следобед.

— Ще ѝ съобщя.

Пет часът отмина, но рецепционистката не помръдна. В пет и петнайсет тя отвори вратата на кабинета и каза:

— Съдия Макдоувър.

Влязоха и тя ги поздрави с видимо престорена усмивка. Двама мъже се надигнаха от заседателната маса в ъгъла на просторния кабинет и се представиха като адвокатите ѝ. Присъствието им не беше изненада. Майкъл се беше обадил предишния ден, за да уговори

срещата, така че съдия Макдоувър бе имала на разположение двайсет и четири часа да ги повика.

По-възрастният беше Едгар Килъбрю, небезизвестният адвокат от Пенсакола. Беше висок, набит и издокаран в тъмносин костюм на ситно райе, а оредялата му прошарена коса беше пригладена назад и се спускаше над яката му. Носеше му се славата на гръмогласен, безочлив и нападателен, защото винаги беше готов за битка и рядко губеше пред съдебните заседатели. Колегата му беше Иън Арчър, навъсен и кисел мъж, който отказа да се ръкува с когото и да било.

Неловко се настаниха край заседателната маса. Съдия Макдоувър седна от единия край между двамата си адвокати. Майкъл беше точно срещу нея, а Лейси и Джъстин — от двете му страни. Безсмислено беше да си разменят любезности. На кого му пукаше какво е времето?

— Преди четирийсет и пет дни е подадена официална жалба срещу съдия Макдоувър — поде Майкъл. — Направихме преценка и както ви е известно, началният ни праг не е много висок. Ако решим, че някоя е основателна, я предаваме на съдията. Затова сме тук днес.

— Разбираме — каза рязко Килъбрю.

Лейси погледна Макдоувър и се запита дали всичко това е вярно. Дългогодишните подкупи в замяна на благоприятни съдебни решения, явните кражби от тапакола, убийството на Хюго Хач, частните самолети, неограничените пари в брой и къщите по цял свят, несправедливото осъждане на Джуниър Мейс. Не, всъщност в този момент не ѝ се струваше възможно тази привлекателна жена, избрана за съдийка от самите граждани, да е замесена в такива отвратителни и мащабни престъпления. А какво виждаше съдия Макдоувър, когато погледнеше към Лейси? Шалът, прикриващ раните? Късметлийка, отървала се на косъм от смъртта? Досадна пречка, с която ще се занимае по-късно? Заплаха? Каквото и да си мислеше съдийката, с нищо не се издаваше. Изражението ѝ беше делово въпреки неприятния казус.

Хубавото в стратегията на Лейси бе, че в този момент Макдоувър нямаше представа какво им е издала Къртицата, не подозираше, че знаят за парите, частните самолети и всички облаги. Щеше да разбере, че четирите ѝ жилища са предизвикали подозрение, но само толкова.

— Може ли да видим жалбата? — попита Килъбрю.

Майкъл плъзна по масата оригинала и три копия. Макдоувър, Килъбрю и Арчър ги взеха и се зачетоха. Стараеха се да не реагират. Дори да се шокира, съдийката умело прикри изненадата си. Адвокатите ѝ прочетоха жалбата и съумяха да демонстрират самодоволно безразличие. Арчър си нахвърли няколко бележки. Минутите се нижеха. Напрежението беше плътно, осезаемо.

Накрая Макдоувър заяви без сянка от чувства:

— Това е абсурд.

— Кой е Грег Майърс? — хладно попита Килъбрю.

— На този етап няма да разкрием самоличността му — отговори Майкъл.

— Е, ние ще разберем, нали така? Това тук е отвратителна клевета и веднага ще заведем дело срещу него за огромна сума. Не може да се скрие.

Майкъл сви рамене и отвърна:

— Съдете когото искате. Това не е наша работа.

Арчър зададе въпрос с отблъскващ носов глас, който внушаваше, че той е много по-интелигентен от всички останали в стаята:

— Какво научихте по време на преценката си, което ви убеди, че обвиненията са основателни?

— На този етап не сме длъжни да разкриваме това. Сигурен съм, че внимателно сте прегледали правилника ни и сте разбрали, че съдия Макдоувър разполага с трийсет дни, за да отговори писмено. През този период ние ще продължим да разследваме. След като получим вашия отговор, и ние ще отговорим.

— Веднага ще ви дам отговор — изръмжа Килъбрю. — Това е клевета и пълна измишльотина. Само лъжи. Комисията по съдийска етика би трябвало да бъде разследвана за това, че приема на сериозно подобни глупости и петни името на една от най-високо уважаваните съдии във Флорида.

— И нас ли ще съдите? — попита хладно Лейси и въпросът ѝ го смути.

Той я измери с гневен поглед, но не захапа въдицата.

— Загрижена съм за поверителността — обади се съдия Макдоувър. — Тези обвинения не ме смущават, защото са безпочвени и ние много скоро ще го докажем. Но аз трябва да защитавам доброто

си име. Това е първата жалба, подадена срещу мен след седемнайсет години работа като съдия.

— Което не доказва нищо — изтъкна Лейси, изгаряща от желание за една малка схватка.

— Така е, госпожо Столц, но искам да ми гарантирате, че това няма да се разчуе.

— Прекрасно съзнаваме необходимостта от дискретност и факта, че сме длъжни да пазим репутацията на хората. Ето защо строго се придържаме към правилника си, по силата на който разследванията ни са поверителни.

— Но ще разговаряте с евентуални свидетели, нали? — каза Килбрю. — И ще се разчуе. Знам как протичат такива разследвания. Възможно е да се превърнат в лов на вещици, да плъзнат слухове и да пострадат хора.

— Вече има пострадали хора — възрази Лейси и впери гневен, немигащ поглед в съдия Макдоувър, която не трепна, сякаш това ни най-малко не я интересуваше.

В стаята внезапно стана задушно. Накрая Майкъл продължи:

— Всекидневно работим по такива сигнали, господин Килбрю. Уверявам ви, че умеем да пазим тайна и да мълчим. Обикновено другата страна си развързва езика.

— Добър опит, господине, но от нас няма да излезе нито дума — каза Килбрю. — Ще подадем искане за отхвърляне на жалбата колкото се може по-скоро и ще се отървем от тази глупост.

— Работа в Комисията почти трийсет години — отговори Майкъл — и досега не съм имал случай да отхвърлим жалба, преди да бъдат предоставени отговорите. Но опитайте.

— Чудесно, господин Гайзмар, а през годините на своя пространен опит колко пъти сте връчвали жалби, в които не се разкрива самоличността на жалбоподателя?

— Човекът се казва Грег Майърс. Пише го на първа страница.

— Благодаря, но кой е той и къде живее? Няма адрес, няма информация за връзка, нищо.

— Би било неуместно да се свързвате с господин Майърс.

— Не съм казал, че ще се свържа с него. Искам само да знам кой е той и защо обвинява клиентката ми в нещо, което по същество е приемане на подкуп. Това е всичко.

— Този въпрос подлежи на обсъждане по-късно — каза Майкъл.

— Друго има ли? — попита Макдоувър.

Съдийката пое нещата в свои ръце и беше готова да закрие срещата.

— От наша страна, не — отговори Майкъл. — Очакваме отговора ви след трийсет дни, ако не и по-рано.

Без да се ръкуват и дори без да кимнат, те станаха и излязоха от стаята. Докато вървяха към джипа и дори след като се качиха в него, не си размениха и една дума. Щом градът се скри зад гърба им, Майкъл най-сетне каза:

— Добре, слушам ви.

Джъстин се обади пръв:

— Подозрително е, че е наела най-скъпия адвокат тук, преди да знае какво предстои. Щеше ли да го наеме, ако не е виновна? И как може да му плати със съдийската си заплата? Наркотрафикантите и други едри мошеници могат да си позволят солените хонорари на адвокати като Килъбрю, но не и един съдия.

— Явно тя има парите — каза Лейси.

— Въпреки че запази присъствие на духа забелязах страх. И не от опетнена репутация. Това е най-дребната ѝ грижа. Съгласна ли си, Лейси? Ти с какво впечатление си от нея?

— Не останах с чувството, че се страхува. Твърде хладнокръвна е, за да се бои.

— Вижте, знаем какво ще направи. Ще ни изпрати обемист отговор, в който ще твърди, че е купила жилищата още преди години като инвестиция. Не е противозаконно човек да го направи чрез офшорни фирми. Може да изглежда подозрително, но не е нито незаконно, нито неетично.

— Добре, ама как ще докаже, че е платила за тях? — попита Лейси.

Майкъл си позволи догадка.

— Ще намери някакви документи. Има на разположение Вон Дюбоуз, който тайно подправя счетоводните книги, а сега има и Едгар Килъбрю да хвърля прах в очите. Няма да ни е лесно.

— Знаем го от самото начало — каза Лейси.

— Майърс трябва да ни даде още информация — настоя Майкъл.
— Нужни са ни необорими доказателства.

— Така е, но Майърс трябва да се сниши — отбеляза Джъстин.
— Нали видяхте колко им се иска да го намерят.

— Няма да го намерят — авторитетно заяви Лейси, като че знаеше повече от колегите си.

Бяха пътували два часа за среща, която продължи петнайсет минути, но такава им беше работата. Лейси искаше на връщане да се отбият при смазаната ѝ кола, за да провери дали няма нещо на таблото или в багажника. Майкъл се опита да я разубеди. Каквото и да бе останало в колата — стари дискове, чадър, дребни монети — то не си струваше ужаса да види къде Хюго е намерил смъртта си.

Но тъй като минаваха покрай резервата и разполагаха с няколко минути, Майкъл реши да се отбие при полицай Грит и да го запознае с Лейси. Грит беше дошъл бързо на местопроизшествието и беше помогнал за спасяването ѝ, така че тя отдавна искаше да му благодари. Когато пристигнаха в полицейския участък, недалече от казиното, приближаваше шест часът. В приемната се навърташе някакъв полицай и когато Майкъл попита за началник Грит, той го уведоми, че Грит вече не работи там. Имали нов шеф, но си тръгнал преди малко.

— Какво се е случило с Грит? — попита Майкъл, който моментално стана подозрителен.

Ченгето сви рамене, за да покаже, че няма никаква представа.

— Питайте вожда, но надали ще получите отговор.

Изминаха с колата краткото разстояние до служебния паркинг и през телената ограда огледаха десетината стари смачкани автомобили. Сред тях не беше нито тойотата на Лейси, нито пикапът, който се беше блъснал в нея. Бяха изчезнали.

— О, боже! — промърмори Майкъл. — Грит ме увери, че колите ще бъдат на сигурно място. Предупредих го, че вероятно ще има разследване. Смятах, че сме съмишленици по въпроса.

— Колко време е бил началник на полицията? — попита Лейси.

— Четири години, май така ми каза.

— Ще трябва да си поговорим с него.

— Но ще пипаме много внимателно, разбра ли ме, Лейси?

Новият началник на полицията беше Били Капъл, син на вождъ и член на племенния съвет. Вождът оповести назначението на Били и обясни пред полицаите, че то е само временно. Били щял да оглавява участъка, докато потърсят и назначат подходящ човек. И тъй като той несъмнено щял да бъде от племето, нямало да го търсят дълго. Всъщност и вождът, и Били знаеха, че временният пост много скоро ще стане постоянен. Били печелеше 50 000 долара годишно като член на племенния съвет, плюс месечните си дивиденди. Като началник на полицията заплатата му щеше да бъде три пъти по-голяма. Освен това благодарение на нова разпоредба той можеше да бъде едновременно и началник на полицията, и член на съвета. Беше чудесна сделка, особено за клана Капъл.

Опитът на Били в силите на реда беше твърде незначителен, но не му и трябваше по-голям. Беше работил за кратко в охраната на казиното, после беше избран в съвета и се включи в доброволния спасителен отряд, преди членовете му да станат щатни служители.

На втория ден, откакто зае поста, му се обадиха от полицията във Фоли и проявиха интерес да арестуват Бърл Мънгър — човека от видеото, помогнал за кражбата на пикапа „Додж Рам“. Тъй като полицията във Фоли не можеше да извършва арести извън Алабама и тъй като полицията на тапакола нямаше юрисдикция извън резервата, положението малко се усложни. Били обеща да се обади на полицията в Дефюниък Спрингс и да ги помоли за съдействие. Не направи нищо подобно обаче, а звънна на баща си, който предаде новината където трябваше. Бърл Мънгър скоро научи, че в Алабама има заповед за ареста му.

Били не можа да намери видеото, за което спомена полицията във Фоли. Претърси кабинетите на управлението, всички папки и компютри, но не откри нищо. Подозираше, че Лайман Грит е скрил някъде видеото или го е взел със себе си. Отново се обади на баща си и му съобщи, че вероятно имат проблем. Звънна във Фоли и поиска

видеоматериала, но тамошните ченгета вече бяха скептични и се питаха „какво правят онези индианци там, по дяволите“. Обещаха да изпратят видеото, но не се разбързаха.

Бърл Мънгър беше изчезнал. Били и вождът посетиха Лайман Грит в дома му. По време на напрегнатата среща Грит се закле, че не знае нищо за видеото. Няма представа за какво говорят полицаите във Фоли. Вождът прибягна до обичайните заплахи, но Грит не се плашеше лесно. Накрая ги помоли да напуснат къщата му.

Докато беше началник на полицията, той беше установил, че вождът е непочтен и се бърка в чуждите работи. А сега, когато остана безработен, вече презираше него и семейството му.

Видеото беше скрито на тавана на Грит заедно с копие от материала, заснет от камерите на Фрог Фрийман. Той се смяташе за почтен полицаи, уволнен от компрометирани политици. Ако някога настъпеше ден за разплата, може би щеше да има нужда от козове.

Грит беше честен, а и доста способен човек. Два дни след катастрофата, докато въпросите се трупаха, а отговорите се изплъзваха, той отиде сам на мястото на инцидента. Три загадки будеха недоумение. Първата: защо крадец на коли ще отмъкне пикап за поне 30 000 долара и ще кара три часа до отдалечено място на индианска територия? Шосето, на което се беше озовал пикапът, се намираще на сред резервата им и буквално не водеше наникъде. Тръгваше от задната страна на казиното, лъкатушеше все по-навътре в земите на тапакола и се ползваше само от шепа хора, които живееха в най-отдалечените места. С раздутите си бюджети племето павира някогашния черен път и го поддържаше добре, но същото важеше вече за почти всяка полска или горска пътека в резервата. Съдейки по действията му във видеото, крадецът имаше опит, а ветерани като него обикновено след броени часове продаваха откраднатите превозни средства на сервизи, където ги разфасоваха. Не бродеха по необичайни места посред нощ, не се наливаха с „Джак Даниълс“ и не шофираха безразсъдно. Доколкото беше известно на Грит, в окръг Брънзуик нямаше канали за продажба на крадени стоки. Не можеше да повярва, че шофьор, който е пил или е пиан, може да оцелее след челен сблъсък дори с малка тойота, да поеме удара на въздушната възглавница и просто да си тръгне. Пък и къде ще отиде? Половината резерват беше бластит и необитаем. А по-високите части бяха покрити с гъста гора.

Единствената хубава земя беше заета от казиното. Всеки външен човек, проникнал в недрата на резервата, би се загубил безнадеждно само след пет минути. Ако онзи със счупения нос от видеото на Фрог наистина беше шофьорът на откраднатия пикап, значи имаше съучастник — онзи другия, който бе карал втория пикап с фалшивите номера от Флорида.

Това беше първата загадка, която се набиваше на очи.

Втората беше още по-смуцаваща: какво правеха в резервата посред нощ двама адвокати, чиято работа беше да разследват съдии? Не можеше да се каже, че са проникнали вътре незаконно — колкото и да се опитваха, индианците засега не бяха успели да се изолират със стена от външния свят — но нямаха никаква юрисдикция на тази територия. Племенният съд се състоеше от трима души, добре платени, макар и без никаква правна подготовка. Но Комисията по съдийска етика във Флорида не можеше да ги пипне с пръст.

Третата загадка беше също много смуцаваща: как се беше случила катастрофата? Освен двете коли явно не бе имало никой на този равен участък от пътя. Времето в онази нощ беше ясно. Нямахше обозначени ограничения на скоростта, но при тези завои никой шофьор не можеше да вдигне повече от осемдесет километра в час. Дори под влияние на алкохола изчезналият шофьор би трябвало да съумее да остане в своето платно.

Застанал точно на мястото на сблъсъка и загледан в асфалта, нашарен с петна от автомобилни течности и осеян с отломки, Грит си призна, че е крайно озадачен. Това не беше обикновен случай на злостен сблъсък и избягал шофьор. Явно тук се криеше нещо много повече.

Десетина коли на различните служби за спешно реагиране бяха оставили същински лабиринт от следи по банкетите, канавките и из равното поле на изток. Ако вторият пикап, онзи с фалшивите флоридски номера, беше взел шофьора, къде го беше откарал? Може би беше свърнал от шосето, за да остане незабелязан от индианците, които си тръгваха от казиното след късната смяна. Засега Грит беше говорил с всички жители на района, но никой не беше видял нищо, повечето спели. Само госпожа Бийл беше чула трясъка.

В пръстта отвъд плитката крайпътна канавка Грит беше забелязал следи от гуми, които се отдалечават от

местопроизшествието. Широки гуми, широка каросерия, добро сцепление — вероятно пикап. Проследи отпечатъците петдесетина метра и в бодлив храсталак намери топка хартиени салфетки — четири къса, смачкани и залепнали от засъхналата течност, която можеше да бъде само кръв. Не докосна хартиената топка, а се върна в патрулката си и извади от багажника плик с цип. Внимателно пъхна хартиените салфетки в плика, после продължи да крачи по следите. Изгуби ги в някакви храсти и треви, после отново ги намери на около четвърт миля от колата си. Пресичаха празното корито на един поток, продължаваха още стотина метра и завиваха наляво по чакълест път, за който Грит дори не знаеше. Оттам нататък бе невъзможно да ги следва. Пътят се виеше около осемстотин метра, минаваше покрай единствената къща в далечината и се включваше в асфалтирано шосе.

Грит бавно се върна до мястото на произшествието и се качи в колата си. Ясно беше видял лицето на онзи тип на видеото на Фрог. Сега с малко късмет, току-виж, се оказало, че се е сдобил и с проба от кръвта му.

Шофьорът на пикапа познаваше района по-добре от самия него.

Срещата се състоя в необзаведен апартамент на Сийгроув Бийч, един от многото, построени и продавани от друга анонимна фирма, изгубена в лабиринта на организацията на Дюбоуз. Когато вождът Капъл пристигна на паркинга сам, един мъж, когото той познаваше само като Хенк, го заведе в сградата. След дългогодишно вземане-даване с Дюбоуз вождът още се изумяваше от факта колко малко знае за него и за най-близкото му обкръжение. Допускаше, че Хенк има известно влияние, защото остана в стаята по време на срещата. Не говореше, но попиваше всяка дума.

Дюбоуз беше имал дълъг ден. Два часа по-рано се беше срещнал с Клодия Макдоувър в апартамента ѝ в „Рабит Рън“ и тя му разказа за срещата си с представителите на КСЕ. Той прочете жалбата, попита кой, по дяволите, е Грег Майърс и се постара да успокои адски разтревожената съдийка. След това го откараха в апартамента, където изчака вожда.

Капъл носеше куфарче, от което извади лаптоп и го остави върху барплота. В новия апартамент нямаше столове или други места за

сядане, вътре още миришеше на прясна боя.

— Има два видеоматериала — обясни Капъл. — Първият е от полицията във Фоли, Алабама, откъдето най-накрая получихме копие днес следобед. Почти сигурни сме, че са го изпратили още миналата седмица и Грит някак го е изгубил, скрил или каквото е там. Няма го в досието и никъде не се споменава. Но ето новото копие.

Вождът натисна някакви клавиши и Дюбоуз се приближи. Изгледаха заснетата кражба на пикапа „Додж Рам“ от паркинга във Фоли. Дюбоуз не каза нищо, преди записът да свърши. После нареди:

— Пусни го пак.

Изгледаха го втори път.

— Какво знаеш? — попита Дюбоуз.

— Пикапът хонда е собственост на някой си Бърл Мънгър, който вече е предупреден, че го издирват, и е изчезнал. Ти какво знаеш за него?

Дюбоуз се отдръпна от екрана и закрачи из апартамента.

— Нищо. Външен човек е. Трябваше ни откраднат пикап, обадихме му се. Мънгър не е от клуба, просто независим изпълнител. Нищо не знае.

— Е, говорил е с някого, когато е предавал пикапа и е вземал парите. Има какво да каже.

— Да, има. Допускам, че му е поръчано да се омиа и да не се вясва повече.

— Така е. Кой е другият мъж, който е откраднал доджа?

— Нямам представа, сигурно някой, който работи с Мънгър. Пак повтарям, не познаваме тези хора. Просто платихме в брой за един откраднат пикап. — Дюбоуз се върна до барплота и се загледа в монитора. — Покажи ми другото видео.

Вождът отново натрака нещо и пусна видеото на Фрог. Още след първите няколко минути Дюбоуз започна да клати глава от възмущение. Изгледа го отново и изригна:

— Тъпанар! Тъпанар смотан!

— Значи познаваш тия двамата, така ли?

— Да.

— А момчето със счупения нос е карало доджа, когато се е блъснал, нали?

— Мамка му, мамка му, мамка му!

— Явно това означава „да, да, да“. Знаеш ли, Вон, хич не ми харесват тия тайни. Скалъпваш тази работа на наша територия, а не ми казваш и дума. Не искам да ти ставам партньор, но за много неща сме като сиамски близнаци. Ако има пробойни, трябва да знам.

Дюбоуз отново закрачи, гризейки нокът в опит да запази спокойствие, но му идеше да избухне.

— Какво те интересува? — попита остро той.

— Кой е този със счупения нос? И защо използваш такива глупаци? Спират посред нощ в провинциален магазин, не паркират на тъмно, ами точно отпред, като че ли се молят камерите да ги заснемат, и хоп, имаме кадри на твоите хора точно след важната задача.

— Добре де, тъпаци са. Кой е гледал това видео, второто?

— Аз, ти, Били, Фрог, шериф Пикет и Грит.

— Значи можем да потулим нещата, нали?

— Може би. Макар че Грит ме притеснява. Излъга ни за първото видео, каза, че не знае нищо за него, но ченгетата от Фоли заявиха на Били, че са го изпратили още преди седмица. Грит е намислил нещо, а сега, като остана без работа, не се побира в кожата си. Няма да се учудя, ако е скрил някъде копия и от двата видеоматериала.

— Ама какви ги върши, по дяволите?

— Наложил се да го уволня, нали помниш? Ти участва в това решение. Трябваше да се отървем от него, за да контролираме разследването. От КСЕ душат наоколо и са адски подозрителни. Кой знае, може да извикат федералните и да ги убедят да поогледат отблизо. Грит никога не е бил отборен играч. Трябваше да го отстраним.

— Добре, добре — каза Дюбоуз, зареял поглед в мрака през плъзгащата се врата. — Ето какво ще направим. Уреди среща с него и го убеди, че си играе с огъня. Скита се из резервата, така че го озапти.

— Тази метафора хич не ми харесва.

Дюбоуз се обърна и тръгна към вожда, все едно се канеше да го фрасне. Очите му горяха, всеки момент щеше да избухне.

— А аз не давам пет пари какво ти харесва. Няма да затънем, защото Грит е сърдит, че си е изгубил работата. Обясни му с кого си има работа. Той има жена и три деца и си живее чудесно дори без хубавата си полицейска униформа. Залогът за него е твърде голям, за

да става праведник точно сега. Да си затваря устата, да даде каквото крие и да се вземе в ръце. Иначе... Ясно?

— Няма да навредя на свой събрат.

— Няма да се наложи. Ти не разбираш силата на заплахата, вожде. Аз мога да напиша книга по въпроса. Само това владее. Само това харесвам. И Грит трябва да го проумее. Потъна ли аз, потъваш и ти, потъват още много хора. Но това няма да се случи. Работата ти е да убедиш Грит да си трае и да се стегне. Направи го и всичко останало ще се подреди.

Вождът се пресегна и затвори лаптопа си.

— Ами шериф Пикет? — попита той.

— Катастрофата е извън неговата юрисдикция. Но е под твоята. Една катастрофа по-малко на главата му. Освен това аз ще се погрижа за него. Ти стегни Грит. И се увери, че Мънгър е изчезнал. Успокой момчетата във Фоли — ще преживеем и тази малка буря.

— А онзи със счупения нос?

— Утре на обед ще е на хиляда километра от тук. Аз ще се оправя с него.

Лейси се върна на работа и макар че появата ѝ повдигна малко духовете, липсата на Хюго все още се усещаше болезнено. Тя и Гайзмар не споделяха с останалите поветото подробности, но в офиса вече се ширеше схващането, че смъртта на Хюго не е трагичен инцидент. В такава малка служба загадъчната смърт на един служител нарушаваше равновесието. Никой в КСЕ не беше смятал работата си за опасна.

Макар движенията ѝ да бяха бавни и все още да криеше главата си под увеличаваща се колекция от елегантни шалове, присъствието на Лейси беше приятно и вдъхновяваше колегите ѝ. Тя възстановяваше силите си и работеше все по-дълго.

Два дни след като връчиха жалбата на съдия Клодия Макдоувър, Лейси седеше на бюрото си, когато ѝ се обади Едгар Килъбрю.

Високопарен дори по телефона, той започна любезно:

— Знаете ли, госпожо Столц, колкото повече проучвам тази жалба, толкова повече се ужасявам. Тя е лишена от всякакво основание и аз съм изумен, че Комисията изобщо може да ѝ обърне внимание.

— Вече го казахте — спокойно отговори Лейси. — Възразявате ли да запиша този разговор?

— Записвайте каквото искате.

Лейси натисна копчето за запис на телефона си и попита:

— И така, какво мога да направя за вас?

— Можете да отхвърлите проклетата жалба, ето какво. И да кажете на господин Грег Майърс, че ще го съсия от дела за клевета през следващите десет години.

— Ще предам, но несъмнено господин Майърс е наясно, че в жалбата му няма нищо клеветническо или злепоставящо, защото тя не е публично достояние.

— Ще видим тази работа. Реших да не подавам искане за отхвърляне на жалбата просто защото така само допълнително ще привлечем внимание към проблема. Бордът, който наблюдава

комисията ви, има петима членове, петима чиновници, които ближат задника на губернатора, затова им нямам доверие да пазят тайни, както нямам доверие и на никой във вашата служба. Изобщо не трябва да се шуми по този въпрос. Разбирате ли, госпожо Столц?

— Нали вече водихме този разговор в кабинета на съдия Макдоувър преди два дни?

— Е, водим го пак. Искам да науча повече за разследването ви. Не се съмнявам, че е в задънена улица, затова се опасявам, че ще се откажете и ще започнете да звъните напосоки на всеки, който може да познава клиентката ми. Така плъзват слуховете, зловредните слухове, госпожо Столц, а аз просто не вярвам нито на вас, нито на който и да било друг да подходи дискретно.

— Прекалено се тревожите, господин Килъбрю. Ние правим това ежедневно и знаем какво е поверителност. Освен това нямам право да обсъждам нашето разследване.

— Е, предупреждавам ви, че ако този случай се превърне в лов на вещици и репутацията на клиентката ми пострада, ще съдя вас, Гайзмар и всички други в службата ви за клевета.

— Ами давайте. Ние от своя страна ще ви съдим за лекомислено завеждане на иск.

— Чудесно, направо страхотно. За мен ще е огромно удоволствие да се срещнем в съда. Животът ми минава там, госпожо Столц, а вашият — не.

— Нещо друго, господин Килъбрю?

— Не. Приятен ден.

Колкото и хладнокръвно да звучеше Лейси по телефона, разговорът я разстрои. Килъбрю беше безстрашен защитник в съдебната зала, прочут с унищожителната си тактика. Такъв съдебен процес със сигурност щеше да бъде определен като лекомислен, но въпреки това изгледите да спори с него я плашеха. Килъбрю печелеше големи пари от изявите си пред съдебните заседатели, а Лейси нито веднъж не се беше изправяла пред жури. Тя пусна телефонния разговор на Майкъл, който съумя да се засмее. Беше получавал заплахи и преди, а тя — не. Докато си вършеше работата и не нарушаваше правилата, КСЕ беше на практика неуязвима при съдебни дела. Иначе никога не биха връчили и една жалба.

Лейси се върна на бюрото си и се съсредоточи над други дела. За втори път звънна в полицията на резервата и помоли да говори с Били Капъл. В момента бил много зает. Тя се обади отново час по-късно, но той още беше в среща. Звънна на застрахователната си компания и изнамери агента, който беше взел смачканата тойота приус. Той ѝ съобщи, че е продал колата на автоморга за сумата от хиляда долара — обичайната цена за напълно унищожена кола. Твърдеше, че не знае какво се случва с такива превозни средства, след като се озоват в автоморгата, но според него или ги пресоваха и ги предаваха за скрап, или ги разпродаваха на части. При двата си телефонни разговора с автоморгата Лейси не получи никаква информация. Следобед каза на Майкъл, че има час при лекар и няма да се върне на работа до края на деня.

Вместо на лекар тя отиде в Панама Сити — първото ѝ самостоятелно пътуване. Спазваше ограниченията на скоростта и се постара да не трепва всеки път когато се разминава с кола, но въпреки това нервите ѝ бяха обтегнати. Дишаше трудно, коремът ѝ беше на топка, но беше твърдо решена да стигне до крайната си цел. В автоморгата спря на застланата с чакъл площадка между един влекач и един смачкан пикап и попита възрастен мъж с мръсна риза и още по-мръсна брада къде е канцеларията. Той кимна към метална постройка с вдлъбнати стени и отворена врата. Лейси влезе и се озова в помещение с дълъг тезгях, където механици купуваха авточасти на старо. Стените бяха заети от впечатляваща сбирка тасове, но един ъгъл беше запазен за календари с полуголи момичета. Присъствието на красива жена прекрати всички сделки. Мъж на име Бо, изписано с шаблон на ризата му, попита с усмивка:

— О, здрасти, госпожице, с какво можем да ви помогнем?

Лейси също се усмихна, пристъпи напред и каза:

— Търся колата си. Катастрофирах преди три седмици в резервата на тапакола и колата ми е била докарана тук. Искам да я видя и да си взема някои лични вещи.

Усмивката на Бо угасна и той каза:

— Ами ако е докарана тук, значи вече не е вашата кола. Допускам, че е била напълно потрошена.

— Да. Говорих със застрахователната компания и те ми казаха, че е тук.

Бо застана пред компютъра.

— Кажете ми номера.

Лейси му подаде копие от талона си. Той натрака нещо на клавишите, а колегата му Фред се присъедини към него. Двама механици наблюдаваха внимателно от другия край на тезгяха. Бо и Фред се чумереха и мърмореха, видимо объркани.

— Насам — каза Бо и излезе иззад тезгяха.

Лейси го последва по къс коридор и после през страничен вход. Зад сградата имаше поляна, скрита зад висока ограда и пълна със стотици бракувани леки коли, камионетки и микробуси. В далечината огромна тромава машина пресоваше един потрошен автомобил. Бо махна на друг мъж и той се приближи. Беше облечен с бяла риза, много по-чиста от тези на Бо и Фред и без име на нея — явно беше шефът. Бо му подаде някакъв лист и обясни:

— Господата търси онази тойота приус от индианския резерват. Казва, че била нейна.

Мъжът се намръщи и поклати глава.

— Не е тук. Някакъв човек дойде преди няколко дни и я купи в брой.

Нагазила в непознати води, Лейси попита:

— Кой е този, който я е купил?

— Не мога да ви кажа, госпожо, наистина не знам. Май не ми каза име, само поиска колата и ми даде парите. Непрекъснато се случва. Купуват някоя потрошена кола и я разпродават на части. За пръв път виждах този човек.

— И нямате никакви документи за сделката?

Бо се засмя, а шефът му реагира с усмивка на невежеството ѝ.

— Не, госпожо — отговори шефът. — След като колата бъде отписана от застрахователя и талонът стане невалиден, никой не се интересува какво се случва с нея. В нашия бизнес сделките в брой не са необичайни.

Лейси не беше сигурна какво да попита сега. Допускаше, че ѝ казват истината. Плъзна поглед по поляната със стотици смачкани коли и си даде сметка, че търсенето ѝ ще е безплодно.

— Съжалявам, госпожо — каза шефът и се отдалечи.

* * *

Есемесът от Върна гласеше: „Искаш ли да поговорим?“.

Размениха си още няколко съобщения и се уговориха за час.

Лейси пристигна в дома на семейство Хач след вечеря. Върна беше сама с децата. Двете по-големи си пишеха домашните на холната масичка. Пипин и другото мъниче спяха. Върна каза, че за пръв път от смъртта на Хюго в къщата е толкова тихо. Двете пиеха зелен чай във вътрешния двор и гледаха светулките в мрака. Върна беше доволна, че роднините най-сетне са си заминали, макар че майка ѝ щеше да дойде на следващия ден да гледа Пипин. Върна беше изтерзана, но спеше повече. Още се събуждаше с чувството, че Хюго е до нея, но по-бързо успяваше да се върне в действителността. Имаше четири деца и не ѝ се полагаше луксът да се отдаде на скръбта си. Животът не беше забавил ход.

— Днес получих чека от застраховката — каза Върна, — така че напрежението намаля, поне засега.

— Чудесно, Върна.

— Ще се оправим за година-две, но трябва да си намеря работа. Хюго печелеше шейсет хиляди годишно и нямаме никакви спестявания. Трябва да заделя някакви пари за бъдещето, за децата.

Говореше ѝ се и се нуждаеше от слушател извън семейството. Беше завършила обществено здравеопазване в Щатския университет на Флорида и беше работила като социален работник около година преди първата си бременност. След третата се отказа от всякакви мисли за кариера.

— Допада ми мисълта за работа. Вече толкова отдавна съм майка на пълен работен ден, че съм готова за промяна. С Хюго често го обсъждахме и решихме, че щом Пипин тръгне на детска градина, ще се върна на работа. Може би с две заплати щяхме да се преместим в по-голяма къща, може би щяхме да започнем да пестим за децата. Хюго много ме подкрепяше, Лейси. Егото му беше огромно, какво да се прави, но не се чувстваше застрашен от идеята жена му да работи.

Лейси слушаше и кимаше. Върна десетки пъти бе говорила, че иска кариера. Тя отпи от чая си и за миг затвори очи. Сепна се и каза:

— Можеш ли да повярваш, че вече ми искаха пари назаем? Двама братовчеди на Хюго се навъртаха тук достатъчно дълго, за да помолят за заем. Отказах им и ги изгоних, но те ще се върнат. Какво кара хората да вършат такива ужасни неща, Лейси?

Въпросът не се нуждаеше от отговор, но Лейси все пак каза:

— Не знам.

— Напоследък твърде много народ ме съветва. Още преди погребението всички знаеха, че ще получа сто хиляди от застраховката „Живот“, и някои от тези пиявици вече започнаха да ми се лепят. Гади ми се от тях, наистина. Не са сестрите ми и майка ми, а братовчеди, които не сме виждали поне от пет години.

— Гайзмар спомена, че в къщата имало адвокати, които планират да заведат дела.

— И тях ги изгоних. Някакъв многознайко ме убеждаваше, че мога да получа пари от застраховката на откраднатия пикап. Оказа се, че не е така. Щом колата е открадната, не можеш да ги съдиш за обезщетение. Много големи приказки се изприказваха. Един предлагаше да съдим „Тойота“ заради неизправния колан и въздушната възглавница, но не съм сигурна, че идеята е добра. Искам да те питам нещо, Лейси. Онази вечер, докато с Хюго пътувахте към казиното, коланът му наред ли беше?

— Всъщност не. Той се оплака, че постоянно се откопчава. За пръв път се случваше. Хюго упорстваше и на няколко пъти успя да го щракне, но нещо не беше наред.

— Смяташ ли, че някой го е пипал?

— Да, Върна. Убедена съм, че въздушната възглавница и коланът са били повредени нарочно.

— И че катастрофата не е катастрофа?

— Не, не беше. В нас умишлено се блъсна пикап, който тежеше два пъти повече от тойотата ми.

— Но защо? Трябва да ми кажеш, Лейси. Заслужавам да знам какво става.

— Ще ти кажа каквото мога, но трябва да ми обещаеш да си мълчиш.

— Стига, Лейси. Познаваш ме.

— Имаш ли адвокат?

— Да. Един от приятелите на Хюго от правния факултет се грижи за всичко. Имам му доверие.

— Добре, но дори той не трябва да знае, още не.

— Разкажи ми, моля те.

Беше почти десет, когато Родерик отвори вратата и се провикна:

— Мамо, бебето плаче.

Върна побърза да изтрие сълзите си и каза:

— Каква изненада! Ох, това дете!

Двете станаха и щом влязоха вътре, Лейси попита:

— Нещо против да остана тази вечер? Ще се погрижа за Пипин и може да си поговорим още.

— Благодаря ти, Лейси. Имам много въпроси.

— Не се съмнявам.

Срещата се проведе в бюрото на ФБР в Талахаси, на десет минути пеша от КСЕ. Началникът беше мрачен агент от кариерата на име Луна, който сякаш се съмняваше във важността на срещата още от мига, в който се настаниха около широката заседателна маса. От дясната му страна седеше красивият и приветлив специален агент Пачеко, на около трийсет и пет, без брачна халка. Той не отлепяше очи от Лейси, откакто се запознаха. В далечния край на масата, сякаш необходим, но нежелан, седеше трети агент, който се казваше Хан. Лейси седеше срещу Луна и Пачеко, а Гайзмар бе от дясната ѝ страна.

— Най-напред ви благодаря за отделеното време — започна тя. — Знаем, че сте заети, а тази среща няма да е кратка. Имаме ли някакви ограничения във времето?

Луна поклати глава и отговори:

— Не. Слушаме ви.

— Добре. Вчера по телефона ви попитах за човек на име Вон Дюбоуз. Интересуваме се дали знаете нещо за него.

Пачеко взе лист хартия и каза:

— Да, но не много. Дюбоуз няма криминално досие — нито щатско, нито федерално. Бандата „Морски вълци“, или Крайбрежната мафия, както се нарича още, ни е известна от доста време. Мисля, че сте запознати с нейната история. Малобройна група с колоритно минало, но без никакви регистрирани престъпления тук, във Флорида. Преди двайсетина години мъж на име Дънкан бил заловен с товар марихуана близо до Уинтър Хейвън. Наркоченгетата заподозрели, че работи за престъпна групировка, вероятно въпросната Крайбрежна мафия, но не стигнали доникъде, защото Дънкан отказвал да говори и да им сътрудничи. Излежал дълга присъда и бил освободен предсрочно преди три години. Не обелил нито дума. Това е горе-долу. А за въпросния Вон Дюбоуз още нищо не сме открили.

— Що се отнася до нас, не съществува организация Крайбрежна мафия — обади се Луна. Напоследък сме насочили цялото си

внимание към известни организации — „Ал Кайда“, наркотрафикантите, такива типове.

— Добре. Имаме информатор и колкото и да бяхме скептични, се убедихме, че говори истината — каза Лейси. — Бивш адвокат е, осъден престъпник, който явно знае къде са заровени трупове. Не буквално, разбира се, но е убеден в съществуването на организирана групировка, над която Дюбоуз упражнява контрол. Информаторът се свърза с нас преди около два месеца.

— Той ли е Грег Майърс? — попита Пачеко.

— Да, Майърс е подписал жалбата, която ви изпратих вчера. Но това е новото му име, не истинското. Според него Вон Дюбоуз и брат му били простреляни преди много години в Южна Флорида по време на наркосделка, която се объркала. Братът умрял. Вон не. Нямате ли данни за това?

Пачеко поклати глава.

— Нищо. Майърс откъде знае?

— Нямам представа. Той е беглец и е много потаен.

— От кого бяга? — попита Луна.

— Не съм сигурна, но не от вас или от другите правоохранителни органи. Когато се признал за виновен, издал хора, от които сега се страхува.

— Федерални ли са били обвиненията срещу него? — попита Пачеко.

— Да, федерални и той е излежал присъдата си във федерален затвор. Но ви моля по причини, които вероятно ще мога да ви разкрия по-късно, да не си губите времето да търсите нещо за Грег Майърс. Не той е причината да сме тук. Прочели сте официалната жалба, подадена срещу съдия Макдоувър. По наша преценка тя е основателна. Историята всъщност стига много по-надълбоко, отколкото става ясно от жалбата. Според Майърс племето тапакола и Ван Дюбоуз са сключили сделка преди почти двацет години за строителството на казино и откакто то работи, той прибира част от печалбата. Много пари в брой, от които плаща и на съдия Макдоувър.

— Съдията взема пари в брой, така ли? — попита Луна.

— Да, според Майърс.

— И защо ѝ плащат?

— Официалната жалба е нашето доказателство А. Ето и доказателство Б.

Гайзмар плъзна по масата две копия от документа.

Лейси продължи:

— Това е сбито представяне на племето тапакола, неговите земи, признаването му от федералните власти и усилията да се построи казиното в резервата. В тази връзка споменаваме за две убийства и човек на име Джуниър Мейс, който в момента очаква изпълнението на смъртната си присъда в „Старк“. Предлагам да отделите няколко минути и да прочетете доказателство Б.

Те вече четяха — бавно. Засега историята бе приковала вниманието им. Методично отгръщаха страниците, като Пачеко малко изпреварваше останалите. В другия край Хан четеше мълчаливо. Въздухът натежа, докато те претегляха всяка дума. Лейси правеше безсмислени драскулки в бележника си, докато Майкъл четеше имейли на телефона си.

Когато приключиха, Лейси каза:

— Нашето доказателство В е доста подробна история на казиното и на строителството на шосето, както и на всички съдебни дела, свързани с двете. Плащайки на съдия, Дюбоуз е успял да победи всеки, изпречил се на пътя му, и „Трежър Кий“ отваря врати през две хилядната година.

Гайзмар плъзна по масата доказателство В.

— Искате да прегледаме и това ли? — попита Луна.

— Да.

— Добре. Да ви предложим кафе, докато четем?

— Много мило. Няма да ви откажем.

Хан скочи и излезе да потърси рецепционистката. Кафето бе поднесено в истински чаши — не в картонени — но нито Луна, нито Пачеко забелязаха зова. Вниманието им беше погълнато от доказателство В.

Пачеко приключи пръв и вместо да прекъсне шефа си, започна да си води бележки в полето, докато чакаше.

Луна остави своето копие и каза:

— Един въпрос. Този Джуниър Мейс, който очаква смъртната си присъда, да смятаме ли, че не той е извършил двете убийства, споменати в предишното доказателство?

— Честно казано, не знаем — отговори Майкъл. — Грег Майърс обаче е убеден, че Мейс е бил натопен и е невинен.

— Срецнах се с Мейс в отделението на смъртниците и той твърди, че е невинен — каза Лейси.

— Не е единственият там, който се кълне в това — подметна Пачеко.

Усмивки, но не и смях. Луна погледна часовника си, вторачи се в документите пред Гайзмар и попита:

— Още колко такива доказателства имате?

— Не много — отговори Лейси. — Доказателство Г ще ви запознае със съдията.

Гайзмар плъзна документа към тях.

— Най-напред ще видите нейни снимки в апартамент в „Рабит Рън“ — обясни Лейси.

Пачеко погледна снимките и отбеляза:

— Не може да се каже, че позира пред камерата. Кой ги е правил?

— Нямаме представа — призна Лейси. — Грег Майърс има информатор, чието име не знаем, защото и Майърс не го знае. Двамата си кореспондират с посредник.

От далечния край на масата Хан изсумтя невярващо.

— Историята е сложна и ще се усложнява още повече — каза Лейси и стрелна с поглед Хан. — Да се върнем на доказателството. Има малко сведения за Макдоувър, защото тя внимава да не се набива на очи. Съучастничката ѝ в престъпленията, или поне една от тях, се казва Филис Търбан, адвокатка по имуществени дела в Мобил. Снимката ѝ е от уебсайта на местната адвокатска асоциация. Двете жени се познават отдавна, много са близки, обичат да пътуват изискано и винаги заедно. Харчат много повече, отколкото печелят официално. Доказателството обобщава пътуванията им през последните седем години.

Видимо заинтригувани, тримата агенти вече разлистваха доказателство Г. Стаята отново притихна, докато те отгръщаха страниците.

Чашата с кафе на Лейси беше празна. Седяха край масата един час и засега тя беше предоволна от посещението. На път за насам двамата с Майкъл не знаеха какво да очакват. Предполагаха, че

историята, която се канят да разкажат, ще бъде увлекателна, но нямаха представа как ще бъде приета. Сега бяха приковали вниманието на ФБР. Агентите ценяха времето си, но изглежда, не бързаха.

Луна я погледна.

— Друго?

— Следва доказателство Д, най-краткото засега, хронология на нашето участие в случая — каза Лейси, а Гайзмар раздаде още листове.

Агентите ги прочетоха задълбочено.

— Как реагира тя, когато ѝ връчихте жалбата? — попита Пачеко.

— Беше доста хладнокръвна — отговори Лейси. — Отрече всичко, разбира се.

— Според мен изглеждаше уплашена — намеси се Майкъл, — но колегите ми не са съгласни. Не съм сигурен, че има значение.

— Ами може да е виновна за нещо, след като е наела Едгар Килъбрю — отбеляза Пачеко.

Хан ги изненада.

— И аз веднага си го помислих. Голям мошеник е!

Луна вдигна ръка, за да го прекъсне, и попита:

— Още доказателства?

— Да, последното — отговори Лейси. — Сигурна съм, знаете, че нашият колега Хюго Хач загина при катастрофа в резервата.

Те кимнаха с мрачни лица.

— Аз шофирах, когато се случи. Нося шал, защото в болницата ми обръснаха главата. Имах прорезни рани и охлузвания, няколко шева, мозъчно сътресение, но извадих късмет. Всичко беше изтрито от паметта ми, но спомените се връщат постепенно. Както и да е, моят приятел и колега загина и смъртта му не беше причинена от случайна катастрофа. Убедени сме, че е убийство.

Гайзмар плъзна копия от доказателство Е и агентите ги поеха едва ли не с нетърпение.

Снимки на тойотата и на доджа, снимки от местопроизшествието, обобщения на разговорите с началника на полицията, споменаване на повредената въздушна възглавница и предпазния колан, на изчезналите телефони и айпада и заключението, че някой стои зад инцидента, което го прави убийство. И че този някой е Вон Дюбоуз и неговата банда. Двамата с Хюго бяха допуснали да ги

подмамят в затънтен участък от резервата с обещание за информация и бяха попаднали на засада. Целта беше да ги сплашат, да им покажат, че са нагазили в дълбокото и че Дюбоуз е готов на всичко, за да защити империята си. Според Майърс, а нямаха причина да се съмняват в него, никой орган на властта не беше припарвал до казиното и не беше задавал въпроси. КСЕ беше първият и Дюбоуз бе взел решителни мерки, за да изпрати послание. Знаеше докъде се простират правомощията на Комисията и правилно бе допуснал, че тя няма почти никакъв капацитет за борба с престъпността. Затова бе предположил, че ще се откажат след едно сериозно предупреждение.

— Виж ти! — възкликна Пачеко. — Не се плашите лесно.

— Наш приятел е мъртъв — отговори Лейси. — И ние няма да отстъпим.

— Но в същото време нямаме ресурса и властта да разследваме пълноценно тази корупционна схема — намеси се Майкъл. — И тук е вашето място.

Луна за пръв път показва признаци на умора или безсилие.

— Не знам, този случай може да се окаже адски голям.

Той демонстрира нежелание да се занимава с него, но Пачеко изглеждаше ентузиазизиран.

— Направо грамаден — каза той с поредната усмивка към Лейси.

— Така е — съгласи се тя. — И непосилен за нас. Ние просто не можем да разследваме организирана престъпност. Нашият свят се върти около съдии, които са се огънали и са направили някоя глупост. Нарушават етиката, но рядко нарушават законите. За пръв път се натъкваме на подобен случай.

Луна прибра своята папка с документи и склучи ръце на тила си.

— Добре, вие не сте ченге, но сте следовател. Преживели сте всичко това през последните няколко седмици. Как щяхте да постъпите на наше място, госпожо Столц?

— Бих започнала от убийството на Хюго Хач. Да, съзнавам, че съм емоционално свързана със случилото се, но разкриването на убийството може да се окаже по-лесно от опита да проникнем в стотици офшорни фирми и да поемем по следата на парите. Някой е откраднал пикапа. Вероятно друг го е карал. Работели са за организация, за шеф, разпоредил удара. Нелепо е, но според мен убийството ни помага. Дюбоуз се е надценил, реагира е необмислено

и е извършил нещо, което ще се обърне срещу него. Цял живот обитава свят, изпълнен с насилие и заплахи. Понякога хора като него стигат твърде далече. Почувствал се е застрашен и инстинктът му е подсказал да нанесе мощен удар.

— И няма съмнение, че двата мобилни и вашият айпад са били откраднати? — попита Пачеко.

— Никакво съмнение. Явно устройствата са им трябвали за информация, но кражбата е и предупреждение. Може би Дюбоуз е искал да направи не съвсем деликатен намек за присъствието им на местопроизшествието.

— А вие сигурна ли сте, че те са били там? — внимателно попита Пачеко.

— Да. Не помня много, но помня, че някой се движеше, човек с някакво фенерче, закрепено на главата. Лъчът освети лицето ми за миг. Помня звука от стъпки по натрошеното стъкло. Мисля, че се движеха двама души, но бях почти в безсъзнание.

— Разбира се — каза Пачеко.

Лейси продължи:

— Тапакола няма да разследват катастрофата както трябва. Началникът на полицията вече е сменен, а новият по една случайност е синът на вожда. Бъдете сигурни, че е инструктиран и няма търпение да обяви случая за поредния трагичен инцидент.

— Допускате, че вождът играе с Дюбоуз? — попита Луна.

— Категорично. Вождът управлява като цар и знае всичко. Не мога да повярвам, че прибират пари без негово участие.

— Да се върнем на телефоните — каза Пачеко. — Сигурна сте, че не са извлекли информация от тях, така ли?

— Да, телефоните са служебни — отговори Майкъл. — Имат, точно имаха, обичайния петцифрен код, но след него е поставена и кодирана преграда. Техниците ни са сигурни, че телефоните са защитени.

— Но всичко може да бъде хакнато — отбеляза Луна. — А ако все пак успеят да го направят, какво ще намерят?

— Това би ни навредило страшно много — каза Майкъл. — Ще разполагат с данни за всички телефонни разговори. И може би ще успеят да открият Грег Майърс.

— А господин Майърс все още е жив и здрав, нали? — попита Луна.

— О, да — отвърна Лейси. — Няма да го намерят. Беше тук, в Талахаси, преди две седмици и се отби в апартамента ми да види как съм. Всичките му предишни телефони са на дъното на океана, а той разполага с нови едnodневки.

— А айпадът ви? — попита Пачеко.

— На него няма нищо, което ще им помогне. Само лични неща.

Луна избута назад стола си и се изправи. Поразтърпка се и каза:

— Хан?

В далечния край Дъг Хан клатеше глава, нетърпелив да се намеси. Може пък да е тайното им оръжие, помисли си Лейси.

— Не знам — каза той. — Да кажем, че връхлетим ненадейно с пет-шест агенти. Какво ще стане? Парите ще потънат в мрежата им от сметки в чужбина. Прибирането на парсата ще секне. Индианците изпитват ужас от Дюбоуз и всички ще млъкнат.

— Харесва ми — промърмори Пачеко.

— Не бих постъпила така — възрази Лейси. — Бих се заела тихомълком да намеря шофьора на пикапа. Да кажем, че ви провърви и пипнете този тип. Очаква го доживотна присъда, така че, току-виж, сключил сделка и проговорил.

— Като защитен свидетел ли? — попита Пачеко.

— Това е вашата игра и не се съмнявам, че владеете правилата — отвърна тя.

Луна се върна на мястото си, избута документите още по-далече, разтри очи, сякаш внезапно се бе изморил, и каза:

— Вижте къде е проблемът. Шефът ни е в бюрото в Джаксънвил. Ние му изпращаме доклад с препоръка и той решава. Част от работата ни е да преценим колко хора и колко часа работа евентуално ще погълне този случай. Честно казано, това си е загуба на време, защото няма как да се знае накъде ще поеме разследването. Но правилата са си правила, в крайна сметка говорим за федералното управление. Затова шефът ни ще прочете нашата препоръка. Но в момента едва ли ще се развълнува от мошеничествата в индианско казино. Сигурно няма да се впечатли особено и от катастрофата, дори да предположим, че е умишлена. Не, напоследък ние се борим с тероризма. През цялото време следим терористични клетки, американски тийнейджъри, които

си чатят с джихадисти, и разни кретени тук, които се опитват да си сглобят бомба. И да ви кажа, нещата не са никак розови. Нямаме достатъчно хора и понякога ни се струва, че изоставяме много. Никога няма да забравим, че на Единайсети септември бяхме назад с двайсет и четири часа. Това е нашият свят. Това е напрежението, под което се намираме. Извинете ме за тази реч.

За кратко всички се умълчаха. Майкъл наруши тишината:

— Мисля, че разбираме, но организираната престъпност си продължава.

Луна се усмихна непресторено и отговори:

— Разбира се. И според мен случаят е идеален за ФБР, но не съм сигурен, че шефът ни ще се съгласи.

— Може ли да попитам каква ще бъде препоръката ви? — обади се Лейси.

— Можете, но в момента нямам отговор. Ще го обмислим тук няколко дни, после ще го изпратим в Джаксънвил с доклад.

Езикът на тялото му подсказваше, че не иска да се замесва. Този на Пачеко издаваше, че той е готов да размаха значката си и да започне да прибира свидетели. А езикът на тялото на Хан не издаваше нищо.

Лейси събра документите си на купчинка. Срещата беше приключила.

— Е, благодаря, че ни изслушахте и щедро ни отделихте време. Ще продължим разследването си и ще очакваме новини от вас.

Пачеко ги изпрати до асансьора, искаше да прекара още време с тях. Майкъл го наблюдаваше внимателно. Когато с Лейси останаха сами в колата, той каза:

— Този младеж ще ти се обади до двайсет и четири часа, и то не във връзка с казиното.

— Имаш право — съгласи се тя.

— Свърши чудесна работа.

Точна като часовник, жената на рецепцията почука на вратата в 9:00 ч. и без да изчака отговор, влезе да остави сутрешната поща върху бюрото на Лейси. Тя се усмихна и ѝ благодари. Всички рекламни брошури и каталози моментално бяха заделени за инициативата „Флорида рециклира!“. Останаха шест плика, адресирани до нея, пет от които имаха адрес на подателя. Шестият изглеждаше малко подозрителен, затова тя отвори първо него. Вътре с нечетлив почерк пишеше:

До Лейси Столц.

Аз съм Уилтън Мейс. Опитах се да Ви позвъня, но телефонът Ви не работи. Трябва да поговорим, и то час по-скоро. Обадете ми се на 555-996-7702. В града съм и чакам.

Уилтън

Лейси на секундата набра номера от стационарния телефон на бюрото си. Уилтън вдигна и двамата проведоха кратък разговор. Той се намираше в хотел „Дъбълтрий“, на три пресечки от Капитолия. От предишния ден очакваше обаждането ѝ и среща очи в очи. Имаше важна информация. Лейси го увери, че тръгва веднага, и предаде разговора на Гайзмар, който я подразни със закрилническото си отношение. Съгласи се с нея обаче, че среща в оживен хотел в града не крие голяма опасност. Отново ѝ каза, че държи да го осведомява за всяко пътуване или разговор във връзка с разследването на Макдоувър. Тя обеща, но сериозно се съмняваше, че ще удържи на думата си, въпреки че склонността ѝ да рискува бе рязко намалела.

Уилтън я посрещна на входа, както се бяха договорили, и двамата си намериха спокойна маса в барчето в дъното на фойето. За пътуването си до големия град той беше облякъл същите дрехи, с които беше под сянката на дървото у дома няколко седмици по-рано.

Сякаш беше минала година. Деним от глава до пети, мъниста на шията и китките, дълга коса, пристегнатата на опашка. Наистина много приличаше на брат си. Докато чакаха кафето си, той поднесе искрени съболезнования за Хюго, когото харесал много. Разпита я за нейните травми и я увери, че изглежда чудесно.

— Какво знаеш за инцидента? — попита Лейси. — Какви са слуховете?

И в града Уилтън говореше също толкова бавно, колкото и в резервата. Беше спокоен и невъзмутим по природа.

— Много съмнителен изглежда — отговори той.

Сервитьорка поднесе чашите им — черно кафе за Уилтън и лате за Лейси. След дълга пауза тя каза:

— Добре, слушам те.

— Името Тод Шорт говори ли ти нещо? — попита той.

— Май съм го чувала някъде. Помогни ми да се сетя кой е.

— Беше един от двамата доносници в затвора, които свидетелстваха срещу брат ми. По различно време преди процеса ченгетата ги преместиха в килията на Джуниър и след ден-два ги магнаха оттам. И двамата излъгаха пред съдебните заседатели и твърдяха, че Джуниър се хвалел как е убил кучия син, когото спипал с жена си. И как за назидание убил и нея. Показанията им постигнаха страхотен резултат — закопаха Джуниър.

Лейси отпи от кафето си и кимна. Нямаше какво да добави, а не искаше да му вади думите с ченгел. Той бе пожелал срещата.

— Както и да е, скоро след процеса Тод Шорт изчезна. Другият доносник също — гангстер на име Роблес. Минаха години и мислехме, че са ги очистили, вероятно същите хора, които са убили Сон и Айлийн. А сега, петнайсет години по-късно, Шорт отново се появи и аз говорих с него.

Той замълча и известно време само отпиваха от кафето си. Лейси тъкмо се канеше да попита: „Ще разкриеш ли какво ти е казал?“, когато Уилтън се озърна небрежно, прокашля се и каза:

— Срещнах се с него преди три дни извън резервата. Щом го видях, си спомних колко го ненавиждам. Идеше ми да му размажа лицето с камък, но бяхме на публично място, в някакво заведение за пържено пиле. Започна да ми обяснява колко съжалявал и други подобни глупости. Тогава бил наркозависим и с криминално досие, а

животът му бил в задънена улица. Не познавал добре Роблес, но малко след процеса дочул, че негодникът най-вероятно е убит, затова и той изфирясал. Заминал за Калифорния, където се крие оттогава насам. Всъщност се взел в ръце и влязъл в правия път. Сега обаче умира от рак, така че иска да признае греховете си и да получи опрощение за тях.

— А те са?

— По онова време бил в ареста в Стърлинг с поредното обвинение за наркотици, заради което щял да лежи с години. Вече бил влизал в затвора и не искал да се връща там, затова бил лесна плячка за ченгетата. Предложили му сделка. Прокурорът се съгласил на някакво смешно обвинение и след няколко седмици в окръжния затвор щял да излезе на свобода. Трябвало само да прекара няколко дни в арестантската килия на Джуниър и после да даде показания пред съда. Бях в залата и видях всичко. Шорт беше страхотен свидетел, много убедителен, и съдебните заседатели се вързаха на всяка негова дума. Беше неустоим. Кой не обича истории за изневери? Според него Джуниър разказал как се прибрал у дома по-рано, чул шум от спалнята, разбрал какво става, взел пистолета си, изритал вратата на спалнята и заварил жена си и Сон Разко в кревата. Разярен, прострелял Сон два пъти в главата, а после и Айлийн, защото не спирала да пищи. След това взел портфейла на Сон и избягал. Представяте ли си колко нелогично звучи? Пълни глупости, разбира се, но Шорт убеди заседателите. Твърдението, че е било престъпление от страст и той не е бил на себе си, само по себе си можеше да послужи за смекчаващо вината обстоятелство и Джуниър нямаше да получи смъртна присъда. Но тъй като не го беше извършил, не можеше да се възползва от това. А и както ти казах, адвокатът му беше скапан.

— Шорт получил ли е пари?

— Две хиляди долара, които му дало някакво ченге след показанията. Останал тук две седмици, докато не чул слуховете за Роблес. После офейкал.

Телефонът на Лейси беше върху масата с изключен звук. Завибрира и тя го погледна.

— Защо си сменила номера си? — попита Уилтън.

— Това са служебни телефони. Старият ми го откраднаха от колата веднага след катастрофата. Новият ми е с различен номер.

— Кой го взе?

— Сигурно същите хора, които причиниха катастрофата. Какво иска да прави сега Шорт?

— Иска да разкаже историята на някой, който ще го изслуша. Излъгал е, а ченгетата и прокурорът са знаели, че лъже, и сега се чувства отвратително.

— Истински герой — отбеляза Лейси, отпи отново от латето си и огледа оживеното фоайе. Никой не ги наблюдаваше или подслушваше наблизно, но напоследък тя постоянно се озърташе. — Виж, Уилтън, това може да се окаже истински пробив, поне с моя случай. Обжалването на Джуниър се води от вашингтонски адвокати, които са много добри. Извадил е късмет. Срещни се с тях и те трябва да решат как да постъпят с Тод Шорт.

— Няколко пъти им звъня, но са твърде заети. Нито дума в отговор. Последното обжалване на Джуниър беше отхвърлено преди осем дни. Допускаме, че много скоро ще определят дата за екзекуцията му. Адвокатите му се бориха здравата, но вече сме в края на пътя.

— Каза ли на Джуниър?

— Утре ще се видя с него. Ще ме попита какво ще стане сега, когато един от доносниците се разкайва. Той ти има доверие, Лейси, аз също.

— Благодаря, но аз не съм адвокат по наказателни дела и нямам представа дали нещо от това може да се вземе предвид петнайсет години по-късно. Има ограничения за предоставянето на нови доказателства, но не познавам закона. Ако ти трябва съвет, аз не съм подходящият човек. Бих ти помогнала, ако можех, но не е по силите ми.

— Би ли поговорила с адвокатите му във Вашингтон? Аз не мога да се добера до тях.

— Защо Джуниър не говори?

— Твърди, че в затвора и стените имат уши. Смята, че телефоните се подслушват. Освен това отдавна не се е срещал с адвокатите си от Вашингтон. Подозира, че вече са го забравили, защото краят е близо.

— Не съм съгласна. Ако се появи доносник, разкаже нещо различно и заяви под клетва, че полицаите и прокурорът са знаели, че

той лъже, повярвай ми, адвокатите от Вашингтон ще са на седмото небе.

— Значи според теб има надежда?

— Не знам, Уилтън. Пак ти повтарям, това не е моята сфера.

Той се усмихна и се умълча. През фоайето премина отбор по родео с униформени ботуши и широкополи шапки, а еднаквите им пътни чанти на колелца звучаха в глух хор. Когато отминаха и шумотевецата утихна, Уилтън попита:

— Срещата ли си се с Лайман Грит, бившия началник на полицията?

— Не, но чух, че са го сменили. Защо?

— Той е свестен човек.

— Не се съмнявам. А защо го споменавах?

— Той може да знае нещо.

— Имаш ли представа какво точно, Уилтън? Не си играй с мен.

— Не си играя. Вождът го махна, не мелят брашно. Уволнението му стана броени дни след твоята катастрофа. Носят се много слухове, Лейси. Племето се тревожи. Чернокож мъж и бяло момиче са били в резервата посред нощ, ровели са да открият нещо. И чернокожият умира при подозрителни обстоятелства.

— Кое е подозрителното — че е чернокож ли?

— Всъщност не. Ние не обръщаме внимание на цвета на кожата, но трябва да признаеш, че цялата работа е много особена. Хората отдавна смятат, че зад казиното стоят хора, които са се сдушили с нашите така наречени лидери. И сега най-сетне нещата май се разплитат. Някой, ти и Хюго, се осмелихте да се появите и да задавате въпроси. Него го застигна трагична смърт, ти също едва оцеля. Разследването е потулено от новия ни полицейски началник, на когото не може да се има доверие. Има много слухове и много предположения, Лейси. А сега изневиделица в картинката отново се появи Тод Шорт с различна история. Всичко това е доста смущаващо, да не кажа по-силна дума.

Само почакай да се намеси ФБР, помисли си Лейси.

— Нали ще ме държиш в течение, Уилтън?

— Зависи какво ще науча.

— А аз ще се обадя на адвокатите във Вашингтон — обеща тя. — Това е най-малкото, което мога да направя.

— Благодаря ти.
— И поздрави Джуниър.
— Защо не отидеш да го посетиш? Не ходят много хора, а краят му, изглежда, приближава.
— Ще го направя. Той знае ли за Хюго?
— Да, казах му.
— Предай му, че ще се опитам да отида веднага щом се поосвободя.
— Ще ти се зарадва, Лейси.

Лейси предаде на Майкъл разговора с Уилтън, после прегледа набързо досието на Джуниър. Звънна във вашингтонската фирма и накрая успя да измъкне от среща адвокат на име Салзман. В мегафирмата работеха хиляда адвокати и имаха отлична репутация заради своята работа про боно. Бяха посветили безброй часове да представляват Джуниър при обжалванията веднага след осъждането му петнайсет години по-рано. Лейси каза на адвоката, че Тод Шорт е възкръснал от мъртвите, но този път кончината му е близка и сигурна. Отначало Салзман не повярва. Шорт и Роблес бяха извън картинката от толкова отдавна, че му бе почти невъзможно да приеме това за истина. Лейси призна невежеството си в неговата област на правото и го попита дали не е твърде късно за нови показания.

— О, късно е — увери я Салзман, — много е късно, но ние никога не се отказваме, чак до последния момент. Ще дойда при първа възможност.

* * *

Лейси не беше изненадана, че специален агент Али Пачеко се отби на посещение в офиса на КСЕ. Беше привечер, когато звънна и й каза, че е съвсем наблизо. Бяха изминали четири дни от срещата им в кабинета на Луна. И за нейна изненада, а и на Майкъл, досега агентът не я беше потърсил нито по телефона, нито по имейла.

Срещнаха се в кабинета на Майкъл, край една от отрупаните му с документи работни маси, и веднага стана ясно, че настроението на

Пачеко е съвсем различно от предишния път. Нямахме и следа от усмивката му, която преди не слизаше от лицето му. Първите му думи бяха:

— Дватамата с Луна вчера бяхме в Джаксънвил, за да представим случая на шефа ни. Препоръката ни беше незабавно да започне разследване. Изразихме съгласие с вашата стратегия, че първата стъпка следва да бъде разрешаването на убийството на Хюго Хач. Същевременно щяхме да се заемем с грандиозната задача да проникнем в престъпния лабиринт от офшорни компании и да проследим парите. Планирахме да поставим под наблюдение съдия Макдоувър, Филис Търбан, вожда Капъл и Били Капъл и може би дори да вземем разрешение за подслушване на телефоните и кабинетите им. Препоръчахме първоначално да участват петима агенти и аз да ръководя разследването. Днес сутринта шефът ни отказа — според него в момента просто не разполагаме с достатъчно хора. Настоявах, но той е много упорит и не отстъпва лесно. Помолих да ми позволи да разследвам само с един-двама агенти през следващия месец и нещо. И на това каза „не“. Така че ви отказваме официално. Съжалявам. Направихме всичко възможно, оказахме натиск, но при сегашните обстоятелства натискът не даде резултат.

Майкъл изглеждаше невъзмутим. На Лейси ѝ идеше да изругае, но вместо това попита:

— Има ли някаква вероятност становището ви да се промени, ако научим повече?

— Кой знае? — отговори Пачеко, видимо ядосан. — Ситуацията може да стане и още по-напрегната. Флорида е любим входен пункт, открай време е така. Заливат ни със сигнали за незаконно проникване в страната на хора, които не идват да лият бетон или да мият съдове. Те организират нашите доморасли таланти да водят джихад. Намирането, следенето и възпирането им са много по-важен приоритет от корупцията, която толкова ни вълнуваше преди време. Но нека оставим диалога отворен. Дръжте ме в течение. Ако се случи нещо, искам да знам.

Ако се случи нещо... След като той си тръгна, Майкъл и Лейси дълго седяха край масата и споделяха мисли. Признаха разочарованието си, после го загърбиха. Не разполагаха със сериозни ресурси, затова се налагаше да проявят съобразителност. На този етап

главното им оръжие беше призовката за предоставяне на документи. Въз основа на многобройните бележки на Садел двамата решиха да изготвят списък на двайсетина дела, при които Макдоувър е отсъдила в полза на мистериозни фирми, напираси да разработват различни места в окръг Брънзуик. Единайсет от делата включваха процедури по конфискация, довели до строителството на шосето до резервата на тапакола.

И тъй като разполагаха с по-голяма свобода при изготвянето на призовките, решиха да изискат досиетата на съдия Макдоувър само за половината съдебни дела. Поискаха ли всичките, щяха да издадат намеренията си и да ѝ подсказат какво да подозира. Възнамеряваха да изискат част от документите, да видят какво са склонни да им предоставят съдийката и адвокатският ѝ екип, а после да изискат още, ако се наложи. Това щеше да принуди Килъбрю и компания да посветят на клиентката си дълги и скъпоструващи часове.

Всички дела се намираха в съдебния архив на окръг Брънзуик и Садел отдавна се беше снабдила с копия на обемистите документи. Вече бяха безукорно индексирани и снабдени с препратки и нямаше почти никакво съмнение, че резюметата на КСЕ ще бъдат много по-добре подредени от документите, които щеше да им изпрати Килъбрю. Само че всички съдии си имаха и личен архив, който не ставаше част от публичния. Щеше да им бъде интересно да видят колко стриктно ще се подчини Макдоувър.

Лейси работи над призовката до тъмно. Така отвличаше мислите си от ФБР.

Гънтър се върна. Наруши ленивата съботна сутрин на Лейси с новината, че пристига рано следобед. Тя нямаше никакви планове, но направи неубедителен опит да се престори на заета. Той не клъвна. Увери я колко му липсва, адски се тревожел за нея и няколко пъти се извини, че не се е върнал по-рано. Знаел, че тя има нужда от него.

Лейси стоеше на прозореца в терминала на леката авиация и наблюдаваше как частните самолети излитат и кацат. В три и половина, когато той трябваше да пристигне, тя забеляза малък двумоторен самолет да приближава до терминала и да спира. Гънтър слезе сам. Разнообразната му летателна кариера обхващаше две десетилетия и беше прекъсвана поне два пъти, когато Федералното управление на леката авиация прекрати разрешителното му. Гънтър имаше проблеми с властите и твърдеше, че спорел с наземния контрол по време на полет. Пилотите никога не печелеха подобни спорове и Гънтър остана без разрешително. Явно беше намерил някакъв начин да си го върне.

Носеше малък сак, което беше добър знак, както и обемисто куфарче, несъмнено пълно с документи по важни сделки. Той я сграбчи в прегръдката си, увери я, че изглежда страхотно, и като че ли всеки момент щеше да се разплаче, докато ѝ обясняваше колко му е липсвала. Лейси се постара да изрази същите чувства.

На излизане от терминала тя каза:

— Значи пак си във въздуха.

— Да, онези тъпаци от Управлението на леката авиация нямат право да задържат на земята един свестен човек. Върнах си разрешителното преди две седмици.

— Страхотен самолет.

— На мой приятел е.

Стигнаха до малкия форд, който Лейси все още караше, и брат ѝ не пропусна да каже, че това не може да е кола.

— На застрахователя е — каза Лейси. — Още не съм решила каква да си купя.

Гънтър знаеше всичко за колите и веднага се впусна в научна беседа за различните модели, които сестра му трябва да вземе предвид.

— Ако имаме време, ще отидем да ти купим кола.

— Това е идея — отговори тя.

В момента той караше скъп мерцедес. Лейси помнеше едно мазерати, хамър, порше, черен рейндж ровър, а веднъж дори ѝ беше споменал за ролс-ройс. Въпреки трудностите в бизнеса с недвижими имоти Гънтър открай време бръмчеше из Атланта стилно. Беше последният човек, който би бил полезен при избора на нова кола с нейния бюджет.

Излязоха на шосето сред оживения трафик и Гънтър веднага забеляза колко предпазливо кара тя.

— Добре ли се чувстваш зад волана? — попита той.

— Не, но ще се почувствам.

— Никога не съм преживявал сериозна катастрофа. Май е нужно време човек да се върне в строя.

— Много време.

— Изглеждаш чудесно, Лейси — каза той за трети път. — Харесва ми косата ти. Мислила ли си дали да не я оставиш съвсем къса?

— Не, нито за секунда — засмя се тя.

Месец след като я изписаха от болницата, скалпът ѝ вече беше покрит с един сантиметър коса, която изглеждаше малко по-тъмна от досегашната, но тя не се притесняваше. Поне нямаше да е плешива. Лейси беше прибрала шапките и шаловете и пет пари не даваше дали хората я зяпат.

Брат ѝ настоя да научи новостите около разследването на корумпираната съдийка и казиното и Лейси му разказа част от тях. Гънтър умееше да пази тайна, пък и на кого би могъл да разкаже в Атланта, но правилата за поверителност не биваше да се пренебрегват напълно. Тя призна, че са ударили на камък, защото ФБР е отказало да се намеси.

Това даде на Гънтър повод да ораторства и докато не пристигнаха в апартамента ѝ, той не млъкна. Бълваше огън и жупел срещу правителството, срещу раздутия му състав, безбройните

агенции, безполезните бюрократи и безумните политики. Спомена собствените си сблъсъци с Агенцията за опазване на околната среда, Комисията за равни възможности в сферата на заетостта, данъчните служби и дори с Министерството на правосъдието, макар да не я запозна с подробности относно неприятностите си със закона, а и Лейси не попита. Как така ФБР със своите милион агенти и милиарден бюджет ще откаже да се заеме с такава безочлива корупция? Убит е човек, а феберейците отказват да разследват! Гънтър беше поразен, ако не и вбесен.

В жилището ѝ той метна сака и куфарчето си в стаята за гости и Лейси му предложи чай. Гънтър поиска безалкохолно. Вече от десет години не пиеше и отдавна беше преминал уязвимия начален период на трезвеността. Навремето пианството му беше повод за семейни шеги и подигравки, преди да стане плашещо и зловещо. По настояване на близките си два пъти беше влизал в клиника, но безуспешно. Шофиране в пияно състояние, развод и фалит му се стовариха едновременно и на трийсет и две Гънтър се отказа от пиенето и наркотиците и се посвети на по-висша сила. От години беше напълно трезвен и дори работеше като доброволец в клиника за детоксикация на младежи. Говореше свободно за зависимостите си пред всеки, който го попиташе.

Както Лейси чудесно знаеше, Гънтър говореше свободно за всичко. За да не допусне разговорът да се насочи към по-деликатни теми, тя му разказа как се е срещнала с Уилтън Мейс в хотел в центъра на града. Кое то пък доведе до дълъг разказ за убийствата на Сон Разко и Айлийн Мейс, осъждането на Джуниър Мейс и така нататък. Това не беше служебна тайна, която трябваше да пази. Документите по процеса бяха в съдебния архив и поверителността не беше важна.

Подобно на повечето хора, Гънтър намираше за абсурдно невинен човек да бъде осъден на смърт. Според него Джуниър със сигурност беше виновен за нещо, иначе нямаше да се озове в това положение. Така стигнаха до дълъг, разгорещен и обезсърчаващ разговор за системата на наказателното право. Правото беше целият живот на Лейси и тя прекрасно съзнаваше недостатъците му. Целият живот на Гънтър пък бяха недвижимите имоти и печеленето на пари и той не проявяваше интерес към почти нищо друго. Признаваше, че рядко чете вестници, и то само раздела за бизнес. Не беше чел, нито

чувал за два скорошни и много нашумели случая на отменени присъди въз основа на ДНК експертизи в Джорджия: едната на човек, излежал двайсет и девет години за изнасилване и убийство, извършени от друг. Според Гънтър затворите бяха пълни, защото имаше голяма престъпност.

Като се заговориха за работа, той най-накрая се сети, че трябва да проведе няколко телефонни разговора. Лейси беше изтощена и имаше нужда от почивка. Заведе го на малката тераса до кухнята. Масата от ковано желязо беше идеалното място за мобилния му офис.

Избраха да вечерят в тайландски ресторант близо до кампуса на Щатския университет на Флорида. Когато се настаниха на местата си, Гънтър бръкна в джоба си и извади мобилен телефон.

— Трябва да пратя един имейл, сестричке — промърмори и пръстите му заиграха по клавишите.

Тя го наблюдаваше намръщено и когато той приключи, каза:

— Ето какво: слагаме всички телефони на масата с изключен звук и чийто телефон завибрира пръв, той плаща сметката.

— Аз и бездруго ще черпя.

— Сигурна съм.

Лейси извади айфона от чантата си и новото служебно блекбъри. Той също извади двата си телефона.

— Какво е това? — попита, сочейки блекбърито.

— Служебен телефон. Предшественикът му беше откраднат от колата.

— И няма следа от него?

— Нищо. Нашите техници ни уверяват, че е невъзможно някой да го хакне. Допускам, че сме в безопасност. — Лейси бръкна в предния джоб на панталона си и каза: — О, за малко да забравя. — И измъкна предплатения телефон, даден ѝ от Майърс.

— Три телефона ли имаш? — попита Гънтър.

— Този не се брой — отговори тя, постави го до другите и подравни редицата. — Майърс го използва. Мисля, че сменя по няколко такива месечно.

— Умник. Кога за последно говори с него?

— Преди няколко седмици. В деня, когато ми даде този телефон.

Екзотична азиатка дойде да вземе поръчката им. Гънтър си поръча чай и насърчи Лейси да си вземе чаша вино. Стотици пъти бяха минавали през този ритуал. Тя не го изкушаваше по никакъв начин, но той се гордееше с това, че нищо не може да го изкуши. Освен това не обичаше вино. Беше твърде леко, твърде цивилизовано. Лейси помоли за чаша шабли. Решиха да започнат с порция хрупкави пролетни рулца. Когато им ги поднесоха, двамата сравняваха последните си разговори с майка си и в този момент един от телефоните завибрира. Оказа се най-неочакваният от колекцията върху масата.

Майърс. Лейси въздъхна, поколеба се и каза:

— Мен търсят.

— Разбира се. А после ще те потърсят и за сметката.

Тя бавно отвори капачето на телефона, озърна се и изрече тихо:

— Дано да си струва.

Отвърна ѝ непознат глас:

— Търся Лейси Столц.

Тя отново се поколеба, защото беше сигурна, че това не е Грег Майърс.

— На телефона. С кого говоря?

— Не сме се срещали, но и двамата познаваме Грег. Аз съм посредникът, човекът, който общува с Къртицата. Трябва да поговорим.

Беше толкова нередно, че дробовете на Лейси замръзнаха и тя сякаш всеки момент щеше да припадне. Явно ужасът се беше изписал по лицето ѝ, защото Гънтър се пресегна през масата и докосна ръката ѝ.

— Къде е Грег? — попита тя.

Гънтър загрижено присви очи.

— Не знам. Точно за това трябва да поговорим. Аз съм в града, недалече от вас. Кога можем да се срещнем?

— В момента вечерям. Освен това...

— Добре, след два часа. Да се уговорим отсега. Между старата и новата сграда на Капитолия има вътрешен двор. Ще ви чакам на стълбите на старата в десет.

— Доколко е опасна една такава среща в момента, ако мога да попитам?

— Бих казал, че за нас двамата няма непосредствена опасност.

— Добре, но ще доведе и брат ми, а той обича да си играе с пистолети. Да си вземе ли един за всеки случай?

— Не, Лейси, от един отбор сме.

— Случило ли се е нещо с Грег?

— Ще поговорим по-късно.

— Изгубих апетит. Ще бъда там след половин час.

Територията на щатския Капитолий беше добре осветена и няколко души се мотаеха наоколо. Все пак беше събота вечер и всички държавни чиновници се наслаждаваха на уикенда. Самотната фигура близо до стълбите на старата сграда беше с шорти, маратонки и бейзболна шапка и не би привлякла внимание където и да било в града. Мъжът дръпна за последен път от цигарата си, настъпи фаса и тръгна към тях.

— Вие сигурно сте Лейси — протегна ръка той.

— Да. А това е брат ми Гънтър.

— Казвам се Кули — представи се мъжът, докато се ръкуваха. Кимна и каза: — Да повървим.

Закрачиха безцелно през двора по посока на административната сграда на щатския парламент.

— Не знам колко ви е известно за мен, вероятно съвсем малко — отбеляза Кули.

— Дори името ви не знаех — отговори Лейси. — Какво става?

Тя вече беше разбрала, че се е случило нещо с Грег, иначе този човек нямаше да се появи на сцената и двамата нямаше да се срещнат.

Кули говореше тихо, докато крачеха:

— Преди четири дни Майърс и неговата Карлита бяха в Кий Ларго, чудесно място за скуба дайвинг.

— Запознах се с Карлита.

— Закотвили се на пристанището и той отишъл в някакъв бар на среща. Тя останала на яхтата. Той не се върнал. Няколко часа по-късно започнала да се притеснява. Когато се стъмнило, забелязала двама непознати да наблюдават яхтата от разстояние, или поне тя така си помислила. Пристанището било оживено, имало много яхти и хора, които се веселят по палубите, затова двамата мъже не останали дълго. Карлита ми се обади същата нощ, както е според резервния ни план.

Излишно е да отбелязвам, че беше разстроена и в паника, нямаше представа какво да предприеме. Грег рядко слизал на сушата, а когато го правел, тя знаела точно кога ще се върне. Купували си провизии на разни места, но обикновено пазарувала Карлита. От време на време ходели на кино или в ресторант, но винаги заедно. Грег бил предпазлив и планирал действията си.

Намираха се на Дювал стрийт и се отдалечаваха от Капитолия — просто трима приятели на нощна разходка.

— Ами телефоните му, лаптопът, файловете, папките?

— Има някои неща на яхтата, които тя държи под око. Честно казано, не знам какви неща. На него не му е известна самоличността на Къртицата. Двамата или говорим очи в очи, или по телефони за еднократна употреба. Внимаваме да не оставяме следа. Но той е адвокат, нали? Има вероятност да си е водил бележки, да е оставил документи. Засега Карлита просто стои и чака. Чака го да се върне, чака аз да ѝ кажа какво да прави. Не мога да рискувам да отида там.

— Те могат ли да ви разпознаят? — попита Лейси.

— Да се опитам ли да отгатна кои са тези „те“? Не, не мисля, че могат да ме разпознаят, но кой знае! Не бива да ходя при нея.

— А тя не може да откара яхтата другаде, така ли? — попита Гънтър.

— Абсурд. Не може дори да запали двигателя и да даде на заден. Пък и къде да отиде?

Лейси забеляза една пейка и предложи:

— Да седнем. — Тя и Гънтър седнаха и той я хвана за ръката, а Кули запали още една цигара и се загледа в преминаващите коли. Наблизо нямаше други пешеходци. — Грег ми разказа, че от няколко години живее като беглец, защото си е спечелил много врагове, когато дал показания. Възможно ли е това негово минало да го е настигнало?

Кули издуха облак дим.

— Едва ли. Запознахме се в затвора. И аз навремето бях адвокат, докато не ме приканиха да напусна професията. С него бяхме просто двама лишени от права адвокати, които излежаваха присъда във федерален затвор. От друг затворник научих историята за Вон Дюбоуз и индианското казино, затова, когато излязох, се върнах във Флорида и започнах да душа. Дълга история, но познавах Къртицата и задвижих цялата работа. Сега ми се струва много глупаво. Вие пострадахте.

Приятелят ви е мъртъв. Майърс сигурно се носи някъде по течението на трийсет метра дълбочина с тухла на шията.

— Според вас е дело на Дюбоуз? — попита Гънтър.

— Обзалагам се. Да, Грег наистина имаше врагове, но това е много стара история. Познавам някои от хората, които той издаде. Не бяха от организираната престъпност. Да, бяха сгафили, но не са хора, които биха търсили Грег с години, за да му пуснат куршум в главата и още повече да си усложнят живота. Кюбиак, шефът на бандата, още е в затвора. А сега Грег се подписва на жалбата и заплашва клана Дюбоуз. И хоп, след броени дни изчезва. Един процедурен въпрос?

Лейси сви рамене.

— Може ли официалната жалба, подадена от Грег Майърс срещу съдия Макдоувър, да се придвижи напред, ако жалбоподателят изчезне?

Лейси се замисли.

— Не съм сигурна. Доколкото знам, за пръв път се случва.

— Сигурни ли сте, че искате да продължите? — попита Гънтър.

Нито Кули, нито Лейси отговориха. Кули бавно допуши цигарата си и небрежно хвърли фасата на тротоара — безобразие, срещу което друг път тя би възразила, но сега не му обърна внимание.

— Кое е най-важно в момента? — попита Лейси.

— Карлита не може да остане на яхтата още дълго — отговори Кули. — Храната и водата й привършват, а директорът на пристанището я притиска да плаща таксата за престоя. Искане ми се някак да я измъкнем от там и да приберем на сигурно място нещата на Грег — телефоните, документите, всичко, което е важно. Но пак повтарям, твърде е рисковано. Има голяма вероятност някой да наблюдава и да чака.

— Аз мога да го направя — обади се Гънтър.

— Дума да не става — каза Лейси изумено. — Няма да се забъркваш.

— Чуй ме, Лейси, имам малък самолет на летището. След два часа мога да съм в Кий Ларго. Ако наистина са там, те няма да имат представа кой съм. Карлита ще знае, че пристигам, и ще бъде готова. Ще ни обясни точно къде се намира яхтата. Ще отида да я взема и с нея ще офейкаме, преди някой да е разбрал какво става. Ако все пак се усетят и успеят да ни проследят до летището, няма начин достатъчно

бързо да си осигурят самолет, за да ни преследват. Ще я оставя някъде пътъом, за да си вземе автобус до мястото, където иска да отиде.

— Ами ако някой ви нападне? — попита Кули.

— Чухте сестра ми, господине. Обичам да си играя с пистолети и ще си нося един в джоба. Пък и бездруго не се плаша лесно.

— Не знам, Гънтър — каза Лейси.

Идеята бързо започваше да се харесва на Кули. Не и на Лейси.

— Ще го направим, сестричке, ясно? Няма почти никакъв риск, а ползата е огромна. Ще помогна на екипа ви и ще те предпазя от неприятности.

Гайзмар отхвърли плана, който Лейси му изложи по телефона още същата вечер. Беше бесен, че Гънтър отново е успял да си навре носа в разследването на Макдоувър, и скастри Лейси, че е нарушила професионалната етика. Тя се постара да се оправдае с това, че Кули ѝ се е обадил по време на вечерята и е нямало как да скрие разговора от брат си, който, както е известно на Майкъл, има дълги уши и е много напорист. Напомни му, че самият той е разкрил на Гънтър твърде много неща на кафе в болницата, докато тя е била в кома. Разследването не било типично и изисквало различни правила.

Лейси изтъкна, че изчезването на Майърс и всички опасности, произтичащи от този факт, са много по-голям проблем. Тя настоя да се срещнат рано в неделя сутринта в офиса. Гайзмар в крайна сметка отстъпи, но я предупреди Гънтър да не присъства. Затова брат ѝ чакаше в колата и не спираше да крещи по телефона на някакъв банкер, когото беше измъкнал от леглото.

Гневът на Гайзмар се беше уталожил и той беше склонен да слуша. Лейси му предаде последните новини от Кули. Беше говорил с Карлита рано сутринта — нямало промяна. От Майърс ни вест, ни кост. Тя се държала като че ли всичко е наред, чистела палубата, миела прозорците, опитвала се нещата да изглеждат нормални, но всъщност наблюдавала хората наоколо. Била съкрушена, ужасена, безпомощна и готова да се прибере у дома в Тампа, но нямала почти никакви пари и никакъв план. Прегледала документите на Майърс, но не намерила нищо полезно. Имало кашон с „адвокатските му неща“ под леглото, но той държал повечето „свои документи“ някъде в Мъртъл Бийч. Имало два телефона и лаптоп. Кули я уверил, че пристига помощ, но го направил само за да я успокои.

Лейси настояваше, че е техен дълг да я спасят, ако това може да се направи без прекалено голям риск. Положението ѝ очевидно бе пряк резултат от тяхното разследване. В момента нямаше кой друг да ѝ помогне. При Карлита имаше документи, телефони и лаптоп, които

можеха да им навредят. Гънтър наистина беше неконтролируем, но имаше желание да отлети до там и да го направи на собствени разноски. В противен случай някой трябваше да шофира най-малко десет часа в едната посока. Времето бе от съществено значение.

— Майкъл, не приемам отказ — повтори Лейси неведнъж.

— Защо тя просто не звънне в полицията и не го обяви за изчезнал? — възрази той. — Може да остави яхтата, да вземе каквото поиска и да се прибере у дома. Ако там е извършено престъпление, полицията трябва да знае.

— Кули е предложил това, но тя се уплашила. Не съм сигурна защо, ние не знаем всичко за Майърс и за яхтата му. Може би Карлита не иска ченгетата да душат наоколо. Може би няма редовни документи.

— Кажй й да унищожи папките, всичко, което й се стори подозрително, да задържи телефона, който използва в момента, и да изхвърли другия заедно с лаптопа.

— Звучи много експедитивно от тук, от офиса, Майкъл, но не знаем какво й е известно. Току-виж се оказало, че я караш да унищожава улики. Така или иначе, тя няма да го направи. Ужасена е и не знае какво да предприеме. Трябва да й помогнем.

— Но какво ще стане с яхтата, ако Карлита си замине?

— На кого му пука? Сигурно в крайна сметка някой ще повика ченгетата. В даден момент ще решат, че е изчезнал човек, и ще предприемат нужните мерки. Имаме си предостатъчно свои проблеми.

— Ти няма да ходиш, Лейси. Няма да рискувам отново да пострадаш.

— Добре, тогава Гънтър ще се справи сам. Ще отиде при Карлита и ще я отведе от яхтата.

— Наистина ли му имаш доверие?

— Да. В определени ситуации е железен.

Майкъл бе видимо притеснен. Поредната невинна жертва. Може би Майърс наистина бе оставил на яхтата нещо важно. КСЕ нямаше опит в такива неща. Къде бяха истинските ченгета? Отпи кафе от картонената си чашка и каза:

— Знаеш ли, Лейси, ако Дюбоуз стои зад всичко това, значи Макдоувър вече е научила, че жалбата срещу нея е подписана от

изчезнал човек. Играта свърши, Лейси. Не можем да продължим без жалбоподателя.

— Нека да се тревожим за това утре, моля те. В момента трябва да стигнем до Карлита и до документите, които може би е оставил Майърс.

— Всичко свърши, Лейси.

— Не, не е, не приемам отказ.

— Известно ми е.

— Хрумна ми нещо, Майкъл. Иди ти с Гънтър в Кий Ларго да отведете Карлита. Времето е чудесно. Той каза, че самолетът му е за четирима. Пътуването няма да е трудно.

— Не обичам малките самолети.

— Ти не обичаш и големите. Стегни се, Майкъл. Ще се върнете за нула време. Не нарушаваме никакви закони. Кацате там, вземате я, оставяте я някъде и се прибирате.

— И четири часа ще съм затворен с Гънтър в малък самолет?

— Разбирам те, но ти съзнаваш колко е важно, нали?

— Защо да си правим труда, Лейси? Разследването ще бъде прекратено.

— Не и ако се намеси ФБР. Когато научат, че е изчезнал ключов свидетел, може и да променят решението си.

— Звучи като отчаян ход.

— Защото наистина сме отчаяни.

Майкъл въздъхна и безсилно поклати глава.

— Не мога да отида. Днес следобед организираме малко тържество за деветдесетия рожден ден на тъщата ми.

— Тогава аз ще замина. Гарантирам ти, че ще съм в безопасност. Виж, това е просто приятен и кратък неделен полет. В почивния ми ден. Кой може да ме спре, ако ми се лети?

— Ще ти позволя да отидеш при едно условие: да не припарваш до яхтата. Ако някой наблюдава, може да те познаят. Гънтър никога не го познава, но с теб е различно. Постарайте се да вземете телефоните, лаптопа и документите, които тя ще носи. Карлита те познава и ще ти се довери повече, отколкото на брат ти. Оставете я някъде пътьом, дайте ѝ пари за такси или за автобус и я убедете да не говори с никого.

Лейси вече се бе запътила към вратата.

— Ясно, Майкъл.

Един час по-късно излетяха с двумоторния самолет „Бийчкрафт Барон“ от летището в Талахаси. Гънтър, който се наслаждаваше на мига, въодушевен от приключението, седеше на лявата седалка и управляваше самолета. Лейси седеше до него със слушалки и беше омагьосана от разговорите между наземния контрол и пилотите. Отправиха се на юг и скоро се озоваха над Мексиканския залив. На две хиляди и седемстотин метра преминаха в хоризонтален полет и вдигнаха максималната за самолета скорост от триста и седемдесет километра в час. Ревът на буталните двигатели поотслабна, но кабината продължаваше да е най-шумното място, на което Лейси бе попадала.

Два часа по-късно започнаха да се снижават и Лейси се възползва от възможността да разгледа островите. Кацнаха в единайсет и четирийсет. Гънтър се беше обадил предварително да поръча кола на терминала. Той шофираше, а Лейси го направляваше по една туристическа карта. Кули все още беше някъде край Талахаси и говореше с Карлита. Когато приближиха пристанището на Кий Ларго, Кули даде на Гънтър номера ѝ, за да улесни мисията. Пристанището беше пълно с моряци, които се разхождаха наоколо, и с рибарски лодки, които пристигаха със сутрешния си улов. Една моторница тъкмо спря до кея и десетина гмуркачи започнаха да разтоварват оборудването си. Лейси седеше в колата и наблюдаваше всичко, а Гънтър се шляеше по кея като човек, който убива време и се любува на яхтите. Карлита слезе от „Конспиратор“ и успя да се усмихне, все едно всичко е наред. Носеше три неща: раница, найлонов чувал, вероятно пълен с дрехи, и масленозелената кожена чанта на Майърс. Гънтър грабна чувала и чантата и двамата спокойно закрачиха към паркинга. От колата Лейси огледа пристанището и не забеляза никой, който да ги наблюдава. Карлита се зарадва да види познато лице.

Гънтър, както винаги бърз в заключенията, беше убеден, че след като пет дни не са потърсили Карлита, хората, отговорни за изчезването на Майърс, са си заминали. Ако са искали да говорят с нея или да претърсят яхтата, досега да са го направили. Час след като потеглиха от летището, се върнаха на него, бързо се натовариха в самолета си и излетяха в един и петнайсет. Лейси звънна на Гайзмар,

но той не вдигна. Сигурно празнуваше с тъщата си. Изпрати му есемес, че мисията е изпълнена.

Двете с Карлита седяха в задната част на кабината, плътно един до друга. Щом излетяха, Карлита се разплака. Лейси я прегърна и я увери, че вече е в безопасност. Карлита я попита има ли новини от Майърс. Не, нито дума. Какво ще стане с яхтата? Лейси отговори, че не е сигурна. Планът е да уведомят властите, че Грег Майърс е изчезнал, и да ги оставят да си свършат работата. Разпита Карлита за яхтата: откога живее на нея, откъде я е купил Майърс, платил ли я е, или е на лизинг? Или пък е взета под наем? Някой посещавал ли ги е?

Карлита не знаеше почти нищо. Живееше на яхтата почти година, но нямаше представа откъде се е взела. Твърдеше, че Майърс не обсъжда с нея деловите си неща. Бил изключително предпазлив и внимателен. Не допускал грешки. Няма уговорена среща с някого, просто излязъл за малко и изчезнал.

Когато самолетът премина в хоризонтален полет и Кий Ларго остана далече зад тях, Карлита престана да плаче и се умълча. Лейси попита дали може да задържат раницата и кожената чанта. Карлита отвърна: да, разбира се. Не искала да се забърква с документите му. Дватама внимавали какво оставят на яхтата, защото можело някой да я претърси — или лошите, или властите. Той използвал само пощенската служба и никога куриерските фирми, за да изпраща много документи на брат си в Мъртъл Бийч. Карлита не беше сигурна какво е останало на борда, но определено не било важно.

Един час по-късно кацнаха в Сарасота. Гънтър предварително беше повикал такси и Лейси даде на Карлита достатъчно пари да стигне до Тампа. Благодарни й и я прегърна за „сбогом“, знаейки, че я вижда за последен път.

Когато отново се издигнаха във въздуха и Гънтър се съсредоточи в пилотирането, Лейси отвори кожената чанта. Извади тънкия лаптоп на Майърс и го включи, но нуждата от парола я възпря. Намери и предплатен мобилен телефон и някакви папки. В едната беше регистрацията на яхтата — водеше се на фирма на Бахамите — заедно с гаранционната карта, инструкциите и дебела купчина листове с дребен шрифт относно застраховката. Втора папка беше пълна със стари дела, свързани с корумпирани съдии. Лейси не намери нито дума за Макдоувър, тапакола, Кули, Къртицата или за себе си. Раницата

беше също толкова безобидна — нищо освен стари проучвания и вестникарски изрезки за Рамзи Микс, известен и като Грег Майърс. Явно той държеше актуалните материали някъде на сушата, поне тези на хартия. Лейси подозираше, че лаптопът му е пълен с доказателства, които могат да се окажат пагубни, ако попаднат в неподходящи ръце.

Когато кацнаха в Талахаси, тя се надяваше Гънтър просто да остане в самолета и да си продължи за Атланта. Такава мисъл явно и през ум не му минаваше. Докато пътуваха с колата към апартамента ѝ, стана ясно, че брат ѝ вече се смята за активен член на разследващия екип на КСЕ. Планираше да остане още няколко дни, за да наглежда сестра си.

Лейси звънна на Гайзмар и го осведоми за всичко. Уговориха се да се срещнат рано в понеделник сутринта. Късно следобед, докато Гънтър крачеше по терасата и звънеше ту на партньор, ту на адвокат, счетоводител или банкер, Лейси се зае да отговаря на имейли. Изненада се, когато получи есемес от Али Пачеко. Той гласеше: „Имаш ли време да пийнем нещо?“.

„Неофициално, извън работно време, не по работа?“, отговори тя.

„Разбира се“, потвърди той.

Лейси обаче искаше да говорят тъкмо по работа. Покани го в апартамента, предупреди го, че брат ѝ е при нея и че срещата им няма да бъде съвсем лична.

Пачеко пристигна по шорти и фланелка в седем и половина. Лейси му наля бира и го представи на Гънтър, който умираше от желание да го върти на шиш. Неофициалният характер на срещата продължи около пет минути, после Гънтър изстреля:

— Трябва да поговорим за Майърс.

Пачеко остави чашата си, погледна Лейси и попита:

— Добре, какво става с Майърс?

— От пет дни е изчезнал — каза тя. — Това в ъгъла е неговият лаптоп. Взехме го от яхтата му днес сутринта в Кий Ларго.

— Дълга история — намеси се Гънтър.

Пачеко се вторачи в единия, после в другия. Вдигна двете си ръце с дланите към тях и каза:

— Това вече е прекалено, ясно? Кажете ми всичко, което можете да ми кажете, и аз ще реша как да постъпя.

Гънтър беше забележително мълчалив, докато Лейси разказваше историята.

Пачеко пиеше втората си бира, когато най-сетне каза:

— Яхтата трябва да е на сигурно място и за целта се налага да уведоим полицията. Няма федерален казус, поне още не, затова не можем да я охраняваме ние.

— Но можете да уведомите полицията, нали? — попита Лейси. — Предпочитам да не се обаждам аз, защото тогава ще се наложи да отговарям на много въпроси, а не ми се иска името ми да се свърже със случай на изчезнал човек.

— Вече си свързана, защото лаптопът и папките му са при теб.

— Но те нямат нищо общо с изчезването му.

— Не знаеш. Не знаеш какво има в лаптопа. Може да има някаква следа, споменаване на срещата в деня, когато е изчезнал.

— Страхотно — обади се Гънтър. — Ще ти дадем всичко, а ти го предай на полицията. Те ще приемат нещата много по-сериозно, ако ги уведоми ФБР.

— Може да се получи — съгласи се Пачеко. — Има ли вероятност Майърс просто да се е покрил? Като имам предвид миналото и настоящето му, не е невероятно.

— Да, и аз мислих за това. Може би нещо го е уплашило. Може би му е писнало от яхтата или от жената, или и от двете и е решил да изчезне. Със сигурност обмисляше дали да не оттегли жалбата. Когато дойде в апартамента ми, предложи да се откаже от нея и да се махне. Съжаляваше за Хюго, обвиняваше себе си и каза, че му се иска изобщо да не се е захващал с тази работа. Можел да унищожи документите, да изчисти лаптопа си и да хване пътя.

— Не го вярваш — възрази Гънтър.

— Не, не го вярвам. Говорих с Кули и той отказва да повярва, че Майърс ще избяга и ще се скрие. Парите му трябва. Той е бивш затворник, на шейсет години е и не го очаква голямо бъдеще. Разчиташе да прибере солидна сума като изобличител на корупция. Познава закона прекрасно и вече си броеше парите. Убеден е, че Макдоувър и Дюбоуз са откраднали десетки милиони и че голяма част от тях може да бъде конфискувана. Нямам представа с какви пари е

купил яхтата, но много се гордее с нея. Обича да обикаля из островите и кораловите рифове. Беше щастлив човек, който очакваше да стане и богат. Затова, не, не вярвам, че е избягал.

— Изчезнал е преди пет дни, а още дори не е започнало разследване — отбеляза Пачеко. — Следата съвсем ще изстине.

— ФБР нищо ли не може да направи? — попита Гънтър.

— Всъщност не. Случаят трябва да се поеме от местната полиция. Ако има отвличане или нещо такова, може да ни повикат, макар да се съмнявам. Честно казано, според мен шансовете да открием Майърс са нищожни.

— Което е още по-основателна причина да подгоним Дюбоуз — отбеляза Лейси.

— Съгласен съм, но не аз вземам решението.

— Още колко мъртъвци са ви нужни, за да се задействате? — попита Гънтър.

— Пак повтарям, решението не е мое. Лейси може да ви каже, че бях готов да се включа още преди седмица.

Гънтър гневно изхвърча от стаята и се върна на терасата си.

— Извинявай — каза Лейси.

Пачеко бе влязъл в апартамента ѝ с надеждата за приятно питие в компанията на хубава жена. Тръгна си с кожената чанта на Майърс и раницата, но нямаше никаква представа какво да предприеме.

В понеделник Лейси се събуди рано с нов план как да се отърве от брат си. Планът включваше пътуване до отделението на смъртниците, където нямаше да го допуснат. Трябваше да отиде сама, защото не можеше да наруши строгите правила на КСЕ и да го вземе със себе си. Отрепетира историята си, докато вареше кафето, и остана приятно изненадана, когато Гънтър се появи току-що изкъпан и напълно облечен. Не я учуди новината, че някаква сделка се проваля и той трябва да се прибере у дома. Всъщност имаше време само колкото да изгълта набързо една препечена филийка и после изхвърча през вратата към колата ѝ. На летището Лейси му благодари отново и го накара да обещае, че ще дойде пак. Когато самолетът се отлепи от пистата, тя се усмихна, пое си дълбоко дъх и изпита признателност, че не е на борда.

Влезе в кабинета на Майкъл и му описа подробно пътуването до Кий Ларго. Изреди съдържанието на кожената чанта и раницата на Майърс и обясни, че заедно с лаптопа те вече са притежание на ФБР.

— Срещата си се с ФБР? — попита раздразнен той.

— Пачеко си пада по мен и снощи се отби вкъщи за едно питие. И от дума на дума, не без настойчивото съдействие на Гънтър, обсъдихме случилото се с Майърс. Обеща да се свърже с полицията и да съобщи за изчезването му. Според него е най-добре нещата от яхтата да бъдат при ФБР.

— Моля те, кажи ми, че брат ти скоро ще напусне града.

— Вече го няма, тръгна си тази сутрин.

— Слава богу. Нали ще си държи устата затворена, Лейси?

— Не се тревожи. Никой в Атланта не се интересува от нашето разследване, освен това той винаги ще направи най-доброто за мен. Успокой се.

— Да се успокоя? Това е най-големият ни случай, а се проваля по всички линии. Предполагам, че нямаш новини от Килърбрю.

— Не, и не очаквам. Имат още осемнайсет дни за отговор и според мен ще мълчат до последния момент. Ако се разбързат, ще покажат, че са се впрегнали. Твърде умни са, за да се свържат с нас сега. Призовката беше връчена по миналия петък и не се съмнявам, че в момента обмислят ходовете си.

— Можем само да чакаме.

— Не мога да бездействам, Майкъл. Отивам да се видя с Джуниър Мейс. Просто ти съобщавам, за да знаеш къде съм.

— Не знаех, че представляваш Джуниър Мейс.

— Разбира се, че не го представлявам, но обещах да го посетя. Адвокатите му от Вашингтон ще се срещнат с него днес следобед. Главният му защитник Салзман ме покани да присъствам. Джуниър няма нищо против. Харесва ме.

— Не се обвързвай твърде много.

— Салзман е убеден, че ще отложат екзекуцията. Смята, че ако доносникът се откаже от предишните си показания, ще отменят смъртната присъда и може дори да издействат нов процес.

— Нов процес след петнайсет години?

— Нещо такова.

— И каква ще е твоята роля в тази работа?

— Не съм казала, че ще имам роля. Просто не ми се кисне цял ден в офиса. Освен това неоснователното осъждане на Джуниър Мейс е част от огромен заговор. Ако присъдата бъде отменена, може да бъдат открити нови доказателства. Ако допуснем, че следите водят обратно към Дюбоуз, тогава загадката ще започне да се разплита. За нас е важно да наблюдаваме случая на Джуниър.

— Само внимавай, моля те.

— Отделението на смъртниците е доста безопасно място, Майкъл.

— Щом казваш.

Лейси затвори вратата на кабинета си и извади дебела папка с бележките на Садел. Взе една от купчината и я препрочете. Беше озаглавена „Убийството на Сон Разко и Айлийн Мейс“ и гласеше:

Джуниър Мейс и Айлийн Мейс живеели с трите си деца в дървена къща на Тинли Роуд, на 2–3 км от резервата на тапакола. (По онова време около половината индианци живеели на племенна територия, а много други били пръснати наоколо. Около 80% живеели в окръг Брънзуик, но някои чак в Джаксънвил.)

На 17.01.1995 г. следобед, докато трите деца на семейство Мейс били на училище, Сон Разко се отбил в дома им. Сон и Джуниър били приятели и главните противници на казиното. Джуниър бил шофьор на камион във фирма от Морвил, Флорида, и бил на работа. Ако Сон и Айлийн са имали връзка, тогава целта на посещението му е очевидна. Ако не са имали, поводът за посещението му остава неясен. Така или иначе, двамата били намерени голи и мъртви в спалнята от най-голямото дете, когато се прибрало от училище към 16 ч. Патологът, призован за свидетел на обвинението, смята, че смъртта е настъпила между 14 и 15 ч.

Не било тайна, че Джуниър пиел доста. След като разнесъл доставките, той се върнал в склада в Морвил, качил се на пикапа си и се отбил в някакъв бар. Изпил няколко бири и поиграл дартс с човек, който остава неидентифициран. Към 18:30 ч. го намерили на паркинга, близо до пикапа му, в безсъзнание, вероятно от препиване. Оръжието, използвано при двойното убийство, е нерегистриран револвер „Смит и Уесън“ (.38 калибър) с къса цев, намерен под седалката на пикапа му заедно с портфейла на Сон. Джуниър е откаран в болницата в Морвил. Известени чрез анонимно обаждане къде се намира, полицаите отиват при него и му съобщават за съпругата му и за Сон. Той прекарва нощта в болницата, след което го арестуват. Обвинен е в двойно убийство и не му е позволено да присъства на погребението на жена си. Джуниър твърди, че е невинен, но няма кой да го чуе.

На процеса, преместен в Панама Сити от Клодия Макдоувър, окръжен съдия на Брънзуик, Мейс представя двама свидетели, които да потвърдят алибито му, тъй като

работели във фирмите, където е правил доставки през онзи следобед. Според показанията на първия между 14 и 15 ч. Мейс е бил на близо 50 км от местопрестъплението. Според втория свидетел бил на 25 км. Съдейки от протоколите на заседанията, двамата свидетели не могли да докажат убедително алибито му. Прокурорът изтъкнал, че Джуниър би могъл да направи и двете доставки и пак да има време да се отбие в къщата си между 14 и 15 ч. Така и не станало ясно как би могъл да паркира камиона си, да се качи на своя пикап, да се прибере у дома, да убие двама души, после отново да смени превозните средства.

Обвинението много разчита на показанията на двама души от ареста — Тод Шорт и Дигър Роблес. И двамата свидетелстват, че по различно време са били в една килия с Джуниър и че той открито се хвалел как спипал жена си с друг в леглото и очистил и двамата. В забележително сходните си показания двамата убеждават съдебните заседатели, че Джуниър се гордеел с постъпката си, не изпитвал угризения и не разбирал защо го съдят. (Говори се, че и двамата свидетели изчезнали скоро след процеса.)

Портфейлът на Сон в пикапа на Джуниър е от съществено значение. Според законите на Флорида смъртна присъда се предвижда за поне две престъпления, извършени едновременно, като първото задължително е убийство, но трябва да се докаже и още едно — изнасилване, обир, отвличане и т.н. Ето защо фактът, че Джуниър е откраднал портфейла, спомага да получи смъртна присъда вместо доживотна.

А револверът в пикапа на Джуниър се оказва фатален за защитата му. Експертите по балистика от щатската криминалогична лаборатория свидетелстват, че куршумите, извадени от телата, несъмнено са от револвер .38 калибър.

Противно на съвета на адвоката си (назначеният от съда защитник на Джуниър е новобранец, за когото това е първи процес за убийство), Джуниър свидетелства в своя защита. Той разпалено отрича да има нещо общо със

смъртта на жена си и приятеля си. Твърди, че са го натопили, защото се противопоставя на казиното. Заявява, че в бара някой е сипал нещо в бирата му, защото само след третата чаша му е прилошало и не помни как е излязъл навън. Барманът свидетелства, че Джуниър е изпил най-малко три бири и той лично му е помогнал да стигне до пикапа си, където го е оставил.

От протокола на съдебното заседание става ясно, че Джуниър се е държал с достойнство въпреки дългия кръстосан разпит.

При наличието на пистолета, портфейла, двама свидетели от ареста, защита, която разчита за алибито на двама неубедителни свидетели, и обвиняем, който явно е бил пиян и не помни много, съдебните заседатели са разполагали с достатъчно основания за осъдителна присъда. Преди произнасянето на присъдата адвокатът на Джуниър призовава брат му Уилтън и негов братовчед, които дават показания, че Джуниър е всеотдаен съпруг и баща, че не е пияница, не притежава оръжие и не е стрелял от години.

Съдебните заседатели го признават за виновен и по двете обвинения.

По време на процеса, продължил осем дни, съдия Макдоувър, която води първото си дело за убийство, е пристрастна към обвинението буквално за всичко. Проявява грижа към правата на Мейс единствено като се съгласява да премести процеса другаде. Дава на свидетелите на обвинението възможност за пространни показания и непрекъснато отхвърля възраженията на защитата. Приема почти всяко възражение на обвинението по време на показанията на свидетелите на защитата. Начинът, по който тя води процеса, многократно е атакуван на обжалванията. Но всеки апелативен съд потвърждава присъдата.

По време на двата часа и половина, докато пътуваше към затвора, Лейси мислеше за Хюго. Преди по-малко от два месеца бяха изминали този път заедно, и двамата недоспали и наливащи се с кафе, за да останат будни. Бяха обсъдили недоверието си към Грег Майърс и съмненията си относно теорията му за огромен заговор. Бяха признали един на друг, че се страхуват от него.

Каква наивност!

Тя навлезе в окръг Брънзуик и последва табелите за градчето Старк, после за затвора. Отне ѝ половин час да стигне до крило „Кю“. Беше понеделник на обед и в стаята за правни консултации нямаше други адвокати. Лейси изчака петнайсетина минути, преди да се появи Джуниър. Охраната свали белезниците и веригите му и той седна от другата страна на плексигласовата преграда. Взе слушалката, усмихна се и каза:

— Благодаря, че дойде.

— Здравей, Джуниър. Радвам се да те видя отново.

— Изглеждаш добре, Лейси, въпреки премеждието. Надявам се, че раните ти вече заздравяват.

— Косата ми расте, а само това има значение.

Той се засмя на думите ѝ. Беше по-оживен, по-разговорлив. Лейси предполагаше, че Джуниър очаква с нетърпение пристигането на своите вашингтонски адвокати. За пръв път от много години имаше надежда.

— Съжалявам за приятеля ти Хюго — каза той. — Хареса ми.

— Благодаря.

На Лейси не ѝ се говореше за Хюго, но имаха много време, така че можеха да разговарят за всичко. Тя каза на Джуниър, че семейството на Хюго се справя и се опитва да продължи напред, но дните са дълги и трудни. Той искаше да поговорят за катастрофата, кога и как се е случила и какво са научили оттогава. Изрази съмнение, че е случайна, и Лейси го увери, че не е. Джуниър попита защо никой „външен“ не се е намесил да разследва смъртта на Хюго. Внимателно подбирайки думите си, Лейси му обясни, че вероятно нещата ще тръгнат в тази посока. Поговориха си за Уилтън, за Тод Шорт, за адвокатите от Вашингтон и как се живее в очакване на екзекуцията.

След продължително мълчание, едно от многото, Джуниър каза:

— Вчера имах посетител, неочакван посетител.

— Кой?

— Казва се Лайман Грит. Чувала ли си за него?

— Да, дори сме се срещали, макар да не си спомням. Разбрах, че е бил със спасителния екип в деня на катастрофата и ме е откарал в болницата. Отбих се в кабинета му да се запознаем и да му благодаря, но са го сменили. Стори ми се подозрително, че е уволнен точно в този момент.

Джуниър се усмихна и се приведе по-близо.

— Всичко е подозрително, Лейси. Случват се разни неща и ти най-добре внимавай.

Тя сви рамене и той продължи:

— Грит е свестен човек. Обяви се за строителството на казиното, така че преди много време бяхме в противоположни лагери. Но ние си имаме обща история. Баща ми и неговият чичо са отраснали заедно в една барака точно до границата на резервата. Бяха като братя. Не мога да кажа, че семействата ни още са близки, защото влязохме в конфликт заради казиното. Грит обаче е човек със съвест и знае за корупцията. Никога не е харесвал вожда, а сега вече дълбоко презира него и семейството му. Синът на вожда е станал директор на полицията, затова разследването на твоята катастрофа ще си остане в задънена улица. Покриват всичко, както, не се съмнявам, вече подозираш. Грит обаче знае истината и смята, че има доказателство. Затова иска да говори с теб.

— С мен ли?

— Точно така. Убеден е, че може да ти има доверие. Не вярва на местните ченгета от окръг Брънзуик, не смята, че ще се намесят. Както сигурно си чула, племето ни се отнася подозрително към външни хора, особено със значки. Грит обаче разполага с доказателство.

— Какво доказателство?

— Не ми каза. Тук и стените имат уши, затова бяхме предпазливи. Лейси, разбери, че отправят заплахи на Грит. Той има съпруга и три деца, а вождът и кликата му не си поплюват. Цялото племе живее в страх и хората просто не говорят. Освен това благодарение на казиното напоследък живеят по-добре от всякога, така че защо да клатят лодката?

Лейси сериозно се съмняваше, че затворническата администрация подслушва разговорите между адвокатите и техните

осъдени на смърт клиенти, но си спомни, че срещата с Грит се е провела в друга част на това крило. Грит не беше адвокат.

— Защо смята, че може да ми се довери? Никога не сме се срещали.

— Защото не си ченге и защото си първият човек, отишъл в резервата да задава въпроси. Ти и господин Хач.

— Добре. Как да се срещна с него?

— Уилтън ще ти помогне.

— Кой ще направи първата крачка?

— Грит, а аз се съгласих да се свържа с Уилтън, за да уреди срещата. Ако си склонна да разговаряш с него.

— Разбира се, че ще разговарям.

— В такъв случай ще предам на Уилтън. Нали няма нужда да те предупреждавам, че трябва да се пипа деликатно. Всички са уплашени. Държат Грит под око, а сигурно и Уилтън.

— Знаят ли, които и да са те, че Тод Шорт се е върнал в града?

— Едва ли. Адвокатите ми са се срещнали с Шорт днес сутринта някъде далече от резервата. Ако удържи на обещанието си да се отрече от своите показания, много скоро всички ще разберат. И тогава го пиши мъртъв.

— Не могат да продължат да убиват хора, Джуниър.

— Убиха приятеля ти, господин Хач. Убиха Сон и Айлийн. Сигурно са се погрижили и за Дигър Роблес, другия доносник, дано почива в мир.

Да не споменаваме и Грег Майърс, помисли си тя.

— И много им се иска щатът Флорида да убие мен — продължи Джуниър. — Пред нищо няма да се спрат, Лейси. Никога не го забравяй.

— Как бих могла!

Салзман и негов колега на име Фулър пристигнаха малко след един следобед. Бяха с бежови спортни панталони и мокасини, съвсем различни от вашингтонските адвокати в тъмни костюми на ситно райе. Фирмата им наброяваше хиляда юристи на почти всички континенти. Доброволната им работа в полза на осъдените на смърт беше похвална,

дори изумителна. Лейси се осведоми за фирмата онлайн и се удиви от броя на служителите ѝ, заети в борбата срещу смъртното наказание.

Срещата им с Тод Шорт беше минала чудесно. Доносникът беше дал двучасови клетвени показания пред камера, в които признаваше, че полицията и прокурорът са го уговорили да свидетелства в замяна на по-лека присъда и пари в брой. Адвокатите смятаха, че сега казва истината и че искрено се разкайва. Джуниър винаги щеше да мрази този тип, който му докара смъртна присъда, но въпреки това бе развълнуван от настъпилата у него промяна.

Салзман обясни, че незабавно ще подадат в щатски съд молба за преразглеждане и ще се опитат да отложат екзекуцията. Щом задвижат това, щели да кръстосат шпаги с прокуратурата на Флорида и да стигнат дори до Федералния съд, ако се наложи. Предстоящите съдебни битки объркаха Лейси, но Салзман беше стар воин. Познаваше света на habeas corpus и излъчваше заразителна самоувереност. Целта му беше нов процес, който да не се диктува от личния интерес на Клодия Макдоувър.

Мобилният за еднократна употреба в джоба на Лейси завибрира рано във вторник сутринта. Обаждаше се Кули, макар и само за да ѝ съобщи, че няма новини от Грег Майърс. Нищо чудно. Освен това я уведоми, че ѝ е изпратил по пощата нов мобилен, който щял да пристигне по-късно сутринта. Щом го получи, тя трябваше да унищожи телефона, по който разговаряха в момента.

На обед Лейси се срещна с Али Пачеко в едно заведение близо до Капитолия. Докато ядяха супа, той ѝ каза, че полицията в Кий Ларго е конфискувала „Конспиратор“ и в момента яхтата е на охранявано пристанище и под ключ. Той щял да се срещне с полицаите след ден-два и да им предаде лаптопа, кожената чанта и раницата. Разследването било тяхно, но от ФБР обещали пълно съдействие. Полицаите разпитвали редовното присъствие на пристанището, но засега никой не бил забелязал нищо необичайно. На практика беше невъзможно да открият изчезналия, тъй като нямаха снимка и разполагаха само с най-общо описание на външността му, да не говорим, че следата вече беше студена.

След като поговориха делово няколко минути, Пачеко каза:

— Супата е хубава, но какво ще кажеш за една вечеря?

— Как стоят нещата професионално? — попита Лейси.

— О, според мен на стабилна основа — отговори той с усмивка.

— Несъмнено сме от един отбор. Професионалната етика не ми позволява да свалям само мадами, които работят в Бюрото, така че имам зелена светлина.

— Мадами?

— Шегувам се, не исках да те засегна. Аз съм на трийсет и четири. Допускам, че и ти си там някъде. И двамата не сме семейни и, честно казано, много е освежаващо да се запознаеш с хубава жена на живо, не през сайт. Ти опитвала ли си онлайн?

— Два пъти и беше пълен провал.

— О, аз имам какво да разказвам, но няма да те отегчавам. Е, ще вечеряме ли?

Ако приемеше, Лейси щеше да го направи само защото беше хубав и представителен, макар и малко наперен, но пък тя не познаваше млад агент на ФБР, който да не прелива от самоувереност. Не би се съгласила само защото КСЕ отчаяно се нуждаеше от помощ.

— Кога? — попита тя.

— Не знам. Довечера?

— Ами ако в даден момент Бюрото се замеси в моя малък заговор? Ще се почувства ли шефът ти неудобно?

— Виждала си Луна. На него все му е неудобно, така предпочита. Но не, не виждам никакъв конфликт. И пак ти повтарям, ще работим от една и съща страна. Освен това ти вече ни каза всичко. Няма тайни, нали?

— Има много тайни. Просто още не ги знам.

— А аз няма да питам. Какво те тревожи шефът ми?

— Мекушав ми се струва.

— Така си и знаех. Останах с впечатлението, че докато беше в стаята, ти владееше положението. Вечеря, бутилка хубаво вино, може би дори свещи, а? Ще те взема в седем, стига брат ти да не е наблизко, разбира се.

— Не е.

— Хубаво. Голям образ е.

— Гънтър обича да закриля по-малката си сестра.

— Разбираемо е. До седем?

— Седем и половина. И избери хубаво място, но не много лъскаво. Забрави за свещите. И двамата сме на държавна заплата, така че си делим сметката.

— Дадено.

Той я взе с джип нов модел, току-що измит, лъснат и почистен с прахосмукачка заради случая. През първите пет минути си говориха за коли. На Лейси ѝ беше омръзнало от колата под наем, която караше, и беше готова да си купи нова. Харесваше стария си хибрид, но след катастрофата си мислеше за нещо малко по-солидно. Запътиха се на юг, далече от центъра на града.

— Обичаш ли каджунска кухня? — попита той.

— Обожавам я.

— Ходила ли си в заведението на Джони Рей?

— Не, но съм чувала, че е страхотно.

— Да го пробваме.

Джипът ѝ допадна, но ѝ се стори прекалено мъжки. Колко ли струваше? След бързо проучване беше научила, че в момента началната заплата на специален агент е 52 000 долара. Али беше в Бюрото от пет години, така че сигурно печелеше колкото нея. Беше отбелязал колко е хубав апартаментът ѝ и сподели, че той живее под наем заедно с друг агент. ФБР постоянно местело хората си на различни места, затова не бързал да си купува жилище.

Поговориха за семействата си, макар да знаеха, че са се проверили взаимно по интернет. Той беше отраснал в Омаха, Небраска, и беше завършил колеж, а после право в родния си щат. Извън работна среда Пачеко се държеше с типичната за Средния запад непосредственост, никакви преструвки. Тя беше завършила колежа „Уилям енд Мери“ и после право в „Тюлейн“. Намериха обща тема — Ню Орлиънс — където той беше живял през първите си две години като служител на Бюрото. Бяха единодушни, че този град не им липсва с ужасната си влага и престъпност, но като го обсъждаха сега, звучаха носталгично. Когато паркираха и влязоха в ресторанта, Лейси вече беше поставила високи оценки на Пачеко по всички показатели. Спокойно, напомни си тя, мъжете винаги разочароват.

Настаниха се на закътана маса в ъгъла и разгърнаха менютата си. Когато сервитьорът се отдалечи, Лейси каза:

— Делим си сметката. Просто ти напомням.

— Не съм забравил, но нека аз да платя. В крайна сметка аз те поканих.

— Благодаря, но ще си я поделим. — И това беше краят на разговора.

Решиха да започнат със сурови стриди и бутилка сансер. Когато им взеха поръчката, той каза:

— Е, за какво ти се говори?

Тя посрещна прямотата му със смях.

— За каквото и да е, само не за разследването.

— Чудесно. Ти избери тема, после аз ще избира. Всичко е позволено — всичко освен казиното и нещата около него.

— Доста широка сфера. Ти започни и ще видим как ще тръгне.

— Добре, хрумна ми страхотен въпрос. Ще разбере, ако не ти се говори. Какво е усещането да те блъсне въздушна възглавница?

— Явно още не ти се е случвало.

— Още не.

Тя отпи глътка вода и си пое дъх.

— Шумно, внезапно, разтърсва те. Както си стои невидима зад волана и изобщо не фигурира в мислите ти, за части от секундата изригва в лицето ти. Ето това заедно с челния удар направо ме нокаутира. Не за много дълго, защото помня, че някой се движеше около колата. След това съм изгубила съзнание. Въздушната възглавница ми спаси живота, но много болезнено. Веднъж е предостатъчно.

— Не се съмнявам. Възстанови ли се напълно?

— До голяма степен. Още ме наболява тук-там, но с всеки изминал ден положението се подобрява. Искане ми се косата ми да растеше по-бързо.

— Красива си с къса коса.

Поднесоха им виното. Лейси го опита и го одобри. Докоснаха чаши и отпиха.

— Твой ред е — каза той.

— За какво? Омръзна ли ти от въздушни възглавници?

— Просто съм любопитен. Мой приятел бил зад волана и завил рязко, за да избегне някакъв пешеходец. И с двайсетина километра в час се ударил в уличен стълб. Щял да си е добре, но въздушната възглавница го фраснала много зле. Цяла седмица държеше торбички с лед на лицето си.

— Аз предпочитам все пак да има въздушни възглавници. Защо завърши право?

— Баща ми е адвокат в Омаха и просто ми се стори, че това е правилният избор. Никога не съм мечтал да променям света като повечето първокурсници. Искане само хубава работа. Баща ми се справя доста добре, всъщност работих при него една година. Бързо ми омръзна и реших, че е време да напусна Небраска.

— Защо ФБР?

— Заради тръпката. Не работиш зад бюро от девет до пет. Когато преследваш престъпници — големи, малки, умни, глупави, — нямаш много скучни моменти. Ами ти? Какво те накара да започнеш да разследваш съдии?

— Не мечтаех за това, когато започнах да следвам. Но пазарът беше пренаситен когато завърших, освен това не ми се работеше в някоя от големите фирми. Те бяха започнали да наемат доста жени, но не исках да работя по сто часа седмично. Имам приятели, които се хванаха на това и са нещастни. Родителите ми се преместиха във Флорида след пенсионирането си. Бях им на гости и видях обява за работа в Комисията по съдийска етика.

— Яви се на интервю и те взеха. Каква изненада!

Поднесоха им стридите върху плато с лед и разговорът секна, защото и двамата се заеха да изстискват лимон и да добавят хрян към коктейлния сос. Пачеко ги изсмукваше от черупките, а Лейси ги вадеше с тънки солени пръчици — и двата начина бяха приемливи.

— Значи вчера си ходила при Джуниър Мейс — каза той.

— Да, за втори път. Бил ли си в отделението на смъртниците?

— Не, но рано или късно ще се озова там. Нещо интересно?

— Да не би да се опитваш да изкопчиш информация?

— Винаги. Не мога да се сдържа. Заложено ми е в ДНК-то.

— Може би някакъв намек, някаква следа, а? Това ли те интересува? Възможно е Джуниър да има информация. Но най-важното според мен е, че просто му е приятно да има посетители.

— Значи нищо няма да ми кажеш?

— Не, ами... може би. Не се съмнявам, че си проучил доказателството ни относно процеса и осъждането му.

— Прочетох всяка дума.

— Значи помниш историята за двамата доносници от ареста, които изчезнали малко след процеса.

— Тод Шорт и Дигър Роблес.

Лейси се усмихна. Впечатляващо.

— Точно така. Години наред се говори, че са ги елиминирали, преди да имат шанса да се отрекат от думите си, защото точно така постъпват доносниците понякога. Единият, изглежда, наистина е изчезнал. Другият обаче мистериозно се е върнал. Възкръснал е, така

да се каже, освен това си е развързал езика. Умира от рак и иска да изчисти съвестта си.

— Това е добра новина, нали?

— Може би. Адвокатите на Джуниър от Вашингтон вчера бяха в „Старк“ и ме поканиха да присъствам на срещата. Много са въодушевени за шансовете да отложат екзекуцията и да издействат нов процес.

— Нов процес ли? Минали са колко... почти петнайсет години?

— Петнайсет. И на мен ми се струва малко вероятно, но те си знаят работата.

— Но случаят не е твой, нали? Не участваш в обжалванията на Джуниър. Значи си ходила да се срещнеш с него по друга причина.

— Точно така. Той смята, че знае нещо важно.

Али се усмихна и подмина забележката ѝ. Явно Лейси нямаше да сподели нищо повече. Доядоха стридите си и обсъдиха какво предястие да си вземат. Той реши да си поръча още едни стриди, а тя се спря на гъмбо със скариди.

— Сега чий ред е? — попита той.

— Твой, струва ми се.

— Добре, над какви интересни случаи работиш?

Лейси се усмихна и отпи глътка вино.

— В границите на поверителността и без да споменавам имена, опитваме се да свалим от поста му съдия, който си пада по чашката. Двама адвокати и две лица, чиито дела е гледал, са се оплакали. Горкият човек се бори с алкохолизма отдавна и вече здравата е загазил. Назначава всичките си изслушвания за следобед. Понякога съвсем ги забравя. Една от стенографките му твърди, че съдията държи шишенце под тогата си и си сипва в чашата с кафе. Много от делата му се протакат и никой не е доволен.

— Значи няма да ви е трудно.

— Никога не е лесно да уволниш съдия. Те обичат работата си и обикновено няма къде да отидат, след като свалят съдийската тога. Сега е мой ред. А ти над какво работиш?

Цял час си разказваха бойни подвизи. Работата на Пачеко, свързана с проследяване на терористични клетки и наркотрафиканти, беше много по-вълнуваща от разследването на пропаднали съдии, но

Али изглеждаше очарован от работата на Лейси. След като изпиха виното, си поръчаха кафе и продължиха да разговарят.

Пред апартамента ѝ Пачеко я изпрати до стълбите като истински джентълмен и спря на вратата.

— Може ли да поговорим делово? — попита.

— Ако имаш предвид секс, отговорът е „не“. Все още съм твърде травмирана и нямам настроение за такова нещо.

— Нямах предвид секс.

— Това първата ти лъжа за тази вечер ли е?

— Може би втората.

Той застана лице в лице с нея и пристъпи по-наблизо.

— Луна е на крачка да се съгласи, Лейси. Изчезването на Майърс привлече вниманието ни. Днес почти цял ден се опитвам да го убедя, че този случай е потенциално много по-голям, отколкото си представяме. Трябва ни нещо друго, още едно безспорно доказателство и Луна ще се съгласи.

— Ами големият ви шеф в Джаксънвил?

— Той е труден, но и много амбициозен. Ако види потенциал, както виждаме ние, ще преосмисли решението си. Само ни дайте още нещо.

— Опитвам се.

— Знам. И чакам на телефона.

— Беше ми приятно тази вечер.

— На мен също.

Той я целуна по бузата и ѝ пожела „лека нощ“.

Уилтън Мейс каза, че се обажда от уличен телефон, и наистина звучеше нервно, дори уплашено, сякаш се озърташе през рамо. На следващия ден Лайман Грит щеше да води съпругата си в Панама Сити на преглед при някакъв специалист. Искаше да се срещне с Лейси в кабинета на лекаря, където никой нищо нямало да заподозре. Уилтън ѝ съобщи подробностите и я попита дали ще разпознае Грит. Тя отговори, че не би могла, защото никога не го е виждала, но шефът ѝ би го разпознал. Уилтън не беше сигурен как Грит ще приеме това, но щели да решат проблема в кабинета на лекаря. Предупреди я обаче да не се учудва, ако Грит не остане доволен.

Лейси и Майкъл пристигнаха един час по-рано. Той остана в колата, а тя влезе в сградата — част от оживен медицински комплекс с лекарски и зъболекарски кабинети, разположени на четири етажа. Позавъртя се на партера, прочете информационното табло, отби се в някакво кафене, после се качи с асансьора на третия етаж. Кабинетът всъщност беше малка гинекологична клиника, а голямата и модерна чакалня беше пълна с жени, само две от които бяха придружавани от мъже. Лейси се върна в колата и изчака Майкъл да влезе и да огледа същата територия. Когато той се върна, двамата бяха единомдушни, че вътре е безопасно. Идеално място за тайна среща. Десетки пациенти влизаха и излизаха от сградата. В два без петнайсет Майкъл кимна към двойка, която излизаше от колата си, и каза:

— Това е Грит.

Беше висок около метър и осемдесет, слаб, но с коремче. Съпругата му имаше дълга черна коса на плитка и беше много пониска и по-набита.

— Видя ли ги? — попита Майкъл.

— Да.

Когато влязоха в сградата, Лейси излезе от колата и ги последва. Майкъл щеше да я чака с надеждата да не стане гаф. Внимателно наблюдаваше пешеходците и се молеше да не забележи нищо

подозрително. Вътре Лейси отново прочете информационното табло, позабави се няколко минути и се качи на третия етаж. Влезе в чакалнята и видя Грит и съпругата му да седят до стената в дъното, неловко като всички останали. Ейми Грит беше забола поглед в пода, сякаш очакваше ужасна новина. Лайман разсеяно разлистваше списание „Пийпъл“. Лейси нямаше представа дали Уилтън е описал на Грит как изглежда тя, но той явно се заинтригува от появата ѝ. Служителката на рецепцията беше твърде заета, за да забележи младата жена, която не си направи труда да се отбие при нея. Повикаха нечие име. Пациентката бавно се приближи към рецепцията, където я посрещна забързана медицинска сестра и двете се скриха зад ъгъла. Мудната рутина продължи около половин час, някои жени си тръгнаха, на тяхно място пристигаха други. Лейси наблюдаваше Грит над списанието си. След около половин час той погледна часовника си, привидно обезсърчен. Най-сетне повикаха Ейми Грит и тя се приближи към рецепцията. Щом се скри от поглед, Лейси се изправи и впери очи в Лайман. Когато той я погледна, тя му кимна леко и излезе от чакалнята. Стигна до дъното на коридора и изчака няколко секунди, преди Грит да затвори вратата зад гърба си и да тръгне към нея.

Тя му подаде ръка и тихо се представи:

— Аз съм Лейси Столц.

Той разтърси леко ръката ѝ, усмихна се и инстинктивно се озърна през рамо.

— Аз съм Лайман Грит, а вие изглеждате много по-добре от последния път, в който ви видях.

— Оправям се. Благодаря ви за онази нощ.

— Това ми беше работата. Ужасна катастрофа! Съжалявам за приятеля ви.

— Благодаря.

Той се приближи до прозореца и се облегна на него с лице към коридора и минаващите оттам хора. От няколко кабинета влизаха и излизаха пациенти, но никой не ги забелязваше.

— Нямаме много време — каза той. — Не участвам в клоунските номера на индианска територия. Аз съм ченге, почтено ченге, но трябва да опазя семейството си. Името ми не бива да се замесва в никакво разследване. Няма да свидетелствам в съда. Няма да посоча с пръст свои събрата или мошениците, с които са се забъркали. Ясно?

— Ясно, но трябва да знаете, че не мога да контролирам всичко, което се случва. Имате думата ми — само това е под мой контрол.

Той бръкна в предния джоб на джинсите си и извади флашка.

— Тук има два видеоматериала. Първият е собственост на полицията във Фоли, Алабама. Извадили са късмет, защото някой, не знам кой, е записал на видео кражбата на пикапа. Вторият видеоматериал е заснет около петнайсет минути след катастрофата в провинциален магазин, северно от Стърлинг. Според мен на него ясно се вижда шофьорът на пикапа, който се е блъснал във вашата кола. Включил съм и обобщение на всички подробности, които са ми известни.

Лейси взе флашката. Грит бръкна в друг джоб и извади найлонов плик.

— А това е хартиена салфетка, изцапана с кръв, струва ми се. Намерих няколко такива близо до местопроизшествието два дни след инцидента. Моята теория е, че кръвта е на шофьора, предизвикал катастрофата. На ваше място веднага бих поискал ДНК анализ и дано намерите на кого е кръвта. Ако ви провърви, ще се доберете до име и ще установите дали това е човекът от видеото.

Лейси пое плика и попита:

— Имате ли копия?

— Имам, при мен са и останалите салфетки, но никой няма да ги намери.

— Не знам какво да кажа.

— Не казвайте нищо. Просто си свършете работата и пипнете тези копелета, без да намесвате името ми.

— Обещавам.

— Благодаря ви, госпожо Столц. Тази среща не се е състояла.

Той се извърна, за да се отдалечи, а Лейси каза:

— Надявам се съпругата ви да е добре.

— Добре е. Просто рутинен преглед. Страхува се от лекари, затова я придружавам.

Нито на Майкъл, нито на Лейси им хрумна да вземат със себе си лаптоп, иначе щяха да спрат пред някое заведение за бързо хранене, да си купят кафе, да се настанят на маса в ъгъла и да изгледат

видеоматериалите. Затова отпрашиха към офиса и през цялото време гадаеха какво ли ще видят на видеото.

— Защо не го попита? — поинтересува се Майкъл с известно раздражение.

— Защото бързаше — изстреля тя в отговор. — Даде ми флашката, каза каквото искаше да каже и толкова.

— Аз щях да го питам.

— Не знаеш какво си щял да направиш, затова престани да се заяждаш. Кой е шефът на щатската полиция?

— Гъс Ламбърт. Нов е и не го познавам.

— А кого познаваш?

— Един стар приятел.

Майкъл звънна на въпросния стар приятел два пъти, но не успя да се свърже. Лейси пък се обади на приятелка в прокуратурата и се сдобри с името на директора на областната криминалогична лаборатория в Талахаси, който се оказа зает и неотзивчив, но обеща да ѝ звънна на следващия ден сутринта.

Когато и двамата приключиха телефонните си разговори, Майкъл каза:

— Криминалогичната лаборатория няма да го направи, ако не им нареди щатската полиция.

— Ще се обадя на Гъс Ламбърт — каза Лейси. — Сигурна съм, че ще го очаровам.

Секретарката на комисар Ламбърт не можеше да бъде очарована лесно и заяви, че шефът ѝ е на среща и е много зает човек. Старият приятел на Майкъл върна обаждането му и попита какво става. Майкъл му обясни, докато се носеха по бързата лента на междущатска магистрала I-10, че въпросът е спешен и е свързан с подозрителната смърт на щатски служител. Абът, въпросният приятел, го увери, че си спомня за смъртта на Хюго Хач.

— Имаме основание да смятаме — каза Майкъл, — че става дума за нещо по-дълбоко от тежка катастрофа. Разполагаме с източник от племето и с кръвна проба, която може да се окаже важна. Как да получим достъп до областната криминалогична лаборатория?

Докато двамата разговаряха, Лейси сърфираше из интернет на телефона си. Никога не беше работила с ДНК тестове и не знаеше нищо за тях. Според една статия в научен сайт криминолозите вече

бяха в състояние да изследват ДНК в рамките на два часа — достатъчно бързо, та полицията да пусне резултатите през своята база данни и да определи дали задържаният е извършил въпросното престъпление, а и още други. Допреди пет години тестовете отнемали между двайсет и четири и седемдесет и два часа — достатъчно време заподозреният да плати гаранцията и да излезе от ареста.

— Не, не се води следствие нито от местните, нито от областната полиция. Случило се е на племенна територия и тапакола движат нещата. Това е част от проблема. Става дума за услуга, Абът, и то спешно — обясни Майкъл, после послуша малко, благодари и приключи разговора. — Обеща да се опита да се срещне с комисаря.

Беше почти пет следобед, когато Майкъл и Лейси пристигнаха в криминалогичната лаборатория в покрайнините на Талахаси. Абът ги чакаше на входа и двамата го последваха в малка заседателна зала. Лейси остави найлоновия плик с чип на масата пред д-р Васкес, който го погледна, но не го докосна.

— Какво знаем за това? — попита той.

— Не много — отговори Лейси. — Получихме го преди по-малко от два часа от наш доверен източник. Според него е окървавена салфетка.

— Кой я е пипал?

— Нямаме представа, но източникът ни се смята за професионалист в тази област. Сигурна съм, че уликата не е замърсена.

— Колко време ще отнеме? — попита Майкъл.

Васкес се усмихна гордо и отговори:

— Дайте ни два часа.

— Невероятно.

— Така е. Техниката се променя с бързи темпове и допускаме, че след две години следователите ще могат да изследват на местопрестъплението кръв и сперма с портативни устройства. Нарича се „ДНК тест на чип“.

— А колко време ще отнеме сверяването на резултата с щатската база данни? — попита Лейси.

Васкес погледна Абът, който сви рамене и отговори:

— Половин час.

Отбиха се за китайска храна в любимо свое място близо до Капитолия. Както се надяваха, в КСЕ нямаше жива душа, когато пристигнаха там малко след шест. Зарязаха вечерята си, запътиха се право към настолния компютър на Майкъл и пъхнаха флашката. Изгледаха двата записа, принтираха двете страници с бележки на Грит и ги прочетоха внимателно, обсъдиха ги ред по ред, после изгледаха видеозаписите отново и отново. Лейси почти се вцепени, съзнавайки, че гледа оръжието на убийството — пикапа, а вероятно и убиеца, онзи боклук с окървавения нос.

На всеки запис имаше по двама души — четирима различни мъже. Възможно ли бе това да е първият им досег с други хора от бандата на Дюбоуз? Имаха снимки как Вон влиза в апартамента в „Рабит Рън“, но нищо повече. Заинтригува ги най-вече шофьорът от второто видео, онзи от магазина на Фрог. Беше по-възрастен от другите трима, може би на четирийсет и пет, и беше по-добре облечен — с риза за голф и изгладен кафеникав панталон. Беше планирал всичко достатъчно добре, щом беше завинтил и фалшиви флоридски номера на пикапа си. Не беше Вон, но възможно ли бе да се окаже важен член на организацията? Той ли отговаряше за тази операция? Дали не беше човекът от местопрестъплението, онзи с фенерчето, който бе претърсил смазаната тойота на Лейси за мобилните телефони, докато кръвта на Хюго е изтичала? Колкото и да беше умен, беше допуснал елементарната грешка да паркира точно пред магазина на Фрог и да бъде заснет от охранителните камери. Али й бе казал, че дори най-умните престъпници вършат глупости.

Накрая опитаха изстиналото пиле чоу мейн, но и двамата не бяха гладни. Мобилният на Майкъл звънна в осем без десет и Абът бодро оповести:

— Пипнахме вашето момче.

Кръвта беше на Зийк Форман, двацет и три годишен мъж, освободен условно от затвора, извършител на две наркопрестъпления. Неговата ДНК фигурираше в базата данни от пет години, след първия му арест. Абът имаше три снимки, две полицейски при арестите и една от затворническия архив. Изпращаше им ги по имейл.

Майкъл каза на Абът, че му е задължен, много задължен, и му благодари.

Лейси стоеше до принтера, докато той печаташе трите снимки. Майкъл спря второто видео на един кадър, на който ясно се виждаха двете лица. Дори с разкъравен нос пътникът много приличаше на Зийк Форман.

Али Пачеко с огромно удоволствие се изстреля на късно питие в апартамента на Лейси, макар че тонът ѝ определено не беше романтичен. Спомена му само, че е спешно, но не каза нищо повече. Изгледаха видеоматериалите и проучиха снимките. Прочетоха бележките на Грит и говориха за случая до полунощ, като междуременно изпиха бутилка вино.

Зийк Форман живееше с майка си близо до градчето Милтън във Флорида, недалече от Пенсакола. ФБР наблюдава къщата му два дни, но нямаше следа нито от него, нито от неговия нисан от 1998 г. Надзорникът му от пробационната служба ги осведоми, че Зийк трябва да се яви за ежемесечната проверка на четвърти октомври и че досега не е пропускал среща. В противен случай го връщали в затвора. Форман работел каквото намери и съумял да не се забърква в неприятности през последните тринайсет месеца.

И наистина, на четвърти октомври Форман влезе в пробационната служба в центъра на Пенсакола и поздрави надзорника си. На въпроса къде е бил отговори с отрепетиран разказ, че е карал камион във фирмата на свой приятел в Маями.

— Постои малко тук — каза надзорникът му, — едни момчета искат да говорят с теб.

Той отвори вратата и агентите Али Пачеко и Дъг Хан влязоха и се представиха. Надзорникът излезе от стаята.

— За какво става дума? — попита Форман, притеснен от внезапната поява на ФБР.

Двамата агенти останаха прави.

— На двасет и втори август, понеделник, към полунощ си бил в резервата на тапакола. Какво си правил там?

Форман се помъчи да се направи на изненадан, но всъщност изглеждаше така, все едно ще припадне. Сви рамене, зяпна ги тъпо и каза:

— Не съм сигурен за какво говорите.

— Прекрасно знаеш за какво говорим. Карал си откраднат пикап, който е блъснал кола. Избягал си от местопроизшествието. Да си спомняш нещо от това?

— Не съм аз.

— Само толкова ли можеш? — Пачеко кимна на Хан, който извади чифт белезници. — Изправи се — нареди Пачеко. —

Арестуваме те за убийство.

— Шегувате се!

— Ама разбира се, това е най-обикновена комедия. Стани и си сложи ръцете зад гърба.

Щракнаха му белезниците, претърсиха го, взеха му мобилния телефон и го изведоха от кабинета, а после навън през страничния вход на сградата. Настаниха го на задната седалка на колата си и го откараха през четири пресечки в седалището на ФБР. Пътуваха в пълно мълчание.

Вътре в сградата го вкараха в асансьор, който спря на шестия етаж. Прекосиха лабиринт от коридори и влязоха в малка заседателна зала. Там ги очакваше млада юристка, която се представи усмихнато:

— Аз съм Ребека Уеб, заместник-прокурор. Седнете, господин Форман.

Агент Хан свали белезниците му.

— Ще поостанем тук известно време — каза той и внимателно побутна Форман към един стол.

Всички насядаха.

— Какво става? — попита Форман.

Беше само на двайсет и три, но вече не изглеждаше като уплашено дете. Беше имал време да се окопити и отново се държеше като корав мъжкар. Беше гърмян заек, пуснал си беше дълга коса, имаше сурови черти и пълна колекция долнопробни затворнически татуировки.

Пачеко му прочете правата и му подаде формуляр, където бяха написани същите думи. Форман го прегледа, после се подписа най-отдолу в знак, че разбира какво се случва. Не му беше за пръв път.

— Заплашват те обвинения в предумишлено убийство, смъртно наказание, смъртоносна инжекция и така нататък.

— И кого съм убил?

— Човек на име Хюго Хач, който е бил в другата кола, но няма да спорим за това. Знаем, че си бил в резервата онази нощ, че си карал откраднат пикап, голям „Додж Рам“, знаем и че умишлено си навлязъл в насрещното платно и си блъснал една тойота приус. Заедно с шофьора на втори пикап, с който да избягаш, сте се позавъртели и сте задигнали от приуса два телефона и един айпад. Знаем го със сигурност, това не подлежи на спор.

Форман запази самообладание и не се издаде с нищо.

Пачеко продължи:

— Петнайсет минути след като сте избягали от местопроизшествието, двамата с помощника ти сте се отбили в един крайпътен магазин и сте купили лед, бира и медицински спирт. Звучи ли ти познато?

— Не.

— И аз така допусках. — Пачеко отвори една папка, извади снимка от видеоматериала на Фрог и я плъзна към Форман. — И сигурно този с разбития нос не си ти.

Форман погледна снимката и поклати глава.

— Май ще ми трябва адвокат.

— Ще ти осигурим адвокат след малко. Първо обаче нека ти обясня, че това не е обичаен разпит. Не сме тук, за да те въртим на шиш за твоето участие, защото знаем какво се е случило. Отричай колкото искаш, пет пари не даваме. Имаме доказателството и с удоволствие ще те изправим пред съда. Но ще оставя госпожа Уеб да те осветли защо всъщност сме тук.

Форман не я погледна. Тя впери очи в него и каза:

— Предлагаме ти сделка, Зийк. Хубава сделка. Знаем, че не ти си откраднал пикапа, макар да си отишъл с него на затънтено място в резервата, да си причинил катастрофата и да си избягал с друга кола. Зарязал си умиращ човек само защото си търсел приключения. Знаем, че си работил за определени хора, за сериозни и закоравели престъпници. Сигурно са ти платили дебела пачка пари, а после са ти наредили да изчезнеш от града за известно време. Може да си вършил и друга мръсна работа за тях. Все едно, нас ни интересуват само убийството и хората, които са го планирали. Подгонили сме едрите риби, Зийк, а ти си просто пионка в ръцете им. Да, убиец си, но въпреки това за нас си дребна риба.

— Каква сделка? — попита Зийк и този път я погледна.

— Сделката на живота ти, или по-точно за живота ти. Проговориш ли, излизаш свободен. Кажни ни всичко, което знаеш, дай ни имена, телефонни номера, история и прочее и ние ще свалим всички обвинения срещу теб. Ще те включим в Програмата за защита на свидетели, ще те настаним в хубав апартамент далече от тук, някъде в Калифорния, ще ти дадем ново име, нови документи, работа, нов

живот. Миналото ти ще бъде забравено и ти ще си като волна птичка. В противен случай отиваш в килия за смъртници, където ще гниеш десет-петнайсет години, докато траят обжалванията ти, и накрая ще ти сложат инжекцията.

Раменете му най-сетне се прегърбиха и той увеси нос.

— Сделката важи сега и само сега. Ако откажеш и напуснеш тази стая, никога няма да поемеш глътка въздух като свободен човек.

— Мисля, че ми трябва адвокат.

— Добре, предишния път те е представлявал назначен от съда защитник на име Паркър Логан. Помниш ли го?

— Да.

— Беше ли доволен от услугите му?

— Май да.

— Чака долу. Искаш ли да поговориш с него?

— Ами... става.

Хан излезе от стаята и се върна след няколко минути с Паркър Логан — ветеран защитник на крайно нуждаещите се в Пенсакола. Той се запозна набързо с Пачеко и Ребека Уеб, после се ръкува с бившия си клиент. Седна до Форман и каза:

— Е, какво става?

Уеб извади документи от една папка и каза:

— Съдията ви назначи да представлявате господин Форман. Тук са заповедта и обвинителният акт.

Логан пое документите и се зачете. Отгърна един лист и отбеляза:

— Струва ми се, че бързате.

— Ще стигнем дотам след минутка — отговори Уеб.

Логан продължи да чете и когато приключи, подписа някакъв формуляр и го подаде на Форман.

— Подпиши тук.

Форман се подписа.

Уеб извади още документи и ги подаде на Логан.

— Ето споразумението. Обвинителният акт ще бъде запечатан и ще престане да бъде валиден от момента, в който прокуратурата вече не се нуждае от господин Форман.

— Защита на свидетелите? — попита Логан.

— Точно така. Още от днес.

— Добре, добре. Трябва да поговоря с клиента си.

Уеб, Пачеко и Хан станаха и се запътиха към вратата.

Пачеко спря и каза:

— Дайте ми мобилния си — никакви разговори.

Това подразни Логан, който се поколеба. После извади телефона си и го предаде.

Час по-късно той отвори вратата и им съобщи, че са готови. Уеб, Пачеко и Хан отново влязоха в стаята и се настаниха на местата си. Логан, свалил сакото и навил ръкавите си, каза:

— Първо, като защитник се чувствам задължен поне да попитам какви доказателства има щатът срещу клиента ми.

— Няма да губим време в спорове за доказателства, само ще кажа, че направихме ДНК анализ на улика, намерена близо до местопрестъплението. Клиентът ви е бил там.

Логан сви рамене, сякаш да каже: „Не е зле“, но всъщност попита:

— Добре, ако допуснем, че клиентът ми приеме сделката, какво ще стане после?

— Както знаете, със защитата на свидетелите се занимават федералните шерифи — отговори Уеб. — Те ще поемат нещата, ще го изведат от града и щата Флорида и ще го преместят някъде далече. На хубаво място.

— Той се тревожи за майка си и за по-малката си сестра.

— Имат възможност да се присъединят към него. Не е необичайно цели семейства да преминават в програмата.

— Трябва да добавя, че федералните шерифи никога не са губили защитен свидетел, а има над пет хиляди такива — обади се Пачеко. — Обикновено шерифите ги пазят от големи престъпни синдикати, които действат в национален мащаб, а не от местни момчета, каквито ние сме погнали сега.

Логан кимаше, премисляше и накрая погледна клиента си.

— Като твой адвокат те съветвам да приемеш сделката.

Форман взе химикалка и отговори:

— Да го направим.

Уеб приближи към масата малка видеокамера на статив. Насочи я към Форман, а Хан постави пред него диктофон. След като той и

адвокатът му подписаха споразумението, Пачеко му показва една снимка на шофьора на пикапа с фалшивите номера и попита:

— Кой е този?

— Клайд Уестбей.

— Добре, а сега ни разкажи каквото знаеш за Клайд Уестбей. Вече сме от един отбор, Зийк, затова искам цялата история. Всичко.

— Уестбей е собственик на два хотела във Форт Уолтън Бийч. Аз...

— Имена, Зийк, имената на хотелите.

— „Блу Шато“ и „Сърфбрейкър“. Намерих си работа там преди две години — да чистя басейните, да поддържам градините, такива глупости, плащаха ми в брой, на ръка. От време на време засичах Уестбей и някой ми каза, че той е собственикът. Един ден ме спря на паркинга на „Сърфбрейкър“ и ме попита за криминалното ми досие. Заяви, че обикновено не наемат осъждани, така че да внимавам. Отначало се държа като голям гадняр, но после омекна. Вярно, нарече ме „пандизчия“, което не ми хареса, ама си затворих очите. Не е човек, на когото можеш да отвърнеш. Хотелите му са по-хубави от повечето други и са пълни. Работата ми допаднаше, понеже край басейните винаги имаше хубави мацки, мястото беше готино.

— Не сме тук да говорим за мацки — прекъсна го Пачеко. — Кой друг работеше в хотелите? Нямам предвид нисшия персонал като теб. Кой беше управител, помощник-управител и прочее?

Форман се почеса по брадата, каза няколко имена и се помъчи да си спомни още. Хан тракаше на лаптопа си. В бюрото на ФБР в Талахаси двама агенти наблюдаваха Форман на монитор и също работеха на лаптопите си.

След броени минути узнаха, че „Блу Шато“ и „Сърфбрейкър“ са собственост на фирма „Стар Ес“ със седалище в Белиз. Бърза проверка разкри, че същата компания притежава търговски център в окръг Брънзуик. Парченце от пъзела на империята на Дюбоуз най-накрая си попадна на мястото.

— Какво знаеш за Уестбей? — попита Пачеко.

— Не знам много всъщност. Работех там от няколко месеца, когато чух слухове, че е свързан с хора, които са собственици на земи и голф игрища, дори на барове и стриптийз клубове, но всичко беше

скрито-покрито. Само слухове, нищо конкретно не научих. Ама аз бях от нисшия персонал, както казахте.

— Разкажи ни за двайсет и втори август, за онзи понеделник.

— Предишния ден Уестбей ме приклещи и каза, че има работа за мен, която може да се окаже опасна и трябва да се пази в тайна. Щял да ми плати пет хилядарки в брой и попита дали проявявам интерес. Ама разбира се, казах му, как не? Всъщност не мислех, че мога да откажа. Май исках да го впечатля, пък и Уестбей е човек, който щеше да ме уволни, ако се ядоса. Не е лесно да си намериш работа с криминално досие, разбирате ли? И така, в понеделник следобед бях в „Блу Шато“ и чаках, докато се стъмни, после двамата с него се качихме в пикапа му и дойдохме тук, в Пенсакола. Спряхме пред някакъв бар на изток от града и той ми нареди да остана в пикапа. Забави се вътре половин час, а когато излезе, ми подаде ключовете за друг пикап, „Додж Рам“, който също беше паркиран пред бара. Забелязах, че номерата са от Алабама, но нямах представа, че е откраднат. Качих се в него и го последвах до казиното. Паркирахме отзад. Той влезе в моя пикап и ми обясни какво ще направим — ще предизвикаме катастрофа. Влязохме още по-навътре в резервата по един лъкатушещ път и Уестбей каза, че там ще се случи. Трябваше да се блъсна в малка тойота и да изляза от пикапа, а той щял да пристигне да ме откара. Казвам ви, в този момент наистина ми се искаше да се откажа, ама нямаше мърдане. Върнахме се до казиното и Уестбей се качи в своя пикап. После отидохме с двете коли в някаква гора и дълго чакахме. Той крачеше около пикапа ми доста напрегнато и говореше по телефона. Накрая нареди да тръгваме. Даде ми черна каска за мотоциклет, подплатени ръкавици и наколенки, каквито използват на мотокросовете. Забелязахме фарове в далечината да приближават към нас и той каза, че това е колата. Нареди ми да ускоря максимално и да пресека средната линия. Пикапът беше два пъти по-тежък от колата, затова смяташе, че аз няма да пострадам. Честно да ви кажа, беше много страшно. Според мен колата не се движеше много бързо. Вдигнах около осемдесет и в последния момент навлязох в насрещното плато. Въздушната възглавница ми изкара въздуха, зашемети ме за секунда-две и когато излязох от пикапа, Уестбей вече беше пристигнал. Свалих каската, ръкавиците и наколенките и му ги дадох. Той забеляза, че носът ми кърви, и провери дали по въздушната

възглавница в пикапа има кръв. Не откри. Носът ми не беше счупен и отначало не кървеше много, но после изведнъж рукна. Обиколихме колата. Шофьорката, някакво момиче, се помъчи да се размърда и да каже нещо, но беше много зле. Чернокожият беше пробил предното стъкло и беше здравата разкъсан. Имаше много кръв. — Гласът на Зийк потрепна и той преглътна измъчено.

— В пикапа имаше счупена бутилка от уиски. Пил ли беше? — попита Пачеко.

— Не, нито капка. Сигурно е било част от инсценировката.

— Уестбей имаше ли фенерче?

— Не, беше сложил малък челник. Нареди ми да се кача в неговия пикап и аз се подчиних. Той остана около минутка край колата. Бях замаян и не съм сигурен, че помня всичко. Случи се бързо и аз си бях глътнал езика, честно да ви кажа. Някога да сте бягали след челен сблъсък?

— Не ми се е случвало. Когато Уестбей се върна в пикапа си, носеше ли нещо?

— Какво например?

— Два мобилни телефона и един айпад.

Зийк поклати глава.

— Не, не помня да съм виждал такива неща. Уестбей бързаше. Погледна ме и каза нещо за кръвта. В пикапа имаше кутия хартиени салфетки и той ми даде няколко. Избърсах си носа.

Пачеко погледна Логан и каза:

— Имаме салфетка с кръв по нея.

— Добре де, ама той говори, нали? — отвърна Логан.

— Имаше ли други наранявания? — попита Пачеко.

— Ударих си коляното и адски ме болеше, но нищо повече.

— И после просто се чупихте?

— Ами да. Уестбей мина направо през полето, което си беше опасна работа, защото караше с угасени фарове. Представа нямах къде отиваме. Мисля, че още бях сащисан, след като видях чернокожия целия в кръв. Помня как си помислих, че тази работа струва много повече от пет хилядарки. Както и да е, излязохме на един чакълест път и той запали фаровете. Когато стигнахме до шосето, Уестбей натисна газта и напуснахме резервата. По едно време го попитах: „Кои бяха тия хора?“, а той вика: „Кои хора?“. Дума не обелих повече. Той каза, че ни

трябва лед за носа ми, затова спряхме пред някакъв магазин, който беше отворен. Сигурно оттам имате тази снимка.

— А след като тръгнахте от магазина?

— Върнахме се в „Блу Шато“ във Форт Уолтър Бийч. Той ме настани в стая за през нощта, донесе ми чиста тениска и ми каза да си слагам лед на лицето. И ако някой ме пита нещо, да отговоря, че съм се сбил. Това казах и на майка ми.

— Плати ли ти?

— Аха, на следващия ден ми даде парите и ми каза да си държа устата затворена. Предупреди ме, че ако някой някога научи, ще ме обвинят, че съм избягал от местопроизшествие, а и по-лошо. Казвам ви, здравата се уплаших, затова си затряях. Страх ме беше от ченгетата, но ме беше страх и от Уестбей. Минаха няколко седмици и реших, че ми се е разминало. После един ден Уестбей ме сгази в хотела и ми нареди да се кача на колата и моментално да напусна Флорида. Даде ми хиляда долара и ми заповяда кракът ми да не стъпва тук, докато не ми се обади.

— Обади ли ти се?

— Веднъж само, но аз не вдигнах. Смятах никога да не се връщам, но се притеснявах за майка ми, а и не исках да пропусна срещата с надзорника. Днес се промъкнах тайно в града и мислех довечера да се видя с майка ми.

След като уточниха най-общо историята, Пачеко се върна от началото и изкопчи още подробности. Направи дисекция на всеки момент, притисна свидетеля да си припомни всяко име. Четири часа по-късно Форман беше изтощен и нямаше търпение да напусне града. Когато Пачеко най-сетне се усмири, в стаята влязоха двама федерални шерифи и отведоха Зийк Форман. Откараха го в хотел в Гълфпорт, Мисисипи, където той прекара първата нощ от новия си живот.

Клайд Уестбей живееше с втората си съпруга в хубава къща с висока ограда близо до брега в окръг Брънзуик. Беше на четирийсет и седем и нямаше криминално досие. Притежаваше шофьорска книжка от Флорида и актуален американски паспорт, но никога не се беше регистрирал да гласува, поне не във Флорида. Според данните на щатската служба по заетостта той беше управител на хотел

„Сърфбрейкър“ във Форт Уолтън Бийч. Носеше два мобилни телефона и имаше два стационарни — един в офиса и един у дома. Три часа след като Зийк напусна Флорида, агенти на ФБР подслушваха и четирите му телефона.

В сутрешната поща имаше три дебели пакета от правната кантора на Едгар Килъбрю. Лейси неохотно ги отвори и намери придружителното писмо. Килъбрю обясняваше в типичния си лаконичен и арогантен стил, че „прилага“ отговора на съдия Макдоувър на „лекомислените“ призовки на Лейси. Писмото беше придружено от официалното му искане всички обвинения към клиентката му да бъдат снети, а разследването — прекратено. Като алтернатива предлагаше „незабавно и поверително изслушване пред пълния състав на Комисията по съдийска етика“.

Лейси беше изисквала целия архив на клиентката му — и официалния, и личния — по десет конкретни съдебни дела. Започна да разглежда документите от купчината и ѝ стана ясно, че не им предлагат нищо ново. Килъбрю и сътрудниците му просто бяха направили копия от съдебните архиви и ги бяха напъхали в пликове. Имаше някое и друго напомнително писмо, продиктувано от съдията и незаведено в архива, и дори няколко ръкописни бележки, но нищо, което да разкрива мислите, намеренията или наблюденията ѝ, нищо, което да я уличи, че фаворизира едната или другата страна по делото. Във всичките десет случая обаче тя беше издала присъда в полза на безликите офшорни фирми и против интересите на тъжители — местните собственици на земя.

Нищо чудно, че документите не бяха толкова добре подредени като материалите, индексирани от Садел много по-рано.

Въпреки това Лейси нямаше друг избор, освен да прегледа всеки от тях. Когато приключи, докладва на Гайзмар.

На пети октомври, първата сряда на месеца, съдия Макдоувър излезе от кабинета си един час по-рано от обикновено и отиде с колата си в същия апартамент в „Рабит Рън“ — второто ѝ посещение там след

подаването на жалбата, която я обвиняваше, че е получила жилището като подкуп.

Паркира лексуса си на същото място, като остави място за още една кола, и влезе в апартамента. Нищо не издаваше да е напрегната или неспокойна, нито веднъж не се озърна през рамо и не огледа улицата.

Вътре провери вратата към двора и всички прозорци. Влезе в трезора си и няколко минути се любува на притежанията си, които събираше от толкова време, че вече никак не се съмняваше колко ги заслужава. Пари в брой и диаманти в малки преносими огнеупорни сейфове. Заключени стоманени шкафове, пълни с бижута, редки монети, антични сребърни бокали, купи и чинии, редки първи издания на прочути романи, старинни кристали и малки картини от съвременни художници.

Всичко това беше придобито с парите от казиното, сръчно изпрани чрез системно пазаруване от десетки частни търговци, които изобщо не подозираха, че Макдоувър и Фелис Търбан нарушават досадните законови разпоредби за огласяване на доходите. Гениалното в замисъла беше търпението. Купуваха редки стоки в малки количества и с течение на времето гледаха как колекцията им расте. Намираха подходящите търговци, избягваха онези, които задават въпроси или изглеждат колебливи, и при възможност изнасяха ценната стока от страната.

Макдоувър обожаваше колекцията си, но за пръв път от единайсет години усети, че я обзема паника. Всички тези неща трябваше да бъдат изпратени или тайно пренесени на по-сигурно място. Беше ѝ отправено обвинение. Някой знаеше за апартаментите ѝ и за тайнствените фирми, които ги притежават. Вон Дюбоуз може и да имаше във вените си лед вместо кръв, но Клодия Макдоувър — не. Неутолимата ѝ жажда за пари най-сетне започваше да секва. Имаше достатъчно. Двете с Фелис можеха да обикалят света със стил и да се присмиват на индианците. И най-важното, тя щеше да прекъсне всички връзки с Дюбоуз.

Той пристигна и си сипа солидно количество водка. Тя отпиваше от зеления си чай, докато двамата седяха и наблюдаваха голф игрището.

Двете чанти бяха на канапето: едната пълна с пари, а другата празна.

— Кажи ми за Килъбрю — подкани я Дюбоуз след обичайните празни приказки.

— Затрупа ги с документи — срещу петстотин долара на час, уточнявам. И поиска да отпаднат всички обвинения, разбира се. Раздухва нещата за незабавно изслушване, но смята, че може да ги мотае поне шест месеца. Как мислиш, къде ще бъдем след шест месеца, Вон?

— Тук и ще си броим парите. Нищо няма да се промени, Клодия. Тревожиш ли се?

— Разбира се, че се тревожа. Тези хора не са глупави. Мога да им покажа документ за предплата от десет хиляди долара за всеки апартамент, нищожна сума предвид пазарната им стойност. Мога да им покажа запис на заповед за останалата сума, голяма част от която все още дължа на някаква съмнителна банка на Карибите.

— Правила си плащания през годините. Уговорката ти с банката не им влиза в работата.

— Много незначителни плащания, Вон, много незначителни. Които пак се връщаха при мен чрез друга офшорна банка.

— Никога няма да могат да проследят това, Клодия. Колко пъти сме го обсъждали?

— Не знам, Вон. Защо просто да не си подам оставката?

— Оставката ли?

— Замисли се. Мога да изтъкна здравословни причини, да сервирам на пресата някоя измишльотина и да напусна поста си. Килъбрю ще вдигне адска шумотевица и ще твърди, че КСЕ вече нямат юрисдикция над делата ми. Има голяма вероятност жалбата да изчезне.

— С нея и бездруго вече е свършено.

Тя си пое дълбоко въздух и отпи от чая.

— Майърс я е оттеглил?

— Майърс е изчезнал.

Макдоувър избута чашата и чинийката си и каза:

— Не издържам вече, Вон. Това е твоят свят, не моят.

— Избягал е, ясно? Още не сме го пипнали, но затягаме обръча.

Двамата се умълчаха за дълго, докато тя броеше трупове, а той мислеше за допълнителните пари, които ще прибира след нейното

напускане.

— Кой е той? — попита Макдоувър.

— Рамзи Микс, адвокат от Пенсакола с отнети права. Лежал е за кратко във федерален затвор, излязъл, оказал се с малко пари, които си бил скрил навремето, когато се намесило ФБР, сменил си името на Грег Майърс и живеел на една яхта с мексиканската си любовница.

— Намерихте ли го?

— Това не е важно. Важното е, че КСЕ не може да продължи без него. Всичко свърши, Клодия. Доста се поуплашихме, но вече приключи. Можеш да си отдъхнеш.

— Не съм толкова сигурна. Проучих правилника на КСЕ точка по точка — няма бърза процедура, по която се снемат обвиненията, когато жалбоподателят изгуби интерес.

Тя беше юрист. Той не беше, затова не искаше да спори с нея.

— Сигурна ли си, че ще се разкарат, ако се оттеглиш от поста?

— Пак ти повтарям, не мога да предскажа какво ще направят. Техните процедури невинаги са ясно дефинирани. Но ако не съм съдия, има ли причина да се занимават с мен?

— Може би не.

Макдоувър не знаеше за двата видеозаписа и за неистовите усилия на Вон да овладее щетите, които вероятно са предизвикали. Не знаеше за Лайман Грит и за неговите подозрителни действия.

Не знаеше много неща, защото в неговия свят знанието можеше да бъде опасно. Възможно бе доверени хора да бъдат убедени да проговорят. Тайни да излязат наяве. Клодия и бездруго си имаше предостатъчно тревоги.

Възцари се поредната продължителна пауза в разговора. На никой от двамата не му се говореше, макар че мислите им се въртяха на бързи обороти. Накрая той издрънча с кубчетата лед в чашата си и каза:

— Значи, госпожо съдия, остава въпросът откъде Майърс е разбрал за апартаментите. Документната следа не би го отвела никъде. Има твърде много защити, твърде много чуждестранни компании, управлявани от закони, в които не може да проникне. Някой е осведомил Майърс, което означава, разбира се, че е налице изтичане на информация. Огледай хората край себе си. Моите са професионалисти

от буквално херметически затворена организация — от много отдавна не сме имали пробойна. Ами при теб, госпожо съдия?

— Вече сме водили този разговор.

— И пак го водим. Какво ще кажеш за Филис? Тя знае всичко. Колко подсигурен е кабинетът ѝ?

— Филис е съучастничка в престъпленията ми, Вон. Тя е точно толкова виновна, колкото съм и аз, така че не я подозирай.

— Не намеквам, че може да се е разприказвала, но какво е обкръжението ѝ напоследък? Знам, че няма партньори, само лакеи, но кои са те?

— Тя е побъркана на тема сигурност. Не държи нищо злепоставящо нито в кабинета си, нито у дома. По важните въпроси работи от малък кабинет, за който никой не знае. Всичко е много сигурно.

— Ами в твоя кабинет?

— Вече съм ти казвала, Вон. Използвам една щатна секретарка, която прогонвам след около година и половина. Нито една не се е задържала две години, защото не искам да се настаняват удобно и да душат. Понякога имам стажант за година, но горките деца не издържат на напрежението. Имам и съдебна стенографка, която е с мен от години и на която имам пълно доверие.

— Джо Хелън.

— Джо Хелън Хупър. Мило момиче, което си върши прекрасно работата, но страни от всичко друго, свързано със съда.

— От колко време ти е стенографка?

— От седем-осем години. Разбираме се, защото тя не говори много, върши всичко, което ѝ поръчам, но иначе не ми се пречка.

— И защо ѝ имаш такова пълно доверие?

— Защото я познавам. Ти защо вярваш толкова на момчетата си?

Той не удостои въпроса ѝ с отговор и попита:

— Тя има ли достъп до кабинета ти?

— Не, никой няма достъп до него.

— Няма такова нещо като пълно доверие, госпожо съдия. И обикновено тъкмо този, на когото вярваш най-много, ти прерязва гърлото, когато му платят достатъчно.

— Ти знаеш по-добре.

— Знам, мамка му. Дръж я под око, ясно? На никого не вярвай.

— Аз не вярвам на никого, Вон, най-малко на теб.

— Браво! И аз не си вярвам.

Позасмяха се насила на собствената си порочност. Вон отиде да си налее още водка, а тя отпи от студения си чай. Докато се настаняваше обратно на мястото си, той каза:

— Да направим така: да караме седмица за седмица. Да се срещаме тук всяка сряда в пет, за да обсъдим положението. И ми дай малко време да помисля над това оттегляне от поста.

— О, сигурна съм, че накрая ще приемеш плана ми да се оттегля. Вече броиш допълнителните пари, които ще прибиращ всеки месец.

— Така е, но съм се убедил, че е удобно да имаш съдия подръка. Ти ме разглези, Клодия, пък и не съм сигурен, че ще успея да намеря друг, когото да подкупя толкова лесно.

— Да се надяваме, че няма.

— Да не си взела да влизаш в правия път?

— Не, просто се изморих да работя. Днес се наложи да отнема дете от майка му. Тя е наркоманка, пълна развалина, и детето беше в опасност, но въпреки това не беше лесно. За трети път отнемам дете от тази жена и след шестчасово изслушване с всякакви изблици на чувства и оскърбления трябваше да повикам социалните да отведат момченцето. Докато го отвеждаха, майката оповести на всеослушание в залата: „Голяма работа, и бездруго пак съм бременна“.

— Ама че неприятен начин да си изкарва човек парите.

— До гуша ми дойде. Много по-приятно е да крадеш от индианците.

Лейси беше върху постелката си за йога и болезнено се опитваше да заеме главоколянна поза — основна йогистка поза, която изпълняваше от години, но не и след катастрофата. Краката ѝ бяха изпънати и долепени на пода и от седеж тя почти бе успяла да докосне пръстите на краката си, когато мобилният на Кули зазвъня върху ниската масичка. Беше го намразила, защото напоследък просто не можеше без него. Въпреки това тутакси заряза йогата и грабна телефона.

— Само се обозначавам, Лейси — каза той. — Още няма и следа от Майърс. Не че съм очаквал нещо друго, но въпреки това е тревожно.

Ченгетата в Кий Ларго също го търсят, но следата е поизстинала. Преди няколко дни някаква банка е прибрала яхтата му. Току-що говорих с Къртицата. И там няма нищо ново с изключение на факта, че нашето момиче днес се е срещнало с Дюбоуз за месечното плащане.

— Откъде Къртицата знае това? — попита Лейси, но въпросът отдавна си оставаше без отговор.

— Може би някой ден ще можеш да я попиташ лично. Аз не знам. Виж, Лейси, ако бандитите успеят да намерят Майърс, ще пипнат и мен. Много ме е шубе. Напоследък все се местя, сменям евтини мотели и, честно казано, съм изтощен. Утре ще ти изпратя още един мобилен и телефонен номер, който е на Къртицата. Сменяме го всеки месец. Обади се на него, ако нещо се случи с мен.

— Нищо няма да ти се случи.

— Благодаря, но нямаш представа за какво говориш. Майърс също се мислеше за умник.

— Вярно е, но той написа името си на жалбата. Докато те нямат представа кой си ти.

— Вече не съм сигурен. Така или иначе, трябва да тръгвам. Внимавай, Лейси.

Разговорът приключи, а тя остана взряна в евтиния телефон в очакване на нещо повече.

С приближаването на есента „Сърфбрейкър“ се подготвяше за ежегодното нашествие на канадците. Фоайето беше притихнало, басейнът и паркингът бяха празни.

Клайд Уестбей се качи с асансьора до третия етаж, за да провери набързо как върви ремонтът на една от стаите. Гост по шорти и сандали влезе в асансьора точно преди да се затвори вратата, и натисна копчето за шестия етаж. Когато асансьорът потегли, гостът попита:

— Имате ли няколко минути, господин Уестбей?

Клайд го погледна и на свой ред попита:

— Гост на хотела ли сте?

— Да. Настанен съм в апартамент „Делфин“. Казвам се Али Пачеко, ФБР.

Погледът на Клайд се плъзна надолу към сандалите, когато Пачеко извади значката си.

— Какво търси ФБР в моя хотел?

— Плаща тлъста сума за сносен апартамент. Тук сме, за да поговорим с вас.

Асансьорът спря на третия етаж, но Клайд не слезе. Никой не се качи. Вратата се затвори и двамата продължиха нагоре.

— Може пък в момента да съм зает.

— Ние също. Само няколко въпроса, това е.

Клайд сви рамене и слезе на шестия етаж. Последва Пачеко до края на коридора и го изчака да отвори вратата на апартамент „Делфин“.

— Харесва ли ви хотелът ми? — попита Клайд.

— Става. Румсървисът е кофти. Сутринта намерих хлебарка в душкабината. Умряла.

Вътре имаше още трима мъже, всичките по шорти и сандали, както и млада жена, която сякаш се готвеше да играе тенис. Мъжете бяха от ФБР. Жената беше заместник-прокурор Ребека Уеб.

Уестбей огледа просторната стая и каза:

— Е, това събиране не ми допада особено. Мисля, че мога да ви наредя да напуснете хотела ми.

— Разбира се, и ние с удоволствие ще си тръгнем — увери го Пачеко, — но вие идвате с нас, с белезници на китките и вериги на глезените. Ще ви изведем показно през главното фоайе, специално за гостите и служителите ви. Може дори да подшушнем на местните репортери.

— Арестуван ли съм?

— Да, за предумишлено убийство.

Лицето му пребледня и коленете му омекнаха. Олюля се към един фотьойл и тежко се отпусна на него. Агент Хан му подаде бутилка вода, която той загълта жадно и разля част от нея по брадичката си. Пое си дълбоко въздух и се взря поред в очите на агентите, отчаяно търсейки помощ. Невинен човек на негово място вече би запротестираше. Най-накрая Уестбей успя да промърмори:

— Не мога да повярвам, че се случва.

Но се случваше, с живота на Уестбей беше свършено. Това бе началото на неговия кошмар.

Ребека Уеб постави няколко документа в скута си и каза:

— Това е обвинителният акт, вече подпечатан, след като вчера федерално голямо жури в Талахаси реши да бъдете подведен под отговорност. Ще бъдете съден за предумишлено убийство. Убийството на Хюго Хач е извършено чрез наемник, което е утежняващо вината обстоятелство и го превръща в престъпление, наказуемо със смърт. Освен това откраднатият пикап, който сте закупили в брой, е прекосил щатска граница. Не много умно.

— Не съм го направил — почти простена той. — Кълна се.

— Кълни се колкото щещ, Клайд, няма да ти помогне — обади се Пачеко с подигравателно съчувствена физиономия.

— Искам адвокат.

— Страхотно. Веднага ще ти го осигурим, но преди това малко документация. Хайде да отидем на масичката и да си поприказваме.

Масичката беше ниска и кръгла, само с два стола. Уестбей седна на единия, а Пачеко седна срещу него. Хан и другите двама агенти застанаха зад Пачеко — демонстрация на сила, която беше плашеща въпреки тениските, шортите и сандалите.

— Доколкото ни е известно, ти нямаш криминално досие, нали?

— Да.

— Това първият ти арест ли е?

— Да, така мисля.

Всъщност му беше трудно да мисли. Беше зашеметен и очите му се стрелкаха от лице на лице.

Пачеко бавно и отчетливо му прочете правата, после му подаде лист хартия с напечатан текст. Той клатеше глава, докато четеше, и лицето му най-сетне започна да възвръща цвета си. Подписа се най-долу с химикалка, която Пачеко услужливо му подаде.

— Имам ли право да се обадя по телефона? — попита Уестбей.

— Разбира се, но трябва да знаеш, че подслушваме всичките ти разговори през последните три дни. Имаш два мобилни телефона, поне ние знаем за толкова, и ако използваш някой от тях сега, ще чуем всяка дума.

— Моля? — възкликна невярващо Уестбей.

Госпожа Уеб извади нови документи и ги остави върху масичката.

— Ето заповедта за подслушване на телефоните ви, подписана от съдия.

— Явно използваш айфона за повечето си лични разговори — отбеляза Пачеко. — Нокията ти се плаща от хотела и, изглежда, по нея говориш предимно по работа и с приятелката си Тами Джеймс, която преди е била сервитьорка в „Хутърс“. Допускам, че жена ти не знае за госпожица Тами.

Клайд зяпна, но не отрони нито дума. Възможно ли беше разкритието за Тами да го тревожи повече от обвиненията в убийство? Може би, но в главата му цареше безпорядък и нищо не изглеждаше смислено.

Пачеко продължи с огромно удоволствие:

— Между другото, имаме заповед и за телефона на Тами, а тя пък спи и с някакъв тип на име Бърк и с един Уолтър, може да има и други. Ти обаче забрави за Тами, защото шансовете ти някога отново да докоснеш топлото ѝ тяло са нищожни.

Нещо изгъркори дълбоко в гърлото на Уестбей — звук, който само един агент успя да разгадае. Той грабна пластмасово кошче за смет и го подаде на Уестбей точно когато той се извърна, борейки се с пристъпите на гадене. Лицето му стана кървавочервено, докато се

давеше и хриптеше, и най-сетне успя да повърне. Всички отместиха поглед за няколко секунди, макар че звуците бяха не по-малко противни. Когато цялата му закуска вече беше на дъното на кошчето, Уестбей обърса уста с опакото на дланта си. Главата му остана наведена и той започна да хлипа. Подадоха му влажна кърпичка, с която отново изтри устата си. Накрая седна с изправен гръб и стисна зъби, сякаш се беше мобилизирал и беше готов за наказателния взвод.

От кошчето се разнасяше отблъскваща миризма и един от агентите го отнесе в тоалетната.

Хан пристъпи към масичката и гордо оповести:

— Освен това разполагаме с разпечатка на всичките ти разговори по двата телефона през последните две години. И в момента проверяваме номерата. Там някъде е и номерът на Вон Дюбоуз. Рано или късно ще попаднем на него.

Дишането на Уестбей секна. Той се ококори срещу Пачеко и накрая едва отрони:

— Искам адвокат.

— Кого имаш предвид?

Мисълта му се парализира за миг. Той затвори очи и се помъчи да си спомни името на някой адвокат, на който и да е адвокат, или на човек, който би могъл да го спаси. Имаше един адвокат по недвижими имоти, с когото играеше голф, един адвокат по фалити, с когото пиеше, трети по разводи, който беше разкарал първата му съпруга, и още, и още.

— Добре, Гари Булингтън — реши той.

Пачеко сви рамене и каза:

— Обади му се. Дано прави посещения по домовете.

— Нямам номера му.

— Аз го имам — обади се един от агентите, вперил поглед в лаптопа си.

Изстреля номера, но ръцете ма Уестбей трепереха силно и успя да го набере чак при третия опит. Притисна телефона към ухото си. Господин Булингтън имал среща, но Уестбей отказа да се примири с този отговор. Докато чакаше на телефона, погледна към Пачеко и попита:

— Няма ли да ме оставите насаме?

— Защо да си правим труда? — отвърна Пачеко. — И бездруго те подслушваме. Имаме разрешение от съдията.

— Моля ви.

— Ами добре, хотелът е твой. Отиди в спалнята.

Пачеко го заведе в спалнята, но остана вътре с него. Забавно му стана как Уестбей се представи на Булингтън, когато най-сетне го свързаха. Не стана ясно дали двамата изобщо се бяха срещали. Уестбей се опита да обясни затруднението, в което е изпаднал, но адвокатът не спираше да го обсипва с въпроси. С гръб към Пачеко, Уестбей се мъчеше да завърши поне едно изречение:

— Не, да, вижте, те са тук в момента, ФБР, много са, във Форт Уолтън, в хотела... Да, обвинителен акт... Федерален, но... Ще ме изслушате ли? Трябва веднага да дойдете в хотела. Зарежете всичко... Хонорарът ви ли? Разбира се, колко... Сигурно се шегувате... Да, федерално... предумишлено убийство... Агент на ФБР ме наблюдава в момента, слуша всяка дума... Добре. — Уестбей се обърна към Пачеко. — Адвокатът каза, че трябва да излезете от стаята.

— Предай на адвоката да ме целуне отзад. Няма да се махна.

Уестбей се извърна и повтори в слушалката:

— Каза да го целунете отзад... Добре, а колко искате само за днес, за да дойдете тук веднага и да ме посъветвате нещо, преди да ме отведат?... Ооох, защо толкова много?... Ясно, ясно. Добре, побързайте. — Уестбей приключи разговора и съобщи: — Каза, че ще му трябва един час.

— Нямаме бърза работа, Клайд. Всъщност сме наели апартамента за два дни на цена уж като за извън сезона, ама пак е солена.

Върнаха се в хола, където Хан и другите агенти нагласяха две камери на стативи.

— Така, Клайд, това не е разпит. Ще почакаме да пристигне адвокатът ти и тогава ще те разпитаме. Но за по-сигурно ще записваме всичко от този момент нататък. Не искаме някой престъпник после да твърди, че арестът не е законен, нали така? Докато чакаме господин Булингтън, ще ти покажем видеозапис, който може би ще те заинтригува.

Уестбей седна на масичката, Пачеко също. Помежду им поставиха лаптоп и Хан натисна един клавиш.

— Това е запис на кражбата на пикапа „Додж Рам“ от Фоли, Алабама, който ти си купил с пари в брой в бара източно от Пенсакола на двайсет и втори август вечерта, докато Зийк Форман те е чакал в твоя пикап, онзи с фалшивите номера от Флорида. Погледни.

Уестбей присви очи и се взря в екрана. След като изгледа материала за втори път, каза:

— Кой е заснел това видео?

Пачеко вдигна ръце.

— Чакай малко! Няма да задаваш въпроси. Ние също. Не и преди да пристигне адвокатът ти. Само те информираме. Може би тези видеозаписи ще ти помогнат да вземеш правилни решения по-късно днес.

Хан обясни за второто видео от магазина на Фрог Фрийман. Когато Клайд се видя как паркира пикапа и слиза, се срина напълно. С увисналите си рамене, повръщането, бледото лице, немощния и треперлив глас, той, който сякаш всеки момент щеше да припадне, беше като пластилин в ръцете им. Пачеко усещаше, че лесно ще го смачкат, макар че адвокатът сигурно щеше да усложни нещата, както често ставаше.

Завъртя ножа в раната с думите:

— Доста глупаво от твоя страна да паркираш точно пред магазина, та да те снима камерата.

Уестбей кимна примирено.

Хан му пусна отново второто видео и накрая попита:

— Стига ли ти толкова?

Уестбей пак кимна и се облегна на стола си.

— И понеже трябва да убием още малко време, ще ти пуснем един доста по-дълъг запис, който според нас много ще те заинтригува. Преди няколко дни си поприказвахме надълго и нашироко с твоя приятел Зийк Форман. Помниш ли Зийк?

— Няма да отговарям на никакви въпроси.

— Добре. Притиснахме го малко, всъщност доста го поуплашихме, и той пропя. Ама здравата. Пусни музиката, Хан.

На екрана се появи уплашеното лице на Зийк. Той се закле да казва истината и за петдесет и шест минути направи точно това. Клайд го слушаше съсредоточено, докато животът му се изплъзваше между пръстите с всяка следваща минута.

Когато пристигна Гари Булингтън, ФБР вече разполагаше с профила му, който не бе никак впечатляващ. Беше четирийсетгодишен, най-обикновен мошеник с два големи рекламни билборда, който си мечтаеше за доходоносни автомобилни катастрофи, но преживяваше с трудови компенсации и със средно големи дела за наркотици. На билборда изглеждаше като елегантен млад адвокат със стегната фигура и гъста коса, но явно, че фотошопът беше направил чудеса в името на рекламата и егото му. На живо се оказа с измачкан костюм, изопнат на корема, и прошарена оредяла коса. След неловкото запознанство той отведе клиента си в спалнята, затръшна вратата и го държа вътре един час.

В това време Пачеко поръча плато със сандвичи по румсървис и се зачуди дали да не напише храната на сметката на собственика на хотела. Но се отказа — нищо нямаше да спечели, ако злепоставеше Уестбей на дребно.

Когато адвокат и клиент се върнаха в хола, изглеждаха като след ожесточен спор. Пачеко им предложи сандвичи и банани. Булингтън си взе и от двете, но Уестбей нямаше апетит.

— Вече може ли да записваме? — попита Пачеко.

— Посъветвах клиента си да не отговаря на никакви въпроси — заяви Булингтън с пълна уста.

— Страхотно, но не сме тук за разпит.

— Тогава за какво, по дяволите?

Ребека Уеб седеше на малко канапе и пишеше нещо в бележника си.

— Готови сме да ви предложим споразумение, ако клиентът ви се признае за виновен в предумишлено убийство. Другите обвинения ще отпаднат по-късно, когато процедурата понапредне. Предумишлено убийство без второ престъпление се наказва с доживотна присъда, но ние ще препоръчаме много по-лека.

— Колко по-лека? — попита Булингтън.

— Ще започнем с двайсет години и ще видим как ще се представи той. Ще бъде възможно клиентът ви да отработи присъдата си.

— С каква работа?

— Вътрешна. Като информатор. Едва ли ще се наложи да се инфилтрира, защото той вече е част от бандата. Ще носи микрофон, докато провежда разговори, такива работи.

Уестбей я изгледа с неподправен ужас.

— Накратко, господин Булингтън, искаме клиентът ви да ни поднесе на тепсия Крайбрежната мафия.

— А какво ще получи той в замяна?

— Може би пет години — отговори Уеб. — Толкова ще препоръчаме ние, но както знаете, окончателното решение е на съдията.

— Пет години, после спокоен живот в Програмата за защита на свидетели. Или това, или следващите десет години в очакване да бъде насрочена дата за изпълнение на смъртната му присъда.

— Не заплашвайте клиента ми — гневно каза Булингтън.

— Не го заплашвам, обещавам му го. В момента е застрашен от смъртна присъда и прокурорът много лесно ще докаже вината му. Предлагаме му чудесна сделка с възможност да излезе на свобода след пет години.

— Добре, добре — каза Булингтън и дояде сандвича си на една голяма хапка. — Дайте да видя тези проклети видеозаписи.

Беше почти четири и половина, когато адвокатът и клиентът му излязоха от спалнята след поредната напрегната среща. Двама агенти играеха карти на масичката. Ребека Уеб говореше по телефона. Хан дремеше на канапето. Пачеко отпращаше камериерката. Бяха обещали на господин Булингтън срещата да продължи цяла нощ, ако се наложи. Не бързаха за никъде и ако не постигнаха споразумение, щяха да отведат господин Уестбей в белезници и да го откарат в Талахаси, където да го хвърлят в килия, първата от много други, в които щеше да прекара остатък от живота си. Тръгнаха ли си без договорена сделка, нямаше да има втори шанс.

Сакото на Булингтън висеше на бравата на вратата. Носеше изопнати червени тиранти, които придържаха панталона му. Той застана напред стаята и се обърна към представителите на федералната власт.

— Мисля, че успях да убедя клиента си в силните доказателства срещу него и в нищожната вероятност да бъде признат за невинен. Нищо чудно, че той иска да прекара в затвора колкото се може по-малко време, а не да лежи до живот, да не говорим за смъртоносната инжекция.

Уестбей се състаряваше с всяка изминала минута. Беше блед и тъй като поначало не беше едър човек, а сега се беше и смалил, приличаше на призрак. Не поглеждаше никого в очите, явно мислите му бяха другаде. Агентите го наблюдаваха внимателно и докато траеше последният му разговор с адвоката в спалнята, всички изразиха притеснение. Човек трябва да има смелост и железни нерви, за да не се издаде, когато носи микрофон в една и съща стая с Вон Дюбоуз. А в сегашното си плачевно състояние Уестбей не вдъхваше доверие. Отначало агентите се забавляваха с неговата нахаканост, която бяха и очаквали, но ги изненада бързината, с която тази поза изчезна.

Е, невинаги можеха да избират доносниците си, но бяха успявали да обучат и много по-колебливи от него.

— Е, сега какво? — попита Булингтън.

— Ако не пожелае да ни сътрудничи, ще бъде обвинен заедно с останалите от бандата в предумишлено убийство с утежняващи вината обстоятелства, наказуемо със смърт. Ако се съгласи, ще променим обвинението, така че да предвижда доживотна присъда, и после ще пледираме за много по-лека. Но първо да видим как ще се представи. Ако направи някоя глупост обаче — например избяга или се провали и го разкрият — няма да сме толкова щедри и ще влезе до живот.

— И аз така допусках. Господин Уестбей?

Клайд разпери ръце, признавайки провала си, и се засмя глупашки.

— Че имам ли някакъв избор?

Така и не станало ясно, поне за Клайд, дали Вон Дюбоуз е истинско име или псевдоним. Клайд не бил един от петимата „Братовчеди“, както наричали главните членове на бандата. Никой от другите четирима не използвал фамилното име Дюбоуз. По-малкият брат на Вон бил застрелян по време на провалена наркосделка в Корал Гейбълс през 1990 г. и се казвал Наш Кини. Според проучване на ФБР Наш Кини беше роден в Луизиана през 1951 г. и нямаше братя.

Клайд призна, че повечето неща, които е научил относно историята на бандата, са откъслечни сведения и не са благонадеждни. Момчетата не се събирали на покер, за да разговарят за славните минали дни. Всъщност той прекарвал много малко време с Братовчедите. Дори не беше сигурен дали помежду им има кръвна връзка. Получавал пари от тях две години преди да срещне и петимата на живо.

Вон Дюбоуз нямал адрес, шофьорска книжка, номер на социална осигуровка, данъчен номер, паспорт, банкова сметка или кредитни карти. Това беше потвърдено и от агентите на ФБР, според чиято теория името беше псевдоним, внимателно опазван през годините. Нямаше данни лице с такова име някога да е подавало данъчни декларации. Според Грег Майърс Дюбоуз се беше женил и развеждал неведнъж. ФБР обаче не намери никакви свидетелства за брак или развод.

Хенри Сколи беше първият Братовчед, когото трябваше да разконспирират. Казвали му Хенк и би трябвало да е племенник на Вон, син на неговия застрелян брат. Само че братът не съществуваше, така че кой беше Хенк, по дяволите? Историята вече започваше да се разпада.

Хенк бил около четирийсетгодишен и бил шофьор на Вон, негов бодигард, партньор на голф, на чашка и какво ли още не. Всичко, което Вон искал или от което се нуждаел, било на името на Хенк. Ако на Вон му трябвала нова кола, Хенк отивал и я купувал на свое име. Ако Вон

искал да иде във Вегас, Хенк уреждал самолета, лимузината, хотелските стаи, проститутките и, разбира се, го придружавал, за да се погрижи за всички подробности. И най-важното, Хенк предавал на другите заповедите на Вон, който не използвал телефони и имейли, не вършел лично мръсната работа.

Клайд предаде и двата си мобилни телефона, съобщи кодовете за достъп и двама агенти пред очите му започнаха да свалят данните. Имаше два номера на Хенк Сколи, но ФБР вече знаеше този факт.

Клайд нямаше представа къде живее Вон в момента. Той често се местел, прекарвал по няколко месеца тук-там в някой от новите апартаменти, които строил в Северозападна Флорида. Клайд не знаеше и дали Вон живее сам.

Смятало се, че двама от Братовчедите, Ванс и Флорйд Мейтън, са роднини на Дюбоуз. С Хенк ставаха четирима. Петият беше Рон Скинър, уж също племенник на Вон.

Скинър живеел на брега, близо до Панама Сити, и управлявал баровете, магазините за алкохол, минимаркетите и стриптийз клубовете на бандата — все важни за прането на пари места. Братята Мейтън управлявали мащабните строителни проекти. Хенк надзиравал хотелите, ресторантите и увеселителните паркове. Били стегнат и дисциплиниран ръководен екип. Големите решения вземал Вон, а всичко се подсигуривало с парите, които прибирали от „Трежър Кий“.

Следващото ниво се състояло от управителите, хора като Клайд, които движели голяма част от привидно законния бизнес. В тази група имало десетина души, но Клайд не ги познаваше всички. Не ставало дума за едно голямо корпоративно семейство с ежегодни пикници и радушно приемане на децата в офиса. Вон явно не искал служителите от един отдел да знаят много за другите. Две години по-рано Клайд работел в хотел в Орландо, когато научил за възможност за работа във Форт Уолтън Бийч. Преместил се, защото му било приятно да живее близо до океана. Година по-късно станал помощник-управител на „Блу Шато“ и неволно влязъл в престъпния свят на Крайбрежната мафия, макар че никога не бил чувал това име. Запознал се с Хенк, който много му допаднал, и не след дълго бил повишен в управител и получил голямо увеличение на заплатата. Плащали му добре, много над средната заплата в сектора, и беше убеден, че това е така в цялата империя на Дюбоуз. Така си купували лоялност. След като Клайд

станал управител и се оказало, че се справя добре, Хенк му съобщил, че фирмата току-що е купила хотел „Сърфбрейкър“ на около четиристотин метра надолу по брега. Въпросната компания — странна фирма със седалище в Белиз — се преустройвала и Клайд щял да управлява двата хотела във Форт Уолтън Бийч. Заплатата му била удвоена и той получил петпроцентен дял от новата компания „Стар Ес“. Внушили му, че Хенк и няколко други съдружници притежават останалите 95 процента, но не знаеше със сигурност. По-късно щеше да научи, че всичко това е част от същия заговор.

Престъпният му живот започнал, когато един ден Хенк пристигнал с 40 000 долара в стодоларови банкноти. Обяснил, че мръсните пари трудно се изпират през хотели, защото почти всички плащания са през кредитни карти. Но във всеки хотел имало оживени барове, където повечето клиенти все още плащали в брой. Хенк продължил да обяснява подробно как мръсните пари редовно ще бъдат прибавяни към приходите от всеки бар. Никога не използвал израза „пране на пари“, предпочитал старомодното „раздуване на оборота“. От този ден нататък с отчетите за приходите в брой в баровете щял да се занимава Клайд и никой друг. С течение на времето той се научил да нагажда цифрите в зависимост от потока туристи в хотелите. Подправените счетоводни книги изглеждали безупречно. Счетоводителите в Пенсакола го поздравили за увеличения оборот, без да заподозрат нищо.

Клайд си беше записвал всичко в бележник, не припарваше до компютър и само с един бърз поглед успя да каже на ФБР колко пари е изпрал през хотелите и баровете си през последните девет години. Изчисли ги наоколо 300 000 долара годишно. И това било само дреболия. Сериозното пране на пари ставало в техните магазини за алкохол и стриптийз клубове.

Бандата постепенно го засмукала. След две години като управител го поканили във Вегас на мъжко парти. Летял с частен самолет с Хенк и братята Мейтън. Лимузина ги откарала във великолепно казино, където Клайд разполагал със собствен апартамент. Хенк покрил всички разходи — вечери със стек, хубаво вино, великолепни проститутки. В събота вечер Хенк го поканил на питие с Вон. Само Вон Дюбоуз, Братовчедите и Клайд Уестбей, вече доверен член на организацията. На следващия ден двамата с Хенк

пили кафе в бара на казиното, където Клайд бил запознат с някои правила. Основни неща, които се свеждали до следното: (1) Прави каквото ти се казва; (2) Дръж си езика зад зъбите; (3) Вярвай само на нас, на никой друг; (4) Отваряй си очите на четири и никога не забравяй, че нарушаваш закона; (5) Никога недей да доносиш на властите, защото това може да се окаже фатално за теб и семейството ти. Изисквали от него лоялност, а в замяна Клайд щял да спечели много пари. Правилата не го притеснявали.

От управителите се очаквало да посещават „Трежър Кий“ най-малко два пъти месечно. Прането на пари ставало по прост начин. Клайд получавал от Хенк между 5000 и 10 000 долара в брой, с които да играе хазарт — пари, които идвали от казиното чрез Дюбоуз, чрез Хенк и Клайд и така отново се връщали в казиното. Срещу тези пари Клайд, играчът, получавал купчинка чипове за по сто долара. Любимата му игра била блекджек и той умее да играе достатъчно добре, за да излиза почти на нулата. След като купел, да кажем, чипове за 2000 долара, той играел около час и после си правел почивка. Вместо да си тръгне с чиповете, той искал да му ги осребрят и добавял печалбата към сметката си в казиното, която поддържал под фиктивно име. Веднъж годишно прехвърлял „спечелената“ сума в банкова сметка, контролирана от Хенк. Предишната година, 2010-а, Клайд извадил от казиното 147 000 долара чисти пари.

Беше почти сигурен, че Братовчедите и всички управители перат пари по този начин чрез чипове от казиното.

Сега като се замислеше, не можеше да си спомни кога точно е решил да премине границата и да започне да нарушава закона. Изпълнявал каквото му нареди шефът и наглед не вредял на никого. Съзнавал, че е незаконно да се перат пари, но било толкова лесно. Нямало начин да го спипат. По дяволите, дори собствените им счетоводители нямали представа. Освен това не само му плащали много пари, но той и харчел много, живеел си добре. Е, да, работел за престъпна организация, но личното му участие в рекета със сигурност не било бог знае какво. С течение на времето това се превърнало за него в начин на живот, в сигурност. Карал по крайбрежния път на окръг Брънзуик, забелязвал как строят новите високи сгради или виждал табели за ново частно голф игрище и изпитвал искрица гордост, защото всички дишали прахта на Вон. Ако федералните

започнели да душат наоколо, щели да погнат едрите риби, Братовчедите, нямало да се занимават с дребосъци като него.

Само че никой не душел. Никой не давал пет пари. Няколко години по-късно всичко се превърнало просто в бизнес.

Точно затова се изумил, когато Хенк му се обадил и му съобщил, че може да възникне проблем. Съдия Макдоувър — личност, която Клайд никога не бил срещал — привлякла нежелано внимание. Клайд живеел в друга съдебна област и името на съдията не му говорело нищо. Не разбирал нейната роля в организацията на Дюбоуз, но допуснал, че е значима, предвид степента на тревога. Хенк, който рядко споменавал чичо си, признал, че Вон е разтревожен. Трябвало да предприемат нещо.

Хенк посетил Клайд в „Сърфбрейкър“ и на кафе край басейна го осведомил, че Вон има нужда от услуга. Вон бил избрал него, Клайд Уестбей, за някаква гадна работа, защото никой нямало да го заподозре. За убийство и дума не споменал. Трябвало само да сплаши някого, ама здравата да го сплаши. Катастрофа на индианска територия късно през нощта. То се знае, Клайд не искал да го направи, но било невъзможно да откаже. Всъщност приел уж небрежно, все едно става дума за нещо най-обикновено — готов бил на всичко за Братовчедите.

Хенк се съгласил, че Зийк Форман е подходящо лице. Хенк уговорил и доставката на откраднатия пикап — Клайд не знаел подробности за тази уговорка. Било типично за бандата да поднасят само ограничена информация, за да няма изтичане. Хенк подсигурил на Клайд фалшиви флоридски номера за пикапа, който щял да кара. Операцията преминала гладко, като Хенк контролирал всичко по телефона. Клайд не знаеше кой е човекът, престорил се на информатор и подмамил Лейси и Хюго в резервата. Броени секунди след сблъсъка Клайд паркирал зад доджа и наредил на Зийк да се дръпне от тойотата и да се качи в пикапа му. Тогава носът на Зийк вече кървял. Клайд проверил въздушната възглавница на доджа и не видял кръв. Хюго бил заседнал в натрошеното предно стъкло, стенел, мятал се и кървял ужасно. Мобилният бил в десния заден джоб на джинсите му. Клайд забелязал, че коланът на седалката му не е закопчан, но не можел да определи дали въздушната му възглавница се е отворила.

Не, не знаеше дали някой е повредил колана и възглавницата. Не, изобщо не беше докосвал Хюго, само беше взел мобилния му. Носел

гумени ръкавици и бил ужасен, че се е озовал толкова близо до човек, който се гърчи и кърви обилно. Призна, че се е чувствал отвратително там, но изпълнявал заповеди. Мобилният на Лейси и айпадът ѝ били върху лявата задна стелка, но лявата врата била смачкана от сблъсъка. Успял някак да отвори вратата зад Хюго и да ги прибере. Лейси кървяла и бълнувала, опитвала се да се раздвижи.

Клайд разказа всичко това без никаква проява на чувства. Ако изпитваше угризения, не ги показваше. Помоли да прекъснат, за да отиде до тоалетна. Беше почти шест следобед.

Двамата със Зийк поели по черен път, който Клайд и Хенк открили предишния ден. Не, не помнел Зийк да е изхвърлял нещо през прозореца. Пачеко му показва окървавената салфетка. Не можеше да обясни защо е паркирал пред магазина на Фрог. Единственото му извинение беше, че дори не бил сигурен дали е отворен. Пък и мястото било пълна дупка — възможно ли е изобщо да има охранителни камери? Много глупаво, като се замисли. Двамата със Зийк пили бира на излизане от окръг Брънзуик. Спрели на един паркинг на магистрала I-10 да почакат Хенк. Клайд му дал торбичката с двата мобилни и айпада. Оттам се върнали във Форт Уолтън Бийч, където хлапето отишло да пренощува в една от стаите в „Блу Шато“. На следващия ден Клайд го завел на лекар и от рентгеновата снимка станало ясно, че няма счупени кости. Дал на Зийк пет хиляди долара в брой и сметнал въпроса за приключен. Гледал новините цяла сутрин и се шокирал, като чул, че Хюго Хач е починал. Около седмица по-късно Хенк се отбил в офиса му ядосан и се разпенил за видеозаписа. Казал му, че Вон е бесен и се мъчи да ограничи щетите. Заповядал Зийк да напусне града и да не се мярка до второ нареждане.

Не, Клайд не бил говорил много с Вон преди катастрофата, а след нея изобщо не му се искало. Макар все да се озъртал през рамо и да спял неспокойно, нещата сякаш се поутоажили, поне до днес. Сега светът му се обърнал с главата надолу.

Агент Хан поръча още сандвичи и плодове и когато им ги донесоха, Клайд и Булингтън се оттеглиха в спалнята. Беше почти осем вечерта и Клайд каза, че жена му ще се разтревожи. Обади ѝ се и

й съобщи, че се налага да се погрижи за неочаквано възникнал проблем.

Докато се хранеха, Пачеко и Ребека Уеб се редуваха да задават въпроси по време на нова порция от разпита. Когато най-сетне приключиха, приближаваше десет часът, Клайд Уестбей беше говорил пред камерите повече от шест часа и им беше дал предостатъчно информация да започнат настъпление срещу Дюбоуз и неговите Братовчеди. В Талахаси друг екип агенти наблюдаваше и слушаше всичко — вече плетяха мрежата си.

Клайд си тръгна от „Сърфбрейкър“ като свободен човек, поне доколкото не носеше белезници. Но беше оставил душата си в апартамент „Делфин“ и всичко беше надлежно записано на лента и прибрано, за да го тормози впоследствие. Щеше да разполага с няколко дни, може би седмици свобода, преди да го арестуват по време на сензационна акция. Паника от страна на съпругата и децата му, снимки на първа страница, неистово звънене от близки и приятели. Клайд като член на престъпен синдикат, обвинен в предумишлено убийство.

Докато шофираше безцелно из Дестин, се замисли мимолетно за бившето си гадже Тами. Каква уличица! Да спи с половината град, включително с онзи червей Уолтър! Може би съпругата му никога няма да узнае. Какво трябваше да й каже тази вечер? Дали да не приключи още сега, или да изчака щурма, ужаса от това да го отведат окован?

Откъде, по дяволите, да знае как да постъпи? С живота му беше свършено.

Колкото повече обикаляше, толкова повече му допадаше идеята да си пръсне мозъка, да приключи както сам избере, вместо да го застигне гадна смърт по заповед на Дюбоуз. Или пък по-добре дълъг полет от някой висок мост? Или шишенце хапчета? ФБР го беше заснело на видео.

Най-мръсната работа на Вон вършеше стар наемник, известен като Делгадо. Не беше ясно дали това е истинско име, или поредната измислица в света на Вон.

Делгадо беше управител на бар — на една от многото златни кокошки и перални за пари, но в действителност беше ценен за организацията с допълнителната си дейност. Беше невероятно сръчен с оръжията, машините и електрониката. Делгадо беше откарал Сон Разко в дома на Мейс и преспокойно беше застрелял него и Айлийн в спалнята, след което бе изчезнал безследно. Час по-късно бе срещнал Джуниър в някакъв бар и го беше почерпил.

След процеса на Джуниър Делгадо отведе първия доносник, Дигър Роблес, на среднощно плаване и го пусна наред Мексиканския залив с вериги на глезените. Вторият доносник, Тод Шорт, се размина на косъм с куршума от ловна пушка, насочена към главата му от Делгадо. Куршумът щеше да улучи лявото му ухо, преди което и да е от двете му уши да чуе изстрела, само че в полезрението му се появи и друга глава и Тод оцеля. Постъпи умно, като избяга. Делгадо за малко да го спипа в Оклахома.

Фаталната грешка в кариерата на Вон се оказа изборът му Клайд Уестбей, а не Делгадо да очисти Хюго. Избра аматьор вместо професионалист. Мотивите му бяха непохватими: никой никога не би заподозрял Клайд, нямаше да участват оръжия, операцията беше относително проста, а Вон искаше Клайд да се издигне в организацията. Виждаше у него дарба и се нуждаеше от още по-дълбока лоялност от негова страна. Забъркаше ли го в по-зловещо престъпление, Вон щеше да го притежава до живот. Решаващият фактор обаче, който изникна едва в последната минута, беше внезапната бъбречна криза на Делгадо — толкова силна, че го вкараха в болница за три дни. Непоносимата болка започна броени часове след като той бе проникнал в колата на Лейси и бе повредил колана и въздушната възглавница на дясната седалка. И тъй като Делгадо

временно излезе от играта, а трябваше да се действа спешно, Вон инструктира Хенк да посети Клайд и да го запознае с плана.

Делгадо живееше в свят на охранителни камери и никога не би допуснал да бъде заснет пред магазина на Фрог.

Тъй или иначе, бърбреците му вече бяха изхвърлили камъните и той се беше върнал в бизнеса. Паркира малкия си червен пикап с надпис „Контрол на вредители Блан“ на алеята пред малка къща до голф игрището, на около осем километра северно от залива. Комплексът беше затворен, но Делгадо знаеше кода. Фирма от Бахамите беше построила комплекса. Фирма от Невис беше собственикът на фирмата от Бахамите. Някъде нагоре по веригата се намираще Вон Дюбоуз. Собственичката конкретно на тази къща беше в съда, където прекарваше по-голяма част от работното си време. Тя стенографираще важните дела на съдия Макдоувър, която ѝ беше отправила разумното предложение да си купи това местенце.

Делгадо беше облечен в спретната униформа — червена риза и червено кепе — и носеше доста голяма пръскачка, сякаш се канеше да унищожи всяко насекомо в тази част на щата. Натисна звънеца на входа, но знаеше, че вътре няма никой. Сръчно пъхна тънка отвертка между вратата и касата и завъртя топката на бравата. С правилния ключ нямаше да отвори по-бързо. Затвори зад себе си и се послуша за алармата. Няколко секунди по-късно тя забибитка. Още трийсет секунди и щеше да запици. Делгадо пристъпи към панела зад вратата и спокойно набра петцифрения код, който беше хакнал от охранителната компания. Пое си дълбоко въздух и се наслади на пълната тишина. Ако кодът беше сменен междувременно, той просто щеше да излезе и да отпраши с колата.

Надяна тънки гумени ръкавици и провери дали предната и задната врата са заключени. Вече можеше да действа спокойно. Имаше две спални. Голямата очевидно се ползваше от собственичката, а в по-малката имаше евтино легло на два етажа. Делгадо знаеше, че жената живее сама. Беше на четирийсет и три години, разведена, без деца. Прерови чекмеджетата на скрина ѝ, но намери само дрехи. Не откри нищо и в шкафовете в двете бани. В тесния разхвърлян кабинет имаше настолен компютър и принтер върху бюро с чекмеджета. Той бавно и методично прегледа всяко чекмедже, всяка папка, всеки лист.

В къщата ѝ имаше някой! Джо Хелън Хупър докосна с пръст дисплея на айфона си. Телефонното приложение я предупреди, че алармата ѝ е деактивирана в 9:44 ч., преди две минути. Тя отново докосна дисплея и намери видеозаписа. Камерата, скрита във вентилатора на тавана в кабинета, го беше заснела, докато прекосяваше стаята. Бял мъж на около четирийсет години, със смешна червена риза и шапка, който се преструваше на някой друг. Камерата, скрита във вентилационната шахта над леглото ѝ, го беше заснела, когато влезе в спалнята ѝ и старателно претърси чекмеджетата на скрина ѝ. Докосна всяко нещо.

Тя преглътна мъчително и се постара да запази самообладание. Седеше на пет-шест метра от съдия Макдоувър в главната съдебна зала в Стърлинг и чакаше група адвокати, които се бяха скупчили край ложата на журито и се мъчеха да стигнат до някакво решение. За щастие, нямаше съдебни заседатели — госпожа съдийката само разглеждаше искове.

Пред Джо Хелън беше стенографската ѝ машина върху висока поставка. На масичката отстрани бяха оставени бележник, папки и айфонът ѝ, който тя се постара да поглежда небрежно, без да издава тревогата си. В къщата ѝ имаше мъж, който се ровеше в бельото ѝ. В момента той затваряше едно чекмедже и преминаваше към долното.

Един от адвокатите заговори и Джо Хелън започна да записва. Беше незначително изслушване по безсмислено дело, пък и ако пропуснеш някоя дума тук-там, винаги можеше да направи сверка с фонограмата. Мислите ѝ препускаха шеметно. Беше ужасена, но впери поглед в адвоката, по-специално в устните му, и се помъчи да се съсредоточи. Мобилното приложение щеше да направи видеозапис с четирите камери, скрити в дома ѝ, така че нямаше да пропусне нищо, когато го прегледаше по време на обедната си почивка.

Хайде, запази спокойствие и си придай отегчен вид, докато записваш юридическите им дрънканици със скорост двеста думи в минута, заповяда си тя. След осем години безукорна работа като съдебна стенографка тя можеше да го прави дори насън. Само че сънят беше друг проблем.

Решителният момент най-сетне настъпи. През последната седмица госпожа съдийката се издаде чрез рязката промяна в

поведението си. Тя не се славеше с мило и любезно отношение към хората, но винаги проявяваше към Джо Хелън професионална вежливост, затова двете общуваха приятно, понякога обсъждаха и се смееха на неща, случили се в съдебната зала. Не бяха близки приятелки, защото Клодия беше твърде надменна и не поддържаше обикновени приятелства. Тя пазеше цялото си внимание за Филип Търбан — личност, която Джо Хелън познаваше добре, макар да не я беше виждала на живо.

Клодия не беше на себе си още от деня, в който се появиха служителите от КСЕ и ѝ връчиха жалбата. Стана по-напрегната и някак дистанцирана. Личеше си, че е разсеяна и притеснена. Тя обикновено владееше емоциите си и не се поддаваше на настроения. Напоследък обаче, особено през последните няколко дни, беше избухлива и рязка с Джо Хелън и дори се опитваше да я избягва, като в същото време се стараеше да прикрива чувствата си с престорена усмивка и с по някой насърчителен коментар. Цели осем години двете прекарваха всеки работен ден в една и съща зала. Джо Хелън веднага усети, че нещо се е променило.

Ами алармата? Охранителната ѝ система беше нова, с датчици на всеки прозорец и врата, инсталирана от Кули преди два месеца. След като я беше обезвредил, мъжът с червената риза и шапка явно беше професионалист.

Кратка пауза, докато адвокатът търсеше някакъв лист, и Джо Хелън хвърли поглед към телефона си. Едва виждаше нахлулия в дома ѝ мъж, който ровеше в дрехите ѝ. Дали да не се обади в полицията, за да го арестуват? Или да звънне на кварталните доброволни патрули? Не, обажданията оставяха следи, а напоследък сякаш повечето следи водеха обратно към Джо Хелън.

Двамата адвокати внезапно заговориха едновременно — нещо, което в нейния свят се случваше всеки ден, и тя сръчно ги раздели в протокола, без да пропусне и думичка. Смущаваше се само когато трима адвокати заговореха едновременно. Един-единствен неин поглед към съдийското място и съдия Макдоувър щеше да възстанови реда. Двете често общуваха с леки помръдвания на ръцете или лицето, но днес Джо Хелън се стараеше да не гледа към шефката си.

Мъжът, проникнал в дома ѝ, не намери нищо уличаващо. Тя не беше толкова глупава, че да скрие документите някъде, където ще са

лесно откриваеми. Бяха другаде, заключени на сигурно място. Но какъв щеше да е следващият им ход? Бяха убили човек, за да сплашат КСЕ и да попречат на разследването. Явно бяха намерили Грег Майърс и му бяха затворили устата. А сега Кули, нейният приятел, довереник, посредник и съзаклятник, или щеше да си тръгне, или вече си бе тръгнал, уплашен и, изглежда, на ръба на нервна криза. Уверяваше я, че е в безопасност, че самоличността ѝ никога няма да бъде разкрита, но това бяха празни приказки от миналата седмица.

Съдията оповести десетминутна почивка и Джо Хелън спокойно закрачи по коридора към стаичката си, където заключи вратата и в реално време наблюдава натрапника в дома си. Той все още беше там, претърсваше шкафове в кухнята, старателно сваляше тенджери и тигани и ги връщаше обратно точно както ги беше намерил. Не беше крадец и нямаше да остави следи. Беше с ръкавици. Накрая отиде в кабинета ѝ, седна и се озърна. Започна да вади папки от чекмеджетата, все едно разполагаше с неограничено време.

Работеше за Вон Дюбоуз. Вече я подозираха.

Али Пачеко се отби при тях на обед да съобщи последните новини. Събраха се в кабинета на Гайзмар, край работната маса, отрупана с папки по други случаи. Али не представи самодоволно успеха им с Клайд Уестбей, но видимо се гордееше с този пробив. А най-хубавото тепърва предстоеше.

Всичките им молби за наблюдение и подслушване бяха одобрени от федерален съдия и техническият им екип следеше десетина телефона. ФБР беше открило къщите на Ванс и Флойд Мейтън, Рон Скивър и Хенк Сколи — четирима от петимата Братовчеди. Шефът им, господин Дюбоуз, в момента живееше в голяма къща на Роузмари Бийч. Предишната вечер Хенк беше откарал Вон до лъскав ресторант близо до Панама Сити, където двамата се срещнаха с трети човек, който се оказа надзорник на условно освободени от окръг Брънзуик. Целта на срещата не стана ясна, а ФБР не подслушваше.

Дюбоуз все още ги озадачаваше. Вече бяха единодушни, че името най-вероятно е фалшиво и че той превъзходно е съумял да живее като друг човек през последните трийсет-четирийсет години. Що се отнася до кръвното родство, миналото беше неясно. Предвид

пороците на техните предци беше трудно да се определи доколко Братовчедите са действителни родственици. Но това имаше значение единствено за разкриването на истинската самоличност на Вон.

Клайд им даде имената на седем други управители. Засега ФБР бяха открили почти трийсет бара, ресторанти, хотели, търговски центрове, стриптийз клубове, магазини за алкохол, минимаркети, жилищни комплекси от затворен тип и голф игрища, за които се смяташе, че се управляват от осем души, включително Клайд. Всеки отделен обект беше собственост на офшорна компания, повечето регистрирани в Белиз, на Бахамите или на Каймановите острови. Разследването им се разширяваше с всеки изминал час. Шефът в Джаксънвил им предоставяше всички необходими хора и ресурси, за които Талахаси помолеше. Луна, прекият началник на Пачеко, беше зарязал всичко друго и ръководеше операцията. Прокуратурата беше предоставила четирима юристи, които работеха с ФБР.

Пачеко беше превъзбуден и делови. Беше зает с операцията по двайсет часа дневно и не проявяваше почти никакъв интерес към Лейси, поне не извън офиса. Когато Пачеко си тръгна, Гайзмар я попита:

— Виждаш ли се с него?

— Току-що се видях.

— Знам, но нямам това предвид.

— Обядвахме веднъж, вечеряхме два пъти и два пъти до среднощ пихме вино в апартамента ми. Мисля, че го харесвам, но нещата се развиват много бавно.

— Е, при теб не е ли винаги бавно?

— Да. Това сближаване притеснява ли те?

— Донякъде. Не е много редно.

— Двамата го обсъдихме. От един отбор сме, но не сме в една и съща служба. Той не може да излиза с друг агент в този град, но техните правила не важат за мен. Искаш ли да сложа точка?

— Ами ако кажа „да“?

— Ти си шефът и ще ти се подчиня. Той ще бъде тук и по-късно. За никъде не е тръгнал.

— Не те карам да го правиш. Според мен с него ще ти е добре, просто внимавай какво говориш. Бъди сигурна, че не ни казва всичко.

— Така е, но той знае много повече от нас.

Докато караше бавно към къщи, Джо Хелън поразмишлява над възможностите си и осъзна, че нито една не е особено привлекателна. Не можеше просто да избяга и да изчезне. Трябваше поне да влезе вътре и да провери дали липсва нещо, макар на записа ясно да се виждаше, че на излизане мъжът не изнася нищо нейно. Беше прекарал вътре деветдесет и три минути, твърде много време за месечна профилактика. Влезе без ключ и знаеше кода на алармата ѝ. Какво можеше да го спре да се върне в два през нощта за ново посещение? Джо Хелън се питаше да остане ли у дома, или да побегне? И ако побегне, къде да отиде?

Прокле Кули с озлобление, което я изненада. Откакто замислиха малкия си заговор, бяха неразделни като сиамски близнаци, партньори в една конспирация, която щеше да разобличи голяма корупция и да им донесе пари, но сега той се беше огънал. Беше избягал, преди Дюбоуз да се добере и до него, и я беше зарязал, безпомощна, уязвима, уплашена и объркана.

Портата се отвори автоматично благодарение на магнитния стикер на картата ѝ за паркиране. „Сънди Гейбълс“ №58. Тя спря на алеята си, вторачи се в къщата и осъзна, че домът ѝ никога няма да бъде същият. Да остане ли? Да избяга? Да се скрие? Как да разбере? В този критичен момент би трябвало да има приятел, който да я защити.

Стисна дамската си чанта, излезе и се запъти към входната врата. Отключи, но не отвори. Видя господин Армстронг да се мотае под навеса на автомобила си от срещнатата страна на улицата. Приблужи се до него и му обясни, че вратата ѝ е отключена и тя се страхува да влезе. Дали не би я придружил до къщата? Увери го, че ѝ е много неприятно да го моли и че сигурно е параноична, но в днешно време жените трябва да са нащрек, нали така? Господин Армстронг беше мил човек, скупаещ пенсионер, и се съгласи с радост. Влязоха заедно и Джо Хелън изключи алармата. Господин Армстронг остана в хола и се разбъбри за обострения херпес зостер на съпругата си, докато Джо

Хелън обикаляше всички стаи и задаваше всички въпроси, които ѝ хрумваха за тази болест. Надникна в гардеробите, под леглата, в душкабините, в килера — навсякъде, където можеше да се скрие човек. Знаеше, че няма никой, но за всеки случай. Ако не претърсеше дома си, нямаше и да си помисли да остане.

Благодари на господин Армстронг и му предложи безалкохолно. Той се възползва от шанса да си побъбри с някого и час по-късно още беше там. Джо Хелън не бързаше да го отпрати. Когато той най-сетне си тръгна, тя остана в хола и се опита да събере мислите си. Нещо проскърца на тавана и тя се стресна. С разтуптяно сърце и учестено дишане се ослушваше за нов шум. Дали не бяха стъпки? Повече не се чу нищо — тишина. Реши да се махне и бързо нахлузи джинси. Какво да си вземе? Ако я наблюдаваха и тя тръгнеше с багаж, плановете ѝ щяха да станат очевидни. Можеше да почака да се свечери и в мрака да отнесе сак до колата си, може би дори два сака, но не ѝ се искаше да остава в къщата по тъмно. Взе най-обемистата си дамска чанта и пъкна вътре тоалетни принадлежности и бельо. В хартиен плик за покупки сложи празен сак и малко дрехи. Наоколо имаше магазини, винаги можеше да си купи необходимото.

Докато се отдалечаваше, помахна на господин Армстронг и се зачуди кога ли ще се върне.

Подкара на юг към крайбрежието, зави на запад по главен път 98 и се понесе в потока от коли покрай океана, през крайбрежните комплекси и тук-там покрай някой все още незастроен участък.

Докато шофираше, Джо Хелън се стараяше да наблюдава всичко зад гърба си, но скоро се отказа. Ако те бяха решили да я преследват, как можеше да ги спре? Зареди в Дестин и продължи. Скоро вече заобикаляше Пенсакола по второстепенни пътища. Когато осъзна, че вече е в Алабама, зави на изток и описа дълга дъга обратно към магистрала I-10. По тъмно спря в някакъв мотел и плати в брой стаята си.

Джо Хелън никога не беше говорила с Грег Майърс. Знаеше го по име, но той не знаеше нищо за нея. Чрез Кули беше получила копие от жалбата на Майърс срещу шефката ѝ. Той се беше съгласил да поеме риска да разобличи корупцията ѝ срещу дял от

възнаграждението, макар че никой от тримата — Майърс, Кули и Джо Хелън — нямаше представа кога и дали ще получат нещо.

Майърс, адвокат и обвинител, щеше да е инициаторът на правните им действия, с които да си заслужат парите. Кули, бивш адвокат, щеше да посредничи между Майърс и Джо Хелън и да улеснява процеса срещу солиден дял от възнаграждението. Същото важеше и за Майърс. Тя щеше да получи останалото. Сделката беше хубава и изглеждаше наред на теория.

Но сега Майърс най-вероятно беше мъртъв. Кули се беше огънал и избягал. А Джо Хелън Хупър се криеше в евтин мотел и се взираше в предплатен мобилен телефон с един-единствен номер, на който да звънне. Беше почти десет вечерта, когато тя каза:

— Госпожо Столц, казвам се Джо Хелън Хупър. Кули ми даде вашия номер. Помните ли го?

— Да.

— Това ли е телефонът, който той ви е дал?

— Да. Вие ли сте информаторът?

— Аз съм. Къртицата, източникът, тайният свидетел. Всъщност Кули твърди, че Майърс ме наричал Глашатая, защото възнамерявам да оглася престъпленията на съдия Макдоувър. Какво знаете за мен?

— Нищо, дори не знаех, че сте жена. Защо ми се обаждате?

— Защото Кули ми даде номера ви, обясни ми, че имате непроследим телефон, и ме посъветвала ви се обадя, ако положението се влоши и аз се уплаша. Е, уплашена съм.

— Къде е Кули?

— Не знам. Огъна се и избяга, каза, че ще напусне страната, преди Дюбоуз да го намери. Той намери Майърс, знаете. Нямам на кого друг да се обадя.

— Добре, да поговорим. Откъде познавате съдия Макдоувър?

— Аз съм нейната стенографка през последните осем години, но това е история, която ще ви разкажа друг път. Днес, докато бяхме в съда, в жилището ми влезе някакъв мъж и претърси всеки сантиметър. Знаем го, защото съм поставила скрити камери и имам на телефона приложение, с което да наблюдавам дома си в реално време. Мъжът не взе нищо, защото не беше крадец. Той и не намери нищо. По очевидни причини не държа вкъщи уличаващи материали. С Кули започнахме да планираме този удар преди години и бяхме много предпазливи. Затова

той ме подсигури с допълнителни защити, с телефони за еднократна употреба, с хранилище за материалите на отдалечено място и с много други предпазни мерки.

— Живее ли някой с вас?

— О, не, аз съм разведена и нямам деца.

— Имате ли представа кой е бил посетителят?

— Никаква, но бих го разпознала, струва ми се, само че едва ли ще имам тази възможност. Сигурна съм, че работи за Дюбоуз, и подозирам, че вече затягат обръча около мен. Информацията за Клодия, която дадох на Кули, е достояние само на тесен кръг хора. Така че съм в списъка на заподозрените. Съжалявам за приятеля ви.

— Благодаря.

— Да, наистина съжалявам. Той щеше да е жив, ако не бях решила да разоблича съдията.

— А защо решихте да го направите?

— Това е друга история. Да я оставим за по-нататък. В момента се нуждая от съвет, а няма към кого друг да се обърна. Крия се в някакъв мотел, защото не можех да остана вкъщи тази нощ. За утре не съм сигурна. Неявяването ми на работа ще бъде предупредителен сигнал. За осем години не съм отсъствала нито ден, а Клодия вече е подозрителна. Но ако отида на работа, има опасност да се върна отново на нейна територия и това ме напруга. Ами ако те, които и да са, са решили, че трябва да изчезна? На работа, на път за работа или на връщане съм лесна мишена. Знаете колко опасни могат да са пътищата.

— Обадете се, че сте болна. Стомашен вирус. На всеки се случва.

Джо Хелън се усмихна. Беше толкова просто, как не се беше сетила? Може би в мислите ѝ цареше хаос и нищо не ѝ беше ясно.

— Може би, но какво да правя утре?

— Продължете да обикаляте с колата.

— Знаете ли, че Кули скри проследяващо устройство в колата на Клодия? Плати триста долара за него и поставянето му отне около минута. Каза, че било фасулска работа. Уведоми ли ви затова?

— Да, знаехме, че някой я следи, но не знаехме кой и как.

— Искам да кажа, че е много лесно да следиш някого, затова решението не е да обикалям с колата. Може да са сложили бръмбар в нея, да са хакнали телефона ми, кой знае какво още. Дюбоуз има

парите да се снабди с нужното. В момента се чувствам много уязвима, госпожо Столц.

— Казвай ми Лейси. В мотела ти има ли бар, Джо Хелън?

— Да, струва ми се.

— Остани в бара, докато затвори. Ако някой красив млад мъж с плосък корем започне да те сваля, отведи го в стаята си за през нощта. Ако не ти провърви, се качи в колата си и намери денонощно заведение, някакъв крайпътен ресторант може би. Убий няколко часа. Ако на рецепцията на мотела има нощен дежурен, остани във фойето до сутринта.

— Мога да го направя.

— Просто бъди сред хора, не оставай сама.

— Благодаря, Лейси.

Съгласно инструкциите Клайд се срещна с Хенк Сколи на голяма строителна площадка, на три километра западно от Панама Сити и на километър и половина от залива. Огромни табели оповестяваха бъдещата поява на „Хъни Гроув“ — жилищен комплекс с прекрасни къщи, фантастични магазини и голф игрище, при това само на минути от Смарагдовия бряг. В далечината булдозери поваляха цяла гора. По-наблизо екипи се занимаваха с тротоарите и канализацията. А покрай главния път се издигаха високи сгради.

Клайд паркира колата си и седна в черния джип мерцедес на Хенк. Подкараха по една от малкото павирани улици, лъкатушеха покрай десетки пикапи и микробуси на предприемачи, паркирани безредно на калните парцели. Стотици работници сновяха наоколо. Къщите в края на улицата бяха почти завършени, а в самото дъно имаше три напълно готови мостри, предназначени да подмамват купувачите. Хенк паркира там и двамата влязоха в една от тях. Вратата на гаража не беше заключена. В къщата нямаше нито мебели, нито хора.

— Последвай ме — нареди Хенк и двамата се заизкачваха по стълбите.

Вон Дюбоуз чакаше в празната спалня. Гледаше през широкия прозорец, сякаш се любуваше на оживлението на поредния строеж на мястото на унищожена гора. Поздравиха се, ръкуваха се и Вон се усмихна, сякаш настроението му се подобри. Клайд не го беше виждал повече от година — изобщо не се бе променил. Слаб, с хубав тен, с тениска за голф и светъл панталон, просто един от многото богати пенсионери тук.

— Е, какво си намислил? — попита Вон.

Бръмбарът беше поставен в часовника „Гаймекс“ на лявата китка на Клайд, съвсем същия като часовника, който носеше през

последните три години. Клайд не беше забелязал какъв часовник носи Хенк или Вон и беше почти сигурен, че и те не са обърнали внимание на неговия. Мъжете обикновено не забелязват такива неща, но Пачеко и техниците му не бяха склонни да рискуват. Кожената каишка му стягаше заради малкото вибриращо устройство под долната капачка на часовника. Когато микробусът беше в обхвата му, капачката вибрираше и Клайд разбираше, че са в играта.

Въпросният микробус беше точно копие на колите на „ФедЕкс“ и спря пред съседната къща. Шофьорът, облечен в униформата на куриерската служба, слезе и отвори капака на мотора — уж има някакъв проблем. Вътре беше ФБР — Али Пачеко и трима техници с оборудването си. Когато се озоваха на шейсетина метра от часовника, натиснаха едно копче и часовникът на Клайд затрептя. Микрофонът му можеше да улови шепот дори от десет метра разстояние.

Предишния ден Клайд четири часа репетира ролята си с Али Пачеко и още двама агенти. Звездният му час беше дошъл. Предоставеше ли им Вон Дюбоуз, Клайд Уестбей щеше да излежи само няколко години и да остарее на свобода.

* * *

— Две неща, Вон — поде Клайд. — Не мога да намеря Зийк Форман. Преди две седмици му казах да изчезне и да ми се обажда през ден. Говорихме два пъти, после телефонът му замлъкна. Подозирам, че хлапето просто се е уплашило и е офейкало.

Вон погледна към Хенк, сви рамене, после погледна към Клайд и каза:

— Това вече го знам.

Клайд, който усещаше как коремът го свива толкова начесто, че сигурно и часовникът улавяше звуците, продължи:

— Виж, Вон, аз съм виновен за всичко това, затова поемам отговорността. Беше глупава грешка от моя страна, а сега кой знае какво може да се случи.

Вон отново погледна Хенк и каза:

— Мисля, че ти наредих да му предадеш колко съм недоволен от случилото се. — После погледна към Клайд и му каза: — Разбира се,

било с глупаво, но вече приключи и аз не го мисля. Изглежда, сме успели да ограничим щетите. Просто си върши работата, управлявай хотелите, а аз ще намеря други момчета за мръсната работа.

— Благодаря, Вон — рече Клайд. — И още нещо: искам да знаеш, че ми се ще да напусна града за година-две. Струва ми се разумно да замина на пътешествие, нали се сецаш, и да изчезна, докато тази история се размине. Напоследък с жена ми не се разбираме и, честно казано, моментът е подходящ да се откъсна от нея. Няма да се развеждаме, но тя няма нищо против да се махна от очите ѝ за известно време.

— Може би идеята не е лоша, ще помисля.

— Лицето ми е на онова видео и не знам какво ще правя, ако в кабинета ми цъфне някое ченге и започне да задава въпроси. Това ме напряга, Вон. Предпочитам да изчезна за малко. Имам персонал, който съм обучил, ще ги проверявам всяка седмица. Всичко ще бъде наред с хотелите.

— Вече ти казах, ще си помисля.

— Добре.

Клайд сви рамене, за да покаже, че няма друго за казване. Пристъпи към вратата, спря и се извърна към Вон. Време беше да спечели „Оскар“.

— Виж, Вон, уверявам те, че харесвам работата си и се гордея, че съм част от организацията ти, но като спомена за „мръсната работа“... — Гласът му пресекна, думите му зазвучаха накъсано. — Вон, просто не ставам за тия неща, нали разбираш? Не знаех, че онзи мъж ще умре. Не знаех, че всичко е... ами, планирано. Някой нарочно е повредил колана и въздушната възглавница и горкият човек буквално изхвърча през предното стъкло. Само да го беше видял. Лицето му беше нарязано, отвсякъде течеше кръв, мятеше се като обезумял. Той ме погледна, Вон. Вторачи се в мен, все едно ми се моли. Имам кошмари. Аз просто го зарязах там. Не знаех какво правя. Някой трябваше да ме предупреди за какво става дума.

— Наредено ти беше да свършиш една работа и толкова — изръмжа Вон и пристъпи по-близо.

— Но нямах представа, че тази работа включва убийство.

— Нарича се сплашване, Клайд. Това е играта, така върша нещата аз. Иначе нямаше да съм на това място и ти нямаше да

получаваш тлъстата си заплата. Понякога в този бизнес се налага да постегнеш хората, а те нерядко не разбират от нищо друго освен от сплашване. Ако не искаш да го правиш, добре. Изглежда, съм те преценил неправилно. Мислех, че имаш топки.

— И аз така мислех, но явно съм ги изгубил, когато видях как на онзи човек му изтича кръвта.

— Това е част от нещата.

— Ти някога виждал ли си как на някой му изтича кръвта?

— И още как — гордо отговори Вон.

— Глупав въпрос.

— Нещо друго? — Вон изгледа Хенк гневно, сякаш му казваше: „Разкарай го отгук“.

Клайд вдигна примирено ръце и се отдръпна.

— Добре, добре, но наистина ми се иска да замина някъде за година-две, да се махна от всичко това. Моля те, Вон, разбери ме.

— Ще помисля.

В микробуса Али Пачеко свали слушалките и се усмихна на техниците.

— Прекрасно. „Нарича се сплашване, Клайд — промърмори тихо той. — Това е играта, така върша нещата аз.“

Служителят на „ФедЕкс“ изведнъж намери начин отново да запали микробуса си. Потегли точно когато Клайд и Хенк излизаха от къщата. Натоварен с тухли камион беше препречил улицата. Микробусът на куриерската фирма също чакаше пред тях. Хенк забарабани с пръсти по волана и каза:

— Какво търсят тук куриерите? Още никой не се е нанесъл.

— Тия момчета са навсякъде — отбеляза Клайд.

Часовникът му отново извибрира. Пачеко беше наблизо и му казваше: „Не спирай да говориш“.

— Е, Хенк — продължи Клайд, — според теб сбърках ли, като казах на Вон, че не искам да върша мръсната работа?

— Не беше много умно. Вон презира мекушавите. По-добре щеше да е да си замълчиш. Поиска срещата, за да му предложиш да изчезнеш. Хубаво. Само че страхливците никак не допадат на Вон.

— Опитвам се да му обясня, че не съм се хванал на тази работа, за да убивам хора.

— Не си, но Вон смяташе, че е видял нещо в теб. Аз също. Явно сме сбъркали.

— И какво е то? Какво си мислехте, че сте видели?

— Човек, на когото ще му е приятно да си поизцапа ръцете.

— Така ли?

— Защо не млъкнеш, Клайд? Каза предостатъчно за днес.

Ти също, помисли си Али и отново се усмихна.

Клайд потегли от „Хъни Гроув“ и както му беше наредено, се върна в хотел „Сърфбрейкър“ във Форт Уолдън Бийч. Обади се на секретарката си, проведе един телефонен разговор и излезе. Мина през задната врата близо до товарната рампа, напусна сградата и скочи на задната седалка на един сив джип. Отпред седяха двама агенти на ФБР. Докато потегляха, шофьорът подметна през рамо:

— Добра работа. Пачеко каза, че си бил чудесен. Направо го закова.

Клайд не отговори. Нито му се говореше, нито искаше да го хвалят. Чувстваше се като червей, задето порти колегите си, и съзнаваше, че положението само ще се влошава. Не му се мислеше как един ден ще трябва да влезе в препълнена съдебна зала и да разкаже пред съдебните заседатели за убийството на Хюго Хач, докато Вон Дюбоуз го наблюдава от масата на защитата.

Той свали часовника и го подаде на агента пред себе си.

— Ще дремна. Събудете ме, когато стигнем в Талахаси.

* * *

В девет сутринта в петък Лейси все още нямаше новини от Джо Хелън, която не вдигаше телефона, от който се беше обадила снощи. Лейси уведоми Гайзмар и двамата се притесниха. После звънна от стационарния телефон в администрацията на съда в Стърлинг и след като я прехвърляха между различни телефони, накрая ѝ казаха, че тази сутрин съдия Макдоувър не е в съда. Вероятно имала дело в град

Екман. Тъй като не беше изключено Джо Хелън все пак да е отишла на работа, Лейси звънна и в съда в Екман и научи, че съдията е в сградата, но няма дело.

След още няколко задънени улици Лейси нямаше друг избор, освен да седи и да чака. Върна обаждане на Гънтър и си поприказва с него. Брат ѝ нямаше никакви планове за уикенда освен обичайните „висящи сделки“, така че можело да се отбие на вечеря в събота вечер. Лейси му обеща да звънне по-късно.

Джо Хелън се събуди на ярко слънце и без телефон. Батерията на последния, който ѝ даде Кули, беше изтощена, а тя беше забравила зарядното у дома. Звънна на Клодия от собствения си мобилен и доста убедително представи версията за разстроения си стомах. Клодия сякаш ѝ повярва и дори изрази съчувствие. За щастие, в графика им за деня нямаше съдебни дела, за които щеше да ѝ трябва стенографка. Но не беше почивен ден. Джо Хелън постоянно имаше купчина от стенограми на съдебни заседания, които трябваше да дешифрира.

Проклетото зарядно ѝ трябваше, така че щеше да се наложи да отскочи до вкъщи. Снощи беше останала на бара до затварянето му. Единствената възможна компания за през нощта беше около четирийсетгодишен шофьор на камион с рунтава брада, която стигаше чак до шкембето му. Позволи му да я почерпи с питие, но и през ум не ѝ мина да го съблазнява.

Тя напусна мотела в девет и потегли към плажовете — на един час път на югоизток. Пътьом неведнъж си напомняше да поглежда в огледалото. Паркира на алеята пред къщата си със свит стомах и си помисли, че повече няма да може да живее тук. Всеки сантиметър от личното ѝ пространство беше претърсен и опипан от някакъв злонамерен човек. Дори ако сменеше бравите и удвоеше мерките за сигурност, никога нямаше да е спокойна тук. Господин Армстронг плевеше лехите край предната си веранда и явно имаше желание да пофлиртува още малко. Тя го очарова с широка усмивка и каза:

— Хайде да пийнем по нещо.

Той влезе в къщата заедно с нея и застана до вратата, докато тя набираше кода на алармата. После Джо Хелън отиде в спалнята си, като пътьом провери всяка стая и не спираше да говори, любопитна да

узнае всичко за херпес zostera на госпожа Армстронг. Намери зарядното, където го беше оставила — на плота в банята си. Включи в него телефона за еднократна употреба и се върна в хола.

— Къде беше снощи? — попита той.

Двамата с жена му бяха известни със своето любопитство и липса на всякаква дискретност. Следяха какво става на улицата и си връха носовете навсякъде.

— При сестра ми — отговори Джо Хелън, която очакваше въпроса.

— Къде живее сестра ти?

— В Пенсакола.

След като се увери, че всичко в къщата е наред, тя предложи:

— Сега ми хрумна: дали да не отидем да пийнем нещо с Глория.

— О, тя много ще се зарадва.

Седяха на сенчестата задна веранда на семейство Армстронг и смучеха напитките си през сламки. За късмет, херпесът на Глория беше ниско на гърба и трябваше много да се разголи, за да го покаже. Джо Хелън се отърва от прегледа.

— Каналът ли ти беше запушен? — попита господин Армстронг.

— Не, струва ми се, защо?

— Един водопроводчик дойде тази сутрин към девет.

Водопроводчик ли? Джо Хелън бързо реши да не ги тревожи.

— А, да, имам някакъв теч, но го очаквах в понеделник.

— Нахакан тип, казвам ти. На твое място не бих му се доверил.

— Защо?

— Наблюдавах го как се приближава до вратата и натиска звънеца. После зачовърка бравата, дори си бръкна в джоба и извади нещо като шперц, все едно ще влиза с взлом. Дано не се сърдиш, но се провикнах и отидох при него. Попитах го какво прави, по дяволите. Той пъкна шперца или каквото там беше в задния си джоб и се престори, че нищо не се е случило. Обясних му, че те няма. Той промърмори, че ще дойде по-късно, и направо нямаше търпение да се изпари. На твое място ще си потърся друг водопроводчик. Кълна ти се, този беше подозрителен.

— В наше време на никого да нямаш доверие — отбеляза Джо Хелън и отново подхвана темата за херпеса, за радост на Глория.

Докато жената разказваше за третия си пристъп през последните двайсет години, умът на Джо Хелън работеше на бързи обороти.

Глория рязко попита съпруга си:

— Разказа ли й за онзи човек от Службата за борба с вредителите от вчера?

— Не, забравих. Аз бях на игрището за голф, а Глория се кълне, че вчера някакъв от Службата за борба с вредителите бил в дома ти най-малко един час.

Джо Хелън отново предпочете да не ги тревожи и да не предизвиква стотици други въпроси, затова каза:

— О, сигурно е бил новият, Фреди. Той има ключ.

— Ама хич не е от бързите — отбеляза Глория.

След малко Джо Хелън се измъкна от разговора, като каза, че ще звънне на водопроводната фирма, за да подаде оплакване, сбогува се и пресече улицата. Запъти се право към мобилния за еднократна употреба и звънна на Лейси.

Федералното голямо жури се събра следобед в петък, 4 октомври. Сформирано четири месеца по-рано, то се състоеше от двайсет и трима членове, до един регистрирани гласоподаватели и отговарящи на другите изисквания, до един жители на шестте окръга, съставляващи Северния избирателен район на Флорида. Изпълняваха нелеко задължение, особено онези от тях, които не бяха тук точно по своя воля.

Заплащането беше ниско — по четирийсет долара дневно, и едва покриваше разходите им. Работата им обаче беше важна и на моменти вълнуваща, особено сега, когато ФБР и прокуратурата бяха погнали организирани престъпници.

Седемнайсет души успяха да реагират след съвсем кратко предизвестие и тъй като за кворум бяха нужни само шестнайсет, присъстващите бързо се захванаха за работа. Разследването се разрастваше с всеки изминал час и, изправен пред редкия шанс да осъди богати бели мъже за предумишлено убийство, районният федерален прокурор беше поел контрол над случая. Беше жена и се казваше Пола Галоуей — назначена от Обама, прокурор ветеран. Ребека Уеб беше главният заместник-прокурор и вече знаеше за случая повече от всички освен от Али Пачеко, който беше призован като първи свидетел.

Тъй като вече бяха подвели под отговорност Зийк Форман и Клайд Уестбей, членовете на голямото жури бяха запознати с фактите около смъртта на Хюго Хач. Али ги обобщи набързо и отговори на няколко въпроса на хората, седнали около масата. Госпожа Галоуей ги изненада, като призова самия шофьор като следващия си свидетел.

От секретния свят на Федералната програма за защита на свидетели изплува Зийк Форман и се закле да говори истината. Нямаше да обсъждат нито сключеното с него споразумение, нито сегашното му местожителство. Той разказа историята си и прикова вниманието на съдебните заседатели. Тъй като вече го бяха обвинили,

изглеждаха доволни от решението си и очаровани от подробния му разказ за събитията от 22 август. Зададох му много въпроси и Зийк се държа добре. Беше спокоен, изпълнен с угризения и звучеше напълно достоверно. Галоей, Уeb, Пачеко и другите федерални агенти в залата го наблюдаваха внимателно. Някой ден щеше да свидетелства в съда срещу Братовчедите и техните адвокати щяха да се опитат да го унищожат.

Следващият свидетел беше Клайд Уестбей, който изглеждаше спокоен пред същото федерално жури, което го бе обвинило в убийство по-малко от седмица преди това. Клайд току-що беше преминал успешно през първото си голямо изпитание — разговор лице в лице с шефа на бандата, докато носеше микрофон и записваше уличаващи изказвания. През първия час Клайд разказа за своята роля в катастрофата. През следващите два часа говори за организацията на Дюбоуз и за участието си в нея. Не знаеше нищо за прибирането на пари от индианското казино, но прикова вниманието на членовете на журито, докато описваше как е прал пари на масите за блекджек там.

Един от съдебните заседатели, някой си господин Крафт от Апалачикола, призна, че самият той обича да играе блекджек и че е прекарал доста време в „Трежър Кий“. Беше силно заинтригуван от схемата за пране на пари и зададе толкова много подробни въпроси, че се наложи госпожа Галоей да предложи да продължат напред с показанията.

Късно следобед Пачеко пусна запис на разговора на Клайд с Вон Дюбоуз, протекъл осем часа по-рано.

Когато Клайд приключи след почти петчасови показания, госпожа Галоей разясни на съдебните заседатели приложимите федерални закони.

Фактът, че откраднатият пикап, оръжието на убийството, е пресякъл границата на щата, означаваше, че случаят попада под федерална юрисдикция. Фактът, че на Зийк е платена сумата от 5000 долара, доказваше, че престъплението е поръчково убийство, наказуемо със смъртна присъда. А фактът, че един или повече членове на групировката са извършили престъпление, облагодетелствало организацията, означаваше, че всички нейни членове подлежат на съдебно преследване.

Беше почти осем вечерта, когато голямото жури единодушно гласува Вон Дюбоуз, Хенк Сколи, Флойд Мейтън, Ванс Мейтън и Рон Скинър да бъдат обвинени в поръчковото убийство на Хюго Хач и в нападението на Лейси Столц с нанасяне на тежки телесни повреди. И Клайд Уестбей беше добавен към този списък, макар че по-късно щеше да отпадне. Признаването на вина в предумишлено убийство щеше да анулира по-тежкото обвинение. Беше от решаващо значение Дюбоуз и другите да смятат Клайд за обвиняем наравно с тях и член на отбора.

За споразумението му с правителството щяха да научат много по-късно.

* * *

Лейси беше на печката, бъркаше последната добавена съставка — пресни миди — в своята версия на чиопино, италианско ястие с морски дарове, в което имаше два вида миди, скариди и треска. Масата беше сервирана, свещите — запалени, виното се изстудяваше в лед. Али се обади малко след като излезе от офиса на ФБР на десетина минути път от нея. Тя го посрещна на вратата с невинна, но нежна целувка. Продължаваха да се целуват, но нищо повече. Преценяваха се взаимно и се чудеха какво ли крие бъдещето. Лейси не беше нито физически, нито емоционално готова за следващата стъпка и той не я притискаше. Явно я обожаваше и беше склонен да почака.

Тя наля вино, докато Али сваляше сакото и вратовръзката си. Безбожно дългите му работни дни нямаха край и той беше изтощен. Заседанията на голямото жури бяха строго поверителни, но Али знаеше, че може да се довери на Лейси. В крайна сметка бяха в един отбор и разбираха какво е поверителност.

Обвинителните актове бяха подготвени. Засега нямаше да се огласяват, но щяха да бъдат връчени, когато ФБР успееше да затегне обръча около групировката. Той не знаеше точно кога предстоят арестите, но щеше да е скоро.

Пола Галоуей и ФБР бяха разработили стратегията с двата обвинителни акта. Първият беше много спешен и важен, както и полесният. С показанията на Зийк Форман и на Клайд Уестбей делото за

убийство беше ясно и доказателствата, изглежда, бяха извън всякакво основателно съмнение.

Ако се допуснеше, че Дюбоуз и момчетата му нямат представа какво предстои, те щяха да бъдат арестувани след броени дни без никакъв шанс да излязат под гаранция.

В същото време ФБР щеше да нахлуе в къщите и офисите им, както и в тези на Клодия Макдоувър, Филис Търбан, вожда Капъл, Били Капъл и адвокатите в Билокси, които представляваха Дюбоуз вече двайсет години. Щяха да атакуват всеки бизнес, подпомагащ престъпната организация, и много от тях щяха да затворят временно. Казиното щеше да се напълни с агенти със заповед за обиск. Прокурорът се опитваше да убеди федералния съд да го затвори окончателно.

Вторият обвинителен акт — за рекет — щеше да предизвика вълна от арести, които щяха да бъдат координирани с нахлуванията във фирмите, като най-важен щеше да е арестът на Макдоувър, следван от този на вожда.

— Майърс наричаше Закона срещу рекета и корумпираните организации „касетъчна бомба“. Този закон го беше пратил зад решетките.

— Хубава метафора — съгласи се Али. — Обвинителният акт ще бъде дебел поне пет сантиметра. Така че, докато Дюбоуз тъкмо започва да се ориентира в килията си и да се пита как, мамка му, се е оказал обвинен в убийство, ще му връчат и подаръчето по ЗРКО.

— Ще му трябват най-малко десет адвокати.

— Така е, но няма да може да си позволи да ги наеме. Всичките му сметки ще бъдат блокирани.

— Майърс, Майърс. Питам се къде ли е. Този човек наистина ми допаднаше.

— Е, едва ли някога ще разберем какво му се е случило.

— Да, едва ли. Полицията в Кий Ларго не е открила нищо. Следата съвсем изстина и ако Дюбоуз стои зад това, вероятно никога няма да узнаем, освен ако някой от наемниците му не реши да си признае.

Лейси наля още вино. Голямото жури щеше да заседава и на следващия ден, дори в събота и неделя, ако се налагаше.

Работата им очевидно беше спешна: едно продължително разследване със свидетели, които биваха изправяни пред голямото жури, можеше да предизвика изтичане на информация и да издаде козовете им. Хората, които работеха за организацията, разполагаха със средствата и опита да се изпарят мигновено. След като Братовчедите бяха арестувани за убийство, техните управители, момчетата за всичко, шофьорите, бодигардовете и куриерите сигурно щяха да се опитат да избягат. След осем дни интензивно и денонощно подслушване ФБР разполагаше с двайсет и девет имена на вероятни членове на бандата.

— Значи първо стреляте и после задавате въпроси — каза Лейси.

— Нещо такова. И не забравяй, че можем да променяме списъка на обвинените. Винаги можем да добавим или да извадим от него някое име. Разследването е мащабно и ще ни трябва много време да подредим всички материали, но възнамеряваме да ги ударим здраво и да пратим всички зад решетките, преди да подправят доказателствата. Умирам от глад.

— Обядвал ли си?

— Може да се каже, че не. Ядох в колата някакъв мазен бургер, който си купих пътъом.

Той разбърка салатата, докато тя сипваше чиопиното в две купи.

— Сосът е доматен, затова си мисля, че сигурно червеното вино е по-подходящо. Какво ще кажеш?

— Аз съм за червено.

— Добре. Отвори онова бароло ей там.

Лейси извади багета с масло от фурната и поднесе салатите. Седнаха един срещу друг на масата и отпиха от виното.

— Мирише вкусно. Благодаря, че ме изчака.

— Не ми се ядеше сама.

— Често ли готвиш?

— Не, не се налага. Искам да те попитам нещо.

— Питай.

— Как се вписва тайният свидетел в този етап от разследването?

— Кой таен свидетел?

— Къртицата, информаторът, приближен на Макдоувър, който съобщаваше подробностите на Кули, а той на свой ред ги предаваше на Майърс.

Али задъвка бавно салатата си, изпитателно загледан в лицето ѝ.

— В момента той не е важен, но ще имаме нужда от него по-късно.

— Той всъщност е тя и ми се обади вчера много уплашена. Някой е влизал в дома ѝ и е преровил вещите ѝ. Жената се среща с Макдоувър всекидневно и смята, че съдийката е станала подозрителна.

— Коя е тя?

— Заклех се да не разкривам самоличността ѝ, поне засега. Може би по-късно. Както ти казах, уплашена и объркана е и не знае на кого да вярва.

— Ще бъде важен свидетел на процеса.

— Не съм толкова сигурна, че ще се разкрие публично.

— Може би няма да има избор.

— Но вие не можете да я задължите.

— Не можем, но има начини да я убедим. Този италиански специалитет е много вкусен.

Али натопи зальк хляб в соса и го лапна.

— Радвам се, че ти харесва. Ще работиш ли утре?

— О, да. Голямото жури заседава от девет. Трябва да съм там още в осем за поредния дълъг ден. В неделя също.

— Винаги ли работите така?

— Не, но рядко попадаме на толкова големи случаи. Адреналинът ни държи. Днес сутринта например бях в микробуса с трима от техниците ни, беше адска жега, но ние слушахме Уестбей, който се срещна с Дюбоуз. Пулсът ни здравата се ускори. Вълнуващо е и това е една от причините да харесвам тази работа.

— Колко можеш да ми разкриеш?

Али се озърна из кухнята, като че ли имаше скрити шпиони.

— Какво те интересува?

— Всичко. Какво каза Дюбоуз?

— Истински бисери.

В събота Лейси спа почти до седем — късен час за нея, но дори тогава не беше готова да започне деня. Кучето ѝ Франки обаче беше подело обичайното си сутрешно скимтене и душене, за да я събуди, понеже му се пишкаше. Накрая тя го пусна навън и отиде да си направи кафе. Докато го чакаше да стане, айфонът ѝ избръмча. Али Пачеко, седем и две минути.

— Много приятна вечеря беше — каза той. — Добре ли спа?

— Страхотно. А ти?

— Не, твърде много неща се случват. Виж, снощи уловихме някакъв разговор, който е най-малкото тревожен. Дали случайно информаторът, за когото спомена снощи, не е съдебна стенографка?

— Защо?

— Защото, ако е стенографката на Макдоувър, може да е в опасност. В момента подслушваме много телефони и не мога да ти предам разговора дословно, беше глупашки завоалиран, но като че ли шефът е издал заповед за ликвидирането ѝ.

— Тя е информаторът, Али. Майърс я наричаше Глашатая.

— Е, заемаме се със случая. Знаеш ли къде е?

— Не.

— Можеш ли да се свържеш с нея?

— Добре, ще опитам.

— Направи го и ми звъни.

Лейси пусна кучето да влезе и си наля кафе. Взе мобилния за еднократна употреба и набра номера на Джо Хелън. След петото позвъняване чу плах глас:

— Лейси ли е? — Дълга пауза и после: — Ами ако някой ни подслушва?

— Няма страшно. Никой не знае за тези телефони. Къде си?

— В един мотел в Панама Сити Бийч, платих в брой. Гледам океана.

— Току-що говорих с ФБР. Екипите им за подслушване са засекали разговор днес сутринта. Смятат, че си в опасност.

— Повтарям ти го от два дни.

— Остани в стаята. Ще се обадя на един от агентите.

— Не! Не го прави, Лейси. Кули ме предупреди никога да не се доверявам на ФБР. Не се обаждай!

Лейси загриза нокътя си и сведе очи към Франки, който искаше да закусва.

— Трябва да им се довериш. Животът ти е в опасност.

Връзката прекъсна. Лейси набра номера два пъти, но Джо Хелън не вдигна. Бързо нахрани кучето, обу си джинси и излезе от апартамента. Седнала зад волана на лъскавата си мазда, която беше купила четири дни по-рано и в която все още не се чувстваше напълно уверена, тя се обади на Али и му обясни какво става. Той отговори, че в момента е зает с голямото жури, но настоя да го държи в течение. На петото обаждане Джо Хелън най-сетне вдигна. Звучеше ужасена и отказа да даде името на мотела. Лейси знаеше, че Панама Сити Бийч е оживен участък от главен път 98 с десетки хотелчета, построени нагъсто на брега на океана, заведения за бързо хранене и магазинчета за плажни принадлежности на срещната страна на пътя.

— Защо затвори преди малко? — попита Лейси.

— Не знам. Уплашена съм и се страхувам, че някой може да подслушва.

— Телефоните са сигурни. Дръж вратата заключена и ако забележиш нещо подозрително, звъни на рецепцията или в полицията. Тръгвам.

— Какво?

— Идвам да те взема, Джо Хелън. Само се дръж. Ще бъда при теб след около час.

Делгадо беше в стая на третия етаж на „Уест Бей“ в съседство с „Нептюн“, мотела на Джо Хелън. И двете места бяха евтини, наполовина пълни с туристи от северните щати, които търсеха изгодни предложения за летуване извън сезона. Нейната врата излизаше на тясна бетонна тераса на втория етаж. Стълбите бяха наблизо. На

перилата имаше проснати плажни хавлии и бански костюми. Но тя не излезе да плува. Жалко, защото щеше да го улесни.

Той наблюдаваше вратата и прозореца ѝ от трийсетина метра. Беше дръпнала завесите плътно и това спасяваше живота ѝ. За снайпера му трябваше само тясна пролука, но засега я нямаше. Затова Делгадо чакаше търпеливо и докато часовете се нижеха в съботната сутрин, той се чудеше дали просто да не отиде до стаята ѝ и да звънне. „Извинете, госпожо, сбъркал съм стаята“, после блъсва вратата с ритник и всичко приключва за броени секунди. Очевидният проблем беше вероятността от кратък вик, писък или друг панически звук, който можеше да привлече внимание. Твърде рисковано беше. Ако тя излезеше от стаята, той щеше да я последва и да чака удобна възможност, макар че не беше оптимистично настроен. Мотелите и кафенетата на пътя не бяха празни. Имаше твърде много хора и мястото не му харесваше.

Чакаше и се питаше защо се крие тя. Защо да се крие, ако не се бои или не е виновна? Какво се беше случило, та да се изплаши дотолкова, че да избяга и да плаща в брой за евтина стая в невзрачен мотел? Домът ѝ беше на няма и час път и беше много по-хубав от тази дупка. Може би съседите го бяха забелязали в четвъртък, облечен в униформа на Службата за борба с вредителите. Може би онзи досаден старец от отсрещната къща я беше предупредил колко нелепо се е държал водопроводчикът в петък сутринта. Тя знаеше, че е виновна, и сега беше изпаднала в параноя.

Делгадо се запита дали Джо Хелън няма среща с женен мъж, но бързо отхвърли това предположение. Тя беше сама вътре, просто убиваше време и чакаше — но какво? Вероятно мисълта за секс беше последното, което би ѝ хрумнало. Щеше да е добре да се разходи по плажа. Или да поплува в океана. Да направи каквото правят всички и да му даде шанс. Вратата ѝ обаче си оставаше затворена и вътре нямаше никакво движение, поне доколкото той можеше да види.

— Това не ми харесва, Лейси — каза Пачеко. — Не разбирам какви ги вършиш.

— Спокойно.

— Остави местната полиция да се оправя. Вземи името на мотела и се обади на ченгетата.

— Тя не иска да ми каже името на мотела и отказва да говори с полицията. Ужасена е и не разсъждава разумно, Али. Дори с мен едва говори.

— Мога веднага да изпратя двама агенти от бюрото ни в Панама Сити.

— Не, страхува се от ФБР.

— При дадените обстоятелства това ми се струва доста глупаво. Как ще я намериш, ако не знаеш къде е?

— Надявам се да ми каже, когато пристигна там.

— Добре, добре. Трябва да се връщам при журито. Обади ми се след час.

— Окей.

Лейси се зачуди дали да не звънне на Гайзмар да му съобщи за новото развитие, но не искаше да му разваля съботата. Той ѝ беше наредил да обсъжда с него всички пътувания, които ѝ хрумваха, но малко прекаляваше със закрилата. Беше почивният ѝ ден и не ѝ се искаше да му докладва. Пък и каква опасност имаше? Ако намереше Джо Хелън, щеше да я откара на сигурно място.

Джо Хелън знаеше, че той е наблизил, в мотел „Уест Бей“, че наблюдава и чака. Не беше толкова умен, колкото си въобразяваше. Нямаше представа, че го е видяла на видеозаписа от дома си как обхожда стаите, а камерите запечатват образа му, докато зяпа бельото ѝ и рови из документите ѝ. Едър мъж, близо метър и деветдесет, с тесен ханш и мускулести ръце, леко накуцващ с левия крак. Мярна го да прекосява паркинга на мотела призори със странен сак. Веднага разбра, че е същият човек, дори без симпатичната униформа на Службата за борба с вредителите.

Звънна на Кули, но той не вдигаше. Ама че страхливец, подлец, безгръбначен лъжец — да избяга и да я зареже. Съзнаваше, че е загуба на време да се вторачва в бившия си партньор, но беше огорчена. Замисли се дали да не звънне на Лейси, но тя беше в Талахаси. Пък и какво би могла да направи? Затова Джо Хелън чакаше и се опитваше

да разсъждава трезво. Беше набрала 911 и само трябваше да натисне бутона, ако някой почука на вратата ѝ.

В десет без десет мобилният ѝ звънна и тя го грабна.

— Ало, Лейси — постара се да прозвучи спокойно тя.

— Аз съм на брега, ти къде си?

— В мотел „Нептюн“ срещу „Макдоналдс“. Каква кола караш?

— Червена мазда.

— Добре, ще сляза във фойето и ще те чакам. Побързай.

Джо Хелън се промъкна през вратата и затвори тихо. Закрачи целенасочено, без паника и слезе по стълбите. Прекоси вътрешния двор и мина покрай басейна, където възрастна двойка се мажеше обилно със слънцезащитен крем. Във фойето поздрави служителя на рецепцията и седна до прозореца, за да наблюдава съседния мотел. Минутите се нижиха. Служителят я попита има ли нужда от нещо. Не, благодаря, отговори му. Когато забеляза лъскава червена кола да завива от пътя към паркинга на мотела, Джо Хелън излезе през страничната врата на фойето и се запъти към нея. Докато отваряше вратата на колата, погледна към „Уест Бей“. Мъжът подтичваше по терасата на третия етаж, вперил поглед в нея, но нямаше начин да я настигне.

— Ти трябва да си Джо Хелън Хупър — каза Лейси, докато тя затваряше вратата.

— Да. Приятно ми е. Той идва. Да изчезваме моментално!

Завиха към главен път 98 и се отправиха на изток. Джо Хелън наблюдаваше движението зад тях.

— Добре, кой е той? — попита Лейси.

— Не знам как се казва. Не сме се срещали, а и никак не ми се иска. Трябва да му се изплъзнем.

Лейси зави наляво на едно оживено кръстовище, после надясно на следващото. Нямаше признаци някой да ги преследва. Джо Хелън намери карта на улиците на айфона си и напътстваше Лейси, докато се измъкнат на зигзаг от Панама Сити Бийч и се отправят на север, далече от брега. Постройките оредяха, движението също. Лейси буквално летеше, без да се страхува от полицията — в момента ченгетата бяха добре дошли. С помощта на картата завиваха наляво или надясно по всеки второстепенен път и щатско шосе.

И двете наблюдаваха платното зад гърба си и почти не си говореха. След час минаха под магистрала I-10 и половин час по-късно

видяха табела, която ги приветстваше с „добре дошли в Джорджия“.

— Ще ми кажеш ли накъде сме се запътили? — попита Джо Хелън.

— Към Валдоста.

— Кой избра Валдоста?

— Аз. Реших, че никой няма да предположи, че ще отидем там.

Ходила ли си?

— Не, а ти?

— Не.

— Изглеждаш по-различно, отколкото на снимката в уебсайта на КСЕ.

— Тогава имах коса — отговори Лейси.

Беше намалила и караше с разумна скорост. В град Бейнбридж спряха в някакво ресторантче да използват тоалетната и решиха да си поръчат нещо и да наблюдават движението. И двете бяха убедени, че никой не ги е проследил, но не бяха спокойни. Седяха до предните прозорци, приведени над бургерите и пържените си картофи, и наблюдаваха всяка кола, която минаваше по шосето.

— Имам хиляди въпроси — призна Лейси.

— Не съм сигурна, че имам толкова много отговори, но ще опитам.

— Име, чин, сериен номер. Основните неща.

— На четирийсет и три години съм, родена съм през шейсет и осма в Пенсакола от шестнайсетгодишна майка с малко индианска кръв. Баща ми бил уличен котарак, който изфирясал, не го познавам. Омъжвала съм се два пъти и вече нямам високо мнение за брака. А ти, Лейси?

— Аз не съм се омъжвала.

И двете умираха от глад, затова се хранеха лакомо.

— Това с индианската кръв важно ли е за историята? — попита Лейси.

— Да, разбира се. Отгледа ме баба ми — добра жена, половин индианка, но от племето семиноли. Съпругът ѝ беше човек без кръв — нито индианска, нито друга, така че майка ми беше една четвърт индианка, но не тапакола. Тя твърдеше, че баща ми бил една четвърт тапакола, обаче това нямаше как да се потвърди, защото него отдавна го няма. Години наред го издирвах, но не поради някаква

сантиментална причина, а просто заради парите. Ако той е или е бил една четвърт тапакола, значи аз съм една осма.

— Една осма?!

— Да, с една осма те „регистрират“. Ужасна дума, не мислиш ли? От нас се очаква да регистрираме престъпници и сексуални насилници, но не и хора със смесена кръв. Борих се с племето относно произхода си, но просто нямах достатъчно доказателства. А тъй като от някой от генетичните си предшественици съм наследила тези лешникови очи и по-светла коса, не приличам на индианка. Както и да е, онези, които изготвят расовите класификации, отсъдиха против мен и отказаха да ме признаят за тапакола.

— Не получаващ дивиденди.

— Не получавам. Има хора с още по-спорен произход от моя, които са получили дял и живеят от казиното, но мен ме прецакаха.

— Не съм срещала много индианци тапакола, но ти със сигурност не изглеждаш като тях.

Джо Хелън беше четири-пет сантиметра по-висока от Лейси, слаба и стройна, с тесни джинси и прилепнала тениска. Големите ѝ лешникови очи блестяха дори когато беше разтревожена. По лицето ѝ нямаше никакви бръчки, нито намек за остаряване. Не носеше грим, а и нямаше нужда.

— Ами, благодаря. Макар че външността ми е причинявала само проблеми.

Лейси пхна последния залък от чийзбургера си в пликче и каза:

— Да се омитаме от тук.

Подкара на изток по главен път 84. Хвърляше по едно око в огледалото, но тъй като движението беше много рехаво, нямаше причини за тревога и просто спазваше ограничението на скоростта. И слушаше.

Нищо чудно, че Кули не беше истинското му име — Джо Хелън така и не го разкри. Беше се запознала с него преди повече от двайсет години, когато се разпадна първият ѝ брак. Кули имаше малка кантора в Дестин и прилична репутация като бракоразводен адвокат. Първият ѝ съпруг пиеше много и я малтретираше, затова Джо Хелън много хареса Кули, който я защити по време на един скандал в

кабинета му. Беше отишла при него, за да обсъдят нещата, когато нахлу съпругът ѝ, пиян и агресивен. Кули извади пистолет и го разкара. Разводът премина гладко и бившият ѝ съпруг изчезна. Не след дълго Кули, който също беше разведен, намина да провери как е Джо Хелън. Двамата излизаха от време на време няколко години, но не искаха да се обвързват. Той се ожени за друга, последва втори тежък развод, а тя допусна същата грешка. Кули пое и втория ѝ развод и двамата възобновиха срещите си.

Той беше добър адвокат и би бил още по-добър, ако странеше от тъмната страна на нещата. Обичаше да поема неприятни разводи и наказателни дела на наркодилъри и други престъпници. Имаше си вземане-даване със съмнителни типове, които управляваха стриптийз клубове и барове в северозападната част на щата. Неизбежно бе пътят му да се пресече с този на Вон Дюбоуз. Двамата нямаха делови отношения и Кули неведнъж ѝ беше повтарял, че не се е срещал с Дюбоуз, но завижда на организацията му. Петнайсет години по-рано до Кули стигнал слухът, че Крайбрежната мафия е свързана с индианците и предложението за тяхно казино. И той искал да се включи, но федералните му попречили, като го закопчали за укриване на данъци. Изгубил разрешителното си и влязъл в затвора, където се запознал с някой си Рамзи Микс, друг пропаднал адвокат, с когото се сприятелил.

Джо Хелън не беше чувала името Грег Майърс — за пръв път го бе видяла на жалбата срещу Клодия Макдоувър. Кули и Джо Хелън били твърде уплашени да подпишат жалбата и да обвинят началничката ѝ в нарушения на закона. На него му хрумнало да намерят трети човек да го направи, някой, който ще поеме риска срещу апетитно парче от тортата.

Любопитна беше да узнае какво представлява Майърс и Лейси ѝ разказа: за първата им среща на яхтата на пристанището в Сейнт Огъстин, за мексиканската му приятелка Карлита, за втората им среща на същото място, за третата им среща на обяд в Мексико Бийч и за това как са спасили Карлита. Според нейните източници във ФБР разследването на неговото изчезване се намираше в задънена улица.

Лейси попита от кого точно бягат, кой е бил в мотела и е наблюдавал Джо Хелън. Тя не знаеше името му, но го имаше заснет на видео. Лейси спря в крайпътен магазин близо до град Кайро и изгледа

на айфона на Джо Хелън записа, на който някакъв мъж претърсваше апартамента ѝ. Джо Хелън обясни, че Кули е цар на електрониката и всякакви джаджи и е поставил камери в дома ѝ. Той пъхнал проследяващо устройство под калника на лексуса на Клодия, а също така наел апартамент точно срещу нейния и направил снимки и видеозаписи как тя и Дюбоуз влизат и излизат от там първата сряда на всеки месец.

Какво се беше случило с Кули? Джо Хелън не знаеше със сигурност, но му беше ядосана. Цялата операция беше по негова идея. Той знаеше достатъчно за Вон Дюбоуз и за казиното. Двамата с Джо Хелън години наред поддържаха интимна връзка с кратки прекъсвания и той се възползва от негодуванието ѝ към племето. Убеди я да кандидатства за работа като стенографка на Макдоувър, когато съдийката уволни предшественицата ѝ осем години по-рано. Веднъж назначена като щатски служител, тя получаваше право на възнаграждение, ако разобличеше корупционни практики. Той познаваше закона, беше се запознал с дела, протоколи и присъди и беше убеден, че Вон плаща на Макдоувър. Кули проучи строителството в окръг Брънзуик и се опита да проследи лабиринта от замесени офшорни компании. Привлече Грег Майърс да бъде острието на атаката им. Кули беше достатъчно умен да не разкрива самоличността ѝ пред него. От години плетеше мрежата си, методично осъществяваше мащабния си план, който на моменти наистина изглеждаше блестящ.

Но сега Хюго беше мъртъв, а Майърс бе изчезнал или също мъртъв. Кули беше дезертирал и я беше зарязал сама. Колкото и да мразеше Клодия Макдоувър, на Джо Хелън ѝ се искаше изобщо да не се беше съгласявала да помогне за разобличаването ѝ.

Джо Хелън се опасяваше, че ако Дюбоуз е спипал Майърс, би могъл да го принуди да проговори, и то бързо. От този момент нататък Кули беше обречен. Рано или късно щяха да заподозрат и нея като информатор, а нямаше кой да я защити.

Преди да влезе в затвора, Кули бил корав тип, който ходел въоръжен и обичал да се мотае с дребни мафиоти. Само че трите години зад решетките го променили. Изгубил напереността и хладнокръвието си, а когато излязъл, отчаяно се нуждаел от пари. Тъй като нямал разрешително да практикува право, но пък имал

криминално досие, възможностите му били ограничени. Законното припечелване на малко пари с помощта на информатор му се струвало идеална перспектива.

Лесно намериха терминала на леката авиация на летището във Валдоста. Докато заключваше колата си, Лейси се озърна отново и не забеляза нищо подозрително. Щом я видя, Гънтър се спусна и я прегърна така, все едно не я бе виждал от години. Тя не го представи на Джо Хелън, защото не искаше да споменава имена.

— Без багаж сте — отбеляза той.

— Добре че поне дамските ни чанти са с нас — отговори Лейси.
— Да тръгваме.

Излязоха от терминала, минаха покрай няколко малки машини на пистата и спряха пред същия двумоторен „Бийчкрафт Барон“, с който Гънтър беше измъкнал Карлита. Пак обясни, че е на негов приятел. С напредването на деня щяха да установят, че Гънтър има добри приятели. Точно преди да се качат в самолета, Лейси звънна на Али Пачеко за последни новини. Той вдигна веднага, каза, че голямото жури още заседава и работи здравата, и попита къде е тя, по дяволите. Отговори му, че е в безопасност и всеки момент ще излети. Обеща да му се обади по-късно.

Гънтър закопча коланите на седалките им и пропълзя в кокпита. В самолета беше като в сауна и те скоро плувнаха в пот. Той стартира двата двигателя и самолетът се разтресе от витлата до опашката. Докато се движеше по пистата, Гънтър отвори прозорче и лек повеи облекчи задуха. Нямахме никакъв трафик и той получи разрешение за излитане. Щом освободи спирачките, машината потегли рязко. Джо Хелън затвори очи и се вкопчи в ръката на Лейси. За щастие, нямаше мъгла, макар да беше октомври. По-точно петнайсети октомври, почти два месеца след смъртта на Хюго.

Когато се издигнаха на повече от хиляда и петстотин метра, Джо Хелън се поотпусна. Климатикът вече работеше и в кабината беше удобно. Постоянният грохот на двигателите затрудняваше разговора, но Джо Хелън въпреки това опита:

— Само от любопитство — къде отиваме?

— Не знам. Не иска да ми каже — отговори Лейси.

— Страхотно.

На височина две хиляди и петстотин метра самолетът премина в хоризонтален полет и ревът на двигателите стихна до бръмчене. Джо Хелън беше прекарала последните две нощи в евтини мотели като бегълка, която очаква най-лошото, и умората я надви. Брадичката ѝ увисна към гърдите и тя потъна в дълбок сън. Лейси също задряма, защото нямаше какво друго да прави.

Когато се събуди час по-късно, Гънтър ѝ подаде слушалки. Тя нагласи микрофона си и каза:

— Здравсти.

Той кимна, без да откъсва поглед от уредите.

— Е, как си, сестричке?

— Добре съм, Гънтър, благодаря.

— А тя добре ли е?

— Спи непробудно. Последните два дни са били много трудни за нея. Ще ти разкажа, като кацнем.

— Както и да е. Радвам се да те видя.

— Къде отиваме?

— Високо в планината. Мой приятел има хижа, която е неоткриваема. Много ще ти хареса.

Час и половина по-късно той спусна задкрилките и самолетът започна да се снижава. Местността долу беше много по-различна от равнините, които бяха прекосили в бягството си от Флорида до Валдоста няколко часа преди това. Докъдето стигаше погледът, се простираха тъмни планински вериги, вече обагрени в червено, жълто и оранжево. Гънтър подготви самолета за последния етап от полета. Лейси докосна ръката на Джо Хелън и я събуди. Пистата се намиреше в някаква долина, оградена от красиви възвишения, и Гънтър се приземи безупречно. Стигнаха до малък терминал, като минаха покрай четири спрели самолета до едни малки чесни.

Гънтър угаси двигателя и каза:

— Добре дошли на летище „Майкъл“ във Франклин, Северна Каролина. — Изпълзя от кокпита, отвори вратата на самолета и им помогна да слязат. Докато крачеха към терминала, ги предупреди: — Ще се срещнем с човек на име Ръсти, местен е и ще ни заведе в планината на половин час път с кола. Той наглежда няколко хижи там.

— Ти ще останеш ли? — попита Лейси.

— Разбира се. Няма да те зарежа, сестричке. Какво ще кажете за времето? А сме само на шестстотин метра височина.

Ръсти се оказа същински мечок с гъста брада, широки плещи и доста похотлива усмивка при вида на двете красиви жени. Имаше форд експлорър, който, по всичко личеше, беше прекарал целия си живот по планинските пътища. На тръгване от летището Ръсти ги попита:

— Ще спираме ли в града?

— Добре ще е да си купим четки за зъби — отговори Лейси.

Той спря на паркинга на един минимаркет.

— Хижата заредена ли е? — попита Гънтър.

— Има уиски, бира, пуканки. Ако искате нещо друго, най-добре си купете.

— Колко дълго ще останем? — попита Джо Хелън.

Досега тя не беше проговаряла, сякаш бе шокирана от промяната в пейзажа.

— Няколко дни — отговори Лейси. — Не знам с точност.

Купиха си тоалетни принадлежности, яйца, хляб, пакетирани колбаси и сирене. Като излязоха от града, Ръсти зави по застлан с чакъл път и асфалтът остана зад гърба им. Изкачи едно възвишение, първото от много, и Лейси усети как ушите ѝ заглъхват. Ръсти не спираше да бърбори, и то прекалено нехайно, докато се носеше на висока скорост по скалисти хребети и дървени мостове, под които бучаха буйни реки. Показа се, че Гънтър е идвал тук само месец по-рано заедно със съпругата си, за да прекарат седмица на хладно сред свежата зеленина. Мъжете разговаряха, а жените на задната седалка само слушаха. Тесен черен път замени чакълестия. Последният етап от изкачването беше страховит, направо през гората, без път, а когато прехвърлиха хребета, пред тях се ширна красиво езеро. Хижата се гущеше на брега му.

Ръсти им помогна да разтоварят провизиите си и ги разведе из хижата. Преди да пристигнат, Лейси очакваше някакъв примитивен заслон с външна тоалетна, но се оказа, че много греша. Беше разкошно алпийско шале на три нива, с тераси и веранди, дървен кей с привързана към него лодка и повече модерни удобства, отколкото имаше тя в апартамента си в Талахаси. Лъскав джип „Рангльър“ беше паркиран под малък навес. Гънтър обясни, че собственикът на мястото,

негов приятел, спечелил доста от хотелиерския бизнес и построил хижата, за да има къде да бяга от задушните лета в Атланта.

Ръсти се сбогува и ги насърчи да му се обаждат, ако се нуждаят от него. Мобилните телефони имаха добро покритие, а и тримата трябваше да проведат по няколко разговора. Лейси се обади на домоуправителя на жилищната си сграда, за да предаде на Саймън да се погрижи за Франки. Звънна на Пачеко и му обясни, че се крият в планината и са в безопасност, доколкото това е възможно. Джо Хелън се обади на господин Армстронг и го помоли да хвърля едно око към къщата ѝ — нещо, което той и Глория правеха най-малко по петнайсет часа дневно. Разбира се, Гънтър се развихри по телефона, защото го чакаха сделки.

Постепенно се отпуснаха. След жегата във Флорида се наслаждаваха на свежия планински въздух. Според стария термометър на верандата беше осемнайсет градуса. В хижата, която беше на хиляда двеста и петдесет метра височина, имаше всичко освен климатик.

Късно следобед, докато слънцето залязваше зад планините, а Гънтър говореше по телефона и крачеше по верандата далече от тях, Лейси и Джо Хелън седнаха в края на кея, близо до малката рибарска лодка, с кутийка бира в ръце.

— Разкажи ми за Клодия Макдоувър — помоли Лейси.

— О! Откъде да започна?

— Още от първия ден. Защо те нае и те задържа осем години?

— Ами да кажем, че съм много добра в работата си. След първия си развод реших да стана съдебна стенографка и много се постарях. Учих при най-добрите, работих с най-добрите и следях развитието на техниката. Когато Кули научи, че Клодия се нуждае от ново момиче, ме притисна да кандидатствам за работата. А когато я получих, грандиозният му замисъл се нареди чудесно, защото най-неочаквано той се сдоби с вътрешен човек. Съдебните стенографки знаят всичко, Лейси, а когато приех работата, вече подозирах Клодия. Тя нямаше представа, което пък облекчи задачата ми. Забелязах някои неща. Гардеробът ѝ беше скъп, но тя се стараяше да го прикрива. Ако ѝ предстоеше важен ден в съда и щеше да е сред много хора, се

обличаше по-скромно. Ала ако я чакаше спокоен ден в кабинета, носеше скъпарски неща. Просто не се сдържаше, обичаше дизайнерските дрехи. Непрекъснато сменяше бижутата си, много диаманти и рубини, но не съм сигурна, че някой забелязваше, особено на място като Стърлинг, Флорида. Харчеше цяло състояние за дрехи и бижута, повече, отколкото може да се очаква от човек с нейната заплата. Всяка година назначаваше нова секретарка, защото не искаше никой да се доближава до нея прекалено много. Държеше се строго и резервирано, винаги нащрек, но не ме заподозря, защото и аз стоях на разстояние. Или поне тя така мислеше. Един ден по време на съдебно заседание успях да отмъкна връзката с ключовете ѝ. Кули мина покрай съда и аз му я дадох. Направи дубликати на всички ключове. Тя ги търсеше като обезумяла и накрая ги намери в кошчето за боклук, но нямаше представа, че са им извадени дубликати. А след като имаше достъп до кабинета ѝ, Кули се развихри. Подслушваше телефоните ѝ и плати на хакер да проникне в компютъра ѝ. Така се добра до много информация. Клодия беше предпазлива, особено относно отношенията си с Филис Търбан. Използваше настолния компютър за служебните си дела, а за личните — лаптоп. Имаше още един лаптоп, с който вършеше много тайни неща. Кули не осведомяваше Майърс за всичко това, защото се опасяваше, че ако нещо се случи с Майърс, цялата операция ще бъде застрашена. Даде му достатъчно информация, за да може да ви убеди да започнете разследване.

Джо Хелън отпи бира от кутийката си. Гледаха как вълнички набраздяват водата там, където изскачаха рибки.

— Дрехите и бижутата привлякоха вниманието ми, но когато разбрахме, че двете с Филис обикалят Ню Йорк, Ню Орлиънс, Карибите, ни стана ясно, че отнякъде текат много пари. Филис резервираше частните полети, на името на Клодия нямаше нищо. После открихме апартамент в Ню Джърси, къща в Сингапур, вила на Барбадос, не помня всичко, но беше добре скрито — или поне те си мислеха така. Кули обаче ги наблюдаваше.

— Защо не се е обърнал към ФБР вместо към нас?

— Обсъждаха го, но и двамата нямаха доверие на федералните, особено Майърс. Всъщност той заяви, че няма да участва, ако се намеси ФБР. Мисля, че те са го разкрили и арестували и той се страхуваше от тях. Тъй като щатската полиция няма юрисдикция над

индианците, двамата в крайна сметка решиха да привлекат КСЕ. Знаеха, че правомощията ви са ограничени, но разследването все трябваше да започне отнякъде. Нямахме начин да се предскаже как ще се развие, но никой не предвиждаше трупове.

Телефонът на Лейси завибрира до нея. Пачеко.

— Трябва да вдигна — каза тя.

— Разбира се.

Лейси се отдалечи към хижата и тихо каза:

— Да?

— Къде си?

— Някъде в планината в Северна Каролина. Гънтър ни докара със самолета и в известен смисъл стои на пост.

— Значи още е в картинката?

— О, да. Беше чудесен.

— Слушай, голямото жури приключи за днес. Утре заседанията ще продължат. Имаме издадени заповеди за арест.

— Кога?

— Събираме се, за да решим. Ще те държа в течение.

— Пази се.

— Да се пазя ли? Това е забавната част. Мисля, че няма да мигнем цяла нощ.

* * *

По здрач накладоха огън в каменно огнище край езерото и се сгушиха в старите ракидови столове, завити с одеяла. Гънтър намери бутилка червено вино, което Лейси прецени като годно за пиене. Тя пийна малко, Джо Хелън — още по-малко. Въздържателят Гънтър се наливаше с безкофеиново кафе и поддържаше огъня.

Джо Хелън настоя да научи повече за ужасната катастрофа и за смъртта на Хюго и Лейси се постара да ѝ разкаже подробности. Гънтър пък държеше да научи всичко за Кули и за забележителните му подвизи в следенето на съдия Макдоувър. Джо Хелън говори цял час. После Лейси поиска да разбере как така брат ѝ е оцелял след три банкрута и още е в бизнеса и разказите на Гънтър за бойните му подвизи продължиха дълго. Вечеряха край огъня сандвичи с шунка и

сирене — с бял хляб, разбира се — разговаряха и се смяха до късно през нощта.

Първите арести се осъществиха умело и експедитивно.

От седемте игрища за голф, собственост на Вон, любимото му беше „Ролинг Дюнс“ — затворен клуб в най-южната част на окръг Брънзуик с живописна гледка към залива, предлагащ желаното от всеки голфър уединение. Вон беше човек, избягващ ритуалите, но си позволяваше това удоволствие веднъж седмично. Всяка неделя в осем сутринта той и приятелите му се събираха в кафенето на клуб „Ролинг Дюнс“ за закуска и „Блъди Мери“. Там винаги царяха безгрижие и веселие. За мъжете на шейсет, седемдесет и дори повече, това беше време за забавление без присъствието на жени. Предстоеше им да прекарат пет часа на прекрасно игрище, да пият бира, да пушат хубави пури, да залагат на всяка дупка, да мамят при възможност, да ругаят на воля, да си разказват мръсни вицове — и всичко това, без наоколо да се мотаят помощници или други играчи. Винаги започваха в девет часа и Вон изпразваше съзнанието си трийсет минути преди играта. Мразеше пълни с хора игрища и веднъж уволни един starter, защото му се наложи да изчака пет минути мудната четворка играчи отпред.

Братята Мейтън-Ванс и Флойд — непрекъснато се караха, затова се налагаше да бъдат разделени. Вон винаги играеше с Флойд. Рон Скинър пък винаги играеше с Ванс. В неделя, шестнайсети октомври, четирима от петимата Братовчеди започнаха играта си в девет сутринта, без да подозират какво ги очаква. Това щеше да е последният им голф.

Петият, Хенк Сколи, остави шефа в кафенето и смяташе да го вземе пет часа по-късно. Хенк не си падаше по голфа и обикновено прекарваше неделните сутрини край басейна с жена си и нейните малки деца. Караше към къщи разумно, без да нарушава ограничението на скоростта, когато щатски полицаи го спря на главен път 98. Хенк не се държа особено любезно с него и каза троснато, че не е извършил никакво нарушение, но в следващия миг научи, че е

арестуван за убийство. Броени минути след като го спряха, той се озова на задната седалка на патрулка с чифт стегнати белезници.

Четвъртата дупка на игрище „Ролинг Дюнс“ беше дълга пар петица с остър завой надясно. Грийнът не се виждаше от тийбокса и се намираше в края на игрището, до улица, отделена от него с дървета и гъста растителност. От там Али Пачеко и екипът му наблюдаваха и чакаха. Когато двете колички изтрополиха по алеята и спряха близо до пясъчен бункер, агентите изчакаха Вон, Флойд, Ванс и Рон да отидат до грийна с пътерите си. Пушеха пури и се смееха, когато изневиделица изникнаха десетина мъже в тъмни костюми и ги уведомиха, че това е краят на играта. Щракнаха им белезниците, поведоха ги към улицата и ги откараха. Конфискуваха телефоните и портфейлите им, но стиковете, ключовете и студените бири останаха в количките. Пътерите, топките и пурите им останаха пръснати по тревата.

Следващата четворка щеше да пристигне на мястото половин час по-късно. Загадката с изчезналите играчи на голф щеше да вълнува членовете на клуба цяло денонощие.

Разпределиха Братовчедите в различни коли. Али Пачеко се возеше на задната седалка до Вон Дюбоуз, който след броени минути каза:

— Ама че гадост. Днес ми вървеше. След три дупки бях един удар под пара на игрището.

— Радвам се, че сте се забавлявали — отбеляза Али.

— Нещо против да ми обясните за какво става въпрос?

— За предумишлено убийство.

— И коя е въпросната жертва?

— Твърде много са, за да ги помниш, нали така, Вон? Хюго Хач.

Вон прие новината спокойно и не продума повече. Верни на вътрешния си кодекс, Хенк Сколи, братята Мейтън и Рон Скинър пътуваха до ареста в пълно мълчание.

Веднага щом им щракнаха белезниците и им отнеха телефоните, екипи агенти на ФБР нахлуха в домовете и офисите им и започнаха да изземат компютри, чекови книжки, цели картотеки, всичко, което можеше да послужи като доказателство. Братята Мейтън и Рон Скинър

управляваха привидно законен бизнес с асистенти и секретарки, но тъй като беше неделя, никой не видя нахлуването на ФБР. Хенк Сколи пазеше архива в мазето на дома си и пред погледа на ужасената му съпруга и децата агенти с навъсени лица натовариха с папки цял камион под наем. Вон Дюбоуз не държеше нищо уличаващо в къщата си.

След като им взеха пръстови отпечатьци и ги снимаха, арестантите бяха настанени в отделни килии. Всъщност щяха да минат месеци, преди някой от петимата да зърне друг.

За обяд предложиха на Вон изсъхнал сандвич. Той изсумтя презрително и бе отведен до стаята за разпит, където го очакваха Али Пачеко и Дъг Хан. Отказа кафе и вода и поиска адвокат. Пачеко му прочете правата, но Вон не желаше да подпише формуляра в потвърждение на това. Отново настоя за адвокат и да се възползва от правото си на телефонно обаждане.

— Това не е разпит, Джак — хладно поясни Али. — Просто ще си поговорим, нещо като официално запознанство, след като вече знаем истинското ти име. Благодарение на отпечатьците. Пуснахме ги през системата и попаднахме на ареста ти от седемдесет и втора година за нападение с нанасяне на тежка телесна повреда с цел убийство. Тогава си се казвал Джак Хендерсън и си членувал в банда на добрите стари момчета, които са въртели наркотиците, курвите и залаганията. След като са те осъдили в Слайдел, Луизиана, си решил, че затворът не е за теб, и изкусно си избягал. Зарязал си предишното си име, станал си Вон Дюбоуз и през последните четирийсет години забележително умело си успял да останеш невидим. Само че купонът свърши, Джак.

— Искам адвокат.

— Разбира се, ще ти осигурим адвокат, Джак, но не някой сладкодумен и ловък играч, какъвто си представяш. Те са скъпи, а от девет часа сутринта ти си без пукната пара, както е бил баща ти, когато се е обесил в затвора. Всичките ти банкови сметки ще бъдат замразени, Джак. Всички мангизи ще останат блокирани.

— Доведете ми адвокат.

Клайд Уестбей бе удостоен с любезността да бъде арестуван тихомълком. Рано в неделя сутринта му се обади агент от ФБР, който го уведоми, че моментът е настъпил. Клайд каза на жена си, че има проблем в офиса, и излезе от къщи. Отиде с колата на празния паркинг на един търговски център и паркира до черен шевролет тахо. Остави ключовете на таблото, излезе, щракнаха му белезниците и го настаниха на задната седалка на шевролета. Не беше предупредил жена си какво ще му се случи. Просто не му стискаше.

С неговите ключове двама агенти на ФБР влязоха в канцелариите на управляваните от него хотели от името на офшорната компания „Стар Ес“. В понеделник всички гости на хотела щяха да бъдат приканени да напуснат и всички резервации щяха да бъдат отменени. Хотелите щяха да бъдат затворени за неопределен период от време.

Когато Братовчедите най-сетне получиха право на телефонно обаждане, новината за ареста бързо се разчу, разпространи се като горски пожар в цялата организация. Да бягат или да не бягат — този въпрос си задаваха управителите, изпаднали в паника. Преди да решат, повечето бяха арестувани и кабинетите им бяха претърсени от ФБР.

В Билокси адвокат на име Ставиш тъкмо влизаше със съпругата си в католическата църква за неделната литургия, когато двама агенти го спряха и му съобщиха, че се налага отклонение. Когато стана ясно, че той и партньорът му са обвинени в нарушения по ЗРКО и че го арестуват, му предоставиха избор — да предаде ключовете си на агентите или да разбият вратата на кантората му. Ставиш целуна жена си за „сбогом“ и без да обръща внимание на озадачените погледи на другите енорияши, пое заедно с агентите към кантората си с насълзени очи.

В „Трежър Кий“ четирима агенти откриха дежурния управител и му съобщиха, че казиното ще бъде затворено. Накараха го да оповести тази новина и да накара всички да напуснат. Друг агент позвъни на вожд Капъл и го помоли веднага да се яви в казиното. По спешност. Когато вождът пристигна дващест минути по-късно, незабавно го арестуваха. Отряд щатски шерифи помогнаха за извеждането на разгневените комарджии от сградата към паркинга. Хората, отседнали в двата хотела, бяха помолени незабавно да си съберат багажа и да си заминат. Когато Били Капъл пристигна забързан, и той беше арестуван заедно с Адам Хорн и останалите трима управители на казиното.

Оставиха шерифите да се оправят с хаоса, докато играчи, гости и служители стояха скупчени и отказваха да напуснат, но вече осъзнаваха, че на всички врати се поставят катинари.

Към три следобед в неделя Филис Търбан пиеше чай с лед на верандата си и четеше книга. Мобилният ѝ звънна — обаждане от непознат номер. Тя вдигна и анонимно ѝ беше съобщено следното: „Обвинена си заедно с твоето момиче Макдоувър, Вон Дюбоуз и още стотина други мошеници. ФБР нахлува в офиси по крайбрежието, твоята кантора ще е следващата“. Тя веднага се обади на Клодия от мобилен за еднократна употреба, който беше известен на ФБР. Съдийката не беше чула нищо. Клодия се обади на своята свръзка, Хенк Сколи, но никой не вдигна. Двете жени потърсиха новини в интернет, но не намериха нищо. Филис предложи да заминат за всеки случай и звънна на компанията за чартърни полети в Мобил. Имаше свободен самолет и можеха да потеглят след два часа.

Съгласно инструкциите компанията за чартърни полети уведоми ФБР. Агенти проследиха Филис, която светкавично се запъти към тайния си офис в луксозен търговски център близо до летището. Влезе само с ключовете си в ръка, но излезе с две обемисти чанти „Прада“. Проследиха я до терминала на летището в Мобил.

Компанията за чартърни полети съобщи на ФБР, че редовният им клиент иска спирка в Панама Сити, за да вземат още един пътник, а крайната точка е Барбадос. Съвместно с Федералното управление на леката авиация ФБР инструктира чартърната компания как да действа. В пет без десет следобед самолет „Лиър 60“ отлетя от Мобил на двайсетминутен полет до Панама Сити.

Междувременно съдия Макдоувър отскочи до любимия си апартамент в „Рабит Рън“, взе някои неща, пхна ги в голяма ръчна чанта и хукна към летището. Пристигна в пет и петнайсет, когато самолетът спря и тя забързано закрачи към него. Пилотът я поздрави с „добре дошла на борда“, после влезе в терминала, за да оправи нужната документация. Петнайсет минути по-късно вторият пилот каза на Клодия и Филис, че времето над залива е лошо и ще се забавят.

— Не може ли да заобиколите? — рязко попита Филис.

— Съжалявам, не може.

Два черни джипа се появиха зад самолета и паркираха пред лявото крило. Клодия ги забеляза първа и промърмори: „Мамка му!“.

След като щракнаха белезници на дамите и ги отведоха, агентите претърсиха самолета. Жените не си бяха взели почти никакви дрехи, но бяха награбили колкото скъпоценности можеха да носят. Диаманти, рубини, редки монети и огромно количество пари в брой. Месеци покъсно всичко щеше да бъде описано и оценено на четири милиона и двеста хиляди долара. Когато ги попитаха как са смятали да минат през митницата в Барбадос, те не отговориха.

Още повече ценности бяха иззети след обиска в апартамента на Макдоувър в „Рабит Рън“. Когато агентите най-сетне откриха сейфа, се изумиха от купищата пачки, бижутата, предметите на изкуството, редките книги, часовниците и антиките.

От друга страна, в дома ѝ не откриха много ценни предмети. Агентите конфискуваха от кабинета ѝ обичайното — компютри, телефони и папки. Служебните компютри на Фелис Търбан явно не бяха използвани за незаконни действия. Но двата лаптопа в тайния ѝ кабинет бяха пълни с данни за банкови сметки, трансфери, корпоративни сметки, данни за сделки с недвижими имоти и кореспонденция с адвокати в страни, известни като данъчен рай.

Чистката беше светкавична и мащабна. В неделя вечерта двайсет и един мъже и две жени бяха арестувани и изправени пред многобройни обвинения в рекет, които през следващите няколко седмици щяха да се множат. Сред тях беше и Делгадо, който вдигаше щанги в една спортна зала, когато двама агенти му съсипеа деня. По документи той работеше за собственик на бар, притежаван от фирма, притежавана от друга фирма, и беше обвинен в обичайните престъпления, свързани с прането на пари. Щяха да минат години, преди на бял свят да излязат по-сериозните му престъпления.

Кабеларките надушиха историята в неделя към шест часа вечерта и, изглежда, се оказаха неподготвени за нея. Почти не отразиха новината, тъй като престъпленията не бяха известни, обвиняемите — също. Положението се промени драстично след две събития: новината за затварянето на казиното и откритието на неизвестен разследващ журналист на названието „Крайбрежна мафия“. Второто беше толкова сензационно, че нямаше как да бъде пренебрегнато, и скоро пред заключените врати на „Трежър Кий“ гъмжеше от репортери.

Лейси и Джо Хелън гледаха телевизия в захлас и не вярваха на очите си. Заговорът беше разкрит. Мафиотската организация беше разбита. Корупцията бе разобличена. Престъпниците се бяха озовали в ареста. Понятието за справедливост възкръсна. Вълнуваха се при мисълта, че те са предизвикали тази верига от изумителни събития. Но толкова много неща бяха изгубени пътъом, че не можеха да изпитат гордост, поне засега. Когато „сензационната новина“ прекъсна по средата друга новина и на екрана се появи лицето на съдия Клодия Макдоувър, Джо Хелън закри устата си с ръце и се разплака. Репортерката възторжено разказваше как съдия Макдоувър и нейната адвокатка били арестувани на частен самолет, с който възнамерявали да избягат от страната. Половината подробности бяха истина, другата — не, но репортерката компенсираше недостатъчната достоверност с въодушевление.

— Това сълзи на радост ли са? — попита Лейси.

— Може би. Още не знам. Със сигурност не съм тъжна. Просто ми е трудно да повярвам.

— Така е, наистина. Само преди няколко месеца не бях чувала за тези хора и изобщо не се бях замисляла за казиното.

— Може ли да се прибера у дома?

Гънтър беше слязъл с джипа в града, за да купи червено месо и дървени въглища. В момента беше на верандата, печеше на грила телешки антрекот и картофи в жарта. От време на време надникваше,

за да се осведоми за последните новини, но късно вечерта вече въртяха едни и същи репортажи. Той многократно повтори:

— Поздравления, момичета, вие разобличихте най-корумпираната съдийка в американската история. Наздраве!

Само че те не бяха в празнично настроение. Джо Хелън беше почти сигурна, че ще запази работата си, макар че съдията, който щеше да поеме поста на Макдоувър, щеше да има правото да наеме друг на нейно място. Дори да мислеше за иска си за възнаграждение като информатор, не го спомена. В този момент този план ѝ се струваше твърде сложен и далечен, освен това беше изгубила адвокатата си, който би трябвало да знае как да се възползва от въпросния статут.

Преди вечеря Лейси звънна на Гайзмар и двамата си свериха часовниците. После се обади на Върна и двете си поговориха за арестите на хората, обвинени в убийството на Хюго. Звънна и на Али Пачеко, но той не вдигна. Не бяха говорили цял ден, но тя не се сърдеше. Той сигурно беше много зает.

* * *

В девет сутринта в понеделник прокурор Пола Галоуей се яви пред федерален съдия в Талахаси и поиска поредица решения, които незабавно щяха да закрийт трийсет и седем предприятия. Повечето се намираха в окръг Брънзуик, но всъщност беше засегната цялата северозападна част на щата. Сред тях имаше барове, магазини за алкохол, ресторанти, стриптийз клубове, хотели, минимаркети, търговски центрове, увеселителни паркове, голф игрища и три жилищни комплекса в строеж. Пипалата на организацията се простираха и до няколко готови жилищни комплекса като „Рабит Рън“, но тъй като повечето имоти бяха разпродадени на частни лица, нямаше да ги закачат.

Госпожа Галоуей представи пред съдията списък с четирийсет и осем банкови сметки и помоли те да бъдат временно замразени. Повечето бяха свързани с въпросните предприятия, но някои бяха лични. Хенк Сколи например държеше двеста хиляди долара на срочен депозит и около четирийсет хиляди долара в разплащателна сметка. Те бяха замразени от съдията — ветеран, който играеше в отбора на

госпожа Галоуей. Поради характера на процедурата нямаше кой да възрази на нейното искане. Тя помоли конкретен адвокат с голяма фирма в Талахаси да бъде назначен за съдия-изпълнител на всички компании, назовани до този момент.

Задълженията на съдия-изпълнителя щяха да бъдат обширни. Той щеше да получи правен контрол над всички предприятия, които щяха да бъдат лишени от средствата си изцяло или частично, защото бяха придобити чрез престъпна дейност в рамките на вече уместно назования „Синдикат на Дюбоуз“.

Съдия-изпълнителят щеше да стигне до основаването на всеки бизнес и компания и щеше да провери счетоводните им документи. С помощта на съдебни одитори той щеше да се опита да тръгне по следите на парите, обвързващи предприятията, и да ги проследи обратно до синдиката. Съвместно с ФБР щеше да проникне в лабиринта от офшорни фирми, основани от Дюбоуз, и да извади на бял свят активите на всяка от тях. И най-важното — съдия-изпълнителят щеше да ръководи конфискацията и продажбата на всички имоти, свързани със Синдиката на Дюбоуз.

Два часа по-късно госпожа Галоуей даде старателно подготвена пресконференция, за каквато мечтаят всички прокурори. Изправи се пред тълпа репортери и говори пред гора от микрофони. Зад нея бяха заместник-прокурорите, включително Ребека Уеб, и няколко агенти на ФБР. От дясната ѝ страна на голям екран показваха увеличените полицейски снимки на петимата Братовчеди и Клайд Уестбей. Тя обясни обвиненията в убийство срещу тях, ареста им и намерението си да поиска смъртно наказание.

Остави въпросите за накрая и от обвинението в убийство премина към обвиненията по ЗРКО. Арестите продължавали, но двайсет и шестима от трийсет и тримата обвиняеми вече били арестувани. ФБР и нейната служба били в началните етапи на разследването и им предстояла още много работа. Престъпната дейност на Синдиката на Дюбоуз била мащабна и добре организирана.

Когато даде думата на репортерите, те направо я бомбардираха с въпроси.

В понеделник на обед планинското убежище започна да губи привлекателността си. Омръзна им да гледат новините, да дремят, да четат стари книги, подбрани от някой друг, да седят на кея и да съзерцават багрите на ранната есен, колкото и да бяха красиви. Приятелят на Гънтър си искаше самолета. Лейси трябваше да отиде на работа. А Джо Хелън изгаряше от желание да влезе в сградата на съда на окръг Брънзуик със съзнанието, че никога вече няма да види лицето на Клодия Макдоувър. Нямахше търпение да чуе клюките.

И най-важното, според Ал и опасността за Джо Хелън вече беше отминала. Дюбоуз имаше много по-сериозни проблеми от една бърлива съдебна стенографка. Сега, когато всички основни играчи бяха зад решетките и лишени от телефони, той трудно би могъл да организира нещата. Али каза също, че ФБР ще охранява Джо Хелън няколко седмици.

Ръсти ги взе в два часа, а спускането от планината се оказа по-ужасяващо от изкачването. Дори Гънтър беше на нокти, докато стигнат до Франклин. Благодариха на Ръсти, обещаха си пак да се видят и отлетяха.

Лейси искаше да се прибере направо у дома, но не беше възможно. Беше оставила новата си кола във Валдоста и нямаше друг избор, освен да кацнат там. Полетът беше труден, Гънтър избягваше бурите и напразно се опитваше да намери спокойна височина. Когато кацнаха, Лейси и Джо Хелън бяха уплашени и щастливи, че се качват в кола. Прегърнаха Гънтър, благодариха му и се сбогуваха. Изчакаха го да излети и побързаха да напуснат града. Талахаси се намираше по средата на пътя между Валдоста и Панама Сити, където Джо Хелън беше оставила колата си пред мотел „Нептюн“.

Тъй като им предстоеше дълго пътуване, на Лейси ѝ хрумна по-добра идея. Щяха да пренощуват в Талахаси, в нейното жилище, и да поканят Али на вечеря. На паста и хубаво вино щяха да чуят разказа му за случилото се през последните три дни. Щяха да изцедят от него всички подробности, които ги интересуват. Кой е щракнал белезниците на Дюбоуз и какво е казал той? Разкажи ни за Клодия и опита ѝ за бягство. Кой са другите обвиняеми и къде са сега? Кой е заплашвал Джо Хелън?

Хрумваха им десетки въпроси, докато скъсяваха разстоянието.

Лейси звънна на Али и го покани на вечеря. Обеща му и бонус — щеше да се запознае с Джо Хелън.

— Значи ще се запозная с прословутия таен свидетел?

— От плът и кръв.

— Нямам търпение.

ЕПИЛОГ

В дните след арестите и нападенията историята беше на първите страници на вестниците из цяла Флорида и Югоизточните щати. Репортери от всякъде сновяха напред-назад, ровеха на най-различни места, поемаха по следи и се бореха да докопат последните новини. Заключената врата на казино „Трежър Кий“ се превърна в любим фон за телевизионните репортажи. Обсаждаха двора на Върна, докато не ги изгониха от там, но те просто се отдръпнаха на улицата пред дома ѝ и запушиха движението. След като арестуваха двама от тях и след като разбраха, че Върна няма какво да им каже, изгубиха интерес и се магнаха. Прокуратурата Пола Галоуей всеки ден даваше брифинги, на които не изнасяше почти никаква нова информация. Али Пачеко, който официално представляваше ФБР, изобщо отказваше да говори. Няколко дни репортерите снимаха дома на съдия Макдоувър в Стърлинг, както и съда. Снимаха и фасадата на заключената кантора на Филип Търбан и на адвокатската фирма в Билокси. Постепенно новината се премести от първа на втора страница.

Тъй като цялото внимание беше съсредоточено върху ФБР и прокуратурата, нямаше почти никакъв интерес към Комисията по съдийска етика. Всъщност малката агенция оцеля след бурята, без да привлече почти нищо внимание. Няколко репортери потърсиха Лейси и Гайзмар, но те не върнаха нито едно обаждане. И те като всички останали следяха историята в пресата и се дивяха на дезинформацията, която се разпространяваше. За КСЕ случаят беше приключен. Обектът им беше в ареста и се очакваше скоро да подаде оставка.

Трудно им беше да продължат напред обаче, особено на Лейси. Беше твърде емоционално свързана със случая, за да може просто да го приключи и да отвори друга папка. Най-големият случай в кариерата ѝ беше свършил, но щеше да поглъща живота ѝ и през следващите месеци. Двамата с Пачеко прекарваха много време заедно и буквално не можеха да говорят за друго.

Две седмици след арестите на Макдоувър и на бандата на Дюбоуз Лейси се прибра в апартамента си късно един следобед. Точно преди да излезе от колата, забеляза мъж, който нехайно седеше на стълбите и чакаше. Звънна на съседа си Саймън и го помоли да погледне. Той вече наблюдаваше. Когато Лейси приближи до апартамента си, Саймън излезе навън, за да следи какво ще стане.

Мъжът беше облечен с тениска за голф и кафеникави шорти, а бейзболната му шапка беше нахлупена ниско и почти скриваше очите. Косата му беше къса и боядисана в катраненочерно. Когато тя го наближи, мъжът се усмихна и каза:

— Здравей, Лейси.

Беше Грег Майърс.

Лейси махна на Саймън да се прибира и двамата с Грег влязоха в дома ѝ.

— Мислех, че си мъртъв — отбеляза тя, затваряйки вратата.

Майърс се засмя и отвърна:

— Почти. Спешно се нуждая от бира.

— Ставаме двама.

Лейси отвори две бутилки и с Грег седнаха на масата в кухнята.

— Случайно да си виждал Карлита?

Той се засмя и отговори:

— Снощи бях с нея. Добре е. Благодаря, че я спасихте.

— Благодаря ли? Стига, Майърс, започни да разказваш.

— Какво те интересува?

— Всичко. Защо изчезна?

— Дълга история.

— Допускам. Хайде, започвай.

Майърс беше готов да говори, да се върне в историята, в чието създаване беше участвал. Отпи дълга глътка от бутилката, изтри уста с опакото на ръката си — непохватен жест, който Лейси бе виждала и преди, и заразва:

— Защо изчезнах ли? По две причини, оказва се. Първата е, че още от самото начало имах резервен план. Знаех, че на ФБР няма да им се иска да се намесят, и когато нещата понапреднаха, се оказах прав. Ако изчезнех, ти и ФБР щяхте да повярвате, че Дюбоуз ме е намерил. Второ убийство, моето, щеше да стимулира ФБР да погледне по-сериозно на нещата. Не исках Бюрото да участва в картинката, но ние,

всички ние, скоро разбрахме, че доникъде няма да стигнем без него. Прав ли бях?

— Може би. Изчезването ти със сигурност направи всичко по-интересно, но всъщност не то промени решението на ФБР.

— А какво?

— ДНК уликата. Разполагахме с кръвна проба от местопрестъплението, която ни отведе до шофьора на пикапа. След като го идентифицирахме, ФБР прецени, че може да разплете случая. Надушиха голяма победа и нахлуха с пушките, така да се каже.

— Как се сдобихте с кръвната проба?

— След малко ще ти разкажа. Спомена, че си избягал по две причини.

— Да, втората е по-важна от първата. Една сутрин бях на яхтата в Кий Ларго, просто си се мотаех, човърках двигателя, когато мобилният в джоба ми завибрира. Отворих го, казах „Ало“ или нещо подобно и нечий глас попита: „Майърс?“. Реших, че е Кули, но нещо ми подсказваше, че не е. Затворих и се обадох на Кули от друг телефон. Той потвърди, че не се е опитвал да се свърже с мен. Разбрах, че някой е надушил следите ми и че този някой е Вон Дюбоуз. Слязох долу, изтрих всичко от лаптопа си, натъпках си джобовете с пари и казах на Карлита, че отивам да купя лед. Помотах се на пристанището половин час, наблюдавах всичко и накрая подкупих един местен да ме откара до Хоумстед. От там се запътих към Маями и изчезнах. Размина ми се на косъм и адски се уплаших.

— Защо заряза Карлита така?

Поредното продължително отливане от бутилката.

— Сигурен бях, че няма да й направят нищо. Може би щяха да я заплашат, но смятах, че тя ще е в безопасност. Рискувах. Трябваше да убедя нея, Кули, теб и може би ФБР, че просто съм поредната жертва. Има начини да принудиш хората да говорят, дори Карлита и Кули. Важно беше да не знаят нищо за изчезването ми.

— Ти избяга. Кули избяга. И зарязахте момичето да се оправя само с опасностите.

— Добре, така изглежда, но е много по-сложно. Трябваше или да избягам, или да се превърна в мишена. Кули е избягал по други причини. След като мен вече ме нямаше, е решил, че е компрометиран. Уплашил се е и се е скатал.

— А сега сте се върнали за гърнето с жълтиците?

— И още как. Не забравяй, Лейси, че без нас нищо нямаше да се случи. Кули е мозъкът, който дълго крои плана. Той е истинският гений зад всичко. Той привлече Джо Хелън и великолепно я направляваше, докато не се уплаши, разбира се. Аз пък имах смелостта да подпиша жалбата и едва не си платих за това.

— Тя също.

— И ще си получи възнаграждението, повярвай ми. Ще има предостатъчно и за трима ни.

— Значи Кули се е сдобрил с Джо Хелън?

— Да кажем, че преговарят. Вече двайсет години преспиват от време на време, познават се.

Лейси въздъхна и поклати глава. Не беше пила и глътка от бирата си, но бутилката беше празна. Взе си друга от хладилника и застана на прозореца.

— Приеми нещата така, Лейси — продължи Майърс. — Кули, Джо Хелън и аз планирахме цялата атака срещу Дюбоуз и Макдоувър. Нещата се объркаха. Твоят приятел беше убит, ти беше ранена. Чист късмет е, че няма други жертви. Не съм предполагал, че ще се случи така, иначе едва ли бих го направил. Но всичко приключи, лошите са в затвора, а ние тримата оцеляхме. Ще се сдобрим и в крайна сметка ще се позабавляваме, докато си делим наградата.

— Не се съмнявам, че четеш вестниците.

— Всяка дума.

— И си срещнал името на Али Пачеко.

— О, да, агентът. Май е готин човек.

— Е, с него се срещаме и мисля, че той трябва да чуе тази история.

— Доведи го. Не съм направил нищо нередно и съм готов да говоря.

Разследването на ФБР на Синдиката на Дюбоуз продължи още четиринайсет месеца и доведе до още шест обвинителни акта. Бяха арестувани трийсет и девет души и всичките останаха в ареста без право на освобождаване под гаранция, защото имаше опасност да се укроят. Около половината от тях бяха по-незначителни мишени, които

участваха в бизнеса на организацията, но не знаеха нищо за прането на пари или прибирането на пари от „Трежър Кий“. Тъй като банковите им сметки бяха запорирани и разчитаха само на назначените им от съда обществени защитници, те започнаха да си уговарят споразумения с бързината, с която Пол Галоуей смогваше да ги подготвя. Шест месеца след ареста на Вон Дюбоуз десетина от другите обвиняеми се бяха съгласили да се признаят за виновни и да уличат шефовете си. Прокуратурата се възползваше от обвинително изпълнатите пръсти и примката около шията на истинските мошеници се затягаше. Но те оставаха непоклатими. Нито един от единайсетте управители — с изключение на Клайд Уестбей, разбира се — и със сигурност нито един от петимата Братовчеди не се огъна.

Намериха слабо място обаче извън синдиката. Гавин Принс, уважаван индианец тапакола, завършил Щатския университет на Флорида, реши, че не вижда бъдещето си в затвора. Беше вторият човек в казиното и знаеше повечето мръсни тайни. Адвокатът му убеди Пола Галоуей, че Принс не е мошеник и че ако му предложат подходяща сделка, ще бъде от изключителна помощ за делото. Той се съгласи да пледира виновен по едно обвинение срещу условна присъда.

Според Принс всяка маса за хазарт — блекджек, рулетка, покер и зарове — имала скрита каса, до която крупието нямало достъп. Деветдесет процента от парите пристигали в брой, крупието ги вземало, преброявало ги заради играчите и камерите, пъхало ги в касата, монтирана на масата, и ги превръщало в чипове. Най-много пари в брой се въртели на масите за блекджек, най-малко — на рулетките. Казиното никога не затваряло, дори на Коледа, и било най-спокойно към пет сутринта. По това време всеки ден въоръжена охрана събирала касите, натоварвала ги на количка и ги заменяла с празни. Откарвали ги в укрепено помещение — официалната „броилня“ — където четирима професионалисти „броячи“ отброявали съдържанието на всички каси. Зад или до всеки брояч имало охранител, а точно над него — камера. Съдържанието на всяка каса се брояло четири пъти. Обикновено те били шейсетина. Сутрешната задача на Принс била да взема каса БД-17 от масата за блекджек с най-големи приходи. Свалял я от количката, преди тя да стигне до стаята за броене. Не обелвал нито дума. Пазачите си затваряли очите. Просто бизнес. Принс отнасял

касата в тясна стаичка без камери и я заключвал в сейф. Доколкото му беше известно, имаше само още един ключ у вожда, който посещавал казиното всеки ден и вземал парите.

Масите за блекджек събирали средно по двацет и една хиляди долара дневно, но се знаело, че БД-17 събира повече. Според изчисленията на Принс тя носела най-малко осем милиона годишно, които изчезвали безследно.

Записите на охранителните камери от тази маса тайнствено били изтривани през три дни, в случай че някой започне да задава въпроси, макар че това никога не се случвало. И кой да започне да души? Това била племенна територия!

Принс бил един от тримата служители, които пренасочвали парите към сейфа на вожда. И тримата бяха в ареста в очакване на тежки присъди. Когато Принс се огъна, другите двама бързо последваха примера му. И тримата твърдяха, че не са имали друг избор, освен да улесняват кражбата. Знаеха, че вождът не задържа всички пари, че с тях подкупва хора и така нататък. Само че работеха при условия „ни чул, ни видял“, създаваха свои закони и искрено вярваха, че никога няма да бъдат заловени. И тримата твърдяха, че не знаят нищо за Вон Дюбоуз.

Казиното беше затворено от три седмици. Две хиляди души останаха без работа и дивидентите бяха застрашени, затова тапакола наеха скъпоплатени адвокати, които успяха да убедят съдията, че индианците ще прочистят казиното от корупция. Договорено бе да наемат професионален мениджърски екип от „Харас“.

Вождът Капъл беше арестуван и най-вероятно щеше да лежи в затвора с десетилетия, а племето бе унижено, затова започнаха мерки за неговото реабилитиране. Деветдесет процента от членовете му подписаха петиция с призив за оставка на вожда и за нови избори. Той напусна поста си, синът му Били и съучастникът им Адам Хорн също. Два месеца по-късно Лайман Грит беше избран за вожд с огромно мнозинство. След избора си той обеща на Уилтън Мейс да измъкне брат му от затвора.

Адвокатите на Братовчедите безуспешно се опитаха да отблокират част от парите им. Искаха да наемат най-страхотните адвокати, които да намерят вратички в закона. Но съдията не беше

склонен да плащат адвокатски хонорари с мръсни пари. Отказа, и то категорично, и назначи опитни служебни защитници.

Макар обвинението в предумишлено убийство да беше много по-сериозно от обвиненията в нарушение на ЗРКО, подготовката му се оказа по-лесна. Без Клайд Уестбей на процеса за убийство щеше да има само петима обвиняеми, а на този за нарушения по ЗРКО — двайсетина. Пола Галоуей отдавна беше решила да натисне здраво процеса за убийство с надеждата за осъдителни присъди и когато Братовчедите вече са с доживотни или смъртни наказания, да преговаря настъпателно с обвиняемите по ЗРКО. След като всички бяха арестувани и зад решетките, екипът ѝ смяташе, че процесът за убийство може да се насрочи след около осемнайсет месеца. Подготовката на процеса по ЗРКО щеше да отнеме най-малко две години.

През април 2012 г., около шест месеца след арестите, назначеният съдия-изпълнител започна да разпродава активите. Основавайки се на прословут и спорен федерален закон, той организира търг за девет автомобила най-нов модел, четири яhti и два двумоторни самолета. Адвокатите на Братовчедите възразиха с аргумента, че такава конфискация е преждевременна, тъй като клиентите им са невинни до доказване на противното. С този аргумент адвокатите вдигаха врява вече двайсет години. Колкото и несправедливо да изглеждаше, законът си е закон и търгът донесе чисти приходи в размер на три милиона и триста хиляди долара. Първата капка в много дълбоко ведро.

Седмица по-късно съдия-изпълнителят продаде търговски център за два милиона и сто хиляди долара плюс поемане на дълговете. Унищожаването на Синдиката на Дюбоуз вече беше в ход.

Процесът бе внимателно наблюдаван от адвокат, който представляваше Върна Хач. След търга той заведе дело за престъпно причиняване на смърт и поиска обезщетение от десет милиона. Осведоми съдия-изпълнителя, че възнамерява да наложи заповед на приходите от търговете. Съдия-изпълнителят всъщност никак не се вълнуваше — парите не бяха негови. По примера на Върна и Лейси заведе дело заради своите телесни повреди.

Проследяването на активите на Клодия Макдоувър и Филис Търбан не беше толкова сложно, колкото проследяването на мръсните

пари на престъпния синдикат. След като се сдоби с пълната документация на Търбан, ФБР откри следата. Под прикритието на офшорни фирми двете жени си бяха купили вила на Барбадос, апартамент в Ню Джърси и къща в Сингапур. Недвижимите им имоти бяха разпродадени за шест милиона и триста хиляди. Имаха единайсет фирмени сметки, скрити по цял свят, с общ баланс малко над пет милиона долара. По силата на съдебна заповед и под натиска на Държавния департамент една банка в Сингапур отвори сейфа на двете дами. Оказа се пълен с диаманти, рубини, сапфири, редки монети и златни кюлчета от по десет унции. Оцениха съдържанието на сейфа на единайсет милиона долара. Същият натиск беше оказан и върху банка на Барбадос, където се натъкнаха на подобно съкровище. Стойността му възлизаше на осем милиона и осемстотин хиляди. Четирите апартамента в „Рабит Рън“ бяха продадени за около милион всеки.

В бюрото на ФБР в Талахаси впечатляващото имущество на двете дами получи името „Фонд Информатори“. То беше постепенно разпродадено от съдия-изпълнителя и година след арестите фонд „Информатори“ разполагаше с трийсет и осем милиона долара. Изписана на хартия, сумата беше шокираща, а през следващите месеци, докато шокът отшумяваше, тя нарасна още малко.

Адвокат Грег Майърс подаде иск за възнаграждение от фонд „Информатори“. Назначените от съда адвокати на Макдоувър и Търбан подадоха обичайните възражения срещу разпродаването на имуществото им, но без успех. След като всичко беше конфискувано и се превърна в огромна камара пари, адвокатите бяха лишени от аргументи. Какво можеха да кажат? Че парите не са откраднати? Затова те се оттеглиха, а после изчезнаха.

Адвокатите на тапакола твърдяха, че парите принадлежат на племето, и съдията се съгласи. Само че парите изобщо нямаше да бъдат намерени и цялата корупционна мрежа нямаше да бъде разобличена без смелостта на Джо Хелън, Кули и Грег Майърс. Тапакола не бяха напълно невинни. Бяха избрали и преизбрали вожд мошеник. Съдията присъди десет от всичките трийсет и осем милиона по следния начин — половината на Джо Хелън и по двацет и пет процента на Майърс и Кули. Не остави място за съмнение, че тримата ще получат още по-голямо възнаграждение някой ден в далечното

бъдеще, когато всички активни на престъпната организация на Дюбоуз бъдат окончателно разкрити и разпродадени.

На 14 януари 2013 г., петнайсет месеца след като петимата Братовчеди бяха арестувани, във федералния съд в Пенсакола започна процесът срещу тях. Те вече знаеха, че Клайд Уестбей и Зийк Форман ще свидетелстват в полза на обвинението. Знаеха също, че Клайд се е признал за виновен в предумишлено убийство още в деня на ареста си и че ще излежи по-кратка присъда, която тепърва щеше да бъде определена. Нямаха представа къде се укрива Зийк Форман, а и не ги интересуваше. За тях веселбата беше приключила. Мислите им вече бяха насочени към мрачното бъдеще.

Прокурор Пола Галоуей, която все още обичаше съдебната арена, представи аргументите на обвинението в претъпканата зала. Първият ѝ свидетел беше Върна Хач. Лейси беше вторият. Имаше снимки и видеозаписи от мястото на катастрофата. Лейси дава показания цял ден и се изтощи до краен предел, но остана с Върна до края на процеса. Много приятели и роднини на Хюго идваха за известно време през всичките осем дни. Изгледаха видеозаписа с кражбата на пикапа „Додж Рам“ и другия от магазина на Фрог. Зийк Форман се представи отлично като свидетел. Клайд Уестбей също подкрепи убедително обвинението, но беше напрегнат и не поглеждаше към подсъдимите. Никой от тях не даде показания. Защитата им остана единна през целия процес. Един за всички, всички за един. Като ще горят, да горят заедно.

Съдебните заседатели се съвещаваха шест часа и обявиха и петимата за виновни. На следващата седмица Пола Галоуей продължи да настоява за смъртна присъда, но не постигна пълен успех. Съдебните заседатели без особени проблеми осъдиха на смърт Вон Дюбоуз и Хенк Сколи. Вон беше разпоредил убийството, а Хенк го беше организиран. Не стана ясно обаче дали братята Мейтън и Рон Скинър изобщо са знаели за този план. Съгласно закона всеки член на банда е виновен за престъпленията на бандата си, независимо дали участва пряко в тях, но съдебните заседатели не можаха да осъдят на смърт и другите трима. Определиха за тях доживотни присъди без право на обжалване.

След като Братовчедите бяха осъдени и с тях се приключи завинаги, Пола Галоуей беше по-склонна на споразумения с

обвиняемите по ЗРКО. Повечето се признаха за виновни в замяна на по-леки присъди и получиха средно по пет години затвор.

Един отдавнашен и доверен наемник на име Уилис Моран не искаше да влиза зад решетките за нищо на света. Брат му беше изнасилен и убит в някакъв затвор и Уилис се ужасяваше от подобна съдба. По време на няколкото разпита намекна, че знае нещо за убийствата на Сон Разко и Айлийн Мейс и дори за изчезването на Дигър Роблес, доносника от ареста. ФБР нямаше интерес Моран да получи дългосрочна присъда, нито дори краткосрочна, затова беше договорено споразумение той да бъде осъден на толкова месеци затвор, колкото вече бе прекарал в ареста.

През годините Моран беше работил понякога с Делгадо, предпочитания от Вон наемен убиец. Известно беше, поне сред ветераните, че Делгадо много умело очиства хора и че той е най-вероятният убиец на Сон и Айлийн.

Али Пачеко неохотно отвори поредната глава от историята на Дюбоуз.

Два месеца след процеса за убийство Клодия Макдоувър и Филис Търбан бяха изправени пред федералния съд в Талахаси, заобиколени от адвокатите си. И двете вече се бяха признали за виновни в пране на пари и вземане на подкупи. Предстоеше да бъдат осъдени. Съдията се обърна най-напред към Филис и след като здравата я скастри, я осъди на десет години затвор.

Нападките му срещу Клодия бяха достойни за учебниците по право. В предварително подготвен текст той я обвини в „смайваща алчност“, „отблъскваща непочтеност“ и „малодушно предаване на доверието“ на избирателите ѝ. Изтъкна, че стабилното общество се гради върху честност и справедливост и че „съдии като вас и мен“ би трябвало да предпазват гражданите от корупция, насилие и злодеяния. Обвинителната му тирада, на моменти безпощадна, друг път саркастична и язвителна, но нито за миг състрадателна, продължи трийсет минути и изуми мнозина в съдебната зала. Клодия, много отслабнала и крехка след седемнайсет месеца на затворническа храна, се постара да посрещне ударите с изпънат гръб. Само веднъж трепна, сякаш коленете ѝ се подкосиха. Не пророни нито една сълза, не откъсна поглед от съдията.

Той я осъди на дващест и пет години затвор.

На Лейси, седнала на първия ред между Али Пачеко и Джо Хелън, почти ѝ дожаля за нея.

Издание:

Автор: Джон Гришам

Заглавие: Таен свидетел

Преводач: Надежда Розова

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД — В. Търново

Излязла от печат: 08.12.2016

Редактор: Димитрина Кондева

Технически редактор: Вяра Николчева

Художник: Shutterstock (снимка на корицата)

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-418-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/893>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.